

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΟΖ'	ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308	ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2000	ΑΡΙΘ. 4
----------	---	---------------	---------

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ - ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χριστοδούλου, Πασχαλινὸν μήνυμα	250
Ἱερᾶς Συνόδου, Ἐγκύκλιοι καὶ Ἐγκύκλια Σημειώματα	251

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Αἱ Συνοδικαὶ Ἐπιτροπαὶ	267
Συνοδ. Ἐπιτροπὴ Θ. Λατρείας καὶ Ποιμαν- τικοῦ Ἔργου, Ἐκθεσις περὶ τοῦ Α' Πανελληνίου Λειτουργ- γικοῦ Συμποσίου στελεχῶν Ἱερῶν Μητροπό- λεων	274
Συνοδ. Ἐπιτροπὴ Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς καὶ Νεότητος, Ἕνας ἀρχικὸς προβληματισμὸς γιὰ τὰ βι- βλία "Ἡ Γλῶσσα μου"	278
Εἰδικὴ Συνοδ. Ἐπιτροπὴ Βιοηθικῆς, Βασικαὶ θέσεις ἐπὶ τῆς ἠθικῆς τῶν μεταμο- σχεύσεων	280
π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, "Ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος" (Ἡ Θεολογία τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος)	287

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ -

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ - ΔΙΑΦΟΡΑ

Εὐαγγέλου Δ. Θεοδώρου, Ὁρθοδοξία καὶ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν	295
Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χριστοδούλου, Ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ	297

Μήνυμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου γιὰ τοὺς Ἱερο- σπουδαστές	302
Μητροπολίτου Φλωρίνης Θεοκλήτου, Ἐνθρονιστήριος λόγος	304
Στυλ. Γ. Παπαδοπούλου, Ἦδη, Ἐκκλησία καὶ Θεολογία, βαδίζουνε στὴν Γ' χιλιετία	312
Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικὰ	321
Ε.Δ.Θ., Παρατηρήσεις καὶ σχόλια	337

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ

ΕΚΚΛ. ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ - ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Κανονισμὸς 39/1972: Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστη- στηρίων	341
Κανονισμὸς λειτουργίας Πνευμ. Κέντρου ἱε- ροῦ ναοῦ Ἁγίου Βασιλείου Τριπόλεως	346
Κανονισμὸς λειτουργίας Ἱεροῦ Προσκυνή- ματος Ἁγίου Ραφαὴλ Κυδωνίας καὶ Ἀποκο- ρῶνου	349
Τυπικὸν (Κανονισμὸς) Σταυροπηγιακῆς καὶ Συνοδικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου	352
Κανονισμὸς Πνευματικοῦ Κέντρου Ἁγίου Γεωργίου Ρίου "Κοσμᾶς Φλαμιᾶτος" Πατρῶν	362
Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς Γυναικείας Ἱε- ρᾶς Μονῆς Κοιμ. Θεοτόκου Καλαμίου Ναυ- πλίας	365

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Προκηρύξεις πληρώσεως κενῶν θέσεων	373
--	-----

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΜΗΝΥΜΑ

Ἀδελφοί μου, παιδιά μου,
Χριστὸς Ἀνέστη,

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἓνα γεγονός πού δύσκολα τὸ παραδέχεται κανεὶς μὲ τὴν ἐπίκληση τῆς λογικῆς. Ἀκόμη καὶ οἱ Μαθητὲς ἀπίστησαν, ὅταν οἱ Μυροφόρες τοὺς ἀνήγγειλαν ὅτι εἶδαν μὲ τὰ μάτια τοὺς τὸν Ἀναστημένο Κύριο. “Ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τὰ ρήματα αὐτῶν καὶ ἠπίστουν αὐταῖς” (Λουκ. κδ’ 11). Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μετέπειτα χριστιανούς μέχρι καὶ σήμερα ἐπέλεξαν νὰ παρακάμψουν τὴν οὐσία τοῦ ζητήματος. Περιόρισαν τίς ἀξιώσεις τῆς χριστιανικῆς των πίστεως σὲ ἐφήμερες πρακτικὲς, σὲ ἠθικολογικὲς καθηκοντολογίες καὶ εἶδαν καὶ τὴν Ἀνάσταση ὡς θεωρητικὴ καὶ ἰδεολογικὴ μόνο σύλληψη. “Ἔτσι ὅμως δὲν ἔφθασαν ποτὲ στὴ ρεαλιστικὴ, τὴν ἀναστάσιμη βιωματικὴ ἐμπειρία. Δὲν ἔνωσαν τί σημαίνει τὸ “Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...” καὶ δὲν ἀπέκτησαν προσωπικὴ σχέση μὲ τὸν Ἀναστάντα Χριστό, ὥστε νὰ γευθοῦν τοὺς καρπούς τῆς Ἀναστάσεώς Του στὴ ζωὴ τους.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἢ πιστεύεται βιωματικὰ ἢ ἀπορρίπτεται ὀρθολογιστικὰ. Δὲν ἐπιδέχεται ἔρευνα καὶ δὲν γίνεται ὡς πρὸς τοὺς καρπούς τῆς ἀντικείμενο ἐπιστημονικῆς σπουδῆς. Εἶναι γεγονός ἱστορικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ, ἀλλὰ ἀξιῶναι συμμετοχὴ ζωῆς. “Ὅποιος μπορεῖ συμμετέχει, ἀγγίζει τὴ βεβαιότητα τῆς χαρᾶς μέσα ἀπὸ μίαν ἄλλη ὁδὸ γνώσης, πού δὲν εἶναι ἰδεολογικὴ, ἀλλὰ ἐμπειρικὴ. Ἡ Ἀνάσταση βιώνεται μὲ τὴν πίστη πάνω στὴ βάση τῆς προσωπικῆς σχέσης μὲ τὸν Ἀναστημένο Χριστό. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ σχέση ἀπορρέει ἡ ἡττα τοῦ θανάτου, ἡ νίκη τῆς ζωῆς. Τὸ “θανάτῳ θάνατον πατήσας” γίνεται ὄντολογικὴ πραγματικότητα γιὰ τὸν κάθε πιστό. Χωρὶς τὴν Ἀνάσταση καμιά ἀρετὴ, καμιά ἠθικὴ, ἀκόμη καὶ καμιά συναρπαστικὴ μεταφυσικὴ δὲν ἔχει ἀξία. “Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται –γράφει ὁ Παῦλος– κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν” (Α’ Κορ. 15, 12).

Πὰ πολλοὺς αὐτὰ γεννοῦν λογισμούς ἀμφιβό-

λους. Ἀλήθεια –λέγουν– τί σημασία μπορεῖ νὰ ἔχει γιὰ τὸν ἄνθρωπο τῆς καθημερινότητος αὐτὴ ἡ βεβαίωση, ὅταν ὁ ἴδιος καθημερινὰ βιώνει τὴν τραγικὴ συνέχιση τοῦ θανάτου; Εἶναι δυνατόν ἡ Λαμπρὴ, αὐτὴ ἡ θριαμβευτικὴ νύκτα, νὰ εἶναι ἀπλῶς μιὰ φευγαλέα καὶ στιγμαία διαφυγὴ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα πού γρήγορα παραχωρεῖ τὴ θέση τῆς στὴν καθημερινὴ ρουτίνα, στὴν ἴδια θλιβερὴ ἐναλλαγὴ τῶν ἡμερῶν, τῶν μηνῶν καὶ τῶν χρόνων, στὴν ἴδια κούρσα πρὸς τὴ φθορὰ καὶ τὸν θάνατο; Κι’ αὐτὸ δὲν εἶναι μιὰ αὐταπάτη, ἓνας ψεύτικος ἀντικατοπρισμός; Μήπως τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει γιὰ πολλοὺς καὶ μὲ τὰ ἄλλα μηνύματα τῆς Ἀνάστασης; Τὴν καινὴ ζωὴ, τὸ φῶς, τὴν ἐλπίδα, τὴ χαρὰ; Πῶς τότε θὰ γίνει ἡ Ἀνάσταση πηγὴ μόνιμης ζωῆς, μόνιμης ἐλπίδας, μόνιμης νίκης καὶ χαρᾶς; Πῶς ἡ Ἀνάσταση θὰ παύσει νὰ εἶναι μόνο μιὰ ἀνάμνηση τοῦ παρελθόντος;

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ νὰ ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἄπιστο ἢ καὶ τὸν ἀμφιβάλλοντα, ἀλλὰ ὡς μιὰ αὐταπάτη, γιατί αὐτὸς ἀκούει μόνο λόγια, παρακολουθεῖ κάποιες ἀκατανόητες τελετές, τίς ἐρμηνεύει μόνο ἐπιφανειακά, φολκλορικά. Πὰ τὸν πιστό ὅμως ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι μόνο εὐκαιρίες τερπνῆςσχόλης, ἢ ἔστω καὶ φιλόσοφης ἀδολεσχίας. Εἶναι ἡ ἐμπειρία τοῦ ζωντανοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐσωτερικὴ ἐπίγνωση καὶ μαρτυρία ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί του, “πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος” (Ματθ. 28,20). Εἶναι ἡ ἀνατροπὴ τῆς τετραγώνης λογικῆς, πού μᾶς ἔχει τόσο πολὺ ἐγκλωβίσει στὰ σχήματα τοῦ κόσμου. Εἶναι ἡ βεβαιότητα τῶν ἀντιθέτων, τῶν παραλόγων, τῶν ἀπροσλήπτων. Εἶναι ἡ μετοχὴ στὸ φῶς καὶ στὴ δόξα. Ἡ θεὰ τῶν ἀθεάτων. Πῶς κατορθώνεται αὐτό; Θὰ ἐρωτήσουν μερικοί. Τὴν ἀπάντησιν τὴν δίδει ἡ γλῶσσα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐμπειρίας: “Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὁψώμεθα...”.

Ἀδελφοί, Χριστὸς Ἀνέστη.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Ἀριθμ. Πρωτ. 1135
 Διεκπ. 542

Ἀθήνησι τῇ 8ῃ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
 τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
 καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις
 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Διαπέμπομεν ὑμῖν, συνημμένως ᾧδε, ἐν φωτο-
 στατικῷ ἀντιγράφῳ, τὸ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ.
 6378/3.3.2000 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτε-
 ρικῶν, Δημοσίας Διοικήσεως καὶ Ἀποκεντρώσε-

ως, ἀφορὸν εἰς τὴν δυνατότητα ἀσκήσεως τοῦ
 ἐκλογικοῦ δικαιώματος ἐκ μέρους τῶν κληρικῶν εἰς
 τὸν τόπον, ὅπου θὰ εὐρίσκωνται οὗτοι, ἀσκοῦντες
 τὰ ἱερατικά αὐτῶν καθήκοντα, κατὰ τὴν ἡμέραν
 τῆς διενεργείας τῶν ἐκλογῶν, ἥτοι τὴν Κυριακὴν
 9ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ.

Ἐντολῇ καὶ Ἐξουσιοδοτήσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
 Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
 Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ, ΔΗΜΟΣΙΑΣ
 ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

ΓΕΝ. Δ/ΝΣΗ ΑΝΑΠΤ. ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΚΛΟΓΩΝ, ΤΜΗΜΑ ΕΚΛΟΓΩΝ

Ἀριθμ. Πρωτ. 6378

Ἀθήνα 3 Μαρτίου 2000

Πρὸς:

1. Νομαρχιακές Αὐτοδιοικήσεις
 Ἑδρες τους
2. Πρωτοδικεῖα Κράτους
 (Μέσω Νομ/κῶν Αὐτοδιοικήσεων)

ΘΕΜΑ: Ψηφοφορία Κληρικῶν

1. Σὰς ὑπενθυμίζουμε ὅτι δάσει τῶν διατάξεων
 τοῦ ἄρθρου 62 τῆς ἐκλογικῆς νομοθεσίας (π.δ.
 55/1999), οἱ κληρικοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
 (ὅλου τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου) δικαιοῦνται κατὰ
 τὶς βουλευτικὰς ἐκλογὰς νὰ ἀσκήσουν τὸ ἐκλογικὸ
 τοῦς δικαίωμα στὸν τόπο ποὺ βρίσκονται κατὰ τὴν
 ἡμερομηνία διενέργειας τῶν ἐκλογῶν, ἀσκοῦντες

τὰ ἱερατικά τους καθήκοντα, με δάση τὸ ἐκλογικὸ
 τοῦς διδλάριο καὶ με κατάθεση στὴν ἐφορευτικὴ
 ἐπιτροπὴ ὑπεύθυνης δήλωσης, στὴν ὁποία νὰ ἀνα-
 φέρεται ὁ δῆμος ἢ ἡ κοινότητα στὸν ἐκλογικὸ κα-
 τάλογο τῶν ὁποίων εἶναι γραμμένοι.

2. Κληρικοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νο-
 οῦνται οἱ κατέχοντες ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς βα-
 θμοὺς τῆς ἱεροσύνης, ἥτοι: ἐπισκόπου, πρεσβυτέ-
 ρου καὶ διακόνου.

3. Ὡς τόπος στὸν ὁποῖο βρίσκονται καὶ ἀ-
 σκοῦν τὰ ἱερατικά τους καθήκοντα, νοεῖται ἡ ἐνο-
 ρία στὴν ὁποία ὑπηρετοῦν καὶ ἀνήκουν ὀργανικά
 οἱ κληρικοὶ με βαθμὸ πρεσβυτέρου ἢ διακόνου.

Γιὰ τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες, βοηθοὺς
 καὶ τιτουλαρίους Ἐπισκόπους, ὡς ὀργανικὴ θέση
 νοεῖται ἡ ἑδρα τῆς οἰκείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

4. Στὶς παραπάνω διατάξεις ἐμπίπτουν μόνο οἱ
 κληρικοὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι γραμμένοι σὲ ἐκλογικοὺς
 καταλόγους δήμου ἢ κοινότητος τοῦ Κράτους,
 διαφορετικοῦ ἀπὸ αὐτὸν στὸν ὁποῖο ἀσκοῦν τὰ
 ἱερατικά τους καθήκοντα.

5. Γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἀσκήσουν τὸ ἐκλογικὸ
 τοῦς δικαίωμα οἱ ἀναφερόμενοι στὴν παραπάνω
 διάταξη ἐκλογεῖς ἀπαιτεῖται:

α) Νά είναι γραμμένοι σὲ ἐκλογικούς καταλόγους δήμου ἢ κοινότητας τοῦ Κράτους.

β) Νά μὴν ἔχουν στερηθεῖ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν, σύμφωνα μὲ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 5 τῆς νομοθεσίας γιὰ τὴν ἐκλογή βουλευτῶν (π.δ. 55/1999).

γ) Οἱ κληρικοὶ μὲ βαθμὸ πρεσβυτέρου ἢ διακόνου νά προσκομίσουν στὸν πρόεδρο τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ βεβαίωση τῆς οἰκείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀπὸ τὴν ὁποία νά ἀποδεικνύεται ἡ ἐνορία στὴν ὁποία ἀσκοῦν τὰ ἱερατικά τους καθήκοντα καὶ ὁ δῆμος ἢ ἡ κοινότητα ὅπου ὑπάγεται αὐτὴ (Ἐνορία).

δ) Οἱ ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες, οἱ βοηθοὶ καὶ τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι καθὼς καὶ οἱ ἱεροκλήρυκες θὰ ἀσκήσουν τὸ ἐκλογικὸ τους δικαίωμα σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ ἐκλογικὰ τμήματα τῆς Μητροπόλεως, προσκομίζοντας καὶ βεβαίωση περὶ τῆς ιδιότητάς τους ἀπὸ τὴν οἰκεία Μητρόπολη.

6. Σὰς πληροφοροῦμε ἐπίσης ὅτι, στίς διατάξεις τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 62 τῆς ἐκλογικῆς νομοθεσίας, ἐμπίπτουν καὶ οἱ κληρικοὶ τῶν ἄλλων Ἑτεροδόξων Θρησκειῶν καὶ Δογμάτων (ἄρθρα 4 § 1, 2 καὶ 13 § 1, 2 καὶ 3 τοῦ Συντάγματος).

Μέ Ἐντολῇ Ὑπουργοῦ
Ὁ Γεν. Γραμματέας
Ἀλέξ. Κρητικός

Κοινοποιήσεις:

1. Ὑπουργεῖο Ἑθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, Διεύθυνση Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως, Μητροπόλεως 15, Τ. Κ. 105 57 Ἀθήνα.

2. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, Ἀγίας Φιλοθέης 21, Τ. Κ. 105 56 Ἀθήνα.

3. Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἱ. Γενναδίου 14 καὶ Ἱασίου 1, Τ. Κ. 115 21 Ἀθήνα.

4. Ἱερές Μητροπόλεις, Ἐδρες τους (Μέσω Νομ/κῶν Αὐτ/σεων).

5. Ἀρειο Πάγο καὶ Εἰσαγγελία Ἀρείου Πάγου.

6. Ἐφετεῖα καὶ Εἰσαγγελίες Ἐφετῶν τοῦ Κράτους.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1210
Ἀριθμ. Διεκπ. 552

Ἀθήνησι τῇ 9ῃ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Διὰ τοῦ παρόντος γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ κεφαλαίου Γ' τοῦ Κανονισμοῦ 125/1999 «Περὶ ἐσωτερικῆς διαρθρώ-

σεως, λειτουργίας καὶ συστάσεως θέσεων προσωπικοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.)», τὸ Γραφεῖον Ναοδομίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὑπῆχθη ἤδη εἰς τὴν Τεχνικὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Ε.Κ.Υ.Ο., πρὸς ἣν δέον ὅπως ἀπευθύνησθε ἐκάστοτε.

Ἐντολῇ καὶ Ἐξουσιοδοτήσῃ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1255
Ἀριθμ. Διεκπ. 599

Ἀθήνησι τῇ 14ῃ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 8ης τρέχοντος μηνὸς Μαρτίου ἐ.ἔ. λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν εἰσήγησιν τῆς Ὑποεπιτροπῆς διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τοῦ 2004, ἀπεφάσισεν τὴν ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαΐου ἐ.ἔ. διοργάνωσιν Ἡμερίδος Στελεχῶν Νεότητος τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων προκειμένου ἵνα μελετήσῃ, τοῦτο μὲν τὴν δυνατότητα καὶ τὸν τρόπον τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν διοργάνωσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ 2004, τοῦτο δὲ τὸ θέμα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Ἀθλητισμοῦ καὶ τῆς παιδαγωγικῆς ἀξιοποιήσεως αὐτοῦ.

Τὸ Συνέδριον τοῦτο πραγματοποιηθήσεται τὴν 13ην Μαΐου ἐ.ἔ. ἡμέραν Σάββατον εἰς αἰθούσας τοῦ Ξενοδοχείου DIVANI HOTEL εἰς τὸ Καβούρι Βουλιαγμένης, μὲ γενικὸν θέμα: «Ἐκκλησία καὶ Ἀθλητισμὸς μὲ ὄραμα τὴν τρίτην χιλιετίαν».

Πρὸς τοῦτο ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων θέλουσι μετὰσχῃ τῆς συγκληθησομένης ἡμερίδος τρεῖς (3) ἐκπρόσωποι ὀρισθησόμενοι ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως, εἰς κληρικὸς καὶ δύο λαϊκοί, εἰ δυνατόν ἀμφοτέρων

τῶν φύλων. Ἐπειδὴ τὸ Συνέδριον ἔχει ὡς στόχον, ὡς προελέχθη, νὰ μελετήσῃ καὶ τὴν παιδαγωγικὴν ἀξιοποίησιν τοῦ ἀθλητισμοῦ, εἶναι εὐκταῖον, ὅπως τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα θὰ συμμετάσχουν ἔχουν τοιαῦτα ἐνδιαφέροντα ἢ μετέχουν τοιούτων πρωτοβουλιῶν εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Γραφείου Νεότητος ἐκάστης Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἢ τῶν ἐπὶ μέρους Ἑνοριῶν. Εἰς Ἱερὰς Μητροπόλεις εἰς τὰς ὁποίας λειτουργοῦν ἀθλητικὰ προγράμματα ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκπροσώπων δύναται νὰ αὐξηθῇ, ἐν συνεννοήσῃ μετὰ τοῦ Γραφείου Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὅθεν παρακαλοῦμεν, ὅπως ἀποστείλῃτε ἡμῖν τὸ ταχύτερον δυνατόν (οὐχὶ πάντως πέραν τῆς 15ης Ἀπριλίου) συμπληρωμένον τὸν ἐπισυναπτόμενον κατάλογον μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἐντεταλμένων Στελεχῶν τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὁποῖα θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ὡς ἄνω Ἡμερίδα, διὰ τὸν ἔγκαιρον καταρτισμὸν τῶν προγραμμάτων καὶ τὴν ρύθμισιν τῶν λεπτομερειῶν τούτου. Ἐγκαίρως θὰ λάβῃτε τὸ πρόγραμμα καθὼς καὶ ὁδηγίαν διὰ τὴν μετάβασιν εἰς τὸν χώρον τῆς Ἡμερίδος. Σημειωτέον, ὅτι ἐκάστη τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων θέλει ἐπιβαρυνθῇ μὲ τὰ ἔξοδα μετακινήσεως τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς ἐν Ἀθῆναις, ἢ δὲ Ἱερὰ Σύνοδος θὰ καλύψῃ τὰ τῆς σιτίσεως αὐτῶν.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1256
Ἀριθμ. Διεκπ. 604

Ἀθήνησι τῇ 14ῃ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐκ Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ληφθείσης ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς 10ης ὁδεύοντος μηνὸς Μαρτίου ἐ.ἔ. καὶ ἐξ ἀφορμῆς τῆς δεινῆς περιστάσεως εἰς ἣν ἔχουν περιέλθει οἱ χειμαζόμενοι κάτοικοι τόσον τῆς Μοζαμβίκης, ἐξ αἰτίας τῶν γενομένων φοβερῶν φυσικῶν καταστροφῶν, ὅσον καὶ τῆς Τσετσενίας, ἐξ αἰτίας τῶν ἐκεῖ συντελουμένων σκληρῶν πολεμικῶν συγκρούσεων, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐν

τῇ ρηθείσῃ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς, ἀπεφάσισεν ὅπως τὴν προσεχῇ Κυριακὴν Γ' Νηστειῶν (Σταυροπροσκυνήσεως), ἥτοι τὴν 2αν Ἀπριλίου ἐ.ἔ., περιαχθῇ δίσκος ἐπ' ἐκκλησίαις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐμπεριστάτων ἀδελφῶν ἡμῶν οἵτινες ἀφανίζονται ἐκ τῆς ἐλλείψεως τροφίμων καὶ ἱατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

Κοινοποιήσις:
Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν
Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Εὐποιᾶς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1260
Ἀριθμ. Διεκπ. 611

Ἀθήνησι τῇ 14ῃ Μαρτίου 2000

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὴν παράγραφον 3 τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», δημοσιεύομεν κατωτέρω «Συμπληρωματικὸν Προκαταρκτικὸν Πίνακα» Κληρικῶν προταθέντων διὰ τὴν ἐγγραφὴν των εἰς τὸν Κατάλογον τῶν πρὸς Ἀρχιερατείαν ἐκλογίμων ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου τασσομένης δεκαπενθημέρου προθεσμίας καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα.

Συμφώνως πρὸς τὴν παράγρ. 1 τοῦ ἄρθρου 20

τοῦ Νόμου 590/1977, κατὰ τῆς ἐγγραφῆς τῶν κατωτέρω προτεινομένων ὑποψηφίων δύναται νὰ ἀσκηθῇ παρ' οἰουδήποτε κληρικοῦ καὶ λαϊκοῦ ἔνστασις ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι οἱ προτεινόμενοι δὲν διαθέτουν τὰ πρὸς Ἀρχιερατείαν οὐσιαστικὰ ἢ τυπικὰ προσόντα.

Ἡ ἔνστασις αὕτη δύναται νὰ ὑποβληθῇ εἴτε πρὸς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην, εἴτε πρὸς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὰ περαιτέρω.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΟΣ
ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ
ΔΓ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟΝ
ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΙΑΝ ΕΚΛΟΓΙΜΩΝ

1. Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Ἱερόθε-
ος Καλογερόπουλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀτ-
τικῆς.

2. Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Νικόλα-
ος Χατζηνικολάου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀθηνῶν.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1265
Ἀριθμ. Διεκπ. 620

Ἀθήνησι τῇ 16ῃ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Διὰ τοῦ παρόντος, γνωρίζομεν Ὑμῖν, ὅτι, ἡ
Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐπ' εὐκαιρία
τῆς συμπληρώσεως 2000 ἐτῶν ἀπὸ τῆς κατὰ σάρ-
κα Γεννήσεως καὶ Ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ, προγραμματίζει διαφόρους ἐορ-
ταστικὰς ἐκδηλώσεις, δι' ὧν δηλωθήσεται «*ἡ μετὰ
χαρᾶς εὐχαριστία τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ τῷ ἱκανώσαν-
τι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν
τῷ φωτί, ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ
σκούτου καὶ μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ
Υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ*» (Κολοσ. 1, 12).

Εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Προγράμματος τῶν ἱερῶν
ἐορταστικῶν τούτων ἐκδηλώσεων τοῦ Ἰωβηλαίου
ἐπρογραμματίσθη καὶ ἡ τέλεσις Παμμοναστικῆς
Ἀγρυπνίας ἐν τῇ Ἱερᾷ καὶ Σεβασμῇ Μονῇ τῆς
Ἀγίας Τριάδος - Ἀγίου Νεκταρίου Αἰγίνης, τὴν
28ην πρὸς 29ην Μαΐου 2000 (Κυριακὴν πρὸς Δευ-
τέραν) ἀπὸ ὥρας 9ης ἑσπερινῆς ἕως 7ης πρωϊνῆς,

ἣς θὰ προστῇ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος,
συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπο-
λίτου καὶ Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Τῆς ἐν λόγῳ Ἀγρυπνίας μεθέξουσιν ἀντιπροσω-
πευτικῶς ἀντιστοίχως δύο (2) ἢ τρεῖς (3) Μοναχοὶ
ἢ Μοναχαὶ ἐκ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς δικαιοδο-
σίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὅθεν καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως:

1) Ἐνημερώσητε τὰς Μοναστικὰς Ἀδελφότη-
τας τῶν ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ περιφερείᾳ ὑμῶν
ὑφισταμένων Ἱερῶν Μονῶν περὶ τῆς Ἱερᾶς Παμ-
μοναστικῆς Ἀγρυπνίας ταύτης καὶ προτρέψητε
αὐτάς, ὅπως δηλώσωσι συμμετοχὴν.

2) Διαπέμψητε τὰς δηλώσεις συμμετοχῆς τῶν
ἐκ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
ὑμῶν μεθεξόντων εἰς αὐτὴν Μοναχῶν μέχρι τῆς
10ης τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἐ.ἔ., τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καὶ
δὴ τῇ Συνοδικῇ Ἐπιτροπῇ ἐπὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βί-
ου, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐντολῇ καὶ Ἐξουσιοδοτήσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)Πρωτ. 1298
Αριθμ. Διεκπ. 629

Αθήνησι τη 20ῃ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2690

Πρὸς

τὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Λαόν

Τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἀγαπητά,

«Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον».

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ ἀπολυτικίου τῆς σημερινῆς Ἑορτῆς ἐπισημαίνουν ὅτι ἐορτάζομεν τὸ «κεφάλαιον», δηλαδή τὴν κορωνίδα, τὴν κεφαλαιώδους σημασίας κορύφωσι τῆς φανερώσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία μας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ χαρμόσυνος αὐτὸς ἐορτασμός γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες ἔχει συνδεθῇ μὲ τὴν ἐπέτειο τῆς ἐθνικῆς μας παλιγγενεσίας, γι' αὐτὸ καὶ πανηγυρίζουμε σήμερα τόσον τὰ πνευματικά - ὑπαρξιακά, ὅσον καὶ τὰ ἐθνικά μας Ἐλευθέρια.

1. Σήμερα μαζί μὲ ὁλόκληρη τὴ Χριστιανικὴ Οἰκουμένη σκιρτᾶμε ἐν πρώτοις ἀπὸ ἀγαλλίασι γιὰ τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα, ποὺ ἔφερε ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ στὴν «εὐλογημένην ἐν γυναιξίν», «ἀπειρώγαμον» Παρθένον Μαρίαν, γιὰ τὴν ἐν χρόνῳ ἀποκάλυψιν τοῦ «χρόνοι αἰώνιοις σεσηγμένου» μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας, γιὰ τὸ ὁποῖο ἐπὶ αἰῶνες εἴχαμε ἀρκετὰ θεῖα προμηνύματα. Μὲ τὸ γεγονός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἀναγγέλληκε ἡ πραγμάτωσις τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐνσάρκωσι καὶ ἐνανθρώπησι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Πρόκειται ἐπομένως γιὰ τὸ εὐφρόσυνο ἄγγελμα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἐλευθερωτοῦ, ἐφ' ὅσον «οὗ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία» (Β' Κορ. γ', 17). Μέσα στὴ λειτουργικὴ καὶ μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ συνεχίζει τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, ἡ βιωματικὴ συμμετοχὴ μας στὶς διάφορες πτυχὲς τῆς ἀπολυτρωτικῆς ἐνεργείας τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ, ἰδίως στὴ Σταύρωσι καὶ στὴν Ἀνάστασί Του, μᾶς βοηθεῖ νὰ λύσουμε τὰ δε-

σμὰ τῆς ἁμαρτίας, νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ ὅποι-
ανδήποτε πνευματικὴ αἰχμαλωσία, νὰ γκρεμίσουμε
τὰ τείχη κάθε ὑπαρξιακῆς φυλακῆς καὶ νὰ θρυμ-
ματίσουμε τὶς ἄλυσίδες τῆς πνευματικῆς ἐκείνης
σκλαβιάς, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Σωτὴρ λέγει: «Πᾶς ὁ
ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας»
(Ἰωάν. ἡ', 34).

2. Δεύτερον οἱ σημερινοὶ σημαιοστολισμοὶ μὲ
τὴν γαλανόλευκὴ δίδουν ἀφορμὴ στοὺς στοχαστι-
κοὺς Ἕλληνες νὰ φέρουν στὴ μνήμη τους τὸ ρόλο
τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας στὴν ὅλη ἀνάπλασι τοῦ
Ἑλληνισμοῦ. Ὁ Χριστιανισμός δοῖκε τὸ ἑλληνικὸ
ἔθνος πολιτικά καὶ πολιτιστικά ἐρειπωμένο καὶ
χαρίζοντάς του καινούργιες πτέρυγες τὸ ὠδήγησε
σὲ φωτεινὲς κορυφὲς νέας δόξας καὶ μεγαλείου.

Οἱ ἀπελεύθεροι τοῦ Χριστοῦ Ἕλληνες, ποὺ δέ-
χθηκαν στὴν πνευματικὴ ζωὴ τους τὸ θεῖο ἐμβό-
λιο τῆς Ἐκκλησίας, ἐξῆλθαν ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα
τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος μὲ τὴ φωτεινὴ στολὴ τῆς
Ἀναγεννήσεως. Γνώρισαν ἀληθινὴ «νεκρανάστα-
σι», ὅπως ἔχει τονίσει ὁ διαπρεπὴς ἱστορικός Ζα-
μπέλιος, καὶ ἀπέκτησαν ἐπὶ τέλους τὴν πολυπόθη-
τὴ ἐνότητα. Ἡ Ἐκκλησία βοήθησε τὸ Ἑλληνικὸ
ἔθνος νὰ ὑπερβεῖ τὶς ἀδυναμίες τοῦ ἀρχαίου
ἑλληνικοῦ κόσμου, νὰ προωθήσῃ τὴν καλλιέργεια
τῶν κλασσικῶν σπουδῶν, νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ἱστο-
ρικὴ μνήμη, νὰ διατηρήσῃ ἕως σήμερα τὴ γλῶσσα
καὶ τὴν ἑλληνορθόδοξὴ αὐτοσυνειδησία καὶ ταυ-
τότητά του.

3. Τρίτον, ἡ σημερινὴ ἐθνικὴ μας ἐορτὴ ὑπενθυ-
μίζει ἰδιαιτέρως ὅτι ὅλοι οἱ πνευματικοὶ θησαυροί,
τοὺς ὁποίους χάρισε ἡ Ἐκκλησία στὸ Ἑλληνικὸ
ἔθνος, τὸ κράτησαν στὴ ζωὴ κατὰ τὰ 400 χρόνια
τῆς σκλαβιάς. Ἡ Ἐκκλησία ἀνεχαίτισε τοὺς ἐξι-
σλαμισμούς, ἵδρυσε σχολεῖα, ἀνέδειξε διδασκά-
λους τοῦ Γένους, ἀνήγειρε βιβλιοθήκες, ἐμφύχωσε
πνευματικὰ κέντρα, ἀνέπτυξε τὴν κοινοτικὴ ὁργά-
νωσι μὲ εὐλαβεῖς δημογέροντες, δίδαξε τοὺς τρό-

πους τῆς ἐθνικῆς συνοχῆς καὶ περισυλλογῆς, ἀνεργίπισε τίς σπίθες στίς πλάστρες φωτιές τῆς παιδείας καὶ τῆς ἀναζωπυρήσεως τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, ὑπέθαλψε τὴν ἰδέα τῆς ἀποτινάξεως τοῦ ζυγοῦ καὶ ἠγήθηκε ἢ συμμετέσχε ἐνεργῶς καὶ μὲ σύνεσι σὲ κάθε ἀπελευθερωτικὴ κίνησι.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 στὴν πρώτη γραμμῇ τοῦ ἀγῶνα, βρέθηκαν Ἕλληνες Ἐπίσκοποι, Ἱερεῖς καὶ Μοναχοί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀναρίθμητοι ἀπαγχονίστηκαν ἢ σφαγιαστήκαν ἢ ὑπέστησαν ἄλλα εἶδη βασανιστηρίων καὶ θανάτου καὶ ἀπέκτησαν τὸ φωτοστέφανο τοῦ μαρτυρίου. Φάλαγγες ἐπίσης ὁλόκληρες λαϊκῶν νεομαρτύρων, ποὺ προσέφεραν τὸ αἷμα τους σπονδὴ γιὰ τὴν πίστι καὶ τὴν πατρίδα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους κοσμοῦν τὸ Ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ πόσον ἡ Ἐκκλησία ἐμψύχωνε τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα τοῦ 1821 ἀποδεικνύεται ἀπὸ μία περιγραφή τοῦ Γάλλου Πουκεβίλ, ποὺ ἦταν τότε Πρόξενος στὴν Πάτρα. Στὴν Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τὴν ὁποίαν ἔγραψε, ἀναφέρει ἐντυπωσιασμένος τὰ ἑξῆς: «Ὅταν ἐκρότησε τὸ ἑλληνικὸν πυροβόλον, οἱ κάτοικοι τῶν κοιλάδων τοῦ Ἀλφειοῦ ἄθροοι προσέρχονται εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ σήμαντρα συνεχῶς ἤχουν. Οἱ ἱερεῖς ποιοῦνται λιτανείας καὶ σύρουν κατόπιν αὐτῶν τοὺς λαοὺς. Τονίζουν τὸν ψαλμόν, ἐκζητοῦντες παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἵνα διασκορπίσῃ τοὺς βαρβάρους καὶ ἀπονείμῃ τὰς δάφνας τῆς νίκης εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ. Οἱ γέροντες γονυπετεῖς προσεύχονται». Ὡς ἐγερτήριο σάλπισμα χρησιμοποιοῦν τὸν ψαλμικὸν στίχο: «*Ἀναστήσω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ...*» (Ψαλμ. ξζ', 2).

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Τὰ σημερινὰ διπλὰ Ἐλευθέρια μᾶς καλοῦν νὰ ἀξιοποιήσωμε τὴν ἐθνικὴ ἐλευθερία μὲ τὴν ἀποφυγὴ τῆς πνευματικῆς δουλείας, τὴν ὁποίαν θέλουν νὰ μᾶς ἐπιβάλλουν ὅλοι οἱ ψευδοελευθερω-

τές, οἱ ὅποιοι, ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος, παρουσιάζονται «*ἐλευθερίαν ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς*» (Β' Πέτρου β', 19).

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὅλοι ἡμεῖς «οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι» (Ματθ. ια', 28) ἀσφυνκιοῦμε ἀπὸ τὰ ποικιλώνυμα δεσμὰ τῶν προσωπικῶν μας παθῶν ἢ τῶν βιοτικῶν μας μερμινῶν ἢ Ἐκκλησία μας, ἰδιαιτέρα κατὰ τὴν διάρκεια τῆς εὐλογημένης αὐτῆς περιόδου τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μᾶς καλεῖ νὰ βιώσουμε τὴν ἔμπρακτῃ μετάνοια ποὺ ἀποτελεῖ τὸν μοναδικὸ τρόπο ἀπεμπλοκῆς καὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὴ ἡ μετάνοια μᾶς προσφέρει τὴν πραγματικὴ, τὴν αὐθεντικὴ, τὴν «ἐν Χριστῷ ἐλευθερία», τὴν ὁποία μὲ ἔμφασι μᾶς προτρέπει νὰ ἔχουμε πάντοτε ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «*Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστὸς ὑμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε*» (Γαλ. ε', 1).

Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία, τὴν ὁποία μᾶς χαρίζει ὁ Χριστὸς, ἀποτελεῖ καὶ τὴν μοναδικὴ ἐγγύησι τόσο γιὰ τὴν ἀξιοποίησι τῆς ἐθνικῆς μας ἐλευθερίας, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἀναγκαίᾳ ἐπαγρύπνησίν μας πρὸς περιφρούρησίν της.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

† Ὁ Δράμας Διονύσιος

† Ὁ Παροναξίας Ἀμβρόσιος

† Ὁ Νέας Σμύρνης Ἀγαθάγγελος

† Ὁ Πειραιῶς Καλλίνικος

† Ὁ Περιστερίου Χρυσόστομος

† Ὁ Κεφαλληνίας Σπυρίδων

† Ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος

† Ὁ Ἐλασσῶνος Βασίλειος

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εὐσέβιος

† Ὁ Καστορίας Σεραφεῖμ

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἀμβρόσιος

Ὁ Ἀρχιεραμματεὺς

Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1305
Ἀριθμ. Διεκπ. 637

Ἀθήνησι τῇ 20ῇ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Διὰ τοῦ παρόντος διαπέμπομεν ὑμῖν, συνημμένως ὧδε, ἐν κεκυρωμένῳ ἀντιγράφῳ, τὴν ὑπ' ἀριθμ. 2341 Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀ-

φορῶσαν εἰς τὴν καθιέρωσιν τῆς Γ' Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν (Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως) ἐκάστου ἔτους ὡς «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΚΛΗΣΕΩΝ» καὶ ὑπομνηστικῶς τὰ ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενα πρὸς ὑμετέραν ἐνημέρωσιν καὶ διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς.

Ἐντολῇ καὶ Ἐξουσιοδοτήσῃ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

Πρωτ. 4742
Ἀριθμ. Διεκπ. 2377

Ἀθήνησι τῇ 30ῇ Δεκεμβρίου 1982

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2341

Πρὸς
τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Θέμα: «ΕΒΔΟΜΑΣ ΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΚΛΗΣΕΩΝ»

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν Συνεδρίαν Αὐτῆς τῆς 8.12.1982, μελετήσασα διὰ μακρῶν τὸ πάντοτε σοβαρὸν καὶ ἐπικαιρὸν θέμα τῆς ἀριθμητικῆς ἐπαρκείας καὶ ποιοτικῆς ἐξυψώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου, ὡς καὶ τὴν ἐπιτυχεστέραν καὶ ἀποδοτικότεραν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του ἐντὸς τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως καθιερώσῃ «Ἑβδομάδα Ἱερατικῶν Κλήσεων» καὶ ὡς τοιαύτην ὥρισε τὴν Γ' Ἑβδομάδα τῶν Νηστειῶν (Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως), τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς ἐκάστου ἔτους.

Σκοπὸς τῆς «Ἑβδομάδος Ἱερατικῶν Κλήσεων» εἶναι: Ἡ ἀναζήτησις, κλήσις καὶ ὑποβοήθησις τῶν καταλλήλων προσώπων διὰ τὸ ἱερατικὸν λειτουργήμα, ἡ καλλιέργεια τῆς κλίσεως καὶ τοῦ πόθου πρὸς τὴν Ἱερωσύνην, ἡ συνειδητοποίησις τοῦ ὑψηλοῦ καὶ μοναδικοῦ λειτουργήματος τοῦ Ἱερέως ἐντὸς τῆς κοινωνίας, ἡ ἀναζωπύρησις τοῦ ἱερατικοῦ χαρίσματος, ἡ δημιουργία ὁρθοδόξου

ἱερατικοῦ ἥθους, ἡ καταπολέμησις τοῦ ἀντικληρικοῦ πνεύματος, ἡ καλλιέργεια τοῦ ἱεραποστολικοῦ ζήλου καὶ τῆς πνευματικῆς εὐθύνης, ἡ ἐμπέδωσις τοῦ ἀγωνιστικοῦ χριστιανικοῦ φρονήματος καὶ τέλος ἡ μεγάλη ἀνάγκη τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν παρουσίαν καὶ τὴν προσφορὰν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ προσφορὰ αὕτη τῆς Ἐκκλησίας ἐκδηλοῦται καὶ ὑλοποιεῖται διὰ τοῦ Ἱερέως, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ βασικὸν ὄργανον τῆς ποιμαντικῆς καὶ ἀγιαστικῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν ὁ Ἐπίσκοπος ἀποτελεῖ τὸν κατ' ἐξοχὴν φορέα τῆς Θείας Χάριτος, ὁ Ἱερεὺς καθίσταται ἀναγκαῖον μέσον, δι' οὗ ὁ πιστὸς προσλαμβάνει αὐτὴν τὴν ἀγιαστικὴν Θεῖαν Χάριν.

Ἡ «Ἑβδομάς Ἱερατικῶν Κλήσεων», μὲ τὴν ἀρτίαν ὁργάνωσιν της, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου (ἱερατικὰ συνέδρια, ὁμιλίες, σεμινάρια, ὑποτροφίαι ὑποψηφίων, ὑποδειγματικὴ τέλεσις Μυστηρίων, συγκεντρώσεις πρεσβυτέρων κ.λπ., θὰ δώσῃ τὴν δυνατότητα καὶ τὴν εὐκαιρίαν καὶ εἰς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ εἰς τὸν Λαόν, νὰ κατανοήσουν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Ἱερέως ἀποτελεῖ διακονίαν, προσφορὰν καὶ αὐτοθυσίαν, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος «οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι...» (Μαρκ. 10, 45). Συγ-

χρόνως δὲ θὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ καταπολεμηθῇ κάθε ἀντικληρικὴ ἀντίληψις, τὴν ὁποίαν σκοπίμως καὶ μεθοδικῶς καλλιεργοῦν ἀντιχριστιανικά ρεύματα καὶ θεωρίαι καὶ θὰ ἐδραιωθῇ ἡ θέσις τοῦ Ἱερέως εἰς τὴν Ἑνορίαν ὡς ποιμένος καὶ διδασκάλου τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εὐελπιστεῖ, ὅτι ἡ «Ἑβδομάς Ἱερατικῶν Κλήσεων», καταλλήλως ὁργανουμένη καὶ ἀξιοποιουμένη ἀπὸ τοὺς Σεβασμωτάτους Ἱεράρχας, θέλει ἀποβῇ πολλαπλῶς χρήσιμος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, τὸν Ἐφημεριακὸν Κλῆρον καὶ τὴν χριστιανικὴν κοινωνίαν γενικώτερον.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος.

† Ὁ Μεσσηνίας Χρυσόστομος.
 † Ὁ Φωκίδος Χρυσόστομος.
 † Ὁ Ἀρτης Ἰγνάτιος.
 † Ὁ Κορίνθου Παντελεήμων.
 † Ὁ Φθιώτιδος Δαμασκηνός.
 † Ὁ Σιδηροκάστρου Ἰωάννης.
 † Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονί-
 τος Σεβαστιανός.
 † Ὁ Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας Καλλίνικος.
 † Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας Ἀν-
 γουστίνος.
 † Ὁ Λαγκαδᾶ Σπυρίδων.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
 Ἀρχμ. Τιμόθεος Τριβιζᾶς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
 ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1326
 Αριθμ. Διεκπ. 651

Ἀθήνησι τῇ 21ῃ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
 τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
 καὶ τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις
 τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Συνοδικῇ ἀποφάσει, ληφθεῖση ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 12ης μηνὸς Μαΐου π.ἔ., δι' ἧς καθιερώθη ἡ κατὰ μῆνα ἐνημέρωσις τῶν Σεβασμωτάτων Μητροπολιτῶν ἐπὶ

τῶν ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἀποφασισθέντων, ἀποστέλλομεν ὑμῖν συνημμένως ὧδε «Δελτίον Τύπου», συνταχθὲν μερίμνῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, περιέχον τὰς σημαντικότερας ἀποφάσεις τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐ.ἔ.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
 Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
 Ἀρχμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τῆς 16ης Μαρτίου 2000

Συνῆλθε ὑπὸ τὴν προεδρίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, ἀπὸ 7ης ἕως 10ης Μαρτίου ἐ.ἔ., στὴν τακτικὴ κατὰ μῆνα Συνεδρία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὶς Συνεδριάσεις:

Α. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, ἐνημέρωσε τὰ μέλη τῆς Δ.Ι.Σ.:

– Πὰ τὴν ἐνθρόνισιν τῶν δύο Μητροπολιτῶν

Καίσαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Δανιὴλ καὶ Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας κ. Θεοκλήτου, οἱ ὁποῖες πραγματοποιήθηκαν στίς 19 καὶ 24 Φεβρουαρίου ἀντίστοιχα, με ἐκδηλώσεις μεγάλου ἐν-θουσιασμοῦ τοῦ λαοῦ.

– Πὰ τὴν θεομοθέτησιν τριῶν θέσεων Βοηθῶν Ἐπισκόπων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, πού θὰ ἀναλάβουν συγκεκριμένη Ἐκκλησιαστικὴ Ὑπηρεσία.

– Πὰ τὴν ψήφισιν διατάξεως μετατροπῆς 100 θέσεων Διακόνων σὲ ἀντίστοιχες θέσεις λαϊκῶν ὑπαλλήλων Ἱερῶν Μητροπόλεων.

– Πά τήν ἄρνηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νά ἐγκρίνῃ τήν σύσταση δύο προσωρινῶν καί περιστασιακῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

– Πά τήν συμμετοχή του σέ γεῦμα πού παρέθεσε πρὸς τιμὴν του ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν κ. Γρηγόριος Νιώτης, κατὰ τὸ ὁποῖο συζητήθηκαν θέματα τοῦ Βαλκανικοῦ χώρου.

– Πά τήν πραγματοποίηση τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου Ἱεροκηρύκων, ὅπου ἀνεπτύχθη τὸ θέμα «Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ζῶν καὶ κατὰ τὴν τρίτην μ.Χ. χιλιετίαν».

– Πά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα εἰς τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Αἰκατερίνης Ὁρους Σινᾶ.

– Πά τήν ἔκδοση Βουλεύματος μὲ τὸ ὁποῖον παραπέμπονται σὲ δίκη δύο Ἐπίσκοποι, τρεῖς κληρικοὶ καὶ δύο λαϊκοί.

– Πά τήν εἰσαγωγή τοῦ Συρορθοδόξου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ζακχαίου στὸ Θεραπευτήριον «ΥΓΕΙΑ», πρὸς νοσηλείαν, μερίμνη τῆς Ἐκκλησίας μας.

– Πά τήν δυσμενὴ καὶ μονόπλευρη ἀντιμετώπιση τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. ὥς πρὸς τὸ θέμα τοῦ κ. Ἀνδρουλάκη.

– Πά τήν ἐπέκταση τῆς ἐμβελείας τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας μέσῳ δορυφόρου, σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἑγὺς Ἀνατολή.

Β. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡ Δ.Ι.Σ. ἀπεφάσισε:

– Τὴν ἀποστολὴ Ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες, γιὰ νά γνωρίσουν στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τὸν ἀριθμὸ ὁμογενῶν νέων καὶ ἄλλων ἐκ Βαλκανικῶν Χωρῶν πού μποροῦν νά φιλοξενήσουν στὶς κατασκηνώσεις τῶν Μητροπόλεων τους.

– Τὴν ἀποστολὴ ἐγγράφου πρὸς τοὺς ἀρμοδίους Κυβερνητικοὺς παράγοντες γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυση τῆς προσπάθειας ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, γιὰ τὴν φιλοξενία στὶς κατασκηνώσεις τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων παιδιῶν τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐκ τῶν Βαλκανίων.

– Τὴν ἔκδοση ἀνακοινωθέντος ἀναφερομένου στὸ ἀνακύψαν θέμα ἀπὸ τὴν κυκλοφορία τοῦ βλάσφημου βιβλίου τοῦ κ. Ἀνδρουλάκη.

– Τὴν ἀποστολὴ συγχαρητηρίου Γράμματος στὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Χριστουπόλεως κ. Πέτρο, γιὰ τὴν ἄριστη ὁργάνωση τοῦ Συνεδρίου Ἱεροκηρύκων.

– Τὴν περιαγωγή δίσκου ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τὴν συλλογὴ εἰδῶν ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τοῦ Λεκανοπεδίου ὑπὲρ τῶν χεμιζομένων κατοίκων τῆς Τσετσενίας καὶ τῆς Μοζαμβίκης.

– Τὸν διορισμὸ τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Σκλήφα, ὡς Βοηθοῦ Γραμματέως - Πρακτικογράφου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

– Τὴν ἀποστολὴ συγχαρητηρίου ἐγγράφου πρὸς τὸν Ἐλλογμιώτατο Καθηγητὴ κ. Ἀντώνιο - Αἰμίλιο Ταχιάο, γιὰ τὴν ἀναγόρευσή του ὡς ἀντεπιστέλλοντος μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

– Τὴν ἀποστολὴ ἐγγράφου στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ διαβιβάζεται ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ν. Σωτηροπούλου καὶ θὰ ἐκφράζεται ἡ συνηγορία τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὴν ἄρση τοῦ ἐπιβληθέντος ἐπιτιμίου.

– Τὴν ἀποστολὴ Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου πρὸς τὸν Λαὸν μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς τῆς 25ης Μαρτίου, ἀναφερομένης στὴν ἐν γένει προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος.

– Τὴν διατήρηση τοῦ ὑπάρχοντος τριζωνικοῦ δικαιοδοσιακοῦ καθεστώτος στὸ Διαδημοτικὸ Κομητήριο τοῦ Σχιστοῦ Σκαρामαγκᾶ, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἔχουν διαμορφωθεῖ νέες συνθῆκες στὶς ἀστικὲς Μητροπόλεις τοῦ Λεκανοπεδίου Ἀττικῆς.

Ἐπίσης ἀσχολήθηκε μὲ διάφορα ὑπηρεσιακὰ θέματα τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, ἐγκρίσεις Κανονισμῶν Ἰδρυμάτων Ἱερῶν Μητροπόλεων, ιδρύσεις Ἐνοριῶν καὶ ὁρισμούς μελῶν Ἐπισκοπικῶν Δικαστηρίων Ἱερῶν Μητροπόλεων.

(Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1344
Ἀριθμ. Διεκπ. 659

Ἀθήνησι τῇ 21ῃ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐκ Συνοδικῆς Ἀποφάσεως γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, ἐν τῇ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 7ης ὑπερμεσοῦντος μηνὸς Μαρτίου ἐ.ε., ἀπεφάσισε τὴν ἔκδοσιν συλλογικοῦ Τόμου ἀφιερωμένου εἰς τὴν προσφορὰν τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Ἑλληνο-Ἰταλικοῦ πολέμου καὶ τῆς Γερμανικῆς Κατοχῆς, ὑπὸ τὸν τίτλον *Μνήμες καὶ μαρτυρίες ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς*, εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστίων μαρτυρησάντων καὶ τελειωθέντων Κληρικῶν, ἐκπλήρωσιν ὀφειλομένου χρέους καὶ ἀπότισιν τιμῆς πρὸς αὐτοὺς καὶ παράδειγμα μμῆσεως καὶ μαρτυρίας.

Πρὸς τοῦτο γνωρίζοντες ὑμῖν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὀρίσασα ὑπεύθυνον τῆς μελέτης τοῦ ὑλικοῦ τοῦ Ἱστορικοῦ Ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ προωθήσεως τῆς ὅσον ἔνεστι ταχύτερας ἐκδόσεως τοῦ ὡς προεῖρηται Ἀφιερωματικοῦ Τόμου τὸν Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀγαθάγγελον Χαραμαντίδην, Διευθυντὴν τοῦ Κλάδου Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καὶ Μορφωτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως ἀποστείλητε α) στοιχεῖα διὰ τὴν προσφορὰν τῆς καθ' ὑμᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἐκ τοῦ Ἀρχείου ὑμῶν ἢ ἐξ ἄλλης πηγῆς, κατὰ τὴν περίοδον τῆς Κατοχῆς, β) στοιχεῖα διὰ τοὺς ἐκτελεσθέντας Κληρικοὺς ἢ Μοναχοὺς εἴτε ὑπὸ τῶν Γερμανῶν εἴτε ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν, καὶ γ) φωτογραφικὸν ὑλικόν.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1339
Ἀριθμ. Διεκπ. 654

Ἀθήνησι τῇ 21ῃ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱεράς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ὑπ' ἀριθμ. 193/74/14.01.00 καὶ 714/346/10.02.00 Συνοδικῶν Ἐγκυκλίων Σημειωμάτων, ἐν οἷς ἐκτίθενται λεπτομερῶς τὰ περὶ διεξαγωγῆς Πανελληνίων Μαθητικῶν Διαγωνισμῶν Ζωγραφικῆς καὶ Βυζαντινῆς Μουσικῆς, οἵτινες

διοργανοῦνται ὑπὸ τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν ἑορτασμῶν τοῦ Ἱεροῦ Ἰωβηλαίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Διευθύνσεων Σπουδῶν Πρωτοβαθμίου καὶ Δευτεροβαθμίου Ἐκπαιδεύσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κατὰ τὸ παρὸν σχολικὸν ἔτος 1999 - 2000 ἐν τοῖς πλαισίοις τοῦ Προγράμματος ἑορτασμοῦ ὑπὸ τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Χώρας ἡμῶν τοῦ Ἱεροῦ Ἰωβηλαίου, ἥτοι τῆς συμπληρώσεως

δύο χιλιάδων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ Ἀληθινοῦ καὶ Ζώντος Θεοῦ ἡμῶν, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως προκηρύξεως βουλευτικῶν ἐκλογῶν τὴν Κυριακὴν 9ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ., προκαλοῦνται αἱ ἐξῆς ἀλλαγαὶ εἰς τὰς ἡμερομηνίας διεξαγωγῆς τῶν ὡς εἴρηται διαγωνισμῶν:

1) Οἱ περιφερειακοὶ διαγωνισμοὶ θὰ διεξαχθῶσιν ἀπὸ 11ης ἕως 25ης Ἀπριλίου ἐ.ἔ.

2) Οἱ τελικοὶ Πανελλήνιοι ἀγῶνες θὰ διεξαχθῶσιν ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 5ης ἕως 15ης Ἀπριλίου ἐ.ἔ.

Ὡσαύτως ἀποστέλλομεν ὑμῖν ποσότητες ἀφισσῶν προβαλλουσῶν τοὺς ἐν λόγῳ διαγωνισμοὺς, ἃς κατὰ τὴν κρίσιν ὑμῶν δύνασθε ἵνα ἀναρτήσητε εἰς καταλλήλους πρὸς τοῦτο χώρους καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως προτρέψητε καὶ ἐνθαρρύνητε τοὺς μαθητὰς τῶν ἐπαρχιῶν ὑμῶν, καὶ ἰδίως τοὺς συμ-

μετέχοντας εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας νέους, ὅπως συμμετάσχωσιν εἰς τοὺς ὡς εἴρηται Μαθητικούς Ἀγῶνας. (Σημείωσις: ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ τῆς ἀφίσσης ἀναγραφομένη προθεσμία ἐγγραφῆς ἔχει σιωπηρῶς παραταθῆ ἀπὸ τῆς 29ης Φεβρουαρίου 2000 εἰς τὴν 2αν Ἀπριλίου 2000 παρακαλοῦμεν, ὅπως διαμορφωθῇ καταλλήλως).

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

Κοινοποιήσεις:

1. Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν καὶ Ἱερὰς Μητροπόλεις Κρήτης.
 2. Ἱερὰς Μητροπόλεις Δωδεκανήσου.
 3. Πατριαρχικὴν Ἐξαρχίαν Πάμμου.
- Εἰς τὰς ἑδρας αὐτῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Ἀριθμ. Πρωτ. 1348
Διεκπ. 654

Ἀθήνησι τῇ 21ᾳ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 8ης τρέχοντος μηνὸς Μαρτίου ἐ.ἔ. λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν εἰσήγησιν τῆς «Υποεπιτροπῆς διὰ τὴν διοργάνωσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ 2004», καὶ ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ὑπὲρ τῆς Νεότητος ποιμαντικῆς μερίμνης Αὐτῆς ἐμελέτησεν τὴν δυνατότητα παιδαγωγικῆς ἀξιοποιήσεως τοῦ Ἀθλητισμοῦ διὰ τὴν διαμόρφωσιν ὑγιῶν προτύπων εἰς τοὺς νέους.

Πρὸς τοῦτο εἶχεν καὶ διὰ παλαιότερου Ἐγκυκλίου Σημειώματος ζητηθεῖ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, ὅπως ἐνθαρρύνουν τὴν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος

περὶ ἀθλητικῶν δραστηριοτήτων διενεργουμένων μερίμνη τῶν Γραφείων Νεότητος αὐτῶν προκειμένου νὰ σχεδιασθῇ ἓνας εὐρύτερος προγραμματισμὸς τοιούτων δραστηριοτήτων ὁ ὁποῖος θὰ ἔφε-
ρεν εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἀθλητισμοῦ τοὺς νέους τῶν ἐνοριῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων. Ἡ ἀνταπόκρισις εἰς τὸ αἶτημα τοῦτο δὲν ὑπῆρξεν ἀτυχῶς ἢ ἀναμενόμενη.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ ἀθλητισμὸς ἔλκει ἰδιαίτε-
ρος τὴν Νεότητα καὶ ἀπορροφᾷ μέγιστον μέρος καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτῆς. Αἱ ἐπιφυλάξεις τὰς ὁποίας ἔχομεν ἐξ ἀφορμῆς σοβαρῶν παρεκτροπῶν εἰς τὸν χώρον τοῦ ἀθλητισμοῦ δὲν θὰ πρέπη νὰ ὀδηγήσουν εἰς τὴν ἀπόρριψιν ἀλλ' εἰς τὴν προσπάθειαν θεραπείας αὐτοῦ.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπιθυμεῖ, ἐν τῷ πλαισίῳ μάλιστα τῆς προτροπῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου «τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω», ὅπως ἐνθαρρύνῃ, τῇ μερίμνῃ τῶν Γραφείων Νεότητος τῶν ἐκασταχοῦ Ἱερῶν Μητροπόλεων:

1. Τὴν τε διοργάνωσιν ἀθλητικῶν συναντήσεων μεταξὺ τῶν νέων τῶν Ἑνοριῶν τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν χώρων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Κατασκηνώσεων διὰ τὴν εὐόδωσιν μᾶς τοιαύτης πρωτοβουλίας.

2. Πᾶσαν πρωτοβουλίαν ἀναφερομένην εἰς τὴν διοργάνωσιν Συνεδρίων ἢ Ἡμερίδων κατὰ περιφερείας διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Ἱερέων καὶ τῶν λοιπῶν Στελεχῶν Νεότητος, ἐπὶ θεμάτων σχέσιν ἔχόντων πρὸς τὸν ἀθλητισμὸν καὶ τὴν παιδαγωγικὴν ἀξιοποίησιν αὐτοῦ.

3. Τὴν καθιέρωσιν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων προκειμένου νὰ τιμηθοῦν ἀθληταὶ καὶ πρωταθληταὶ διακριθέντες διὰ τε τὴν ἀθλητικὴν ἐπίδοσιν καὶ τὸ ἥθος αὐτῶν, μερίμνη τῶν ἐκασταχοῦ Σεβασμωτάτων Μητροπολιτῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῶν ὁποίων διαβιοῦν καὶ δραστηριοποιοῦνται τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα.

4. Τὴν συμμετοχὴν νέων ἀνθρώπων ἐκ τῶν ἐνοριῶν, εἰς τὸ πρόγραμμα ἐθελοντικῆς προσφορᾶς διὰ τὴν διοργάνωσιν τῶν ἀθλητικῶν καὶ λοιπῶν ἐκδηλώσεων τῆς Ὀλυμπιάδος τοῦ 2004, ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης συμμετοχῆς ἡ Ἐκκλησία θὰ συνεργήσῃ καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ ὕγιους ἀθλητικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ «εὐ ἀγωνίζεσθε».

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐμπιστεύεται εἰς τὴν ποιμαντικὴν εὐθύνην καὶ διάκρισιν τῶν Σεβασμωτάτων Ἱεραρχῶν τὴν ὑλοποίησιν τῶν ἀνωτέρω προτάσεων καὶ φρονεῖ ὅτι οὕτω πράττοντες θὰ καταστήσωμεν λυσιτελεστέραν τὴν κατὰ Χριστὸν ἀγωγὴν τῶν νέων ἀνθρώπων καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐμπιστοσύνην αὐτῶν θὰ κρατύνωμεν.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1361
Ἀριθμ. Διεκπ. 663

Ἀθήνησι τῇ 22ᾳ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐκ Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ληφθείσης ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 9ης ὑπερμεσοῦντος μηνὸς Μαρτίου ἐ.ἔ. γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ διοργάνωσις «Συνεδρίου διὰ θέματα τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως», ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μελέτης αὐτοῦ τούτου τοῦ Μυστηρίου καθὼς καὶ τοῦ ἔργου τῶν τελεσιουργούντων αὐτὸ πνευματικῶν πατέρων.

Ὅθεν ἀνακοινοῦται ὑμῖν, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ Συνεδριον μέλλει ἵνα συγκληθῇ ἀπὸ 30ῆς ἕως 31ης προσεχούσης μηνὸς Μαΐου ἐ.ἔ. εἰς τὸ ἐν Νέῳ Προ-

κοπίῳ Εὐβοίας Ἱερὸν Προσύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως μέχρι τῆς 7ης μηνὸς Ἀπριλίου ἐ.ἔ. δηλώσητε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν συμμετοχὴν τῶν ὑμετέρων κληρικῶν εἰς αὐτὸ διὰ νὰ προετοιμασθῶσι τὰ τῆς φιλοξενίας.

Πρὸς τούτοις διευκρινίζεται ὑμῖν ὅτι οἱ συμμετέχοντες Σύεδροι δέον ὅπως εὐρίσκωνται εἰς τὸν χώρον τοῦ Συνεδρίου πρὸς τῆς 8ης π.μ. τῆς 30ῆς Μαΐου ἐ.ἔ., δυνάμενοι, ἵνα ἀφικθῶσιν ἀφ' ἐσπέρας τῆς προηγουμένης ἡμέρας, ἥτοι τῆς Δευτέρας 29ης Μαΐου ἐ.ἔ., καὶ διαμείνωσιν αὐτόθι.

Ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ ὡς ἄνω Συνεδρίου πραγματοποιηθήσεται τὴν 9ην π.μ. τῆς 30ῆς Μαΐου ἐ.ἔ., τὸ δὲ τελικὸν καὶ λεπτομερὲς πρόγραμμα αὐτοῦ ἀποσταλήσεται ὑμῖν λίαν προσεχῶς.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1362
Ἀριθμ. Διεκπ. 664

Ἀθήνησι τῇ 22ᾳ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐν συνεχείᾳ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1256/604/14.3.2000 ἡμετέρου Ἐγκυκλίου Σημειώματος διὰ τὴν περιφορὰν Δίσκου ὑπὲρ τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου τῆς Τσετσενίας καὶ τῶν πληγέντων ὑπὸ τῆς θεομηνίας κατοίκων τῆς Μοζαμβίκης, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι τὸ μὲν συλλεγησόμενον ποσὸν ἐκ τῆς περιφορᾶς τοῦ Δίσκου ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς τῆς ὑμετέρας θεοσώστου Μητροπόλεως δέον ὅπως κατα-

τεθῇ μέχρι τῆς 14ης Ἀπριλίου ἐ.ἔ. εἰς τὸν τηρούμενον ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ καὶ παρὰ τῷ Ὑποκαταστήματι Κολωνακίου Λογαριασμὸν ὑπ' ἀριθμ. 139/296028-14 ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὑπὲρ θυμάτων Τσετσενίας - Μοζαμβίκης», τὸ δὲ ἀντίγραφον τοῦ Γραμματίου Εἰσπράξεως ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς δέον ὅπως ἀποσταλῇ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, συμφώνως τοῖς ἀναφερομένοις ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 5854/2450/11.11.1999 Ἐγκυκλίῳ Σημειώματι.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀποστολίδης
Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1314
Ἀριθμ. Διεκπ. 642

Ἀθήνησι τῇ 31ῃ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐκ Συνδικτῆς Ἀποφάσεως, ληφθείσης ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 8ης ὑπερμεσοῦντος μηνὸς Μαρτίου ἐ.ἔ. καὶ εἰς τεκμήριον διηνεκοῦς ἐμπράκτου καὶ συνεχοῦς μερίμνης καὶ συμπαραστάσεως τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὁμογενεῖς ἀδελφοὺς ἡμῶν, οἱ ὅποιοι εὐρισκόμενοι ἐν τῇ ξένῃ, ἀγωνίζονται, ἐν μέσῳ ποικίλων δυσκολιῶν καὶ ἀντιξοοτήτων, ἵνα ἐμπνέωσι

εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Πατρίδα, προτρέπομεν ὑμᾶς, ὅπως ἐξετάσητε μετ' εὐμενείας τὴν δυνατότητα φιλοξενίας, κατὰ τὴν προσεχῇ θερινὴν περίοδον, εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς κατασκηνώσεις ὑμῶν, ἐφ' ὅσον βεβαίως τοιαῦται λειτουργοῦσι παρ' ὑμῖν, ὁμάδων ὀρθοδόξων νέων ἐξ Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας, Εὐρώπης ἢ ἄλλων χωρῶν τῆς Ἑλληνικῆς διασπορᾶς, ἵνα τοιούτῳ παρασχεθῇ αὐτοῖς ἡ εὐκαιρία ἀφ' ἐνὸς μὲν τῆς ἀμεσώτερης ἐπαφῆς μετὰ τῆς Ἑλληνορθοδόξου παραδόσεως ἡμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς πλέον συνειδητῆς βιώσεως τοῦ λατρευτικοῦ πλοῦτου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Σημειωτέον ὅτι διὰ μίαν ἀξιοπρεπῆ φιλοξενίαν αἱ ἐνδιαφερόμεναι Ἱερὰς Μητροπόλεις δέον ὅπως ἐξασφαλίσωσι τὴν ἀναγκαίαν ὑποδομὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κατασκηνώσεων, ἐν αἷς φιλοξενηθήσονται αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ὁμάδαι.

Πρὸς τοῦτοις, παρακαλοῦμεν ὅπως μέχρι 20ῆς προσεχούσης μηνὸς Ἀπριλίου ἐ.ἔ., ἐγγράφως πληροφορήσῃτε τῇ Ἀρχιεραγματεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δι' ὑπαρξιν δυνατότητος φιλοξενίας νέων ἐκ τῶν

ὧς ἄνω χωρῶν εἰς κατασκηνώσεις μερίμνης καὶ ἀρμοδιότητος ὑμῶν, παρέχοντες σχετικὰς λεπτομερείας περὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν φιλοξενηθησομένων καθὼς ἐπίσης τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον φιλοξενίας αὐτῶν, ἵνα ἐγκαίρως λάβητε τὰς σχετικὰς πληροφορίες.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιεραγματοεὺς
Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)

Πρωτ. 1515
Ἀριθμ. Διεκπ. 754

Ἀθήνησι τῇ 31ῃ Μαρτίου 2000

ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πρὸς
τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν
καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἐκ Συνοδικῆς Ἀποφάσεως, ληφθείσης ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς 9ης λήγοντος μηνὸς Μαρτίου ἐ.ἔ. καὶ ἐν συνεχείᾳ τῶν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 932/412/23.2.1999 καὶ 3334/1247/21.6.1999 Ἐγκυκλίων Σημειωμάτων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀφορώντων εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ Ἐθνικοῦ Κτηματολογίου, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου 2308/1995, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ ῥηθείᾳ Συνεδρίᾳ Αὐτῆς ἀπεφάσισεν, ὅπως θέσῃ ὑπ' ὄψιν ὑμῶν τὰς ὡς κάτωθι ὁδηγίας πρὸς καλυτέραν κατάρτισιν τῆς ἀπαιτουμένης τελικῆς Δηλώσεως:

α. Ὅπου ἐκ τῶν ὑπαρχόντων στοιχείων προκύπτει πλήρης ἀποξένωσις ἀπὸ ἐν ἀκίνητον (διότι λ.χ. εἴτε τοῦτο ἐπωλήθη δυνάμει συμβολαίου εὐρισκομένου εἰς τὸ Ἀρχεῖον, εἴτε παρεχωρήθη εἰς τὸ Δημόσιον καὶ περιλαμβάνεται εἰς τοὺς πίνακας Αὐτῶν καὶ Βὸν τῆς συμβάσεως τοῦ 1952 κ.λπ.), τοῦτο δὲν θὰ δηλοῦται.

β. Ὅπου προκύπτουσιν ἀμφιβολίαι ὡς πρὸς τὴν ὑπαρξιν δικαιωμάτων ἐπὶ ἐνὸς ἀκινήτου, τοῦτο θὰ δηλοῦται. Εἰς περίπτωσιν δὲ ὑποβολῆς ὑπὸ τρίτου ἐνστάσεως, θὰ πραγματοποιῇται ἔλεγ-

χος καὶ ἐφ' ὅσον θὰ διαπιστωθῇ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου, θὰ παύῃ ἡ περαιτέρω διεκδίκησις αὐτοῦ καὶ θὰ ἀποστέλλεται ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς ἐνοχληθέντας πολίτας, διὰ τῆς ὁποίας θὰ αἰτιολογῇται ὁ λόγος τῆς ὑποβολῆς τῆς Δηλώσεως.

γ. Εἰς περίπτωσιν καταπατήσεως ἀπὸ δεκαετιῶν μεγάλων τμημάτων ἐκκλησιαστικῶν ἐκτάσεων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἔχουν οἰκοδομηθῇ ἀκίνητα, ἅτινα ἔχουν μεταβιβασθῇ διὰ κληρονομικῆς κυρίως διαδοχῆς, συγχρόνως δὲ διὰ τὰ κτήματα αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν σαφεῖς καὶ ἀσφαλεῖς τίτλοι ιδιοκτησίας τῆς Ἐκκλησίας –πλὴν τοῦ τῆς χρησικτησίας– καὶ δι' αὐτὸ παραμένουσι ἐν ἐκκρεμότητι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δίκαι –μὲ ἀβέβαιον ἀποτέλεσμα– τὰ κτήματα ταῦτα δὲν θὰ δηλοῦνται, προκειμένου νὰ μὴν δημιουργηθῇ κοινωνικὸν πρόβλημα μεγάλης ἐμβελείας.

δ. Ἀκίνητα, διὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει μὲν ἐνδειξις, ὅτι ἀπηλλοτριώθησαν, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσι στοιχεῖα ἀποδεικνύοντα εἴτε τὴν ἔκτασιν τῆς ἀπαλλοτριώσεως (διαγράμματα, ἔγγραφα κ.λπ.) εἴτε τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς διαδικασίας (κατάθεσις ἀποξημώσεως κ.λπ.), θὰ δηλοῦνται.

ε. Τὰ ἀνεντόπιστα, διάσπαρτα ἢ μὴ, ἄνω τῶν 10 ἐλαιόδενδρα θὰ καταβληθῇ προσπάθεια ἵνα ἐντοπισθῶσι, προκειμένου νὰ δηλωθοῦν.

ς. Ὅσακις ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ Ἀρχείου ἐμφαίνεται ὅτι ἐπὶ ἐνὸς ἀκινήτου ὑπάρχουσι ἀγροληπτικά δικαιώματα ιδιωτῶν ἐπὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀκινήτων, θὰ δηλοῦται μόνον τὸ ἀκριβὲς δικαίωμα τῆς Ἐκκλησίας (π.χ. 1/3 ἢ 3/4) ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου. Ἐάν, ὅμως, δὲν προκύπτῃ σαφῶς τὸ ποσοστὸν συνιδιοκτησίας, τότε θὰ δηλοῦται ὡς ἐκκλησιαστικὸν ὁλόκληρον τὸ ἀκίνητον.

ζ. Ὅσακις ἐπὶ ἐνὸς ἐκκλησιαστικοῦ ἀκινήτου ἰδιώται ἔχουν ἐμβατοίκια (ὡς λ.χ. εἰς τὴν Χίον), νόβελα (ὡς λ.χ. εἰς Ἀχαΐαν καὶ Ἰονίους Νήσους) ἢ ἐμφυτευτικά δικαιώματα, θὰ δηλοῦται ὁλόκληρον τὸ ἀκίνητον ὡς ἐκκλησιαστικόν, ἐκτὸς ἐὰν διαπιστωθῇ ὅτι ἔχει πωληθῇ ἢ ψιλὴ αὐτῶν κυριότης.

η. Ἐὰν διαπιστωθῇ ὅτι στοιχεῖα ἐκ τῶν εὗρισκομένων εἰς τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ε.Κ.Υ.Ο., ἀφορῶσι εἰς ἀκίνητον τῆς διατηρητέας Μοναστηριακῆς πε-

ριουσίας καὶ οὐχὶ τῆς ὑπ' αὐτῆς διοικουμένης ρευστοποιητέας, θὰ γίνεται ἐπικοινωνία μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς προκειμένου, ἵνα δηλώσῃ τοῦτο αὕτη. Εἰς περίπτωσιν ἀδρανείας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, θὰ δηλοῦται τὸ ἀκίνητον ὑπὸ τῆς Ε.Κ.Υ.Ο., προκειμένου νὰ μὴ ἀπωλεσθῇ τὸ ἰδιοκτησιακὸν δικαίωμα ἐπ' αὐτοῦ. (Αἱ τηλεφωνικαὶ ἐπικοινωνίαι θὰ καταγράφονται ἐπακριβῶς εἰς εἰδικόν Βιβλίον).

Τὰ ἀνωτέρω γνωρίζομεν ὑμῖν, ἵνα, ἐφ' ὅσον κρίνητε σκόπιμον, χρησιμεύσωσι καὶ εἰς ὑμᾶς κατὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ Κτηματολογίου τῆς ὑφ' ὑμῶν διοικουμένης ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας.

Ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχιμ. Θεολόγος Ἀποστολίδης

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ

1. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ 1999 - 2003

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Παντελε-
ήμων.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστο-
μος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Μεγάρων και Σαλαμίνος
κ. Βαρθολομαῖος.

Ἀναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως κ.
Εὐδόκιμος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου
κ. Ἰγνάτιος.

2. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ 1999 - 2003

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφεῖμ.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Κρήνης και Καλα-
μαριάς κ. Προκόπιος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Καρπενησίου κ. Νικόλα-
ος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Λήμνου και Ἀγ. Εὐστρα-
τίου κ. Ἱερόθεος.
4. Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Θωμᾶς
Συνοδινός.
5. Ἐλλογιμ. κ. Γρηγόριος Στάθης.
6. Ἐντιμ. κ. Ἀριστείδης Πανώτης.

Ἀναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν και Οἰ-
νουσῶν κ. Διονύσιος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης και
Ἀλμωπίας κ. Χρυσόστομος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Γυθείου και Οἰτύλου κ.
Χρυσόστομος.
4. Ἐλλογιμ. κ. Νικόλαος Ζίας.
5. Μουσικολ. κ. Χαρίλαος Ταλιαδῶρος.
6. Ἐλλογιμ. κ. Θεολόγος Ἀλμπράντης.

3. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ 1999 - 2003

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Ν. Σμύρνης κ. Ἀγαθάγγε-
λος.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Νικόδημος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων κ. Προκόπιος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανός.
4. Ἐλλογιμ. κ. Παναγιώτης Μπούμης.
5. Ἐλλογιμ. κ. Ξενοφών Παπαχαραλάμπους.
6. Ἐλλογιμ. κ. Παναγιώτης Χριστινάκης.

Ἀναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Χρυσό-
στομος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Ἀγα-
θάγγελος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Θεόκλη-
τος.
4. Ἐλλογιμ. κ. Χαράλαμπος Παπαστάθης.
5. Ἐλλογιμ. κ. Ἰωάννης Κονιδάρης.
6. Ἐντιμ. κ. Ἡλίας Παπανικολάου.

4. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΘΕΙΑΣ
ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ
1999 - 2003

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας κ. Διονύσιος.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως κ. Διονύσιος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Θήρας, Άμοργού και Νήσων κ. Παντελεήμων.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Βεροίας και Ναούσης κ. Παντελεήμων.
4. Έλλογιμ. κ. Ίωάννης Φουντούλης.
5. Έλλογιμ. κ. Άλέξανδρος Σταυρόπουλος.
6. Έλλογιμ. κ. Γεώργιος Φίλιας.

Άναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ. Άγαθόνικος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Παραμυθίας, Φιλιατών και Γηρομερίου κ. Τίτος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Νικαίας κ. Άλέξιος.
4. Αίδεσ. Πρωτοπρ. κ. Νικόλαος Ίωαννίδης.
5. Έλλογιμ. κ. Παναγιώτης Σκαλτσής.
6. Έντιμ. κ. Γεώργιος Κυρμελής.

5. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ
ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΙΚΟΥ ΒΙΟΥ
1999 - 2003

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου και Ίκαρίας κ. Ευσέβιος.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Καλλίνικος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Μονεμβασίας και Σπάρτης κ. Ευστάθιος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Άργολίδος κ. Ίάκωβος.
4. Πανοσιολ. Άρχιμανδρίτης κ. Νεκτάριος Ντόβας.
5. Πανοσιολ. Άρχιμανδρίτης κ. Παῦλος Τσαούσογλου.
6. Έλλογιμ. κ. Σπυρίδων Κοντογιάννης.

Άναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενών κ. Σέργιος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Άρτης κ. Ίγνάτιος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης κ. Άνδρέας.

νιανής και Κονίτσης κ. Άνδρέας.

4. Πανοσιολ. Άρχιμανδρίτης κ. Τιμόθεος Σακκάς.
5. Όσιολ. Μοναχή Εὐδοκία Κατακαλέα (Ήγουμένη Ί. Μ. Άγ. Ίωάννου Προδρόμου Καρέα).
6. Όσιολ. Μοναχή Ίουστίνη Χρονοπούλου (Ήγουμένη Ί. Μ. Άγ. Τριάδος Κορωπίου).

6. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΗΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΝΕΟΤΗΤΟΣ
1999 - 2003

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Σεργίων και Κοζάνης κ. Άμβρόσιος.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Άλεξανδρουπόλεως κ. Άνθιμος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Άγίου Βλασίου κ. Ίερόθεος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος.
4. Πανος. Άρχιμανδρίτης κ. Νεκτάριος Άντωνόπουλος.
5. Έλλογιμ. κ. Γεώργιος Κρουσταλλάκης.
6. Έντιμ. κ. Έμμανουήλ Κουμπάρελης.

Άναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφείμ.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Σεργίων και Κοζάνης κ. Άμβρόσιος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Κύριλλος.
4. Πανος. Άρχιμανδρίτης κ. Ίερεμίας Φούντας.
5. Έντιμ. κ. Άθανάσιος Παπαθανασίου.
6. Έντιμ. κ. Ήλίας Λιαμής.

7. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
1999 - 2003

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Χρυσόστομος.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων κ. Άμβρόσιος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Άττικής κ. Παντελεήμων.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας και Παξών κ. Τιμόθεος.
4. Αίδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Κωνσταντίνος Φούσκας.

5. Έλλογμ. κ. Χρήστος Βούλγαρης.
6. Έλλογμ. κ. Κωνσταντίνος Σκουτέρης.

Άναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Φωκίδος κ. Άθηνάγορας.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος και Άλμυροῦ κ. Ίγνάτιος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Σερβίων και Κοζάνης κ. Άμβρόσιος.
4. Πανοσ. Άρχιμανδρίτης κ. Ίωάννης Σακελλαρίου.
5. Έλλογμ. κ. Γεώργιος Μαρτζέλος.
6. Έλλογμ. κ. Πέτρος Βασιλειάδης.

**8. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
1999 - 2003**

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Καλλίνικος.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Σταγῶν και Μετεώρων κ. Σεραφείμ.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Ίερισσοῦ, Άγίου Όρους και Άρδαμερίου κ. Νικόδημος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν και Λεβαδείας κ. Ίερώνυμος.
4. Αἰδεσμ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Νικόλαος Σκιαδαρέσης.
5. Έλλογμ. κ. Χρήστος Κρικῶνης.
6. Έντιμ. κ. Δημήτριος Παπαϊωάννου.

Άναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Καισαριανῆς κ. Δανιήλ.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς κ. Προκόπιος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Ξάνθης και Περιθεωρίου κ. Παντελεήμων.
4. Πανοσιολ. Άρχιμανδρίτης κ. Συμεών Κούτσας.
5. Έλλογμ. κ. Ίωάννης Ταγαράκης.
6. Έλλογμ. κ. Σωτήριος Μπαλατσούκας.

**9. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΥΠΟΥ,
ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕΩΣ
1999 - 2003**

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Έλασσῶνος κ. Βασίλειος.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Δράμας κ. Διονύσιος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδων.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος και Άλμυροῦ κ. Ίγνάτιος.
4. Έλλογμ. κ. Ήλίας Οἰκονόμου.
5. Έντιμ. κ. Ίωάννης Χατζηφώτης.
6. Έντιμ. κ. Άρίστος Κασμίρογλου.

Άναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Καρυστίας και Σκύρου κ. Σεραφείμ.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου και Όρεστιάδος κ. Νικηφόρος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης, Έρεσσοῦ και Πλωμαρίου κ. Ίάκωβος.
4. Πανοσιολ. Άρχιμανδρίτης κ. Πολύκαρπος Μπόγρης.
5. Πανοσιολ. Άρχιμανδρίτης κ. Κωνσταντίνος Παπανικολάου.
6. Έντιμ. κ. Γεώργιος Πρίντζιπας.

**10. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ
1999 - 2003**

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Παροναξίας κ. Άμβρόσιος.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης κ. Μελέτιος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους και Κατερίνης κ. Άγαθόνικος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Άξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ. Δημήτριος.
4. Αἰδεσμ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Μεταλληνός.
5. Έλλογμ. κ. Άντώνιος Παπαδόπουλος.
6. Έντιμ. κ. Γεώργιος Κρίππας.

Άναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Ίερισσοῦ, Άγίου Όρους και Άρδαμερίου κ. Νικόδημος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Μηθύμνης κ. Χρυσόστομος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Έλασσῶνος κ. Βασίλειος.
4. Πανοσ. Άρχιμανδρίτης κ. Δανιήλ Γούβαλης.
5. Αἰδεσμ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Δημήτριος Τζούμας.
6. Έλλογμ. κ. Νικόλαος Ξεξάκης.

11. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΠΟΪΑΣ

1999 - 2003

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Κεφαλληνίας κ. Σπυρίδων.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλέξανδρος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντῖνος.
4. Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ματθαῖος Χάλαρης.
5. Ἐλλογιμ. κ. Γεώργιος Παῖδαρος.
6. Ἐλλογιμ. κ. Ἀντώνιος Παπαντωνίου.

Ἀναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Παροναξίας κ. Ἀμβρόσιος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Ἰγνάτιος.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἱκαρίας κ. Εὐσέβιος.
4. Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰγνάτιος Μόσχος.
5. Αἰδεσ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ἀναστάσιος Μπαστούνης.
6. Ἐλλογιμ. κ. Δέσποινα Λιάλιου.

12. ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

1999 - 2003

Πρόεδρος:

Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ.

Συνοδικός Σύνδεσμος:

Σεβ. Μητροπολίτης Ζακύνθου κ. Χρυσόστομος

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ κ. Σπυρίδων.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Καρυστίας κ. Σεραφεῖμ.
3. Ἐλλογιμ. κ. Ἀπόστολος Γεωργιάδης.
4. Ἐλλογιμ. κ. Θεόδωρος Γκαμαλέτσος.
5. Ἐλλογιμ. κ. Λάζαρος Εὐφραΐμογλου.

Ἀναπληρωταί:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκης καὶ Σταγῶν κ. Ἀλέξιος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Κύριλλος.

13. ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΩΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Κανονισμός 99/1998

Τριετής θητεία.

2.12.1998 - 1.12.2001

Πρόεδρος:

Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων κ. Προκόπιος.

Μέλη:

1. Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιος.
2. Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων.
3. Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας κ. Τιμόθεος.
4. Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Θεολόγος Ἀποστολίδης.
5. Ἐλλογιμ. κ. Ἀντώνιος Παπαντωνίου.
6. Ἐλλογιμ. κ. Γεώργιος Σαρεϊδάκης, Δικηγόρος.

14. ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΙΟΗΘΙΚΗΣ

Κανονισμός 101/1998

Ἐνιαύσια θητεία.

8.12.1998 - 7.12.1999

Πρόεδρος:

1. Πανος. Ἀρχιμ. κ. Νικόλαος Χατζηνικολάου.

Μέλη:

1. Ἐλλογιμ. Καθηγητῆς κ. Γεώργιος Γαλίτης.
2. Ἐλλογιμ. Καθηγητῆς κ. Γεώργιος Μαντζαρίδης.
3. Ἐλλογιμ. Καθηγητῆς κ. Γεώργιος Δαΐκος.
4. Ἐλλογιμ. Καθηγητῆς κ. Ἀντώνιος Κουτσελίνης.
5. Ἐλλογιμ. Καθηγητῆς κ. Σταῦρος Μπαλογιάννης.
6. Ἐλλογιμ. Καθηγητῆς κ. Γεώργιος Μανιάτης.
7. Ἐντμ. κ. Χαράλαμπος Παμπούκης, Ἀρεοπαγίτης, ἑ.τ.
8. Ἐντμ. κ. Χαρίλαος Κονιδάρης, Δικηγόρος, Harvard University.

Ἀναπληρωταί:

1. Ἐλλογιμ. Καθηγητῆς κ. Ἀλέξανδρος Σταυρόπουλος.
2. Ἐλλογιμ. Καθηγητῆς κ. Ἐμμανουὴλ Μάνεσης.
3. Ἐντμ. κ. Ἑλένη Ἀναπλιώτου.

15. ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κανονισμός 114/1999

Τριετής θητεία.

2.3.1999 - 1.3.2002

Πρόεδρος:

‘Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος, ἔχων ἀναπληρωτὴν τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Καλλίνικον.

Μέλη:

1. ‘Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων, ἔχων ἀναπληρωτὴν τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου κ. Παντελεήμονα.

2. ‘Ο Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Θεολόγος Ἀποστολίδης, ἔχων ἀναπληρωτὴν τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μακάριον Φιλοθέου.

3. ‘Ο Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Κωνσταντῖνος Παπανικολάου, ἔχων ἀναπληρωτὴν τὸν Αἰδεσιμολογιώτατον Πρωτοπρεσβύτερον κ. Γεώργιον Μεταλληνόν.

4. ‘Ο κ. Ἡλίας Παπανικολάου Δικηγόρος, ἔχων ἀναπληρωτὴν τὸν Δικηγόρον κ. Ἀθανάσιον Λιούμαν.

5. Ἡ κ. Ἀννα Παναγιωταρέα, ἔχουσα ἀναπληρωτὴν τὸν κ. Εὐάγγελον Λέκκον.

6. ‘Ο κ. Σωτήριος Τζούμας, ἔχων ἀναπληρωτὴν τὸν κ. Δημήτριον Φερούσην.

16. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κανονισμός 132/1999

Τετραετής θητεία.

7.2.2000 - 6.2.2004

Πρόεδρος:

1. ‘Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος.

Μέλη:

2. ‘Ο Σεβ. Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Χρυσόστομος, Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπο-

λίτου Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου.

3. ‘Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Θεόκλητος, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Δανιήλ.

4. ‘Ο Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰωάννης Σακελλαρίου, Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Προκοπίου Πετρίδου.

5. ‘Ο Ἐλλογιμώτατος κ. Στυλιανὸς Παπαδόπουλος, Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Ἐλλογιμωτάτου κ. Γεωργίου Πατρώνου, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

6. ‘Ο Ἐντιμώτατος κ. Κωνσταντῖνος Πυλαρινός, Διευθυντὴς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ κ. Εὐαγγέλου Μάρη, Διευθυντοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως.

7. ‘Ο Ἐλλογιμώτατος κ. Κωνσταντῖνος Σκουτέρης, Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Ἐλλογιμωτάτου κ. Μαρίου Μπέγζου, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

17. ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Κανονισμός 133/1999

Τριετής θητεία.

7.2.2000 - 6.2.2003

Πρόεδρος:

1. Αἰδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Θωμᾶς Συνοδινός.

Μέλη:

2. Αἰδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Σταμάτιος Σκλήρης.

3. Ἀξιότιμος κ. Νικόλαος Παννιώτης.

4. Ἐλλογιμώτατος κ. Νικόλαος Γκιολές.

5. Ἐντιμώτατος κ. Ἰωάννης Καρούσος.

6. Ἐντιμώτατος κ. Εὐστράτιος Φιλιππότης.

7. Ἐντιμώτατος κ. Γρηγόριος Μαυρομαμάτης.

8. Ἐρίτιμος κ. Αἰκατερίνη Καμηλάκη.

9. Ἐντιμώτατος κ. Σταῦρος Μιχαλαριάς.

Ἀναπληρωταί:

1. Ἐλλογιμώτατος κ. Ἀθανάσιος Βουρλῆς.

2. Ἐντιμότητα κ. Πέτρος Βαμπούλης.
3. Ἐντιμότητα κ. Σωτήριος Βάρβογλης.

Γραμματεὺς:

Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Δωρόθεος Πολυκανδριώτης.

18. ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Κανονισμός 134/1999

Τριετής θητεία.

7.2.2000 - 6.2.2003

Πρόεδρος:

Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων.

Μέλη:

1. Αἰδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Δημήτριος Τζούμας.
2. Ἐντιμότητα κ. Ἀναστάσιος Μαρίνος.
3. Ἐντιμότητα κ. Γεώργιος Κρίππας.
4. Αἰδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Μεταλληνός.
5. Ἐντιμότητα κ. Ἀνδρέας Κατράκης.
6. Αἰδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Κυριακὸς Τσουρός.
7. Ἐντιμότητα κ. Θεόδωρος Ἀσπρογέρακας - Γρίβας.
8. Ἐντιμότητα κ. Ἀπ. Βλάχος.

Ἀναπληρωταί:

1. Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Σεραφεὶμ Μεντζελόπουλος.
2. Ἐντιμότητα κ. Ἐμμανουὴ Ἐμμανουηλίδης.
3. Πανοσ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Κύριλλος Μισιακούλης.

Γραμματεὺς:

Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Νεκτάριος Παρασκευάκος.

19. ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΑΜΟΥ, ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ, ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΠΑΙΔΙΟΥ ΚΑΙ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Κανονισμός 135/1999

Τριετής θητεία.

7.2.2000 - 6.2.2003

Πρόεδρος:

1. Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικόλαος.

Μέλη:

2. Ἐντιμότητα κ. Ἰωάννης Ἀναπλιώτης.

3. Αἰδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ἀντώνιος Καλλιέργης.

4. Ἐλλογιμώτατος κ. Ἀλέξανδρος Σταυρόπουλος.
5. Ἐλλογιμώτατος κ. Ἐμμανουὴλ Περσελῆς.
6. Ἐλλογιμωτάτη κ. Χριστίνα Βάγια.
7. Ἐλλογιμώτατος κ. Ἀπόστολος Νικολαΐδης.
8. Αἰδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Βασίλειος Θεομὸς.
9. Ἐντιμότητα κ. Ἰωάννης Παπαμιχαλάκης.

Ἀναπληρωταί:

1. Ἐλλογιμώτατος κ. Παναγιώτης Μπούμης.
2. Ἐλλογιμώτατος κ. Χρῆστος Βάντζος.
3. Ἐντιμότητα κ. Εὐστράτιος Παπαστρατής.

Γραμματεὺς:

Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Παῦλος Ἰωάννου.

20. ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΕΙΔΙΚΩΝ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ

Κανονισμός 136/1999

Τριετής θητεία.

7.2.2000 - 6.2.2003

Πρόεδρος:

1. Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φωκίδος κ. Ἀθηναγόρας.

Μέλη:

2. Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης Παῦλος Τσαούσογλου.
3. Αἰδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Σταῦρος Κοφινᾶς.
4. Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Νεκτάριος Μηλιώνης.
5. Ἐλλογιμωτάτη κ. Καλλιόπη Σπινέλη.
6. Ἐλλογιμώτατος κ. Ἀριστοτέλης Εὐθυμιάδης.
7. Ἐντιμότητα κ. Ἐμμανουὴλ Σκουλάκης.
8. Ἐντιμότητα κ. Πέτρος Σταθόπουλος.
9. Ἐλλογιμώτατος κ. Ἀθανάσιος Ἀβραμίδης.

Ἀναπληρωταί:

1. Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Γερβάσιος Ραπτόπουλος.
2. Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόδημος Σύψας.
3. Αἰδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ἀδαμάντιος Αὐστουσιτίδης.

Γραμματεΰς:

Αΐδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Δημήτριος Τζέρπος.

21. ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΔΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΝΗΜΕΙΑ

Κανονισμός 137/1999

Τριετής θητεία.

7.2.2000 - 6.2.2003

Πρόεδρος:

1. Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σπάρτης κ. Ευστάθιος.

Μέλη:

2. Αΐδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Θωμάς Συνοδινός.

3. Έντιμότης κ. Γεώργιος Μαστορόπουλος.

4. Έντιμότης κ. Γεώργιος Άξιώτης.

5. Έντιμότης κ. Ιορδάνης Δημακόπουλος.

6. Έντιμότης κ. Ισίδωρος Κακούρης.

7. Έλλογιμότης κ. Νικόλαος Ζίας.

8. Άξιότιμος κ. Άλέξανδρος Ξυντάρης.

9. Άξιότιμος κ. Άρης Μπαλής.

Άναπληρωταί:

1. Έλλογιμότης κ. Νικόλαος Μουτσόπουλος.

2. Έλλογιμότης κ. Ιωάννης Άθανασόπουλος.

3. Έντιμότης κ. Νικόλαος Χαρκιολάκης.

Γραμματεΰς:

Πανοσιολογιώτατος Άρχιμανδρίτης κ. Δωρόθεος Πολυκανδριώτης.

22. ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ

Κανονισμός 138/1999

Τριετής θητεία.

7.2.2000 - 6.2.2003

Δέν συνεκροτήθη ακόμη.

23. ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Κανονισμός 139/1999

Τριετής θητεία.

7.2.2000 - 6.2.2003

Πρόεδρος:

1. Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καισαριανής, Βύρωνος καί Ύμηττου κ. Δανιήλ.

Μέλη:

2. Έλλογιμότης κ. Ιωάννης Φουντούλης.

3. Έλλογιμότης κ. Πέτρος Βασιλειάδης.

4. Έλλογιμότης κ. Γεώργιος Φίλιας.

5. Αΐδεις. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Κωνσταντίνος Καραΐσαρίδης.

6. Έλλογιμότης κ. Γρηγόριος Στάθης.

7. Έλλογιμότης κ. Παναγιώτης Σκαλτσής.

8. Έντιμότης κ. Άριστείδης Πανώτης.

9. Πανοσιολ. Άρχιμανδρίτης κ. Ήλίας Μαστρογιαννόπουλος.

Άναπληρωταί:

1. Αΐδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Θεόδωρος Κουμαριανός.

2. Αΐδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Νικόλαος Ίωαννίδης.

3. Αΐδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Έλευθέριος Χαβάντζας.

Γραμματεΰς:

Αΐδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Δημήτριος Τζέρπος.

24. ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

Κανονισμός 140/1999

Τριετής θητεία.

7.2.2000 - 6.2.2003

Πρόεδρος:

1. Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος.

Μέλη:

2. Αΐδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Μεταλληνός.

3. Έντιμότης κ. Λάζαρος Έφραΐμογλου.

4. Έλλογιμότης κ. Κωνσταντίνος Σβωλόπουλος.

5. Έντιμότης κ. Σαράντης Καργάκος.

6. Έντιμότης κ. Κωνσταντίνος Χολέβας.

7. Έντιμότης κ. Στυλιανός Παπαθεμελής.

8. Έλλογιμότης κ. Γεώργιος Μπαμπινιώτης.

9. Έντιμότης κ. Βασίλειος Κοραχάκης.

Άναπληρωταί:

1. Αΐδεσμι. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Μιχαήλ Καρδαμάκης.

2. Έντιμότης κ. Κωνσταντίνος Γανωτής.

3. Έλλογιμότης κ. Άχιλλέας Λαζάρου.

Γραμματεΰς:

Πανοσιολογιώτατος Άρχιμανδρίτης κ. Κλήμης Κοτσομύτης.

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΘΕΙΑΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΟΥ ΕΡΓΟΥ
ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ Α΄ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΥ
ΣΥΜΠΟΣΙΟΥ ΣΤΕΛΕΧΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ

Εἰς ἐκτέλεσιν σεπτῆς ἐντολῆς τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικῷ Ἔργῳ διωργάνωσε κατὰ τὸ τριήμερον 8 - 10 Ὀκτωβρίου 1999 καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν συνεδρίων τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πεντέλης τὸ Α΄ Πανελλήνιον Λειτουργικὸν Συμπόσιον Στελεχῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων μὲ κεντρικὸν θέμα προβληματισμοῦ: **Ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος. Τὸ μυστήριον τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, χθὲς καὶ σήμερον.**

Τὴν κυρίαν ὀργανωτικὴν εὐθύνην τοῦ Συμποσίου εἶχεν ἡ εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ὀρισθεῖσα ὑπὸ τῆς ΔΙΣ Ἐπιτροπῇ, ἀποτελεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας καὶ Ναούσης κ. Παντελεήμονος, ὡς προέδρου, καὶ τῶν α) Ἀρχιμ. Γεωργίου Χρυσοστόμου, δρος Φ., β) Πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, γ) κ. Ἰωάννου Φουντούλη, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης, καὶ δ) κ. Γεωργίου Φίλια, Ἐπ. Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, ὡς μελῶν, τοῦ Πρωτοπρ. Δημητρίου Τζέρπου, δρος Θ., ὀρισθέντος ὡς γραμματέως τῆς Ἐπιτροπῆς.

Εἰς τὸ Συμπόσιον προσεκλήθησαν ἐπισήμως δύο (2) στελέχη ἐξ ἐκάστης Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἐκ τῶν ἐχόντων ἰδιαίτερον περὶ τὴν Θεϊαν Λατρείαν ἐνδιαφέρον κληρικῶν, συμμετέσχον δὲ τελικῶς ἑβδομήκοντα (70) ἐκπρόσωποι ἐκ πενήκοντα (50) Μητροπόλεων, ἐπιπλέον δὲ αὐτῶν πολλοὶ καθηγηταί, φοιτηταί Θεολογίας, ἱεροσπουδασταὶ καὶ ἄλλοι ἐνδιαφερόμενοι, μὲ συνολικὸν ἀριθμὸν συμμετεχόντων περίπου ἑκατὸν πενήκοντα (150).

Κύριος σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου ὑπῆρξεν ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Θεολογίας τῆς Λατρείας μελέτη τῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια ἀναφύονται σήμερον κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῶν ἐξ ἐπόψεως ποιμαντικῆς καὶ τελετουργικῆς ληπτέων μέτρων διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς σημασίας τοῦ μυστηρίου τούτου, ὡς ἀπαρχῆς τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεως τοῦ

ἀνθρώπου καὶ ἐνσωματώσεώς του εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκτὸς τῶν ἐναρκητρίων προσφωνήσεων, γενομένων ὑπὸ τοῦ προέδρου τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας καὶ Ναούσης κ. Παντελεήμονος καὶ τοῦ ὁμοτίμου καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Εὐαγγέλου Θεοδώρου, τὸ πρόγραμμα τοῦ Συμποσίου περιελάμβανε ἑνδεκα (11) ἐπὶ μέρους εἰσηγήσεις, τὰς ὁποίας παρουσίασαν ἰσάριθμοι ἐκλεκτοὶ ὁμιληταί, ὡς ἑξῆς:

1. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης τὸ θέμα: Ἅγιον Βάπτισμα καὶ Θεία Λειτουργία.

2. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος τὸ θέμα: Ἡ δυναμικὴ τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἀγίου Βαπτίσματος στὸ σύγχρονο κόσμον.

3. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης κ. Γεώργιος Χρυσοστόμου τὸ θέμα: Οἱ προβαπτισματικὲς ἀκολουθίαι. Τελετουργικὴ θεώρηση.

4. Ὁ πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Μεταλληνός, Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὸ θέμα: Ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος. Ἡ θεολογία τοῦ Ἀγίου Βαπτίσματος.

5. Ὁ πρωτοπρεσβύτερος κ. Μιχαὴλ Καρδαμάκης, διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὸ θέμα: Ἡ βαπτισματικὴ ἀγωγή τῶν πιστῶν καὶ ἡ ὀρθόδοξη πνευματικότητα.

6. Ὁ πρωτοπρεσβύτερος κ. Δημήτριος Β. Τζέρπος, διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὸ θέμα: Τὸ Ἅγιο Βάπτισμα στὴ σύγχρονη ἐνοριακὴ πράξη. Διαπιστώσεις καὶ προτάσεις.

7. Ὁ πρωτοπρεσβύτερος κ. Κωνσταντῖνος Στρατηγόπουλος τὸ θέμα: Βάπτισμα καὶ ἐξωτερικὴ ἱεραποστολή.

8. Ὁ κ. Ἰωάννης Φουντούλης, Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τὸ θέμα: Τὸ βάπτισμα τῶν ἐνηλίκων, ὁ Νηπιοβαπτισμὸς, τὸ Βάπτισμα τῆς ἀνάγκης. Τελετουργικὴ θεώρηση.

9. Ὁ κ. Παναγιώτης Σκαλτσῆς, Ἐπ. Καθηγητὴς

τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τὸ θέμα: Ἱστορική διαμόρφωση τῆς Ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος.

10. Ὁ κ. Θεόδωρος Πάγκου, Ἐπ. Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τὸ θέμα: Τὸ Βάπτισμα καὶ ἡ ἀποδοχή τῶν αἱρετικῶν καὶ σχισματικῶν.

11. Ὁ κ. Γεώργιος Φίλιας, Ἐπ. Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν τὸ θέμα: Τὸ μυστήριον τοῦ Ἁγίου Χρίσματος.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συμποσίου διεξήχθησαν ἀπροσκόπτως, κατὰ κοινὴν δὲ ὁμολογίαν ἐστέρφησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ἰδιαίτερος ἡ παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον προήδρευσε τῶν συνεδριῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν παρεμβάσεων του ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς συνέδρους πνεῦμα εὐθύνης καὶ ἐν ταῦτ᾽ αἰσιοδοξίας, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιχειρουμένου ἀνανεωτικοῦ ἔργου εἰς τὸν χώρον τῆς Θείας Λατρείας.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ Συμποσίου ἡ ἀνωτέρω ἐξονομασθεῖσα διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Συμποσίου ἐπεξεργάσθη τὰ ἐξ αὐτοῦ προκύψαντα πορίσματα, τὰ ὁποῖα καὶ συνοψίζονται εἰς τὰ ἑξῆς:

α) Κατ' ἀρχὴν ἐξήρθη, τόσον ὑπὸ τῶν εἰσηγητῶν, ὅσον καὶ ὑφ' ὅλων τῶν λαβόντων τὸν λόγον συνέδρων, ἡ σημασία τῆς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ διὰ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου ἀναληφθείσης πρωτοβουλίας διὰ τὴν σύγκλησιν τοῦ Α' Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου στελεχῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων. Ἐξεφράσθη δὲ ἡ εὐχὴ ὅπως ἡ σύγκλησις τοῦ τοιούτου Συνεδρίου καθιερωθῇ ὡς ἐτήσιος θεσμός καὶ μὲ σκοπὸν τὴν προοδευτικὴν καὶ εἰς βάθος μελέτην ὅλων τῶν λειτουργικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν σήμερον. Δεδομένου δὲ τοῦ γεγονότος ὅτι ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεφασίσθη ἡ σύστασις Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀνανεώσεως, προτείνεται ὅπως εἰς τὸ ἑξῆς ἡ διοργάνωσις τοῦ ἐν λόγῳ Συνεδρίου ἀποτελέσῃ ἀρμοδιότητα καὶ εὐθύνην τῆς νέας αὐτῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς.

β) Ὑπὸ τῶν συνέδρων ἐκρίθη ἐπίσης ὡς ἀπολύτως ἐπιτυχὴς ἡ ἐπιλογὴ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος ὡς θέματος προβληματισμοῦ τοῦ Α' αὐτοῦ Λειτουργι-

κοῦ Συμποσίου, ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι τὸ μυστήριον τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν θύραν διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου διότι ἡ φύσις τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται κατὰ τὴν τέλεισίν του, ἀπαιτεῖ τὴν ἄμεσον λήψιν μέτρων, διὰ τὴν ἄμεσον ἀποκατάστασιν τῆς φθορᾶς τὴν ὁποῖαν ὑπέστη εἰς τὴν λειτουργικοποικιαντικὴν πρᾶξιν. Ἄκρως ἐπ' αὐτοῦ ἐνδεικτικὴ ὑπῆρξεν ἡ ὑπὸ τῶν ἐκπροσωπησάντων τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις διαδηλωθεῖσα διάθεσις, ὅπως κινητοποιηθῇ ὅλον τὸ δυναμικὸν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων αὐτῶν.

γ) Τὸ Συμπόσιον κατέδειξεν ὅτι ἐκ τῶν προβλημάτων αὐτῶν πρώτην προτεραιότητα κατέχει ἡ ἀνάδειξις τῆς σωτηριολογικῆς σημασίας τοῦ μυστηρίου τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος ὡς δι' "ὕδατος καὶ Πνεύματος" (Ἰω. 3, 5) συμμετοχῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ ἐνοριακῇ πράξει τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν λυμáινεται κυρίως ἡ ἐν τῷ πνεύματι τῆς συγχρόνου ἐκκοσμικεύσεως παρατηρουμένη τάσις ἐκπτώσεως τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ μυστηρίου εἰς οἰκογενειακὴν - κοινωνικὴν ἐκδήλωσιν, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἐκλαΐκευσις τῆς θεολογίας τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος εἶναι ὁ πρῶτος στόχος πρὸς τὸν ὁποῖον δέον ὅπως κατατείνῃ εἰς τὸ ἑξῆς ἡ σχετικὴ μέριμνα τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας.

Ὡς δεῦτερον στόχον τῆς προσπάθειας αὐτῆς τὸ Συμπόσιον προσδιώρισεν τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν βελτίωσιν τῶν ποιμαντικῶν προϋποθέσεων ὑπὸ τὰς ὁποίας τελεῖται σήμερον τὸ μυστήριον τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Θεωρεῖ δὲ ὅτι, ἐξ αἰτίας τοῦ Νηπιοβαπτισμοῦ, ἡ ἀντίστοιχος μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας θὰ πρέπει νὰ στραφῇ σήμερον πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τὸν ἀνάδοχον τοῦ βαπτιζομένου, μὲ τὴν συγκατάθεσιν καὶ εὐθύνην τῶν ὁποίων βαπτίζονται τὰ νήπια.

Τέλος, ἡ ἐμπέδωσις τελετουργικῆς εὐταξίας γενικῶς καὶ ἡ διευκόλυνσις τῶν τελετουργῶν τοῦ μυστηρίου κατὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα προκύπτουν εἰς τὴν σύγχρονον τελετουργικὴν πρᾶξιν, εἶναι ὁ τρίτος κύριος στόχος τὸν ὁποῖον κατέδειξεν ἡ ὅλη ὑπὸ τοῦ Συμποσίου ἐπεξ-

εργασία τοῦ ἐν λόγῳ θέματος. Πρὸς ἐπίτευξιν δὲ ὅλων τῶν προμνημονευθέντων στόχων ἐπιβάλλεται ἡ ἀμεσὸς λήψις συγκεκριμένων μέτρων, ἡ ἀποτελεσματικότητα τῶν ὁποίων θὰ ἐξαρτηθῇ εἰς μέγα βαθμόν ἀπὸ τὴν συντονισμένην καὶ συνεπῆ δρασίαν τῶν ἐμπλεκόμενων εἰς τὸ θέμα αὐτὸ φορέων, ἥτοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν ἐκασταχοῦ ἐνοριῶν.

Τὰ προτεινόμενα μέτρα εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Ἀμεσὸς ἔκδοσις τῶν πρακτικῶν τοῦ Συνεδρίου καὶ κατὰ τὸ δυνατόν εὐρεῖα δωρεὰν διάδοσις αὐτῶν.

2) Ἀμεσὸς ἐκτύπωσις ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ “Ἐκκλησία” εἰς εἰδικὸν τεῦχος τοῦ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ἰ. Φουντούλη συγγραφέντος κεμένου “Τὸ ἅγιον Βάπτισμα, Ἱστοριοτελετουργικὴ θεώρηση” καὶ δωρεὰν ἀποστολὴ του, ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων 1999, πρὸς ἅπαντας τοὺς κληρικοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

3) Ἀξιολόγησις καὶ κωδικοποίησις ὑπὸ τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀνανεώσεως τῶν ὑπὸ ἐγκρίτων λειτουργιολόγων διατυπωθεισῶν παρατηρήσεων καὶ προτάσεων ἐπὶ τοῦ τρόπου τελέσεως τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος σήμερον (Προβαπτισματικαὶ Ἀκολουθίαι, Νηπιοβαπτισμός, Βάπτισμα ἐνηλίκων, Βάπτισμα ἀνάγκης, Τέλεισις Βαπτίσματος μετὰ Θείας Λειτουργίας, Ἀκολουθία ἐπιστροφῆς σχισματικῶν - αἰρετικῶν) καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συμπερασμάτων αὐτῶν νέα ἔκδοσις τῆς ἀκολουθίας τοῦ μυστηρίου τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, συνοδευομένη ὑπὸ συνοπτικοῦ λειτουργικοπομπαντικοῦ ὑπομνήματος - ὁδηγίων πρὸς τοὺς ἱερεῖς.

4) Ἐπίσημος καθιέρωσις προβαπτισματικῆς πνευματικῆς συνεντεύξεως - ἐπικοινωνίας τοῦ ἐφημερίου ἱερέως μετὰ τοὺς γονεῖς καὶ τὸν ἀνάδοχον τοῦ βαπτιζομένου, ἡ ὁποία καὶ θὰ λειτουργῇ ὡς ἀναπλήρωμα τῆς ἐλλειπούσης σήμερον προβαπτισματικῆς κατηχητικῆς προετοιμασίας.

5) Συστηματικὴ ὁργάνωσις εἰς ἐκάστην Ἱερὰν Μητρόπολιν τῆς κατηχήσεως τῶν πρὸς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα προσερχομένων ἐνηλίκων καὶ ἀνάθεσις εἰς εἰδικὸν συνεργάτην συγγραφῆς εὐσυνόπτου Ὁρθοδόξου Κατηχήσεως καὶ μετάφρασις αὐτῆς εἰς πολλάς γλώσσας μετὰ σκοπὸν τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος αὐτοῦ.

6) Προκήρυξις πανελληνίου θεολογικοῦ - λογοτεχνικοῦ διαγωνισμοῦ συγγραφῆς νέων βοηθημάτων καταλλήλων διὰ τὴν βαπτισματικὴν καὶ γενικῶς τὴν λειτουργικὴν ἀγωγὴν τῶν πιστῶν ὅλων τῶν ἡλικιῶν.

7) Συγκρότησις δι’ ἐκάστην προγραμματιζομένην Βάπτισιν φακέλλου Ἀδείας Βαπτίσεως, εἰς τὸν ὁποῖον δέον ὅπως ἐμπεριέχωνται τουλάχιστον: α) Δήλωσις τῶν γονέων ὅτι ἀναλαμβάνουν τὴν εὐθύνην διὰ τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφὴν τῶν νηπιοβαπτιζομένων τέκνων των. β) Βεβαίωσις ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ ἀνάδοχος εἶναι χριστιανὸς ὁρθόδοξος. γ) Ἐντυπον κατηχητικὸν ὑλικόν, ἐγκεκρμένον ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ ἐπιδίδεται ὑποχρεωτικῶς εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν ἐνημέρωσίν των.

8) Ἰδρυσις εἰς ἐκάστην Ἱερὰν Μητρόπολιν Εἰδικοῦ Γραφείου Βαπτίσεων μετὰ σκοπὸν τὸσον τὸν διοικητικὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἀρχειοθέτησιν τῶν ἐκ τῶν φακέλλων Ἀδείας Βαπτίσεως προκυπτόντων στοιχείων, ὅσον καὶ τὴν καλλιτέραν ποιμαντικὴν ἀξιοποίησιν αὐτῶν εἰς ἐπίπεδον ἐνορίας καὶ ἐπισκοπῆς. Ἐπισημαίνεται ἐνταῦθα ἰδιαίτερος ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἐνδεχομένη ἐπὶ τὰ βελτίω ἀντικατάστασις τῶν χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν καταχώρισιν τῶν σχετικῶν στοιχείων ἐντύπων (βιβλίων, ἐγγράφων, ἀναμνηστικῶν κ.λπ.).

9) Διοργάνωσις κατὰ Μητροπόλεις Εἰδικῶν Ἱερατικῶν Συνάξεων μετὰ σκοπὸν τὴν ἐπιμόρφωσιν καὶ γενικῶς τὴν εὐαισθητοποίησιν τῶν κληρικῶν εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν ὅλων τῶν κατὰ τὴν τέλει τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος προκυπτόντων σήμερον προβλημάτων.

10) Καθιέρωσις ἐπισήμων βαπτισματικῶν ἡμερῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους (π.χ. Μ. Σάββατον, Φῶτα, Πεντηκοστή) καὶ πρότυπος τέλεισις ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων ἢ ἄλλων εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένων κληρικῶν ὁμαδικῶν βαπτίσεων, ἰδίᾳ ἐνηλίκων καὶ ἐλεγχόμενη ἐνθάρρυνσις τῆς μετὰ Θείας Λειτουργίας τελέσεως τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ μυστηρίου.

11) Κωδικοποίησις τῶν διεπουσῶν τὴν τέλει τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος νομοκανονικῶν διατάξεως καὶ ἐπεξεργασμένη συνοπτικὴ παρουσίασις αὐτῶν πρὸς ποιμαντικὴν χρῆσιν.

12) Μέρμινα διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ὑπὸ τῶν κα-

τηχητικῶν βοηθημάτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν κατηχητικῶν σχολείων καὶ τῶν διδακτικῶν βιβλίων τῶν Θρησκευτικῶν Δημοτικῆς καὶ Μέσης Ἐκπαίδευσεως προσφερομένης βαπτισματικῆς ἀγωγῆς.

13) Συνεργασία μετὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Θεολογικῶν Σχολῶν διὰ τὴν καλλιτέραν ἐκπαίδευσιν τῶν ὑποψηφίων κληρικῶν εἰς τὴν Ποιμαντικήν καὶ Τελετουργικὴν τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν μυστηρίων.

14) Εὐκαιριακὴ βαπτισματικὴ ἀγωγή τοῦ λαοῦ διὰ μέσου τοῦ θείου κηρύγματος, ραδιοτηλεοπτικῶν ἐκπομπῶν, ἐντύπων, σχολῶν γονέων κ.λπ. καὶ διοικητικὴ ἀντιμετώπισις τῶν ἐκ τῶν διαφορῶν ἐπαγγελματιῶν, ὡς φωτογράφων, ἀνθοπωλῶν κ.λπ., δημιουργουμένων προβλημάτων κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἱερῶν μυστηρίων γενικῶς.

15) Καταχώρησις εἰς τὸ διαδίκτυον (internet) μιᾶς ἐνιαίας δι' ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος “ἐνοριακῆς” ἱστοσελίδος, μὲ ἅπαντα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν τέλεσιν τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ τῶν

ἄλλων ἱερῶν μυστηρίων στοιχεῖα.

16) Μέρμινα διὰ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει ἐκκλησιαστικῶν προδιαγραφῶν παραγωγὴν τῶν διαφορῶν βαπτισματικῶν εἰδῶν ὡς ἐλαίου, λαμπάδων, ἐνδυμάτων, κοσμημάτων κ.λπ. ὑπὸ τοῦ ἐμπορίου καὶ διερευνήσις τῆς δυνατότητος παραγωγῆς καὶ διαθέσεως τῶν εἰδῶν αὐτῶν ὑπὸ ἱερῶν μονῶν.

17) Ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων συναρμοδίων φορέων σχεδιασμός ὑπὸ τοῦ Γραφείου Ναοδομίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐνὸς προτύπου συγχρόνου Βαπτιστηρίου, ὑποχρεωτικὴ πρόβλεψις τοιοῦτου χώρου εἰς τὰ σχέδια ὅλων τῶν ὑπὸ ἀνέγερσιν νέων μεγάλων ναῶν καὶ μελέτη τῆς δυνατότητος διαμορφώσεως τοιούτων χώρων εἰς ὑπάρχοντας ναοὺς, τουλάχιστον εἰς τὰς ἑδρας τῶν Μητροπόλεων.

18) Προγραμματισμένη ἔκδοσις σειρᾶς συνοδικῶν ἀποφάσεων καὶ ἐγκυκλίων διὰ τὴν κατ' ἀρχὴν ἔγκρισιν καὶ πραγμάτωσιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων μέτρων καὶ ὅσων ἄλλων ἡθέλον κριθῇ ἀναγκαῖα εἰς τὸ μέλλον.

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΑΡΧΙΚΟΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ «Η ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ»

Μὲ τὰ βιβλία “Ἡ Γλῶσσα μου” δίνεται στοὺς μαθητὲς τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου ἡ δυνατότητα γιὰ συστηματικὴ γνωριμία μὲ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὥστε νὰ τὴν κατακτήσουν βιώνοντας παράλληλα τὴν οὐσία τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου ποὺ αὐτὴ ἡ γλῶσσα ὀνομάζοντας δημιουργεῖ καὶ μνημειώνει. Τὰ βιβλία αὐτὰ λειτουργοῦν ὡς ἀναγνωστικά. Ὑπῆρξαν καρπὸς γόνιμης, ψυχολογικῆς - παιδαγωγικῆς, ἐργασίας καὶ παράλληλα ἀποτέλεσαν ἐξέλιξη ποὺ συγχώνευε τὴν προηγούμενη σχολικὴ ἐμπειρία καὶ τὴ βελτίωνε.

Τὰ προηγούμενα ἀναγνωστικά ἀπὸ ἀποψη ψυχολογικῆς καὶ παιδαγωγικῆς ὑστεροῦσαν ἰδιαίτερα λόγῳ τοῦ ἑντονοῦ ἰδεολογικοῦ χαρακτήρα ποὺ τὰ καθιστοῦσε μονόχρωμα καὶ μονόπλευρα. Αὐτὴ ἡ ἀδυναμία, ποὺ ἀποτελοῦσε ἔκφραση ἀκραίας καὶ ὑπερβολικῆς καθοδήγησης τῶν μαθητῶν στὴ θεώρηση τοῦ “ἔθνικοῦ” σὲ βάρος τοῦ “κοινωνικοῦ” ἦταν ἀπαραίτητο νὰ διορθωθεῖ. Τὰ νέα σχολικὰ βιβλία “Ἡ Γλῶσσα μου” ὅμως ὑπηρετήσαν ἄλλη ὑπερβολή: ἐπέβαλαν τὴν ἀπουσία τῶν ἀξιακῶν στοιχείων ποὺ ἀναφέρονται στὴ φυσιογνωμία καὶ τὴν ἱστορία τοῦ λαοῦ μας.

Ἡ ἀρνητικὴ κριτικὴ μας στὸν τομέα αὐτὸ δὲν γίνεται χωρὶς ἐπιχειρήματα. Τὸ ἀναγνωστικὸ ἔχει μορφωτικὸ ρόλο πέραν τῆς γλωσσικῆς κατάρτισης τῶν μαθητῶν. Εἶναι τὸ σχολικὸ βιβλίον ποὺ συνεχίζει τὴν οἰκογενειακὴ ἀγωγή, τὴ συμπληρώνει, τὴ βελτιώνει. Μὲ τὰ κείμενά του παρουσιάζει πρότυπα, ἀναδεικνύει ἔμμεσα καὶ μὲ συνέπεια ἐκεῖνες τὶς ρίζες ποὺ διαμορφώνουν τὸν ἀνθρώπινο χαρακτήρα καί, στὴ δική μας περίπτωσι, τὸ ἑλληνικὸ ἦθος. Καὶ ἡ ἀξία τοῦ ἀναγνωστικοῦ γίνεται μεγαλύτερη λόγῳ τοῦ ὅτι στὴν ἡλικία 6 - 12 χρόνων τὰ παιδιά ἔχουν τὴ φρεσκάδα, τὴν ἀνοικτότητα, τὴν ἀφομοιωτικὴ ἱκανότητα, τὴ μμητικὴ διάθεσι ποὺ τὰ καθιστᾷ ἱκανὰ νὰ ἀπορροφοῦν καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν ὅ,τι τοὺς προσφέρεται. Στὴν περίπτωσι ὅμως τοῦ “Ἡ Γλῶσσα μου” ἀπουσιάζουν τὰ κείμενα καὶ οἱ εἰκόνες ποὺ παραπέμπουν στοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες τοῦ λαοῦ μας γιὰ ἐλευθερίαν καὶ ἀξιοπρέπειαν· ἀπουσιάζουν τὰ θρησκευτικὰ πρότυπα

ποὺ ἔδωσαν μὲ τὴ ζωὴ τοὺς διάρκειαν καὶ καθαρότητα στὴν ἑλληνικότητα· ἀπουσιάζουν οἱ ἱστορίες ποὺ συγκλονίζουν τὶς νέες ὑπάρξεις μὲ τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τοὺς.

Πὰ νὰ δανειστοῦμε ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου ποὺ ἀφοροῦν στὶς κατευθύνσεις τὶς ὁποῖες ἔδινε ὡς πλαίσιο ἐργασίας γιὰ τὴ συγγραφή τῶν ἀναγνωστικῶν: “ἡ παιδεία πρέπει νὰ στήσῃ τὰ θεμέλιά της ἀπάνω στὰ πραγματικὰ στοιχεῖα τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, ὅπως τὴ διαμόρφωσε ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξι τοῦ ἔθνους. Ὁ ἰδανικὸς σκοπὸς της πρέπει νὰ εἶναι νὰ ἀναπτύξῃ ὅσο μπορεῖ περισσότερον τὶς σωματικὰς, πνευματικὰς καὶ ψυχικὰς δυνάμεις τοῦ σημερινοῦ Ἑλλήνα γιὰ νὰ ἀνθήσῃ πλούσια καὶ πολύτροπῃ ἡ ζωὴ. Ἡ παιδεία μας πρέπει νὰ θεμελιωθεῖ στὸ γνήσιον νεοελληνικὸν κόσμον, δηλαδὴ στὴ ζωντανὴν γλῶσσαν, λαϊκὴν παράδοσιν (δημοτικὰ τραγούδια, παραμῦθια, θρύλοι, παραομιλίες, νεοελληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, ποικίλοι τρόποι ζωῆς, φανερώματα τέχνης) καὶ τὴ δημιουργικὴ λογοτεχνία. Κοντὰ σ’ αὐτὴ τὴ βάση, ἐπειδὴ ἡ νέα Ἑλλάδα πρέπει νὰ εἶναι ἰσότιμον καὶ ἄξιον μέλος τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας, εἶναι ἀνάγκη νὰ φωτιστεῖ μὲ εὐαισθητικὴν καὶ ἀπὸ κάθε πραγματικῆς, ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς κατάρτισι τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ”.

Ἐνενήντα χρόνια μετὰ τὴ διακήρυξιν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου καὶ μὲ συνθήκες ἰδιαίτερα ἐπιβαρημένες γιὰ τὴν ἐθνικὴν μας ὑπόστασιν (δεκάδες χιλιάδες ἀλλοδαποὶ μαθητὲς στὰ σχολεῖα μας, πορεία πρὸς τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καὶ τὴ συσσωμάτωσιν), τὸ ἀναγνωστικὸ δὲν προσφέρει οὐσιαστικὴν ὑπηρεσίαν στὴ διαμόρφωσιν “γραμμικῆς ἀμύναντος” ἀπέναντι σὲ κάθε ἀπειλή πρὸς τὴν ἐθνικὴν μας ταυτότητα. Ἀπουσιάζει ἀπὸ τὰ ἀναγνωστικὰ τῶν παιδιῶν ἡ ὀρθοδοξία (ἡ μορφή τοῦ Χριστοῦ, οἱ γιορτὲς μας, οἱ θρησκευτικὰς ἱστορίες, ἡ εἰκόνα τῆς ζωῆς Ἐκκλησίας)· ἀπουσιάζει ἀπὸ τὰ ἀναγνωστικὰ τῶν παιδιῶν μας ὁ κόσμος (ἀγῶνες, ἥρωες, παθήματα, τρόπαια) τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Δὲν μεγαλώνουν τὰ παιδιά μας, δὲν κατακτοῦν τὴ γλῶσσαν τοὺς ἀφομοιώνον-

τας τις ἀξίες καὶ τις μορφές πού συνιστοῦν τὸ εἶναι τῆς ἐθνικῆς μας ὑπόστασης.

Ὅταν γράφονταν τὰ ἀναγνωστικά “Ἡ Γλῶσσα μου”, ἡ κυριαρχούσα πολιτικὴ εἶχε στὸ εἰκονοστάσι τὸν Μάρξ. Σήμερα ἔχουν ἀλλάξει τὰ πολιτικὰ πράγματα καὶ ὁ ἰδεολογικὸς ὀρίζοντας τῆς κυριαρχούσας πολιτικῆς δὲν ἔχει διάθεση νὰ ἀρνηθεῖ ἐμφανῶς τὰ συστατικὰ στοιχεῖα τῆς ἐλληνικότη-
τας. Ἐπιβάλλεται, ἐπομένως, καὶ ἓνας ἀναπροσα-
νατολισμὸς στὴν προσέγγιση τῆς ἐπανασυγγραφῆς
τῶν ἀναγνωστικῶν, ὥστε νὰ γίνουν ἐκεῖνες οἱ βελ-
τιωτικὲς παρεμβάσεις πού θὰ ἐπιτρέψουν στὸ Δη-
μοτικὸ Σχολεῖο νὰ λειτουργεῖ ὡς φορέας πού ἀπο-

βλέπει στὸ νὰ δώσει εὐκαιρίες καὶ δυνατότητες γιὰ
τὴ διαμόρφωση ἀνθρώπινου ἥθους πού θὰ ἀντλεῖ
ἀπὸ τὶς πηγές τῆς ἐλληνικῆς παράδοσης καὶ ζωῆς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Γεώργιος Σπανός, Ἐπίκουρος Καθηγητῆς Φιλο-
σοφικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Δημήτριος Κουνκουλομμάτης, Πρόεδρος Παιδα-
γωγικοῦ Τμήματος Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως Πα-
νεπιστημίου Κρήτης.

Νικόλαος Παπαδογιαννάκης, Ἀναπληρωτῆς
Καθηγητῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου
Κρήτης.

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΒΙΟΗΘΙΚΗΣ

ΒΑΣΙΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΜΟΣΧΕΥΣΕΩΝ

α. Γενικάι άρχαί

1) *Η Έκκλησία, αντικρύζει τὰς μεταμοσχεύσεις, ὡς καὶ κάθε τι σχετιζόμενον μετὰ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν πάλιν του μετὰ τὸν θάνατον, μετὰ ἰδιαίτερης συμπαθείας καὶ κατανόησεως. Ἀντιλαμβάνεται καὶ τὸ μέγεθος τοῦ προβλήματος καὶ τὰς δυνατότητας τῶν μεταμοσχεύσεων ὡς ἐπίσης καὶ τὸ μέγιστον αὐτῆς χρέος ἔναντι τῆς κοινωνίας, τῆς ἱατρικῆς πράξεως, τῶν ληπτῶν ἀλλὰ καὶ τῶν δυνητικῶν δοτῶν. Καὶ τὸν λήπτην ἐπιθυμεῖ νὰ βοηθήσῃ ἀλλὰ καὶ τὸν δωρητὴν ὀφείλει νὰ σεβασθῇ.*

2) *Τὸ κριτήριον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἠθικῆς τῶν μεταμοσχεύσεων, ὡς καὶ κάθε προβλήματος, εἶναι πνευματικόν. Ἐὰν κάτι βλάβῃ τὴν ψυχὴν ἢ ὑποβιάσῃ τὰς πνευματικὰς ἀξίας, ἀνεπιφυλάκτως τὸ ἀπορρίπτει. Ἀντιθέτως, ἐὰν τὸ ἐπὶ μέρους ἐπιστημονικὸν ἐπίτευγμα εἶναι συμβατὸν πρὸς τὴν θεολογικὴν παράδοσιν, διδασκαλίαν καὶ ἐμπειρίαν τῆς, τὴν ἰδιοφυᾶ ἀνακάλυψιν τὴν ἀντιμετωπίζει μετὰ τὴν τόλμην τῆς πνευματικῆς καινοτομίας τῆς. Οὔτε μετὰ τὸν ὀρθολογιστικὸν σχολαστικισμὸν ἔχει σχέσιν οὔτε εἰς πολιτικὰς σκοπιμότητας ὑποχωρεῖ οὔτε μετὰ τὴν ἐκκοσμίκευσιν συντάσσεται.*

3) *Κάθε τι τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τὸν ἀτομικισμὸν καὶ τὴν φιλοζωΐαν καὶ συνδέει τοὺς ἀνθρώπους μετὰ σχέσιν ἀμοιβαιότητος καὶ κοινωνίας, κάθε τι τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει τὴν ὑπεροχὴν τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς βιολογικῆς ἐπιβιώσεως, ἢ Ἐκκλησία τὸ προστατεῦει καὶ τὸ ὑποστηρίζει. Ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ὡς καὶ τῆς ψυχοσωματικῆς συμφυΐας τοῦ ἀνθρώπου ἴσεται μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἰδιαζούσης εὐαισθησίας.*

β. Εἰδικαί άρχαί

4) Αἱ μεταμοσχεύσεις μεταμορφώνουν τὸ δράμα τοῦ λήπτου εἰς ἐλπίδα ζωῆς. Ἡ Ἐκκλησία θὰ ἠδύνατο, ἐν τῇ φιланθρωπιά αὐτῆς, νὰ εὐλογήσῃ αὐτάς, μετὰ τὴν ἀδιαπραγμάτευτον ὅμως προϋπόθεσιν ὅτι κατὰ τὴ μεταμοσχευτικὴν διαδικασίαν προστατεῦεται ἡ συνείδησις τοῦ δότου καὶ οὐδόλως παραβιάζονται αἱ πνευματικαὶ ἀξίαι.

5) Κάθε λογικὴ ἀποδοχῆς τῶν μεταμοσχεύσεων

ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἔχει τρεῖς ἄξονας:

α) Ἡ Ἐκκλησία αἰσθάνεται μὲν τὸ φιλάνθρωπον αὐτῆς χρέος ἔναντι τοῦ λήπτου –ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην νὰ ζήσῃ–, ἀντιλαμβάνεται ὅμως περισσότερον τὸν ρόλον τῆς εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ δότου, ὁ ὁποῖος δύναται ἐλευθέρως νὰ προσφέρῃ. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ μετὰ κανένα τρόπον δὲν θυσιάζει τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸν δότην εἰς τὴν ἀνάγκην ἐπιβιώσεως τοῦ λήπτου. Ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι νὰ ζήσῃ ὁ λήπτης· ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ δώσῃ ὁ δότης. Ὁ λήπτης λαμβάνει *θνητὸν σῶμα· ὁ δότης δίδει ἀπὸ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν του*. Ὅσον ἀνωτέρα εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος κατὰ τοσοῦτον μεγαλύτερον εἶναι τὸ πνευματικὸν ὄφελος τοῦ δότου ἀπὸ τὸ βιολογικὸν κέρδος τοῦ λήπτου. «Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. κ' 35).

β) Ἡ δωρεὰ ὀργάνου πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ περιλαμβάνῃ τὴν «*συνειδητὴν συναίνεσιν*» τοῦ δότου, δηλαδή ὁ δότης πρέπει ἐν ἐπιγνώσει, ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως νὰ ἔχῃ συγκατατεθῇ εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ὀργάνων του, ἐν ᾗ περιπτώσει ἔκ τινος αἰτίας ἔχει καταστῇ ἐγκεφαλικά νεκρὸς. Ὁ δότης πρέπει νὰ ἐνεργῇ ὡς δωρητῆς. Καὶ

γ) Ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ δεχθῇ τὰς μεταμοσχεύσεις μόνον μέσα εἰς ἀτμόσφαιραν ἀγάπης, συναλληλίας, ἐνίοτε αὐτοθυσιαστικοῦ φρονήματος, ἐξόδου ἀπὸ τὸν κλοιὸν τῆς φιλαυτίας καὶ φιλοζωΐας μας –*ποτὲ ὠφελμιστικῆς ἢ χρησιμοθηρικῆς λογικῆς*, ἥτις ἀποξενώνει τὸν «δότην» ἀπὸ τὴν προσφορὰν του.

Κατόπιν τούτων, αἱ μεταμοσχεύσεις, προσεγγίζονται καὶ ὡς ἀφορμὴ μεταδόσεως ζωῆς εἰς τινὰς ἀνθρώπους, κυρίως ὅμως ὡς εὐκαιρία μεταγίσεως πνευματικοῦ ἥθους εἰς τὴν κοινωνίαν.

γ. Ὁ ρόλος τῆς ἱατρικῆς

6) Ἡ ἱατρικὴ φροντίζει διὰ τὴν ἀποκατάστασιν ἢ τὴν βελτίωσιν τῆς ὑγείας τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατ' ἐπέκτασιν διὰ τὴν παράτασιν τῆς ζωῆς του. Ἡ θεολογία δὲν ἐμποδίζει τὴν ἱατρικὴν εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀγνοεῖ τὴν σχετικότητά τῆς. Παραλλήλως, προβάλλει καὶ ὀρισμένας προϋποθέσεις διὰ τὴν ὀρθὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἄσκησιν

αὐτῆς. Αἱ προϋποθέσεις αὗται εἶναι δύο: α) Ὁ σεβασμός τοῦ προσώπου καὶ β) ἡ ὠφέλεια τοῦ πλησίον.

7) Ἐπίσης ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ ἱατρικαὶ ἐρευναι, δεόν ὅπως ἐπιτελῶνται ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν ἱατρικῶν καὶ βιοηθικῶν δεοντολογικῶν κανόνων, οἵτινες προστατεύουσι τὸν ἄνθρωπον ὡς προσωπικότητα. Οἱ ἱατροὶ ἐπίσης δεόν ὅπως ἐργάζονται μὲ ταπείνωσιν καὶ βαθυτάτην αἰσθησιν ὅτι εἶναι ὄργανα τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀνθρώπου.

δ. Ἡ δυνατότης προσφορᾶς ὀργάνων

8) Ἡ ζωὴ εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν μᾶς χαρίζεται διὰ νὰ βιώνωμεν τὴν φιλαυτίαν καὶ τὴν κτητικότητα μας, ἀλλὰ μᾶς προσφέρεται διὰ νὰ εἶναι τόσον ἰδική μας ὥστε νὰ ἠμποροῦμεν ἀκόμη καὶ νὰ τὴν προσφέρωμεν μὲ ἀγάπην. Ὁ καλύτερος τρόπος ἐπιστροφῆς τῆς εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ἡ ἐξ ἀγάπης προσφορὰ τῆς εἰς τὸν πλησίον: «οὐκ ἔστιν ἄλλως σωθῆναι εἰ μὴ διὰ τοῦ πλησίον» (Ἅγιος Μακάριος Αὐγύπτιος).

9) Τὸ φρόνημα καὶ ἡ διάθεσις τῆς αὐτοπροσφορᾶς ἀποτελοῦν τὸν πνευματικὸν ἄξονα τῆς ἠθικῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν μεταμοσχεύσεων. Ὁ ἀποστολικὸς λόγος «ἐν τούτῳ ἐγνώκαμεν τὴν ἀγάπην ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε· καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τὰς ψυχὰς τιθέναι» (Α' Ἰω. γ' 16) διαλύει κάθε ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ὅτι ἡ προσφορὰ τῆς ζωῆς, καὶ συνεπῶς καὶ ἡ δωρεὰ σώματος, δὲν εἶναι πράξεις αὐτοκτονίας ἢ εὐθανασίας, ἀλλὰ δύναται νὰ ἀποτελοῦν ἐκφράσεις τῆς «μείζονος ἀγάπης», περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν τελευταίων Αὐτοῦ ὑποθηκῶν εἰς τοὺς μαθητάς: «μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰω. ιε' 13). Ἡ προσφορὰ τῆς ζωῆς εἶναι τὸ μείζον· ἡ προσφορὰ τῶν ὀργάνων εἶναι τὸ εὐλογημένον ἔλασσον. Αἱ ἀνωτέρω ἀγιογραφικαὶ ἀναφοραὶ μεταθέτουν τὸ ἠθικὸν πρόβλημα τῶν μεταμοσχεύσεων ἀπὸ τὸν σχολαστικὸν προσδιορισμὸν τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου εἰς τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐλευθέραν ἐκφρασιν τοῦ αὐτεξουσίου.

10) Εἰς ἣν περὶπτωσην λοιπὸν θὰ ἐπεθύμει τις ὅπως προσφέρῃ τὰ ὄργανά του, ἀκόμη καὶ ἂν, ὡς τινὲς διατείνονται, ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος δὲν

ἐπαντίζετο μὲ τὸν ὁριστικὸν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος, μαζὶ μὲ τὰ ὄργανά του θὰ προσέφερε καὶ τὴν ζωὴν του. Ἡ πράξις του δὲν θὰ περιεῖχε μόνον τὸ στοιχεῖον τῆς προσφορᾶς ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τῆς αὐτοθυσίας.

11) Ἡ Ἐκκλησία εὐνοεῖ καὶ ἐνθαρρύνει τὴν προσφορὰν ἐνὸς ἐκ τῶν διπλῶν ὀργάνων μας (νεφρῶν) ἢ ἰστῶν (δέρματος, μυελοῦ τῶν ὀστέων, αἵματος), ἀπὸ ζῶντα δότην.

ε. Περὶ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου

12) Ἡ Ἐκκλησία σέβεται καὶ ἐμπιστεύεται τὴν ἱατρικὴν πράξιν. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀρμοδία, θὰ ἠμποροῦσε νὰ δεχθῇ τὴν διευθυντικὴν ὁμόφωνον ἀποψιν ὅτι ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος ταυτίζεται μὲ τὸ ἀμετάκλητον βιολογικὸν τέλος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος ἀποτελεῖ γεγονὸς ὁριστικῆς καὶ ἀνεπιστρέπτου καταστροφῆς τοῦ ἐγκεφάλου καὶ κατάστασιν πλήρους ἀπωλείας αἰσθήσεων καὶ συνειδήσεως. Κατ' αὐτόν, ἡ ἀναπνευστικὴ λειτουργία συντηρεῖται μόνον μηχανικῶς, ἡ δὲ διακοπὴ τῆς τεχνητῆς ὑποστήριξεως ὁδηγεῖ εἰς σχεδὸν ἄμεσον παῦσιν καὶ τῆς καρδιακῆς λειτουργίας.

13) Αὐτὸ ποὺ εἰς τὴν οὐσίαν ἐπιτυγχάνει ἡ τεχνητὴ ὑποστήριξις τῆς ἀναπνοῆς εἶναι ὅτι προσωρινῶς ἀναχαιτίζει τὴν διαδικασίαν ἀποσυνθέσεως τοῦ σώματος ὅχι ὅμως καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ψυχῆς.

14) Ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος πρέπει ὅπως ὀφείλει νὰ διαφοροποιηθῇ ἀπὸ τὴν φυτικὴν κατάστασιν –ἣτις συνήθως ἀποκαλεῖται «κλινικὸς θάνατος». Κατ' αὐτήν, τὸ ἐγκεφαλικὸν στέλεχος λειτουργεῖ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἀπαιτεῖται τεχνητὴ ὑποστήριξις.

15) Ἐπειδὴ ὑπάρχει πάντοτε ὁ κίνδυνος –εἰς μεμονωμένας εὐτυχῶς περιπτώσεις– ἀπροσεξίας, λάθους ἢ καὶ ἀσεβείας πρὸς τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου, ἡ Ἐκκλησία, μαζὶ μὲ τὴν πλειοψηφίαν τοῦ ἱατρικοῦ καὶ νοσηλευτικοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀρμοδίων κοινωνικῶν φορέων, ἀπαιτεῖ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν διεθνῶς ἀποδεκτῶν κριτηρίων διαγνώσεως τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου. Τοιοῦτοτρόπως:

α) Εἶναι ἀπαραίτητος ἡ τεκμηριωμένη καὶ σαφὴς διαπίστωσις τῶν αἰτίων τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου.

β) Ἡ πιστοποίησης τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ ἐπιτροπὴν εἰδημόνων οἱ ὅποιοι νὰ μὴν ἔχουν καμμίαν σχέσιν ἐξαρτήσεως ἀπὸ τὰς μεταμοσχευτικὰς ομάδας καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑφισταμένων κλινικῶν καὶ ἐργαστηριακῶν κριτηρίων.

γ) Τὰ κριτήρια τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου δὲν εἶναι ἐπαρκῆ ἂν εἶναι μόνον κλινικά. Πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ ἐργαστηριακὰ (ἀξονική τομογραφία καὶ ἠλεκτρο-εγκεφαλογράφημα), ὥστε νὰ ἐπιβεβαιωθῇ, κατὰ τὸ δυνατόν, οὐχὶ μόνον ἡ παῦσις τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφαλικοῦ στελέχους, ἀλλὰ καὶ τοῦ φλοιοῦ. Ὅπου δὲν ὑπάρχει ἐμφανὲς αἰτία ἐγκεφαλικῆς βλάβης πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται αἱ ἐξετάσεις διὰ μεγαλυτέραν ἐπιβεβαίωσιν, ἀκόμη καὶ ἂν ἡ τοιαύτη καθυστέρησις ὀδήγῃ εἰς ἀπώλειαν τῶν ὀργάνων.

δ) Πρὸ τῶν δοκιμασιῶν τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου θὰ πρέπει νὰ ἔχουν προηγηθῇ αἱ βιοχημικαὶ ἐξετάσεις αἱ ὁποῖαι καὶ νὰ παρουσιάζουν φυσιολογικὰς τιμὰς (ὄχι οὐρία οὔτε ἠλεκτρολυτικὰς διαταραχάς). Ἐπίσης διὰ νὰ ἐλεγχθῇ ὁ ἐγκεφαλικὸς θάνατος πρέπει νὰ ἔχουν παρέλθῃ τουλάχιστον 24 ὥραι ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τοῦ συμβάντος.

16) Ὁ ἔλεγχος ἂν κάποιος εἶναι δότης (δηλαδή ἂν ὑπάρχῃ συναίνεσις) πρέπει νὰ γίνεται μετὰ τὴν ὀριστικὴν διάγνωσιν τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου, ὥστε αὕτη νὰ εἶναι κατὰ τὸ δυνατόν ἀμερόληπτος καὶ ἀνεπηρέαστος.

17) Συμφώνως πρὸς ὅλα τὰ ἀνωτέρω, ἡ δωρεὰ ὀργάνων ἀπὸ ἐγκεφαλικῶς νεκροῦς δότας καθὼς καὶ ἡ νηφαλία καὶ συνειδητὴ ἀπόφασις ὑγιοῦς ἀνθρώπου ὅπως προσφέρῃ κάποιον ὄργανόν του εἰς πάσχοντα συνάνθρωπον, ὡς πράξεις φιλαλληλίας καὶ ἀγάπης, εἶναι σύμφωνοι μὲ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας μας.

στ. Περὶ συνειδητῆς καὶ εἰκαζομένης συναίνεσεως

18) Ἡ δωρεὰ προϋποθέτει τὴν «συνειδητὴν συναίνεσιν» τοῦ δότου εἰς αὐτὸ πού πράττει. Κάθε τι πού «εἰκαζέει» τὴν βούλησίν του ἀποτελεῖ παρέμβασιν εἰς τὸ αὐτεξούσιον καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἀποδεκτόν.

19) Ἡ «συνειδητὴ συναίνεσις» ἀποτελεῖ πράξιν αὐταπαρνήσεως καὶ ἀγάπης συνδέουσα τὸν δωρητὴν μὲ τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου του, μάλιστα

ἐπισυμβαῖνον μὲ τρόπον τραγικὸν καὶ εἰς σχετικῶς νεαρὰν ἡλικίαν. Ἐπίσης ἐνέχει τὰς ἀρετὰς τῆς ἀνιδιοτελείας, τῆς ἀρνήσεως τῶν φυσικῶν δικαιωμάτων, τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τοὺς ἄλλους, τῆς αὐτοπροσφορᾶς καὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ φρόνημα τῆς φιλοζωίας.

20) Ἡ Ἐκκλησία, ἀσκοῦσα τὴν μεταμοσχευτικὴν ποιμαντικὴν της, ἴσως ἐξασφάλισῃ ἓνα ἀριθμὸν μοσχευμάτων καὶ συντελέσῃ οὕτως εἰς τὴν ἐπιβίωσιν ἀντιστοίχων ἀνθρώπων (ἀναλόγως τοῦ ποσοστοῦ ἐπιτυχίας τῶν μεταμοσχευτικῶν ἐπεμβάσεων). Μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως τῆς συνειδητῆς συναίνεσεως, αὐτοὶ πού πνευματικῶς καλλιεργοῦνται εἶναι πολὺ περισσότεροι ὅσοι ἔχουν συνειδητῶς δώσει τὴν συναίνεσίν των. Ἐξ αὐτῶν θὰ προέλθουν οἱ ὅπωςδήποτε ὀλιγότεροι δόται. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐστραμμένη μόνον εἰς τοὺς πραγματικοὺς ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς δυνητικοὺς δότας.

Ὁ δότης ἡμπορεῖ μὲν νὰ ὠφελῇ μὲ τὴν προσφορὰν του, ὠφελεῖται ὅμως κυρίως μὲ τὴν πράξιν τῆς συναίνεσεώς του. Σῶζει βιολογικῶς τὸν λήπτην καὶ πνευματικῶς τὸν ἑαυτὸν του.

21) Ἡ συναίνεσις δὲν εἶναι κάτι δευτερεῦον πού θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπισκιασθῇ ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην πράξιν (π.χ. ἀπογραφὴν, ἔκδοσιν ταυτότητος κ.τ.λ.). Ἡ δήλωσίς της θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐλευθέρα καὶ ἀπολύτως συνειδητὴ, καρπὸς ὠρίμου σκέψεως. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, καλὸν εἶναι νὰ διατυπώνεται ἐντελῶς ἀνεξαρτήτως ἀπὸ οἵανδήποτε ἄλλην κοινωνικὴν πράξιν καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσιν τῆς ὀρθῆς καὶ ἀβιάστου ἐνημερώσεως.

ζ. Περὶ συγγενικῆς συναίνεσεως

22) Ἡ Ἐκκλησία, ὑπὸ ὅρους καὶ κατ' οἰκονομίαν, ἐντὸς τῆς προοπτικῆς τῆς ἱερότητος τῶν συγγενικῶν δεσμῶν καὶ τῆς ἐπιδιωκομένης καλλιέργειας τῶν σχέσεων κοινωνίας, θὰ ἡδύνατο νὰ δεχθῇ καὶ τὴν ὑποκατάστασιν τῆς βουλήσεως τοῦ δότου ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, βεβαίως μὲ τὸ δεδομένον ὅτι αὕτη δὲν ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἰδικὴν του. Ἡ πρόνοια διὰ τοὺς οἰκείους ἀποτελεῖ ἔκφρασιν πίστεως (Α' Τιμ. ε' 8), αἱ δὲ ἐγγενεῖς ὑποχρεώσεις ἔναντι αὐτῶν ἀπόδειξιν ἱερῶν συγγενικῶν δικαιωμάτων.

Διὰ τοὺς συγγενεῖς ἡ ζωὴ τοῦ δότου καὶ ἡ τιμὴ τοῦ σώματός του ἴσως νὰ ἔχουν μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπ' ὅ,τι διὰ τὸν ἴδιον. Μὲ δεδομένην τὴν

ἀγάπην, ἢ ἀπόφασιν τῆς δωρεᾶς τοῦ σώματος τοῦ ἄλλου ἵσως νὰ εἶναι καὶ δυσκολωτέρα τῆς δωρεᾶς τοῦ ἰδικοῦ μας σώματος. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, ὁ πραγματικὸς δότης εἶναι οἱ συγγενεῖς.

23) Ἐπειδὴ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ἐποχὴν μας τὰ πάσης φύσεως συμφέροντα, ἰδίως τὰ οἰκονομικὰ τοιαῦτα, συχνάκις παρεμβάλλονται κατὰ βέβηλον τρόπον καὶ εἰς τὰς ἱερωτέρας τῶν σχέσεων, ὁ νόμος δέον ὅπως προνοῇ διὰ τὴν ἀποφυγὴν καθεὺς ὑποψίας ἐμπορευματοποιήσεως τῶν μοσχευμάτων ὑπὸ τῶν συγγενῶν.

24) Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, κατὰ τὴν οἰανδήποτε διαδικασίαν ἐνυπογράφου συναινέσεως, νὰ ἡμποροῦσε ὁ δότης νὰ ἐκχωρήσῃ ἐκ τῶν προτέρων τὸ δικαίωμα διαθέσεως τοῦ σώματός του εἰς τοὺς συγγενεῖς του.

η. Αἱ ἐπιφυλάξεις τῆς Ἐκκλησίας

25) Ἐπειδὴ ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐπιστημῶν ἐπικοινωνίας καὶ πληροφορικῆς (διαδίκτυον, τήρησις μηχανογραφικῶν ἀρχείων μὲ εὐρύτατον φάσμα δεδομένων καὶ περιορισμένην δυνατότητα ἐλέγχου κ.ἄ.) ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ πνευματικὴ πενία τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν ἀφ' ἑτέρου εἶναι δυνατόν νὰ ὀδηγήσουν εἰς κακοποιήσιν, ἐκμετάλλευσιν ἢ καὶ θυσίαν τῶν μεταμοσχεύσεων εἰς τὸν βωμὸν τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν συμφερόντων, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ προστατεύσῃ τὸν θεσμόν, τὴν προᾶξιν καὶ τὰ ἐμπλεκόμενα πρόσωπα ἀπὸ ἐνδεχομένην βεβήλωσιν (βεβιασμένην διάγνωσιν ἢ προχειρότητα εἰς τὴν τήρησιν τῶν κριτηρίων τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου, ἐμπορευματοποιήσιν ἢ συναλλαγὴν οἰασδήποτε φύσεως σχετιζομένην μὲ τὴν προσφορὰν ὀργάνων, ἐπιλογὴν ληπτῶν ἐπὶ τῇ βάσει ρατσιστικῶν κριτηρίων, παραβιάσεις τῶν καταστάσεων ἀναμονῆς κ.τ.λ.).

26) Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν παραβιάσεων τῶν καταστάσεων ἀναμονῆς, δέον νὰ ὑπάρχῃ ἀρχεῖον ἐγγραφῆς δοτῶν ἐπὶ μηχανογραφικῆς βάσεως, τὸ ὁποῖον νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ κεντρικὸν ἀδιάβλητον μηχανισμόν.

27) Ἐνῷ ἡ διεθνὴς καὶ ἑλληνικὴ νομοθεσία, διὰ νὰ προστατεύσῃ τὰς μεταμοσχεύσεις ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἐμπορικῆς συναλλαγῆς, ἐπιβάλλει τὴν ἀνωνημίαν τοῦ λήπτου καὶ τοῦ δότου καὶ ἀπαγορεύει τὴν δωρεὰν ὀργάνου εἰς προκαθορισμένον ἀπὸ τὸν δότην φιλικὸν ἢ συγγενικὸν πρόσωπον

(ἐξαίρεσις αἱ μεταμοσχεύσεις νεφρῶν ἀπὸ ζῶντα δότην), τοιοῦτόν τι δὲν ἀντιτίθεται κατ' ἀνάγκην πρὸς τὴν ἠθικὴν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

28) Ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὴν ἀφαίρεσιν ὀργάνων ἀπὸ βρέφη μὲ συγγενῇ ἀνεγκεφαλίαν. Τοιοῦτοι δόται εἶναι πολλοὶ σπάνιοι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον περιορίζει τὰς ἐλπίδας τῶν ληπτῶν - βρεφῶν. Παρὰ ταῦτα, τὰ ἀνεγκεφάλαια βρέφη, ἐπειδὴ δὲν στεροῦνται στελέχους, δὲν εἶναι ἐγκεφαλικῶς νεκρὰ καί, ἐπειδὴ στεροῦνται συνειδήσεως, δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα τῆς συναινέσεως -καὶ φυσικὰ κανεῖς δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὴν εἰκάσῃ. Αὐτὸ δημιουργεῖ νομικὸν κώλυμα εἰς τὴν ἀφαίρεσιν ὀργάνων. Ἐπὶ πλέον, ἡ κοινωνία πρέπει νὰ ἀρνηθῇ κάθε ὠφελιμιστικὴν θεώρησιν αὐτῶν τῶν βρεφῶν. Ἡ ἀνάγκη σεβασμοῦ πρὸς αὐτὰ δὲν ἀφήνει περιθώρια ὥστε τὸ πέρασμά τους ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ εἶναι ἐντελῶς χρηστικόν.

29) Σχετικῶς μὲ τὸ ἐνδεχόμενον χρήσεως τεχνικῶν ὀργάνων ἢ καὶ ξενομοσχευμάτων (γενετικά ἐπεξεργασμένων μοσχευμάτων ἀπὸ ζῶα), προϊόντων κλωνοποιήσεως, ἐπειδὴ ἡ ἔρευνα δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ σαφὴ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποτελέσματα, ἡ δὲ πορεία τῆς δὲν εἶναι εὐκρινῆς, ἡ Ἐκκλησία ἐπιφυλάσσεται νὰ παρουσιάσῃ ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ τὰς ἐπ' αὐτοῦ θέσεις καὶ ἀπόψεις τῆς.

30) Ὑπάρχει ὁ κίνδυνος, εἰς τὸ ἄμεσον μέλλον, μὲ τὴν χαλαρὰν διεθνῶς ἠθικὴν ἔναντι τῆς εὐθανασίας καὶ τὴν τάσιν νομοθετικῆς κατοχυρώσεώς τῆς, αἱ μεταμοσχεύσεις νὰ συνδυασθοῦν μὲ τὴν εὐθανασίαν. Τοιοῦτοτρόπως, ἄτομα ποὺ θὰ ἐπιλέγουν αὐτὸν τὸν τρόπον τερματισμοῦ τῆς ζωῆς τῶν ἐνδεχομένως θὰ καθίστανται καὶ δωρηταὶ ὀργάνων. Αὐτὸς εἶναι εἰς ἐπὶ πλέον λόγος ποὺ ἡ νομοθεσία τῶν μεταμοσχεύσεων δέον ἀπαραιτήτως νὰ διαθέτῃ ὑψηλὸν ἰδεολογικὸν ὑπόβαθρον.

θ. Κριτικὴ τοῦ νέου νόμου περὶ μεταμοσχεύσεων

Ἐνῷ ἡ Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἰδέαν τῶν μεταμοσχεύσεων, ἀδυνατεῖ νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν πρόσφατον νομοθετικὴν κατοχύρωσιν αὐτῶν εἰς τὴν χώραν μας, ἢ ὁποῖα κυριαρχεῖται ἀπὸ χρησιμοθηρικὴν ἀντίληψιν καὶ στενὸν ὀρθολογισμόν. Ὁ μόνος τρόπος προστασίας τῆς ἠθικῆς καὶ πρακτικῆς τῶν μεταμοσχεύσεων ἀπὸ τὸ ἐνδεχόμενον

κακοποιήσεώς των εἶναι ἡ σχετική νομοθεσία νὰ εἶναι σαφής, μελετημένη, ἰδεολογική καὶ ὄχι χρησιμοθηρική.

31) Εἰς τὸν προσφάτως ψηφισθέντα νόμον, ὁ νομοθέτης ἐρμηνεύει τὴν «μὴ ἄρνησιν» τῶν συγγενῶν ὡς συναίνεσιν τοῦ δότου (ἄρθρ. 12, παρ. 4). Τὸ ὄργανα ἀφαιροῦνται ὄχι ὅταν συναινοῦν, ἀλλὰ ὅταν «δὲν ἀντιτίθενται» οἱ συγγενεῖς. *Αἱ μεταμοσχεύσεις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ στηριχθοῦν εἰς μίαν «μὴ ἄρνησιν», καὶ μάλιστα τῶν συγγενῶν, καθ' ἣν στιγμὴν ὅλοι ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν συγκατάθεσιν, καὶ μάλιστα τοῦ δότου.*

32) Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ ἔλλειψις ἢ μὴ ἐξεύρεσις συγγενῶν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς «μὴ ἄρνησις». Συνεπῶς, κάθε ἐγκεφαλικῶς νεκρὸς ἁλλοδαπός, λαθρομετανάστης, ἄγνωστος καὶ ἐγκαταλελειμμένος, ἀθίγγανος κ.τ.λ. — ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων δὲν εἶναι καθόλου εὐκαταφρόνητος, καὶ τῶν ὁποίων οἱ συγγενεῖς εἴτε δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἑλλάδα εἴτε δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἀνευρεθοῦν — ἢ ὅποιος εὐρεθῇ μόνος εἰς τὸ νοσοκομεῖον κατόπιν τροχαίου ἀτυχήματος τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει γίνῃ ἀμέσως ἀντιληπτὸν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του, θὰ θεωρεῖται αὐτομάτως δότης. Θὰ πρέπη ἄρα γε εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς μοναξιάς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν αὐθαίρετον ἀφαίρεσιν τῶν ὀργάνων των; Ὁ νόμος τῆς «μὴ ἄρνήσεως» ἀποτελεῖ ἐκβιασμόν τῆς συνειδήσεως.

33) Ἡ «συναίνεσις» οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν «μὴ ἄρνησιν». Τὸ «δίδω κάτι ἰδικόν μου» εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὸν ἀπὸ τὸ «μοῦ παίρνουν κάτι ποῦ μοῦ ἀνήκει». Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἡ βούλησις τῆς πολιτείας καὶ κοινωνίας ὑποκαθιστᾷ ὡς ἀγαθὸν τὴν ἔκφρασιν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.

34) Τὸ κράτος οὐδὲν ἔχει δικαίωμα εἰσχωρήσεως εἰς τὴν ἰδιωτικὴν σφαῖραν τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν. Μία τοιαύτη ἐνέργεια ἀντιβαίνει εἰς τὰ ἄρθρα 2, παρ. 1 (περὶ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς προστασίας τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας) καὶ 5, παρ. 1 (περὶ τῆς ἐλευθέρως ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου) τοῦ Συντάγματος.

35) Δὲν ἔμπορεῖ ἐπίσης νὰ ὑποχρεώῃ τὸν πολίτην νὰ ἐκφέρῃ γνώμην *δίχως νὰ κατοχυρώῃ τὸ δικαίωμά του νὰ μὴ ἐκφέρῃ*. Ποῖαι αἱ ἐπιπτώσεις ἐὰν ὁ πολίτης ἀρνηθῇ νὰ ἐκφράσῃ τὴν βούλησίν του;

36) Ἡ ὑποκατάστασις τοῦ ὄρου «ἐγκεφαλικὸς θάνατος» διὰ τοῦ «νέκρωσις τοῦ ἐγκεφαλικοῦ στελέχους» θεωρεῖται ἱατρικῶς ἀμφιλεγόμενη καὶ ἰδεολογικῶς ὑποπτος. Ἡ διαπίστωσις τῆς παύσεως τῶν λειτουργιῶν οὐχὶ μόνον τοῦ ἐγκεφαλικοῦ στελέχους ἀλλὰ καὶ τοῦ φλοιοῦ, ὡς ἐπιβεβαιούσα τὴν ἀνεπίστρεπτον παῦσιν ὅλων τῶν ἐγκεφαλικῶν λειτουργιῶν, εἶναι ἐπιβεβλημένη.

37) Ἡ διὰ νόμου ὑποχρεωτικὴ διακοπὴ τῆς μηχανικῆς ὑποστηρίξεως τῆς ἀναπνευστικῆς λειτουργίας εἰς περίπτωσιν ἐγκεφαλικῶς νεκροῦ ἀτόμου τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δότης (ἄρθρ. 12, παρ. 6) εἶναι πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἀντιδεοντολογική. Ὁ νόμος *πρέπει νὰ κατοχυρώῃ τὸν ἱατρὸν ποῦ, διὰ λόγους συνειδήσεως, δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ διακόψῃ τὸν μηχανικὸν ἀερισμὸν καὶ φυσικὰ ὄχι νὰ τὸν τιμωρῇ* (ἄρθρ. 20, παρ. 1).

38) Ἡ δυσκολία τῶν συγγενῶν νὰ συναινέσουν εἰς τὴν δωρεὰν τοῦ σώματος, ἥτις ὀφείλεται εἰς προσωπικούς, συναισθηματικούς ἢ καὶ φιλοσοφικούς λόγους, *πρέπει νὰ γίνῃ ἀπολύτως σεβαστὴ καὶ ὄχι νὰ ἀντιμετωπίζεται ἐκβιαστικῶς μὲ τὴν ἀπειλὴν τῆς διακοπῆς τῆς μηχανικῆς ὑποστηρίξεως* (ἄρθρ. 12, παρ. 6).

ι. Ποιμαντικαὶ δυνατότητες τῆς Ἐκκλησίας

39) Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἀγωνισθῇ διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν αὐτῆς, τὸν θετικὸν ἐπηρεασμὸν τῆς μεταμοσχευτικῆς πολιτικῆς καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἢ ἰδίᾳ μίαν *μεταμοσχευτικὴν πνευματικὴν παράδοσιν* προσανατολισμένην πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας πρὸς πορᾶς αἰσθημάτων τοῦ δότου. Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, ἡ ἐξεύρεσις μοσχευμάτων καὶ ἡ προώθη τῶν μεταμοσχεύσεων δὲν θὰ ἀποτελοῦν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν ἀλλὰ φυσικὸν ἀποτέλεσμα.

40) Ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ ὁργανώσῃ προγράμματα ἀγωγῆς δοτῶν μὲ σκοπὸν τὴν καλλιέργειαν σημαντικῶν ἀρετῶν μεταξὺ τῶν πιστῶν αὐτῆς (μνήμης θανάτου, αὐτοπροσφορᾶς, θυσιαστικοῦ φρονήματος κ.τ.λ.). Τοιοῦτοτρόπως θὰ δίδῃ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἡθους τῆς εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ ἓνα ἐντελῶς σύγχρονον τρόπον.

41) Ἡ Ἐκκλησία οὐτε τὴν ἀλήθειαν θυσιάζει οὐτε τὸ πρόσωπον ὑποδουλώνει. Ἐὰν κάποιος ἐπιθυμῇ νὰ γίνῃ δωρητὴς τὸν εὐλογεῖ ἐὰν δυσκολεύηται τὸν κατανοεῖ. Αὕτη εἶναι ἡ προστασία τοῦ

προσώπου. Τὸ πνεῦμά της δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὴν ἀνάγκην τῶν μεταμοσχεύσεων, ἀλλὰ ὑπηρετεῖ τὸν σεβασμὸν τοῦ προσώπου. Κυρίως τοῦ προσώπου ὡς δότου.

42) Ἐπίσης σέβεται καὶ πλήρως κατανοεῖ τὴν φυσικὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀσθενῶν ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῆς λήψεως μοσχευμάτων ἐπιθυμοῦν ὅπως παρατείνουν τὸν χρόνον τῆς βιολογικῆς τῶν ζωῆς, πιστεύουσα ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο δυνατόν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πνευματικὴν τῶν ὁλοκλήρῳσιν καὶ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεώς των.

43) Λόγω τοῦ πνευματικοῦ μεγέθους ποὺ ἐνέχει ἡ πράξις τῆς δωρεᾶς σώματος, πρὶν τοῦτο συμβῇ, καλὸν εἶναι ὁ ἱερεὺς τοῦ νοσοκομείου νὰ διαβάσῃ μίαν κατάλληλον εὐχὴν ἢ νὰ τελέσῃ κάποια ἀγιαστικὴν πράξιν (χρῖσιν δι' ἐλαίου, σταύρωμα κ.τ.λ.).

44) Σχετικὴ ἀγωγή πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ προετοιμασίαν τοῦ λήπτον, ὥστε νὰ μὴν νοιώθῃ οὗτος μόνον ὡς ὁ εὐνοημένος ἀποδέκτης ἐνὸς μοσχεύματος, ἀλλὰ ὡς εὐλογημένος δέκτης τῆς ἀγάπης κάποιου ἀγνώστου συνανθρώπου καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

45) Συμπερασματικῶς, ἡ ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς δότας, τοὺς λήπτας καὶ τοὺς ἰατροὺς δέον ὅπως εἶναι τοιαύτη, ὥστε δι' ὅλων τούτων τῶν τρόπων νὰ δοξάζεται ὁ Θεός, νὰ ὁλοκληρῶνεται πνευματικῶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἡ ἀσθένεια ἢ παράτασις ζωῆς νὰ αποτελέσῃ προϋπόθεσιν ἐκπληρώσεως τοῦ βαθυτέρου σκοποῦ τῆς δημιουργίας των.

ια. Προτεινομένη τακτικὴ τῆς Ἐκκλησίας

46) Εἶναι κοινὴ πεποίθησις ὅτι ὁ λόγος καὶ ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν πορείαν τῶν μεταμοσχεύσεων εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι κεντρικός. Αἱ μεταμοσχεύσεις εἶναι ἴσως ἐν ἐκ τῶν ὀλίγων θεμάτων εἰς τὰ ὅποια ἡ πολιτεία ἔχει τὴν ἄμεσον ἀνάγκην τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ δημιουργεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν οὐσιαστικὰ δικαιώματα καὶ μεγάλας ὑποχρεώσεις.

47) Δεδομένου ὅτι αἱ μεταμοσχεύσεις εὐκόλως δύνανται νὰ ὀδηγήσουν εἰς κατάχρησιν καὶ παραβίασιν θεμελιωδῶν ἠθικῶν ἀρχῶν καὶ ἀξιών καὶ ὑπάρχει τεραστία διαφορὰ ἡθους καὶ προσεγγίσεως μεταξὺ κοσμικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀντιλήψε-

ως τοῦ θέματος, ἡ Ἐκκλησία εἶναι πολὺ προσεκτικὴ εἰς τὰς ἐνεργείας της καὶ φειδωλὴ εἰς τοὺς λόγους της.

48) Εἰς τὴν συνεργασίαν της μετὰ τῆς πολιτείας, ἡ Ἐκκλησία θέτει σαφεῖς ὅρους ὥστε νὰ μὴν χρεωθῇ κοσμικὰς ἀποφάσεις καὶ ἐνεργείας αἱ ὁποῖαι πιθανῶς θὰ γίνουν μὲ ἐντελῶς διαφορετικὸν πνεῦμα καὶ σκοπὸν. Τὸ ἐνδεχόμενον ὀργάνωσεως ἡμέρας δότου ἢ ἐκστρατείας ὑποστηρίξεως τῶν μεταμοσχεύσεων, μὲ σκοπὸν τὴν συγκέντρωσιν τοῦ μεγαλυτέρου δυνατοῦ ἀριθμοῦ μοσχευμάτων, θὰ τὸ ἀποφασίσῃ μόνον ἀφοῦ ὑπάρχουν σαφῆ ἐχέγγυα σεβασμοῦ τῶν ἀρχῶν καὶ ὁρῶν της.

49) Ἡ ἀπουσία ἐπισήμου ἐκκλησιαστικῆς τοποθετήσεως εἰς τὸ θέμα ὠδήγησεν εἰς αὐθαίρετον εἴτε ἀποδοχὴν εἴτε ἀπόρριψιν τῶν μεταμοσχεύσεων ἀπὸ συγκεκριμένα, ἀρμόδια ἢ ἀναρμόδια ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα. Τοῦτο ἔχει προκαλέσει σύγχυσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ διχασμὸν, μεταξὺ τῶν πιστῶν καὶ τοῦ θεολογικοῦ κόσμου.

Εἰς τὴν παρούσαν φάσιν, ἡ Ἐκκλησία μὲ σαφήνειαν ἀλλὰ εἰς χαμηλοὺς τόνους διακηρύττει ὅτι θὰ ἡμποροῦσε, μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῶν προαναφερθεῖσων θεολογικῶν ἀρχῶν, νὰ δεχθῇ τὴν ἰδέαν τῶν μεταμοσχεύσεων καὶ ὅτι μέσα ἀπὸ αὐτὰς θὰ τῆς ἦτο δυνατόν νὰ ἀσκήσῃ τὴν ποιμαντικὴν καὶ νὰ διοχετεύσῃ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ἥθος της.

Ἐν συνεχείᾳ, θὰ προκαλέσῃ διάλογον καὶ εὐκαιρίας ἐνημερώσεως μέσα εἰς τοὺς κόλπους της (σεμινάρια πνευματικῶν, ὁμιλίας κ.τ.λ.), θὰ προσπαθήσῃ νὰ καλλιεργήσῃ πνεῦμα κατανόσεως, συμφωνίας καὶ εὐρείας ἀποδοχῆς τῶν βασικῶν θεολογικῶν θέσεών της μετὰ τὸν σῶματος τῶν πιστῶν, ὥστε νὰ ἐξαλειφθῇ κάθε ἀδικαιολόγητος ἀρνητισμός.

Τρίτον βῆμα θὰ εἶναι ἡ ἐκδοσις καὶ κυκλοφορία ἐνημερωτικῶν καὶ ἐπεξηγηματικῶν τῶν ἀπόψεών της φυλλαδίων ἢ καὶ ἡ διοργάνωσις μεγάλης ἀνοικτῆς ἡμερίδος διὰ τῆς ὁποίας θὰ διακηρύξῃ τὰς ἀπόψεις της εἰς τὴν κοινωνίαν μας.

Τελευταία ἐνέργεια θὰ εἶναι ἡ ἐκδοσις συν-οδικῆς ἐγκυκλίου, ἡ ὁποία θὰ ἐκφράξῃ τὴν ἐπιτομὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν θέσεων καὶ προτάσεων καὶ θὰ διατυπώσῃ μὲ σαφήνειαν τὸ περίγραμμα καὶ τὴν πρακτικὴν τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ ἡθους εἰς τὸ θέμα τῶν μεταμοσχεύσεων.

50) Σχετικῶς μὲ τὸν νέον νόμον, ἡ Ἐκκλησία διαχωρίζει τὴν θέσιν της, δίχως ἐμπάθειαν ἀλλὰ μὲ σύνεσιν καὶ σαφήνειαν, ὥστε οὔτε τὴν ὑπόθεσιν τῶν μεταμοσχεύσεων νὰ βλάβῃ οὔτε τὴν βαρύτητα τῶν ἀπόψεών της νὰ ὑποβιβάσῃ. Παρὰλλήλως ἔχει δημοσιοποιήσει τὰς ἀπόψεις της εἰς τὰ σημεία πού διατηρεῖ τὰς ἐπιφυλάξεις καὶ ἔχει τὰς ἀντιρρήσεις της. Ἐπίσης ἔχει ἐτοιμότητα δι' ἀμέσους νομικὰς παρεμβάσεις καὶ θὰ ζητήσῃ τροπολογίας καὶ νομοθετικὰς βελτιώσεις, τοιαύτας πού θὰ διασφαλίζουν τὰς ἀρχὰς τῆς λογικῆς της καὶ θὰ ἐπιτρέπουν τὴν οὐσιαστικὴν συμπαράστασίν της.

51) Ἀπαραίτητος ὅρος συνεργασίας μὲ τὴν πολιτείαν, εἶναι ἡ τελευταία νὰ κατανοήσῃ ὅτι εἶναι ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν τεραστίαν ὑποχρέωσιν νὰ προστατεύσῃ τὰς μεταμοσχεύσεις νομοθετικῶς καὶ πρακτικῶς ἀπὸ κάθε μορφῆς ἀσυνειδησίαν, χρησιμοθηρίαν ἢ καὶ χρηματικὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀριότητα, ἐνημέρωσιν καὶ κατάρτισιν τῶν ἀρμοδίων ἱατρῶν καὶ φορέων. Μὲ τὸν τρόπον αὐτόν, ὁ δότης δὲν κατανατᾷ θύμα ποταπῶν συμφερόντων, ἀσεβείας ἢ ἐπιστημονικῆς ἐπιπολαιότητος καὶ ἀγνοίας.

52) Ἐπὶ πλέον, ἡ ἱατρικὴ κοινότης καὶ ἡ πολιτεία ὀφείλουν νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν ἐπιβολὴν καὶ

νομοθετικὴν κατοχύρωσιν τῶν ἀκριβεστέρων κριτηρίων τοῦ «ἐγκεφαλικοῦ θανάτου», ἡ πιστὴ τήρησις τῶν ὁποίων αὐστηρῶς νὰ ἐλέγχεται.

53) Ἐπίσης, εἶναι ἀναγκαία ἡ ἴδρυσις ἀξιοπίστων μεταμοσχευτικῶν κέντρων τὰ ὁποῖα νὰ διαθέτουν τὴν κατάλληλον ἐπιστημονικὴν καὶ τεχνολογικὴν ὑποδομὴν, ὥστε ἡ λήψις τῶν ὀργάνων τοῦ δότη καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ μεταμόσχευσις των εἰς τὸν κατάλληλον λήπτην νὰ γίνεται μὲ τὰ ὑψηλότερα ποσοστὰ ἐπιτυχίας καὶ τὰς ὀλιγοτέρας ἀπωλείας.

54) Ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐπιμεληθῇ τὴν συμμετοχὴ δι' ἐκπροσώπων της εἰς ἐπιστημονικὰ ἱατρικὰ συνέδρια σχετιζόμενα μὲ τὰς μεταμοσχεύσεις, ὥστε καὶ τὴν γνώσιν της νὰ ἀνανεώσῃ καὶ τὰς ἀρχὰς της νὰ προβάλλῃ.

55) Τέλος, ὁ ρόλος καὶ ἡ ἐκπροσώπησις της εἰς τὸ Ἐθνικὸν Συμβούλιον Μεταμοσχεύσεων –ἐφ' ὅσον αὐτὸ συνεχίσῃ νὰ ὑφίσταται– καὶ εἰς τὸν ὑπὸ σύστασιν Ἐθνικὸν Ὄργανισμὸν Μεταμοσχεύσεων (Ε.Ο.Μ.) θὰ εἶναι κεντρικὸς καὶ παρεμβατικὸς καὶ ὄχι εἰκονικὸς καὶ δευτερεύων. Σκοπὸς της εἶναι τὰ μεταμοσχευτικὰ κέντρα νὰ λειτουργοῦν κατὰ τὸ δυνατόν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδικῶν της ἀρχῶν σεβασμοῦ, ἐλευθερίας καὶ ἀγάπης τοῦ προσώπου.

«ΕΞ ΥΔΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»

(Ἡ Θεολογία τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος)

1. Ὁ μέγας ἐρμηνευτής τῆς Θείας Λειτουργίας ἅγιος Νικόλαος Καβάσιλας (14ος αἰ.) ταυτίζει τὴν ὑπαρξὴ τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ μυστήριά της. “Ἡ Ἐκκλησία σημαίνεται (=φανερώνεται) ἐν τοῖς μυστηρίοις”¹, σημειώνει, ἐννοώντας μὲ αὐτὸ κυρίως τὸ κατ’ ἐξοχὴν μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Θεία Εὐχαριστία². Δὲν ὑπάρχει ἐκκλησιαστικὴ πραγματικότητα χωρὶς μυστήρια, δυνατότητες δηλαδὴ μετοχῆς στὴν ἄκτιστη Θεία Χάρη καὶ συγχρόνως μέσα βιώσεως τοῦ πνευματικοῦ της χαρακτήρα. Ἡ Ἐκκλησία ὁρίζεται, ἀποκαλύπτεται, φα-

καὶ μεταβαλεῖν καὶ ἀνακαινίσει καὶ ἀνακτίσει τὴν ψυχὴν ταύτην, τὴν κατεστραμμένην τοῖς πάθεσι διὰ τὴν παράβασιν [...] καὶ ἀπαξιαπλῶς καινούς ἀνθρώπους τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ ἦλθεν ἀπεργάσασθαι”⁷.

2. Πρῶτο μυστήριον στὴν ἀναγεννητικὴ αὐτὴ διαδικασία, ἀλλὰ καὶ ἀρχὴ καὶ προϋπόθεση ὅλων τῶν ἄλλων, εἶναι τὸ ἅγιον Βάπτισμα, “τὸ πρῶτον αὐτοῦ τῶν πνευματικῶν δωρημάτων”⁸. Τὴν Θεολογία τοῦ Βαπτίσματος ἀναπτύσσουν ἐκτενῶς οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἀπὸ τοὺς λεγομένους Ἀποστολικούς, ὡς τοὺς Μεγάλους Πατέρες τοῦ δ’ καὶ ε’ αἰῶνος καὶ τὴ συνέχειά τους, μέχρι τὸν ἅγιο Νικόλαο Καβάσιλα καὶ τὸν ἅγιο Συμεὼν Θεσσαλονίκης († 1429). Τὴ διδασκαλία αὐτὴ συγκεφαλαιώνει ὁ Μ. Βασίλειος, καθορίζοντας τοὺς δύο βασικοὺς σκοποὺς καὶ τὴ δυναμικὴ τοῦ Βαπτίσματος: α) Νὰ καταργηθῇ “τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι αὐτὸ καρποφορεῖν τῷ θανάτῳ” καὶ β) νὰ ζεῖ ὁ βαπτιζόμενος “τῷ Πνεύματι καὶ τὸν καρπὸν ἔχειν ἐν τῷ ἁγιασμῷ” (πρβλ. Γαλ. 5, 22). Αὐτὴ εἶναι ἡ πνευματικὴ γέννησις ἢ ἀναγέννησις τοῦ ἀνθρώπου, συντελουμένη κατὰ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Νικόδημο, “ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος” (Ἰωάν. 3, 5). Κατὰ τὸν ἴδιον Πατέρα, “τὸ μὲν ὕδωρ τοῦ θανάτου τὴν εἰκόνα παρέχει, ὥστε ἐν ταφῇ τὸ σῶμα παραδεχόμενον”, τὸ δὲ Πνεῦμα “τὴν ζωοποιὸν ἐνέησι (= ἐμβάλλει) δύναμιν, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἁμαρτίαν νεκρότητος εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς ζωὴν τὰς ψυχὰς ἀνακαινίζον”⁹.

Αὐτὸ ἐπισημαίνει καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης: “Εὰν μὴ γεννηθῇ, φασιν, ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ” (στὴν κοινωνία καὶ μετοχὴ τῆς χάρης). “Διὰ τί τὰ δύο –συνεχίζει– καὶ οὐχὶ μόνον τὸ Πνεῦμα αὐταρκὲς ἐνομήσθη πρὸς τὴν συμπλήρωσιν (=ὀλοκλήρωση) τοῦ Βαπτίσματος;”. Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀπαντᾷ: “Σύνθετος ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐχ ἁπλοῦς, ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμεθα, καὶ διὰ τοῦτο τῷ διπλῷ καὶ συνεξευγμένῳ τὰ συγγενῇ καὶ ὅμοια φάρμακα πρὸς θεραπείαν ἀπεκληρώθη, σώματι μὲν τῷ φαινομένῳ, ὕδωρ αἰσθητόν, ψυχῇ δὲ τῇ ἀοράτῳ, Πνεῦμα τὸ ἀφανές, πίστει καλούμενον, ἀρρήτως παραγινόμενον”¹⁰. Πίστη, φυσικά, στὸν

Τοῦ π. Γεωργίου Μεταλληνοῦ
Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

νερόνεται καὶ πραγματώνεται μέσα στὰ μυστήρια τῆς καί, πρὸ πάντων, στὴ Θεία Εὐχαριστία. Κατὰ τὸν ἴδιο Θεολόγο: “Ταύτην τὴν ὁδὸν ὁ Κύριος ἔτεμεν εἰς ἡμᾶς ἐρχόμενος καὶ ταύτην ἀνέωξε τὴν πύλην, εἰσελθὼν εἰς τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν Πατέρα ἀνελθὼν οὐκ ἠνέσχετο κλεῖσαι, ἀλλ’ ἐξ ἐκείνου διὰ ταύτης ἐπιδημεῖ τοῖς ἀνθρώποις [...]. Ταῦτα γὰρ ἐστὶ, δι’ ὧν ἐν αὐτῷ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμεν...” (Πράξ. 17, 28)³.

Ἡ Ἐκκλησία “ὑπάρχει καὶ συνεχῶς μορφοῦται ἐν τοῖς μυστηρίοις καὶ διὰ τῶν μυστηρίων”⁴. Τὰ ὅριά της προσδιορίζονται, τοπικά, μόνο σύμφωνα μὲ τὴ μυστηριακὴ ζωὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. “Οἱ διαβιοῦντες ἐκτὸς τῆς μυστηριακῆς ζωῆς εἶναι ἐκτὸς τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ”⁵. Ἐξ ἀπὸ αὐτὸ τὸν τρόπο ὑπάρξεως κυριαρχοῦν ὁ Σατανᾶς καὶ οἱ δυνάμεις του.

Κάθε μυστήριον εἶναι δυνατότητα ἐνσωματώσεως τοῦ ἀνθρώπου στὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, στὴ θεανθρώπινη πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μεταβολῆς τοῦ “παρὰ φύσιν” τρόπου τῆς πεπτωκυίας ὑπάρξεως στὴν “κατὰ φύσιν” ζωὴ καὶ ὑπαρξή, πὺ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπο δεκτικὸ τῆς Θείας Χάρης⁶. Μέσα στὰ μυστήρια “καινουργεῖται” ἡ φύσις τοῦ πιστοῦ, ἀνακαινίζεται καὶ θεουργεῖται. Ἀλλωστε, κατὰ τὸν ἅγιο Μακάριο, “ὁ Κύριος ἡμῶν διὰ τοῦτο παραγέγονεν, ὥστε τὴν φύσιν ἀλλάξαι

πατερικό γλωσσικό κώδικα δὲν εἶναι ἡ ἀπλή διανοητική παραδοχή, ἀφοῦ καὶ “τὰ δαμόνια πιστεύουσιν (ἔτσι) καὶ φρίσσουσιν” (Ίω. 2, 19), ἀλλὰ τὸ ἀνοιγμα τῆς καρδιάς στὴ Χάρη, ἡ αὐτοπαράδοση τοῦ ἀνθρώπου στὴν Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Τὸ Βάπτισμα, μὲ τὴν παρεχόμενη ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα Χάρη, κινητοποιεῖ ὅλη τὴν πνευματική πορεία τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὴ σωτηρία. “Ἐὰν μὴ σύμφυτος γένῃ τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, πῶς κοινωνὸς γεννήσῃ τῆς ἀναστάσεως;” ἐρωτᾷ ὁ Μ. Βασίλειος¹¹. Καθ’ ὅσον “τὸ βάπτισμα δυνάμεις ἐστὶν πρὸς τὴν ἀνάστασιν”¹². Καὶ κατὰ τὸν ἅγιο Συμεὼν Θεσσαλονίκης ὁ βαπτιζόμενος «προσέρχεται, τὸν ρύπον τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀπιστίας (= τῆς ἀπουσίας πνευματικῆς σχέσεως μὲ τὸν Θεό) ἀποβαλέσθαι, καὶ ὅλος γενέσθαι νέος, καὶ τὴν μορφήν τοῦ νέου Ἀδάμ ἐνδύσασθαι”¹³. Ἡ ἀναγέννηση εἶναι τὸ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος “σύμμορφος” μὲ τὸν Χριστό (πρβλ. Ρωμ. 8, 29), φορώντας τὴν “εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου” (Α’ Κορ. 15, 49).

Τὰ ὑπερφυσικά ἀποτελέσματα τοῦ Βαπτίσματος ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης: “Βάπτισμα τοίνυν ἐστὶν ἁμαρτιῶν κάθαρσις, ἄφεσις πλημμελημάτων, ἀνακαινισμοῦ καὶ ἀναγεννήσεως αἰτία· ἀναγέννησιν δὲ νόησον ἐννοία (=νοητὴν) θεωρουμένην, ὀφθαλμοῖς οὐ βλέπομένην [...]. Τὸν κατεστιγμένον ταῖς ἁμαρτίαις καὶ κακοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐμπαλαιωθέντα, χάριτι βασιλικῇ ἐπαναγομεν εἰς τὸ τοῦ βρέφους ἀνεύθυνον”¹⁴, στὴν ἀθωότητα δηλαδὴ τοῦ βρέφους. Ἡ πατερικὴ θεολόγησις ἐπιμένει στὸ ἀναγεννητικὸ ἔργο τοῦ Βαπτίσματος. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἔτσι, θέτει τὸ ἐρώτημα: Ἀφοῦ τὸ Βάπτισμα “τὰ ἁμαρτήματα ἡμῶν ἅπαντα ἀφήσῃ”, γιατί δὲν καλεῖται “λουτρὸν ἀφέσεως ἁμαρτημάτων, ἀλλὰ λουτρὸν παλιγγενεσίας”; Καὶ ἀπαντᾷ: Καλεῖται ἔτσι, διότι «οὐχ ἀπλῶς ἡμᾶς καθαίρει τῶν πλημμελημάτων, ἀλλ’ ἀνωθεν (πρβλ. Ἰωάν. 3, 7: πάλι, ξανά) ἡμᾶς δημιουργεῖ καὶ κατασκευάζει, οὐχ ἀπὸ γῆς διαπλάττον πάλιν [...], ἀλλ’ ἐξ ἐτέρου στοιχείου, τῆς τῶν ὑδάτων φύσεως, δημιουργοῦν”¹⁵. Π’ αὐτὸ ὁ λόγος εἶναι γιὰ ἀνα-πλασι, ἀνα-δημιουργία, δηλαδὴ νέα καὶ ἐκ νέου δημιουργία. “Ὅτι ἀκριβῶς σημαίνει ὁ παῦλειος ὁρος: “καινὴ κτίσις” (Β’ Κορ. 5, 17), πού προϋποθέτει τὴν ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Χριστόν: “εἴ τις ἐν Χριστῷ, (γίνεται - εἶναι) καινὴ κτίσις”.

Εἶναι προφανές, συνεπῶς, ὁ χριστοκεντρικὸς

χαρακτήρας τοῦ βαπτίσματος. Αὐτὸ ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης: “Εἰς ἑαυτὸν πρῶτος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ φιλανθρώπως ἐνήργησε (ἐνν. τὰ μυστήρια), ἐν’ ἀπαρχῇ ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν ὑπάρχοντα, ὡς ἀπὸ πηγῆς αὐτοῦ, οἱ πάντες ἡμεῖς λαμβάνομεν. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἐνηνθρώπησεν, ἵνα ἐνωθῶμεν αὐτῷ καὶ ἁγιασθῶμεν δι’ αὐτοῦ, ὅτι οὗτος ὁ πλάσας ἡμᾶς ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος ἐξ ἀρχῆς καὶ οὗτος πάλιν ὁ ἀναπλάττων ἡμᾶς, εὐδοκία τοῦ Πατρὸς καὶ συνεργεία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος”¹⁶. Ἡ χριστολογικὴ βάση ὁδηγεῖ στὴν τριαδολογικὴ διάστασι. Οἱ σταθμοὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ ἐνεργοῦν σωτηριολογικὰ στὸν ἄνθρωπο. Ὅπως ἡ Σάρκωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀναπλάθει δυνάμει τὴν φθαρεῖσαν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, ἔτσι –κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ– ἡ Βάπτισις τοῦ Χριστοῦ στὸν Ἰορδάνη προετοιμάζει τὸ δικό μας βάπτισμα μὲ ὅλα τὰ σωτηριώδη ἐπακόλουθά του. “Διὰ τοῦτο ὑποδύεται (= κατέρχεται) τοῦτο, πρὸ ἡμῶν βαπτιζόμενος ὁ καὶ τῶν ψυχῶν ἱατρός, ὁ τῶν πνευμάτων σωτὴρ, ὁ τὴν ἁμαρτίαν αἴρων τοῦ κόσμου, Χριστός, ὁ καὶ ἐορτάζομεν σήμερον. Σὺν ἑαυτῷ γὰρ ἐνοικίζει τῷ ὕδατι τὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος χάριν ἐλκύσας ἄνωθεν, ὡς ἂν τοῖς κατ’ αὐτόν (= κατὰ τὸ δικό του παράδειγμα) ἔπειτα βαπτιζομένοις, ὑποδυόμενοι τὸ ὕδωρ, αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ εὕρισκῃται, καὶ τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ περιτιθέμενος τούτοις ἀπορρήτως καὶ προσφυσόμενος (συνενούμενος), καὶ τῆς καθαρικῆς καὶ φωτιστικῆς τῶν λογικῶν πνευμάτων χάριτος ἀποπληρῶν”¹⁷. Συγκεφαλαιωτικά, λοιπόν: “...ἡμεῖς τὸ βάπτισμα παραλαμβάνοντες εἰς μίμησιν τοῦ Κυρίου καὶ διδασκάλου καὶ καθηγεμόνος (=ὁδηγοῦ) ἡμῶν, εἰς γῆν μὲν οὐ θαπτόμεθα (ἐνν. ὅπως ἐτάφη ἐκεῖνος μετὰ τὸν θάνατόν Του) [...], ἐπὶ δὲ τὸ συγγενὲς τῆς γῆς στοιχεῖον, τὸ ὕδωρ, ἐρχόμενοι, ἐκεῖνῳ ἑαυτοὺς ἐγκρύπτομεν, ὡς ὁ Σωτὴρ τῇ γῇ, καὶ τρίτον τοῦτο ποιήσαντες, τὴν τριήμερον ἑαυτοῖς τῆς ἀναστάσεως χάριν ἐξεικονίζομεν...”¹⁸. Τὸ πατερικὸ αὐτὸ χωρίο ὑπομνηματίζει τὴν βαπτισματικὴ πράξις τῆς Ὁρθοδοξίας - Ἐκκλησίας: τὴν συνταφή μὲ τὸν Χριστὸ στὸ νερὸ (τριτὴ κατάδυσις. Πρβλ. τὸ τροπάριο: “Συνταφέντες σοι διὰ τοῦ βαπτίσματος”, πού ἀναπαράγει τὸ Ρωμ. 6, 4) καὶ τὴν μετοχὴ στὴν ἀνάστασή του μὲ τὴν τριπλὴ ἀνάδυσις¹⁹.

3. Τὸ Βάπτισμα ἔχει, συνάμα, ἄμεση ἐκκλησια-

στική αναφορά. Μὲ αὐτὸ “οἱ σωζόμενοι” (Ρωμ. 6, 3 - 5· Πράξ. 2, 27) γίνονται “σύμφυτοι τῷ Χριστῷ” (Ρωμ. 6, 3), ἀποκτώντας τὴ δυνατότητα τῆς μετοχῆς στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ, στὸν ἐκκλησιαστικὸ τρόπο υπάρξεως, πού ὁδηγεῖ στὴν ἀνακαίνιση τῆς φθαρείας φύσεως. Αὐτὸ πρακτικὰ σημαίνει, ὅτι ὁδηγοῦνται στὴν ἑνταξὶ σὲ ἕνα νέο τρόπο ζωῆς, πού μπορεῖ νὰ συντηρήσει τὴν ἀναγεννητικὴ χάρη, κάτι πού δὲν μπορεῖ νὰ γίνεῖ μαγικά καὶ αὐτόματα. Τὸ προηγούμενο εἶναι δυνατό ἐκεῖ, ὅπου σώζεται ὁ τρόπος ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας (π.χ. στὸ ὁρθόδοξο μοναστικὸ κοινόβιο ἢ τὴν κατὰ τὸ ὑπόδειγμά του λειτουργοῦσα Ἐνορία στὸν κόσμῳ) καὶ ὄχι στὴν κατ’ ἐπίφασιν - συμβατικὴ ἐνοριακὴ πραγματικότητα, στὴν ὁποία ἀνήκει μόνο ἡ λατρεία - ἂν συμβαίνει καὶ αὐτὸ - ἐνῶ ὁ ὑπόλοιπος βίος παραδίδεται στὸν κόσμῳ (ἐκκοσμίκευση). Ἡ σχέση μὲ τὴν Ἐνορία, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἡ δομὴ τῆς Ἐνορίας, λειτουργεῖ κατὰ κανόνα στὰ θρησκευτικὰ πλαίσια καί, ἔτσι, ὁ μὲν χριστιανισμὸς κατανοεῖται ὡς θρησκεία, τὰ μυστήρια ὡς μαγικά μέσα καὶ ὁ κληρικὸς ὡς «ὁ μάγος τῆς φυλῆς» - κοινότηας! Στὴ ζωὴ ὅμως τῆς Ἐκκλησίας τίποτε δὲν εἶναι ἀπροϋπόθετο.

Πὰ νὰ περιορισθοῦμε στὸ Βάπτισμα, στὴν Κ. Διαθήκη τὸ μυστήριον συνδέεται μὲ τὴ θυσία καὶ τὸ μαρτύριο (Μάρκ. 10, 39· Λουκ. 12, 50), ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ θάνατο (Ρωμ. 6, 4· Κολ. 2, 12), καὶ αὐτὰ δὲν ἔχουν, φυσικά, μεταφορικὴ - συμβολικὴ, ἀλλὰ κυριολεκτικὴ σημασία. Τὸ Βάπτισμα εἶναι εἴσοδος σὲ μία ζωὴ μαρτυρίου καὶ θυσίας. Στὴν πατερικὴ παράδοση (Ἀρεοπαγίτης, Καππαδόκες, Μάξιμος) γίνεται λόγος γιὰ τὸ στάδιο τῶν “καθαυμένων”, πού ἀναφέρεται στὴν προετοιμασία γιὰ τὸ “φῶτισμα” (βάπτισμα) καὶ τὴν περίοδο τῆς κατηχήσεως. Ἡ “Κατήχησης”, ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ συνημμένοι σήμερα στὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος “ἐξορκισμοί”, συνιστοῦσε “μύηση” τοῦ νέου χριστιανοῦ στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα, γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του ἀπὸ “τῆς ἐνέδρας τοῦ Σατανᾶ, διὰ τοῦ καθαρισμοῦ τῆς καρδίας του ἀπὸ κάθε ἰδιοτέλειαν καὶ ἐγωκεντρισμόν, πού σκοτίζει τὴν διάνοιαν καὶ διαστρέφει τὴν ἀντίληψιν τοῦ ὑποψηφίου περὶ ἀληθοῦς ἐνώσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ²⁰. Ἡ προετοιμασία, ἐξ ἄλλου, γιὰ τὸ βάπτισμα καλεῖται “μυσταγωγία”, πού σημαίνει βαθμιαία μύηση στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας²¹. Ἡ συναφὴς ἐκκλησιαστικὴ πράξις

ἔχει ἀποτυπωθεῖ στὸ Ζ’ κανόνα τῆς Β’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου(381). Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς προσέλευσής του στὴν Ἐκκλησία ὀνομαζόταν κάποιος Χριστιανός καί, ὡς κατηχούμενος, ἀπὸ τὴν β’ ἡμέρα, συγκαταλεγόταν στοὺς “πιστοὺς”²². Ἐπρεπε ὅμως νὰ ἀκολουθήσει ὁ θάνατος «ἐν τῷ ὕδατι» τοῦ βαπτίσματος, γιὰ νὰ εἰσέλθει στὴ ζωὴ τοῦ σώματος, “τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, ἐν τοῖς μυστηρίοις”²³.

Αὐτὰ ἐκφράζονται στὴν Εὐχὴ τῆς “πρώτης ἡμέρας”, ἡ ὁποία περιγράφει σαφῶς αὐτὴ τὴν πορεία τοῦ πιστοῦ:

“Ἐπὶ τῷ ὀνόματί Σου, Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας, καὶ τοῦ μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Σου Πνεύματος, ἐπιτίθημι τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τὸν δοῦλον σου (τόν δε), τὸν καταξιωθέντα καταφυγεῖν εἰς τὸ ἅγιον ὄνομά Σου, καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων σου διαφυλαχθῆναι. Ἀπόστησον ἀπ’ αὐτοῦ τὴν παλαιὰν ἐκείνην πλάνην καὶ ἔμπλησον αὐτὸν τῆς εἰς σὲ πίστεως καὶ ἐλπίδος καὶ ἀγάπης· ἵνα γνῶ ὅτι σὺ εἶ Θεὸς μόνος, Θεὸς ἀληθινός, καὶ ὁ μονογενὴς Σου Υἱός, καὶ τὸ ἅγιόν Σου Πνεῦμα. Δὸς αὐτῷ ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς Σου πορευθῆναι καὶ τὰ ἀρεστά Σοι φυλάξαι. Γράψον αὐτὸν ἐν βίβλῳ ζωῆς Σου καὶ ἔνωσον αὐτὸν τῇ ποιμνῇ τῆς κληρονομίας Σου...”²⁴. Αὐτὸ σημαίνει: εἴσοδο στὴν ἑναρξὴ τῆς νέας ζωῆς του.

4. Τὸ μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ “καινῆς” υπάρξεως διακονεῖ καὶ ὑπομνηματίζει ὅλη ἡ ἱεραρχία (τελετὴ) τοῦ Βαπτίσματος: Ἡ ἐνσωμάτωση τῆς «Κατηχήσεως» μαζί μὲ τοὺς «Ἐξορκισμοὺς»²⁵ στὴν Ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου συσκοτίζει κάπως τὴ θέση τους στὴν προβαπτισματικὴ πράξις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πορεία ὅμως πρὸς τὸ Βάπτισμα συνδέεται μὲ τὴ διαδικασία, ὅπως ἐλέχθη, ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ Διαβόλου, γιὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἑνταξὴ του στὴν ἐν Χριστῷ κοινωνία²⁶. “Ἡ ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἐλευθεροῦται ἀπὸ τὸν διάβολον, εἶναι δύσκολος καὶ ἀπαιτεῖ μακρὸν στάδιον προσευχῆς, νηστείας καὶ μαθητείας εἰς τὰ διδάγματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Προφητῶν”²⁷. Ρεαλιστικὴ διακρίβωση τῆς πράξεως τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας εἶναι δυνατὴ σήμερα στὴ ζωὴ μᾶς κοινοβιακῆς Μονῆς, στὴν ὁποία, παρὰ τις ἀτέλειες τῶν προσώπων, ἰσχύει τὸ λειτουργικόν: “ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθήμε-

θα", πὺν συνιστᾷ ἐξ ἀρχῆς τὸ σκοπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μοναχισμοῦ.

Ἡ ἀποκατάσταση τῆς μετοχῆς τοῦ πιστοῦ στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ συντελεῖται μὲ τὸν καθαρισμὸ τῆς πεπτωκυίας κτίσεως, πὺν "συνωδίνει καὶ συστενάζει" στὴν πτώση τῆς μαζί μὲ τὸν ἄνθρωπο (Ρωμ. 8, 22). Ἀφοῦ δὲ ὁ ἄνθρωπος "εἶναι μέρος τῆς κτίσεως, ἡ κοινωνία του μετὰ τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ μόνον διὰ τῆς κτίσεως. Ἄνθρωπος καὶ κτίσις σώζονται μαζί. Διὰ τοῦτο τὸ ὕδωρ τοῦ Βαπτίσματος πρέπει νὰ ἐξορκισθῇ καὶ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὰς δαμιονικὰς δυνάμεις²⁸ πρὸ τῆς εἰσόδου τινὸς ἐν τῷ βαπτίσματι"²⁹. Ἡ κατάδυση, ἐξ ἄλλου, στὸ ὕδωρ καθιστᾷ τὸ βάπτισμα ἀληθινὸ "ὁμοίωμα" τοῦ θανάτου τοῦ πιστοῦ ἐν Χριστῷ (Ρωμ. 6, 5)³⁰. Τὸ "ὕδωρ" γίνεται εἰκόνα τῆς νέας ζωῆς (Ρωμ. 6, 4), τῆς νέας ἐν Χριστῷ πραγματικότητος. Κατὰ τὸν Διονύσιο Ἀρεοπαγίτη τὸ βάπτισμα εἶναι "τελετὴ θεογενεσίας"³¹, ἀναγέννησης ἐν Θεῷ δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου. Πὰ "τόκον" μιλεῖ, ἄλλωστε, στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης: "Οὗτος ὁ τόκος διὰ πίστεως κυοφορεῖται διὰ τῆς τοῦ βαπτίσματος ἀναγεννήσεως εἰς φῶς ἄγεται· τροφὸς τούτου ἡ Ἐκκλησία γίνεται"³². Τὸ βάπτισμα εἶναι, ἀκριβῶς, βύθιση στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία "ἐγκεντρίζει στὸ σῶμά της, στὴν καινὴ θεανθρώπινη φύση της, ἓνα καινούριο ἀνθρώπινο πρόσωπο· τὸ ἐντάσσει στὴν ἐνοείδεια τῆς ζωῆς καὶ προσωπικῆς κοινωνίας τῶν ἁγίων"³³. Μὲ τὸ Βάπτισμα καὶ τὴν ἀληθινὴ μετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου στὴν καινὴ ἐν Χριστῷ ζωὴ, ἐμβολιάζεται ὁ πιστὸς στὸ ἦθος καὶ τὸν τρόπο ὑπάρξεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Διότι τὸ βάπτισμα, εἶναι, ἀκριβῶς, ὄχι τὸ τέλος, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ μιᾶς πορείας, πὺν κορυφώνεται στὴν τελείωση τοῦ πιστοῦ, δηλαδὴ στὴ θέωσή του, πὺν εἶναι ἡ πλήρης καὶ ὁλόκληρη ἐνταξὴ του στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ ἐκφράζει μιὰ εὐχὴ τῆς Ἀκολουθίας: "Ἀπόδυσον αὐτοῦ τὴν παλαιότητα, καὶ ἀνακαινίσον αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ πληρῶσον αὐτὸν τῆς τοῦ ἁγίου σου πνεύματος δυνάμεως εἰς ἑνωσιν τοῦ Χριστοῦ σου, ἵνα μηκέτι τέκνον σώματος ᾦ, ἀλλὰ τέκνον τῆς σῆς βασιλείας"³⁴.

5. Τῆς ἀκολουθίας τοῦ βαπτίσματος προτάσσονται στὸ Εὐχολόγιο "Κανόνες τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θείων Πατέρων" (μζ', μθ', ν' Ἀποστ., ζ' τῆς Β', μῆ' Λαοδ., στ' Νεοκαισ., α', β', γ' καὶ στ' Τιμοθ.

Ἀλεξ. καὶ ριὰ Καρθαγ.)³⁵, οἱ ὁποῖοι, ἀπαντώντας σὲ αἵρετικὲς προκλήσεις, καθορίζουν τὸ ἀληθινὸ βάπτισμα τῆς Ἐκκλησίας (τριπλὴ κατάδυση καὶ ἀνάδυση) καὶ τὶς ἐκκλησιολογικὲς προϋποθέσεις του, ἀπορρίπτοντας τὶς συνδεόμενες μὲ αὐτὸ αἵρετικὲς κακοδοξίες. Ἡ Ὁρθοδοξία, ὅπου ὑπάρχει, ἐπιμένει θεοφιλῶς στὴν κατάδυση τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἀληθινὴ δηλαδὴ καὶ κυριολεκτικὴ βάπτισή του (βάπτισμα / βαπτίζω = βούτημα / βουτῶ)³⁶. Ἡ κολυμβήθρα, συνέχεια τοῦ ἀρχαίου βαπτιστηρίου, λειτουργεῖ ὡς "μήτρα" τῆς ἀναπλάσεως: "...Ὅπερ γὰρ ἐστὶν ἡ μήτρα τῷ ἐμβρύῳ, τοῦτο τῷ πιστῷ τὸ ὕδωρ· ἐν γὰρ τῷ ὕδατι διαπλάττεται καὶ μορφοῦται"³⁷. Ἡ τριπλὴ κατάδυση καὶ ἀνάδυση στὸ νερὸ τοῦ Βαπτίσματος δὲν εἶναι τύπος ἢ ἀλληγορία διδακτικὴ, ἀλλὰ αἰσθητὴ ἐμπειρία ἐνὸς πραγματικοῦ γεγονότος. Μὲ τὸ Βάπτισμα ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ παύει νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα βιολογικῆς ἀναγκαιότητας. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ φυσικὴ γέννηση, πὺν συνιστᾷ μιὰ βιολογικὴ μονάδα ὑποταγμένη στὰ δεδομένα τῆς φύσης, τὸ Βάπτισμα ἀνιστᾷ τὴν ὑπαρξὴ στὴν ἐλευθερίᾳ ἀπὸ τὴ φυσικὴ ἀναγκαιότητα, στὴν προσωπικὴ ἐτερότητα, πὺν ὑφίσταται μόνον ὡς ἐκκλησιολογικὴ ὑπόσταση κοινωνίας καὶ ἀγαπητικῆς σχέσης³⁸.

Ὁ θάνατος τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀναγέννηση τοῦ πιστοῦ δὲν εἶναι, ἔτσι, ἀπλὸ "ἡθικὸ" γεγονός, ἀλλὰ "μυστηριακὸ" καὶ "λειτουργικὸ", διότι ὁ ἐν Χριστῷ θνήσκων καὶ ἀνιστάμενος ἄνθρωπος ἀναγεννᾶται πνευματικὰ μέσα στὸ κυριακὸ σῶμα καὶ λαμβάνει τὴ σφραγίδα τῆς αἰώνιας ζωῆς, ἐνδυνάμενος τὸν Χριστό³⁹. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐσχατολογικὴ ὄψη τοῦ μυστηρίου⁴⁰. Τὸ Βάπτισμα εἶναι γιὰ τὸν βαπτιζόμενον "προχάραγμα" καὶ "προοίμιον" τῆς ἐσχατολογικῆς ζωῆς τῆς οὐράνιας βασιλείας⁴¹. Γι' αὐτὸ ὀνομάζεται "πρώτη ἀνάστασις"⁴², διότι εἶναι δύναμις "πρὸς τὴν ἀνάσταση τὴν τελικὴ"⁴³.

Εἶναι ὀρθὴ ἡ παρατήρησις⁴⁴, ὅτι σ' ὅλη τὴν ἀκολουθία τοῦ βαπτίσματος δὲν γίνεται λόγος γιὰ συγχώρηση κάποιας προπατορικῆς ἐνοχῆς. Στούς "ἐξορκισμούς", ἐπίσης, δὲν γίνεται ἀναφορὰ στὶς προσωπικὲς ἁμαρτίες τοῦ "κατηχουμένου". Τὸ μυστήριον λειτουργικὰ εἶναι ἀποδεσμευμένο ἀπὸ κάθε ἔννοια "νομικῆς" ἀφέσεως ἁμαρτιῶν. Ἡ ἀκολουθία περιστρέφεται σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν ἐνταξὴ τοῦ βαπτιζομένου στὴν κοινωνία τῆς Ἐκκλησίας:

Ἡ ἀπελευθέρωσή του ἀπὸ “τὴν δουλείαν τοῦ ἐχθροῦ” θὰ ὀδηγήσει στὴν εἰσοδό του στὴ “βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον” καὶ τὴ “σύζευξίν” του μὲ “ἄγγελον φωτεινόν, ρυόμενον αὐτὸν ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου”⁴⁵. Ἡ εὐχὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ἐδῶ εἶναι: “Καὶ ποιήσουν αὐτὸν (αὐτὴν) πρόβατον λογικὸν τῆς ἁγίας ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ σου, μέλος τίμιον τῆς Ἐκκλησίας σου, σκεῦος ἡγιασμένον, υἱὸν (θυγατέρα) φωτὸς καὶ κληρονόμον τῆς βασιλείας σου”, μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὴ μετοχὴ στὴν ἄκτιστη βασιλεία καὶ δόξα τῆς Τριαδικῆς Θεότητος (“ἵνα κατὰ τὰς ἐντολάς σου πολιτευσάμενος καὶ φυλάξας τὴν σφραγίδα ἁθραυστον καὶ διατηρήσας τὸν χιτῶνα ἀμόλυντον, τύχη τῆς μακαριότητος τῶν Ἀγίων (=θεώσεως) ἐν τῇ βασιλείᾳ σου”⁴⁶.

6. Μία σημαντικὴ πτυχὴ τοῦ Μυστηρίου εἶναι ὁ Ἀνάδοχος. Θεολογικὴ ἀνάπτυξη τοῦ θέματος προσφέρει ὁ ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης⁴⁷, ἀναπτύσσοντας τὸ λειτουργημα τοῦ ἀναδόχου. Μιὰ σημείωση στὸ τέλος τῆς τελετῆς τοῦ Μυστηρίου εἶναι ἀξιοπρόσεκτη: “Καὶ μετὰ ταῦτα τίθῃσιν (ὁ Λειτουργὸς) αὐτὸ (τὸ βρέφος) παρὰ τὰς θύρας τοῦ θυσιαστηρίου. Καὶ οὕτως ὁ Ἀνάδοχος, προσκυνήσας τρεῖς, λαμβάνει αὐτὸ καὶ ἐξέρχεται”, ἔχοντας ἀναδεχθεῖ τὸ νέο μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι, δηλώνεται ἔμπρακτα ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀναδόχου. Κατὰ τὸν ἅγιον Συμεὼν ὁ ἀνάδοχος εἶναι “ἐγγνητὴς εἰς Χριστὸν (γὰρ τὸν βαπτίζομενο), ὥστε τηρεῖν τὰ τῆς πίστεως καὶ χριστιανικῶς ζῆν”. Δίνει δὲ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ταυτότητα τοῦ ἀναδόχου: “Ἐνθα δὴ καὶ προσεκτέον ἀναδόχους ποιεῖσθαι φιλευσεβεῖς καὶ διδασκάλους σχεδὸν τῆς πίστεως”. Ἄν θυμηθοῦμε ἐδῶ τὴν περίπτωσιν τοῦ πολιτικοῦ γάμου καὶ τὴν (ὀρθή) ἄρνησιν πολλῶν Ἐπισκόπων μας νὰ ἐπιτρέπουν τὰ καθήκοντα ἀναδόχου στὸν τελέσαντα πολιτικὸ γάμο διότι, ὡς ἄρνητῆς ἑνὸς μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας καθίσταται “πάντων ἔνοχος” (Ἰακ. 2, 10). Ὁ ἅγιος Συμεὼν προσδιορίζει ὅμως καὶ τὶς παρατηρούμενες δυσλειτουργίες: “Ἄλλ’ ἐμοὶ ἤκουσται –λέγει– λίαν ἄτοπον καὶ βαρὺ. Τοὺς γὰρ διώκτας καὶ ὑβριστάς τῆς πίστεως, ἀθέους τε καὶ αἰρετικοὺς εἰς ἀναδοχὴν (οἱμοὶ!) τῶν τέκνων αὐτῶν τινές, διὰ τι προσκαλοῦνται ἀνθρώπινον, καὶ τὸ μυστήριον ἀθετοῦσιν· οὗτοι καὶ τὰ τέκνα οὐ φωτίζουνσιν, ἀλλὰ σκοτίζουν μᾶλλον”!

Στὴ συνάφεια αὐτὴ ἀναδύεται τὸ θέμα τοῦ νηπιοβαπτισμοῦ, ποὺ προκαλεῖ ἄκαιρες συζητήσεις. Ὁ νηπιοβαπτισμὸς, γνωστὸς ἤδη στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία (πρβλ. λ.χ. Α΄ Κορ. 1, 16), ἐπεκράτησε διότι τὸ βρέφος εἶναι ἀνοικτὸ στὴ Χάρη, ἀλλὰ καὶ γὰρ ἓνα ἰσχυρότατο ἀνθρωπολογικὸ αἶτιο: Ἡ ἀπόλυτη ἀνάγκη τοῦ νηπιοβαπτισμοῦ ἀπορρέει ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι “τὰ παιδιά γεννῶνται ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ διαβόλου διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως, σώματος καὶ ψυχῆς, κυριαρχουμένων ὑπὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς, ποὺ κληρονομοῦν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των καὶ ἔνεκα τῆς ἐνότητος μὲ τὰ τῆς πεπτωκυίας κτίσεως καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς ἐξαρθήσεως”⁴⁸. Περιττὸ ὅμως νὰ λεχθεῖ, ὅτι ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖ νὰ ἰσχύει ὁ νηπιοβαπτισμὸς σὺν περιστάσεσιν εὐσεβῶν γονέων καὶ ἀναδόχων, ποὺ διατηροῦν ζωντανὴ τὴ σχέση τους μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ὅπως ἀκριβῶς δὲν ἀποτολμᾷ κανεὶς νὰ βαπτίσῃ τέκνα μὴ χριστιανῶν, ἀφοῦ δὲν θὰ ἔχουν τὴ δυνατότητα χριστιανικῆς ἀνατροφῆς⁴⁹.

7. Πρέπει νὰ ὑπογραμμισθεῖ, ἐξ ἄλλου, ὅτι βαπτίζεται κανεὶς ὄχι γὰρ μιὰ τυπικὴ ἔνταξη στὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία καὶ τὴν ἀπόκτηση κάποιων “νομικῶν” δικαιωμάτων, ἀλλὰ γὰρ τὴν ἐξασφάλισιν στὸν ἄνθρωπο τῆς μετοχῆς στὴ μεταδιδόμενη ἀπὸ τὸ μυστήριον χάρις, ποὺ ἀνοίγει τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἐν Χριστῷ τελειότητα (Ματθ. 5, 48· Ἐφεσ. 5, 1), ἐκφραζομένη μὲ τὴν ἀνδιδοτελὴ ἀγάπην (Ρωμ. 14, 7· Α΄ Κορ. 10, 24· 13, 1 ἑ., Γαλ. 5, 13· 6, 1 κλπ.). Ὁ Μ. Βασίλειος συνδέει τὸ βάπτισμα, ὑπὸ καθαρὰ ἐκκλησιαστικὰς προϋποθέσεις, μὲ τὸν ἁγιοπνευματικὸν φωτισμό, ποὺ ὀδηγεῖ –πάλι ὑπὸ προϋποθέσεις– στὴ θέωση: “Ὁ δὲ μὴ βαπτισθεὶς οὐ πεφώτισται. Ἄνευ δὲ φωτός, οὔτε ὀφθαλμὸς τὰ ἑαυτοῦ καθορᾷ, οὔτε ψυχὴ Θεοῦ δέξασθαι δύναται θεωρίαν”⁵⁰.

Ἐξ ἄλλου, μὲ τὸ Βάπτισμα ἀνοίγεται ἡ θύρα, γὰρ νὰ εἰσαχθεῖ ὁ πιστὸς στὴν ἐν Χριστῷ κοινωνία μὲ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ Κυριακοῦ Σώματος. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ π. Ἀλ. Σμέμαν: “Μὲ τὸ βάπτισμα καὶ μέσα ἀπὸ τὸ βάπτισμα [...] ἀνταμώνουμε τὴν πρώτη καὶ θεμελιακὴ σημασίαν τῆς Ἐκκλησίας”⁵¹. Μέσω τοῦ Βαπτίσματος συντελεῖται ἡ εἰσοδος τοῦ νεοφωτίστου σὲ μιὰ ὀρισμένη κοινωνία, τὴν Ἐκκλησίαν ὡς σῶμα, στὴν ὁποία θὰ δίδεται ἀδιαλείπτως ἡ μάχη τοῦ γὰρ τὴν τελικὴ νίκη πάνω στὸ διάβολο

καὶ τὴν ἁμαρτία, γιὰ τὴν αὐθεντικὴ ἐνσωμάτωσή του στὴν κοινωνία τῶν “τέκνων τοῦ Θεοῦ” (Ἰωάν. 1, 12)⁵².

Γίνεται, συνεπῶς, τὸ βάπτισμα εἴσοδος στὴ ζωὴ μᾶς συγκεκριμένης τοπικῆς κοινότητος καὶ ὄχι σὲ μία γενικὴ –οἰκουμενικὴ– περὶ χριστιανισμοῦ ιδέα⁵³. Εἶναι δὲ φυσικὸ ὅλα αὐτὰ νὰ χάνονται σήμερα μὲ τὴν κινητικότητα, ποὺ διακρίνει τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Οὐσιαστικὰ χάνεται ἡ ἔννοια τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας - Ἑνορίας, ὅταν μάλιστα ὁ “ἐκκλησιασμός” κατευθύνεται ἀπὸ ἄλλα κίνητρα, ὄχι ἐκκλησιαστικά (ἀναζήτηση καλλιφώνων ἱερῶν ἢ ψαλτῶν, χορωδιακῶν συγκροτημάτων κ.τ.δ.) γιὰ τὴν προσωπικὴ “ἀπόλαυση” τῆς Λειτουργίας. Ἀλλ’ ἐδῶ ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ ἱ. Χρυσόστομου: “Οὐκ ἔστι θέατρον ἡ Ἐκκλησία, ἵνα πρὸς τέρψιν ἀκούωμεν”⁵⁴! Στὸ βάπτισμα ὅμως, ὅπως ἐλέχθη, πρέπει νὰ πεθάνει “ἡ ἐγωπάθεια καὶ αὐτάρκεια μας”, γιὰ νὰ καταστεῖ δυνατὴ ἡ κοινωνία μὲ τὰ ἄλλα μέλη. Ὁ ἀτομικισμὸς εἶναι ἡ ἀναγκαία συνέπεια τῆς πτώσεως, ὡς καὶ ἡ νέκρωση τῆς ἀνιδιοτέλειας, ποὺ θυσιάζεται στὴν ἐνστικτώδη ἀναζήτηση τῆς αὐτοϊκανοποιήσεως καὶ τῆς εὐδαιμονίας. Τὸ βάπτισμα, ἄρα, ὑπὸ ὀρθὲς προϋποθέσεις, ὁδηγεῖ στὴν ἐκκλησιαστικότητα καὶ ἐκκλησιοποίηση τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ στὴ μεταμόρφωση τῆς ἀτομικότητάς του σὲ ἐκκλησιαστικὴ ὑπαρξή. Δὲν εἶναι ὅμως κάτι αὐτονόητο καὶ ἀπροϋπόθετο. Ὅλα στὴν Ἐκκλησία εἶναι καρπὸς τῆς συνέργειας μὲ τὴ Θεία Χάρη. Καὶ αὐτὸ προϋποθέτει τὴ διάθεση καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτοματισμοὶ στὴν Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξουν, ἀφοῦ ἡ Θεία Χάρη δὲν καταργεῖ τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία ὡς δυνατότητα ἐπιλογῆς, καταφάσεως ἢ ἀπορρίψεως (πρβλ. Ἰωάνν. 5, 6).

8. Αὐτὸ γίνεται ἰδιαίτερα αἰσθητὸ στὴν ἀνάγκη ὁ ἀπελευθερούμενος ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ διαβόλου πιστὸς νὰ παραμείνει στὰ ὅρια τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας (πρβλ. Ἑβρ. 6, 4 ἐ.). «Τῇ γὰρ ἁμαρτίᾳ διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἀποθανόντες –παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς– ζῆν ὀφείλομεν δι’ ἀρετῆς τῷ Θεῷ, ἵνα καὶ ὁ ἄρχων τοῦ σκότους, ἐρχόμενος καὶ ζητῶν, οὐδὲν ἐν ἡμῖν εὐρίσκη τῶν ἀρεσκόντων αὐτῷ. Καὶ καθάπερ Χριστοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν ἀναστάντος “θάνατος αὐτοῦ οἰκέτι κυριεύει”, οὕτω δεῖ καὶ ἡμᾶς, μετὰ τὴν διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος ἐκ τοῦ πτώματος τῆς ἁμαρτίας ἀνά-

στασιν σπεύδειν μηκέτι κρατηθῆναι τῇ ἁμαρτίᾳ»⁵⁵. Ἀκόμη ἐντονότερα περιγράφει τὸ πρᾶγμα ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, ἐκφράζοντας τὴν ἴδια συνείδηση καὶ πράξη: «Διὰ τοῦτο καὶ μετὰ τὸ τῆς υἱοθεσίας ἀξίωμα καὶ ὁ διάβολος ἡμῖν ἐπιβουλεύει σφοδρότερον βασκάνῳ θηκόμενος (=φθο-νῶν) ὀφθαλμῷ, ὅταν βλέπῃ τοῦ γεγενοῦς ἀνθρώπου τὸ κάλλος, σπεύδοντος πρὸς τὴν ἐπουράνιον πολιτείαν, ἀφ’ ἧς ἐκεῖνος ἐξέπεσε, καὶ πυρώδεις ἡμῶν ἐπεγείρει τοὺς πειρασμούς, συλῆσαι σπουδάζων καὶ τὴν δευτέραν ἐπικόσμησιν ὡς τὸν κόσμον τὸν πρότερον. Ἀλλ’ ὅταν αἰσθώμεθα τῶν ἐκείνου προσβολῶν, προσῆκε τὴν ἀποστολικὴν ρῆσιν ἑαυτοῖς ἐπιλέγειν “ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν”. Εἰ δὲ σύμμορφοι τοῦ θανάτου γεγόναμεν, νεκρὰ πάντως λοιπὸν ἐν ἡμῖν ἡ ἁμαρτία τῷ σειρομάσῃ (=μὲ τὴ λόγῃ) διαλεχθεῖσα τοῦ βαπτίσματος, ὡς ὁ πόρνος ἐκεῖνος παρὰ τοῦ ζηλωτοῦ Φινεὲς...»⁵⁶.

Αὐτὰ σημαίνουν, ὅτι κατὰ τὴ συνείδηση καὶ ἐμπειρία τῶν Ἀγίων μας, “τὸ βάπτισμα καθ’ ἑαυτὸ δὲν ἐξασφαλίζει τὴν σωτηρίαν, παρὰ εἰσάγει καὶ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀγούσης εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν καὶ ἄρα εἰς τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν”⁵⁷. Κατὰ τὸν ἱ. Χρυσόστομο, ἡ συνεχὴς μετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου στὴ ζωοποιὸ ἐνέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος δὲν εἶναι “ἐφ’ ἅπαξ” ἐγγυημένη μὲ τὸ βάπτισμα. “Μὴ τοίνυν θαρρῶμεν –παρατηρεῖ– ὅτι γεγόναμεν ἅπαξ τοῦ σώματος”⁵⁸. Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ ἀπαιτεῖ συνεχὴ πνευματικὸ ἀγῶνα, γιὰ νὰ καθίσταται δυνατὴ ἡ ἐνεργοποίηση τῆς μέσῃ τοῦ βαπτίσματος ἀποκτημένης Χάρης. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ, “...καίτοι διὰ τοῦ θείου βαπτίσματος, ἀναγεννήσας ἡμᾶς ὁ Κύριος καὶ διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος σφραγίζων εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως, ὅμως θνητὸν ἔτι καὶ παθητὸν ἔχειν ἀφίησι σῶμα καὶ τὸν τῆς κακίας ὑφηγητὴν τῶν ταμείων τῆς ψυχῆς ἐκβαλὼν, ὅμως ἀφίησι προσβάλλειν ἔξωθεν, ὡς ἂν ὁ ἀνακαινισθεὶς ἄνθρωπος [...], ἐν ἀγαθοεργίᾳ καὶ μετανοίᾳ ζῶν, καὶ τῶν μὲν τερπνῶν τοῦ βίου περιφρονῶν, τὰ δὲ ὀδυνηρὰ ὑποφέρων καὶ ταῖς τοῦ ἀντικειμένου προσβολαῖς γυμναζόμενος, ἐτομιασθῇ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἀφθαρσίας”⁵⁹. Ἔτσι χαράσσει ὁ μέγας ἡσυχαστὴς τὴν πορεία τοῦ πιστοῦ μετὰ τὸ βάπτισμα, ὡς πορεία πρὸς τὴν ἀφθαρσία (θέωση). Ὡς ἓνα συνεχὴ ἀγῶνα κατὰ

τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Π' αὐτὸ καὶ καθιερώθηκε ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες ἢ μετὰ τὸ βάπτισμα κατήχηση, ἀλλὰ καὶ τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας ὡς δεῦτερο βάπτισμα, γιὰ τὴν τόνωση τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνος τοῦ πιστοῦ, ὥστε νὰ μένει δεκτικὸς τῆς χάριτος. Ὅπως διδάσκει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς: “Διὸ καὶ μετὰ τὸ θεῖον βάπτισμα τὰ ἔργα τῆς μετανοίας ἐπιζητεῖται· τούτων δὲ ἀπόντων, ὁ λόγος τῆς πρὸς Θεὸν ὑποσχέσεως οὐ μόνον οὐκ ὠφελεῖ, ἀλλὰ καὶ καταδικάζει τὸν ἄνθρωπον” (πρβλ. Β' Πέτρο. 2, 21, ἐ.). Καὶ συνεχίζει: “Θεὸς γὰρ ἐστὶ ζῶν καὶ ἀληθινὸς καὶ παρ' ἡμῶν ἀληθεῖς ὑποσχέσεις ζητεῖ καὶ πίστιν ζῶσαν, ἀλλ' οὐ νεκράν· ἡ δὲ χωρὶς τῶν ἔργων πίστις νεκρά ἐστὶ” (πρβλ. Ἰακ. 2, 18)⁶⁰.

9. Στὴ συνάφεια αὕτη εἶναι ἀνάγκη νὰ λεχθεῖ, ὅτι καὶ ἡ σύνδεση βαπτίσματος καὶ Θείας Εὐχαριστίας δὲν εἶναι αὐτονόμητη, ἀν λείπει ἡ πνευματικὴ συνέχεια. Τὸ λεγόμενο συνήθως, ὅτι προϋπόθεση μετοχῆς στοῦ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας εἶναι νὰ εἶναι κανεὶς βαπτισμένος χριστιανός, σημαίνει, ὅτι εἰσῆλθε στὴ ζωὴ, τὸν τρόπο ὑπάρξεως, τῆς Ἐκκλησίας καὶ διεξάγει πνευματικὸ ἀγώνα, γιὰ νὰ μένει δεκτικὸς τῆς χάριτος. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὁ εἰσερχόμενος μὲ τὸ βάπτισμα στοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος ἐντάσσεται συγχρόνως σὲ ἓνα μόνιμο καὶ ἀτελεύτητο ἀγώνα μετανοίας, γιὰ νὰ παραμένει στοῦ σώματος (νὰ εἶναι “τοῦ σώματος”). Χριστιανισμὸς σημαίνει ἓνα τρόπο ζωῆς διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ κόσμου (Ἰωάν. 17, 9-19). Πιστὸς εἶναι αὐτός, ποὺ ἔχει σταυρωθεῖ “σὺν τοῖς παθήμασιν αὐτοῦ καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις” καὶ ἔχει γίνεῖ “τοῦ Χριστοῦ” (Γαλ. 5, 24). Ζεῖ “Πνεύματι” καὶ γι' αὐτὸ “στοιχεῖ (συμπεριφέρεται) Πνεύματι” (Γαλ. 5, 25). Ὁ “καρπὸς τοῦ Πνεύματος” (Γαλ. 5, 22) εἶναι ἡ φανέρωση τῆς παρουσίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος στὴν καθαρμένη ἀπὸ τὰ πάθη καρδιά. Ἡ κάθαρση εἶναι τὸ ἐπιδιωκόμενο στὸν πνευματικὸ ἀγώνα, γιὰ νὰ μένει ὁ ἄνθρωπος ἀνοικτὸς στὴ Θεία Χάρη.

Καθαρὴ εἰκόνα αὐτῆς τῆς πορείας, ἀλλὰ καὶ ἱστορικὸ πρότυπο (modelo) τῆς αὐθεντικῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑπάρξεως προσφέρει ὁ μοναστικὸς βίος. Τὸ μοναστικὸ κοινόβιο, στὰ πατερικὰ ὄριά του, εἶναι ὁ αὐθεντικὸς τρόπος ἐκκλησιαστικῆς ὑπάρξεως καὶ τὸ μόνιμο πρότυπο τῆς κοσμικῆς Ἐνορίας. Ἦδη τὸν 4ον αἰῶνα, στὴν ἀρχὴ τῆς πορείας καὶ ἀναπτύξεως τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὁ ἱ. Χρυσό-

στομος κάνει τὴν ἀκόλουθη σημαντικώτατη ἐπισήμανση “Οὕτως οἱ ἐν τοῖς μοναστηρίοις ζῶσι νῦν (=στὰ τέλη τοῦ 4ου αἰῶνος!), ὥσπερ ποτὲ (τὸν πρώτον αἰῶνα) οἱ πιστοὶ” (τῶν Ἱεροσολύμων)⁶¹. Ὁ μοναχισμὸς ἐμφανίσθηκε ὡς συνέχεια τῆς γνήσιας ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ὅταν ὁ κίνδυνος τῆς ἐκκοσμικεύσεως ἄρχισε νὰ γίνεται ἀπειλητικὸς. Ἡ γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία φράση “πολιζέται” ἡ ἔρημος, σημαίνει ἀκριβῶς αὐτό: ἡ πόλις μεταφέρεται στὴν ἔρημο πέρα τῶν ἄλλων, γιὰ νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ, γιὰ τὴν τελείωση τοῦ βαπτίσματος μὲ τὴν πορεία πρὸς τὴ θέωση. Ἡ μοναχικὴ μετάνοια, τὸ β' βάπτισμα, εἶναι ἀνανέωση τοῦ βαπτίσματος. Οἱ μοναχοὶ παραμένουν “φῶς ἀνθρώποις”, ὡς μόνιμο ὑπόδειγμα ἐκκλησιαστικότητος. Π' αὐτὸ καὶ μεῖς ὅλοι, ὡς στελέχη τῶν ἐνοριῶν μας, προσβλέποντας συνεχῶς πρὸς τὸ κοινοβιακὸ μοναστήρι, τὴν ἐνορίαν τῆς ἐρήμου, ἔχουμε σταθερὸ δείκτη πορείας καὶ τρόπο ζωῆς, ποὺ μπορεῖ νὰ σώσει τὰ χαρίσματα τοῦ Βαπτίσματος καὶ τὴν πορεία πρὸς τὴ θέωση.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν λη'. PG. 150, 452 C.
2. Αὐτὸ ὑποστηρίζει ὁ Σεβ. Μητροπ. Περγάμου κ. Ἰωάννης (Ζηζιούλας), δεχόμενος ὅτι κατὰ τὸν Καβάσιλα μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Εὐχαριστίας ὑπάρχει “πράγματος ἐνότης” (Εὐχαριστία καὶ βασιλεία Θεοῦ, ΣΥΝΑΞΗ 52, 1994, σ. 81 ἐ.).
3. PG. 150, 304 CD, 501 D - 504 A.
4. π. Ἰω. Σ. Ρωμανίδου, Τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, Ἀθήνα 1989², σ. 173.
5. Στὸ ἴδιο.
6. Τὰ Μυστήρια προϋποθέτουν τὶς δύο ὑποστάσεις (τρόπους ὑπάρξεως) τοῦ ἀνθρώπου: τὴ βιολογικὴ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ὑπαρξή. Βλ. Μητρ. Περγάμου κ. Ἰωάννου (Ζηζιούλα), Ἀπὸ τὸ προσώπειον εἰς τὸ πρόσωπον, στὸν τόμο: “Χαριστήρια” εἰς τιμὴν τοῦ Μητρ. Χαλκηδόνος Μελίτωνος, Θεσσαλονίκη 1977, σ. 308.
7. Πνευματικαὶ Ὁμιλίαι 44, 1 – ἔκδοση Dörries, σ. 291.
8. PG. 155, 185.
9. Βλ. Μ. Βασιλείου, Περὶ ἁγίου Πνεύματος, κεφ. ιε'. PG. 32, 129. Ὁμιλία 13, Προτρεπτικὴ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, 3, PG. 31, 429-433.
10. Γρηγορίου Νύσσης, Εἰς τὴν ἡμέραν τῶν Φώτων, PG. 46, 581 B.
11. Ὁμιλία Προτρεπτικὴ εἰς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, 2, PG. 31, 428 A.
12. Στὸ ἴδιο.

13. PG. 155, 216 B.
14. Εἰς τὴν ἡμέραν τῶν Φώτων, PG. 46, 580 D.
15. Κατήχ. Α', 3. PG. 49, 227.
16. PG. 155, 181 A.
17. Ὁμιλία ΝΘ', Περὶ τῶν τελουμένων κατὰ τὸ θεῖον βάπτισμα καὶ περὶ μετανοίας..., "Ἕλληγες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας (79), Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἄπαντα τὰ ἔργα, τ. 11, σ. 486 - 488.
18. Γρηγ. Νύσσης, ὅπ. π., PG. 46, 585 AB.
19. Βλ. π. Γ. Δ. Μεταλληνοῦ, "Ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα". Ἐρημνεία καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ Ζ' Κανόνος τῆς Β' Οἰκουμ. Συνόδου ἀπὸ τοὺς Κολλυβάδες καὶ τὸν Κων. Οἰκονόμο, Ἀθήνα 1996².
20. π. Ἰω. Σ. Ρωμανίδου, Ἡ ἀνθρωπολογία τοῦ Μ. Εὐχολογίου, Κιβωτὸς 3 (1955) σ. 112.
21. π. Ἀλεξ. Σμέμαν, Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Λειτουργίαν, στὸν τόμο: Ἡ Λειτουργία μας (ἔκδ. ΖΩΗΣ), σ. 69 ἔ.
22. «Πηδάλιον...», ὑπὸ Ἀγαπίου Ἱερομονάχου καὶ Νικοδήμου Μοναχοῦ, Ἀθήνα 1990¹⁰, σ. 163 ἔ., ὅπου καὶ τὰ σχόλια τοῦ ἁγ. Νικοδήμου.
23. π. Ἰω. Σ. Ρωμανίδου, ὅπ. π., σ. 111.
24. Π. Ν. Τρεμπέλα, Μικρὸν Εὐχολόγιον, Α', Ἀθήνα 1950, σ. 336 ἔ.
25. Πὰ τὴν Κατήχηση καὶ τοὺς Ἐξορκισμοὺς βλ. Κων. Καλλινίκου, Ὁ Χριστιανικὸς Ναὸς καὶ τὰ τελούμενα ἐν αὐτῷ, Ἀθήνα 1958², σ. 411 ἔ.ἔ.
26. Οἱ ἔξορκισμοὶ εἶναι μύηση τοῦ πιστοῦ στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν «μεθοδεῶν» του (Ἐφεσ. 6, 11.) «Ἡ πρώτη πράξις τῆς χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι μὴ ἀπάρνηση, μὴ πρόκληση. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀνῆκει στὸν Χριστό, ἂν, πρῶτα, δὲν ἀντιμετωπίζει τὸ κακὸ, καὶ ἂν ὕστερα, δὲν ἐτοιμασθεῖ, νὰ πολεμήσει μαζί του» (π. Ἀλ. Σμέμαν, Πὰ νὰ ζήσει ὁ κόσμος, μετ. Ζήσιμος Λορεντζάτος, Ἀθήνα 1982², σ. 104).
27. π. Ἰω. Ρωμανίδου, Ἡ ἀνθρωπολογία..., ὅπ. π., σ. 129. H. A. Kelly, The Devil at Baptism: Ritual, Theology and Drama, N. York - London 1985.
28. Πρβλ. τὴν εὐχὴ ἁγιασμοῦ τοῦ ὕδατος: "Συντριβήτωσαν ὑπὸ τὴν σημείωσιν τοῦ τύπου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ σου πᾶσαι αἱ ἐνανταὶ δυνάμεις [...] καὶ μὴ ὑποκρυβήτω τῷ ὕδατι τούτῳ δαιμόνιον σκοτεινόν, μηδὲ συγκαταβήτω τῷ βαπτιζομένῳ [...] πνεῦμα πονηρόν, σκότωσιν λογιζμένων καὶ ταραχὴν διανοίας ἐπάγον» (Π.Ν. Τρεμπέλα, ὅπ. π., σ. 355 (6)).
29. π. Ἰω. Σ. Ρωμανίδου, Ἡ ἀνθρωπολογία..., ὅπ. π., σ. 130. Πρβλ. π. Ἀλεξ. Σμέμαν, Πὰ νὰ ζήσει ὁ κόσμος..., σ. 106 ἔ.
30. π. Ἀλεξ. Σμέμαν, στὸ ἴδιο, σ. 109 ἔ.: "Εἶναι ὁ θάνατος τῆς ἐγώπαθειας καὶ τῆς αὐτάρκειας καὶ εἶναι τὸ ὁμοίωμα τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ εἶναι τούτῃ ἢ δίχως ὅρους αὐτοπαράδοση" (σ. 110).
31. "Περὶ Ἐκκλ. Ἱεραρχίας" κεφ. Γ', 2.
32. Περὶ ψυχῆς καὶ ἀναστάσεως, PG. 46, 604.
33. Χρ. Γιανναρά, Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἥθους, Ἀθήνα 1979², σ. 180.
34. Π. Ν. Τρεμπέλα, ὅπ. π., σ. 346/7.
35. Εὐχολόγιον τὸ Μέγα... ἔκδ. "Ἀστέρως", Ἀθήνα 1980 (=Βενετία 1862²), σ. 126.
36. Βλ. π. Γ. Δ. Μεταλληνοῦ, "Ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα"..., ὅπ. π., σ. 23 ἔ.
37. Ἱ. Χρυσόστομος PG. 59, 153.
38. Χρ. Γιανναρά, ὅπ. π., σ. 182/3.
39. Ἡ φράση τοῦ Ἀπ. Παύλου "ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε" (Γαλ. 3, 27) ἔχει λάβει τὴν θέσιν τοῦ "Τρισαγίου" στὴν Ἀκολουθία τοῦ Βαπτίσματος, ἀλλὰ καὶ τῶν Λειτουργιῶν τῶν Δεσποτικῶν ἑορτῶν (Χριστουγέννων, Πάσχα, Πεντηκοστής) λόγῳ τῆς παρουσίας σ' αὐτὲς νεοφωτίστων κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνες.
40. Βλ. Γ. Πατρώνου, Σχέσεις παρόντος καὶ μέλλοντος εἰς τὴν περὶ βασιλείας τοῦ Θεοῦ διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ἀθήνα 1975, σ. 150 ἔ.
41. Γρηγ. τοῦ Θεολόγου, Εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, Λόγος 40, 46, PG. 36, 425 AB.
42. Γρηγ. Παλαμᾶ, Περὶ παθῶν καὶ ἀρετῶν. PG. 150, 1049 D. π. Ἰω. Σ. Ρωμανίδου, Ἡ ἀνθρωπολογία..., σ. 108.
43. Μ. Βασιλείου, Ὁμιλ. 13: Εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, 1. PG. 31, 424 D.
44. π. Ἰωάννης Ρωμανίδης.
45. Εὐχὴ κατηχήσεως. Π. Ν. Τρεμπέλα, Μικρὸν Εὐχολόγιον.
46. Στὸ ἴδιο κείμενο.
47. PG. 55, 213 ἔ.ἔ. (=Περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν, κεφ. ΞΑ').
48. π. Ἰω. Ρωμανίδου, Ἡ ἀνθρωπολογία..., σ. 129 ἔ.
49. Στὸ ἴδιο, δ. 130.
50. Ὁμιλία Προτρεπτικὴ εἰς τὸ ἅγιον Βάπτισμα, ὅπ. π.
51. π. Ἀλεξ. Σμέμαν, Πὰ νὰ ζήσει ὁ κόσμος..., σ. 99.
52. π. Ἰω. Σ. Ρωμανίδου, ὅπ. π., σ. 109 ἔ.
53. π. Ἰω. Σ. Ρωμανίδου, ὅπ. π., σ. 111.
54. PG. 49, 58.
55. Ὁπ. π. σ. 488.
56. Εἰς τὴν ἡμέραν τῶν Φώτων, PG. 46, 597 BC.
57. Σ. Ἱ. Γκόσεβιτς, Ἡ περὶ θείας χάριτος διδασκαλία Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, Ἐν Ἀθήναις 1956, σ. 73. Πρβλ. Γ. Π. Πατρώνου, Σχέσεις παρόντος καὶ μέλλοντος..., σ. 155 ἔ.
58. Εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους, Ὁμιλ. Γ', δ. PG. 60, 23.
59. PG. 151, 213.
60. Ὁμιλία ΝΘ', Περὶ τῶν τελουμένων..., σ. 490.
61. 11η Ὁμιλ. εἰς τὰς Πράξεις. PG. 60, 98.

ΤΟ ΑΡΘΡΟΝ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ - ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὸ ἄρθρον τῆς Συντάξεως

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐσχάτως ὁ Ὁρθόδοξος Οἰκουμενισμὸς δέχεται, ὡς μὴ ὄφελε, πολλὰ πυρὰ ὑπὸ διαφόρων ἐπικριτῶν. Ἀλλὰ τὸ ὅτι οἱ de facto πραγματοποιούμενοι διάλογοι ἀγάπης καὶ ἀληθείας τῶν ὀριζόμενων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἡγεσίας ἐστερεω-

κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν οἰκουμενικῶν διαλόγων καὶ τὰ τυχόν λάθη δὲν αἴρουν τὸ αἶτημα τῆς χρήσεως καὶ συνεχίσεως τῶν διαλόγων αὐτῶν ὑπὸ ὁρθὰς προϋποθέσεις.

Ἐντὸς τοιούτων πλαισίων ἔχομεν ἐπανειλημμένως ὑπενθυμίσει τὴν δεοντολογίαν τῶν διαλόγων τῶν Ὁρθοδόξων μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς. Ἀλλὰ τί θὰ εἴπωμεν διὰ τὴν στάσιν τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.); Ἐσχάτως ὁ διεθνὴς ἐκκλησιαστικὸς Τύπος καὶ ἰδίως τὰ οἰκουμενικοῦ περιεχομένου περιοδικὰ ἀσχολοῦνται περὶ τὸ πῶς βλέπουν οἱ Ὁρθόδοξοι τὸ Π.Σ.Ε. Οὕτω λ.χ. τὸ διεθνῶς γνωστὸν περιοδικὸν ΚΝΑ (=Katholische Nachrichten Agentur) ἀφιέρωσεν ὁλόκληρον ἄρθρον εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν θέλει λύσιν τῶν προβλημάτων μὲ τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας» (Nr. 1-2, 4 Ἰανουαρίου 2000, σ. 2).

Ἐν τῷ ἄρθρῳ αὐτῷ ἐπισημαίνεται ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. ὥρισε “τέσσαρας ὑποεπιτροπὰς, αἱ ὁποῖαι μέχρι τοῦ Ὀκτωβρίου 2000 πρέπει νὰ ἔχουν ἐπεξεργασθῇ καὶ παρουσιάσει συγκεκριμένας προτάσεις λύσεως τῶν κεντρικῶν θεμάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχει ἀντιπαράθεσις ἢ σύγκρουσις μεταξὺ τῆς ὀρθοδόξου καὶ τῆς προτεσταντικῆς “ἐκκλησιαστικῆς οἰκογενείας”. Ἡ δημιουργία τῶν νέων αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων ἀπεφασίσθη κατὰ τὴν πρόσφατον συνεδρίαν τῆς εἰδικῆς (Ὁρθόδοξο - Προτεσταντικῆς) Διαμεσολαβητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἄρσιν τῶν ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα καθιστοῦν δυσχερῆ τὴν συνεργασίαν τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ τοῦ Παγκοσμίου

Τοῦ κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**

Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου
Ἀθηνῶν, Τακτικοῦ Μέλους τῆς Εὐρωπαϊκῆς
Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν

μένων εἰς τὴν πίστιν ἐπαϊόντων Ὁρθοδόξων μὲ ἑτεροδόξους δὲν εἶναι “αἵρεσις” ἢ “παναἵρεσις” (!), εἶναι αὐτονόητον διὰ πάντας, οἱ ὅποιοι δὲν ἀγνοοῦν τὴν λογικὴν ἢ τὴν γνησίαν πατερικὴν παράδοσιν. Μόνον μὲ τὴν ἐπιστράτευσιν σωρείας λογικῶν σφαλμάτων θὰ ἦτο δυνατόν νὰ παραθεωρήσωμεν λ.χ. σχετικὰς προτροπὰς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τὰς ὁποίας ἂς ἐπιτραπῇ νὰ ὑπενθυμίσωμεν. Ἀναφερόμενος ὁ ἱερός πατήρ εἰς τοὺς αἵρετικοὺς δὲν διστάζει νὰ διακηρύξῃ: «Τὰ παρ’ ἡμῶν πληρώσωμεν καὶ χεῖρα αὐτοῖς ὀρέξωμεν (= τείνωμεν), μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιεικειᾶς πρὸς αὐτοὺς διαλεγόμενοι» (Migne Ἐ.Π. 73, 72). Ὁ ἴδιος ἰ. πατήρ, ἂν καὶ ὁμιλῇ περὶ τῆς στάσεως ἔναντι τῶν κλονιζόντων τὴν Χριστολογία καὶ Ἐκκλησιολογίαν «Ανομοίων», τολμᾷ νὰ εἴπῃ τὰ ἑξῆς: «Μὴ τοίνυν πρὸς ἐκείνους ἀγριαίνωμεν, μηδὲ θυμὸν προβαλλόμεθα, ἀλλὰ μετὰ ἐπιεικειᾶς αὐτοῖς διαλεγώμεθα· οὐδὲν γὰρ ἐπιεικειᾶς καὶ πραότητος ἰσχυρότερον» (Migne Ἐ.Π. 48, 708). Ὅθεν αἱ τυχόν καταχρήσεις μερικῶν Ὁρθοδόξων

Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ συνεδρία αὐτὴ ἐγινε ἐν Morges, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς λήμνης τῆς Γενεύης. Ἡ συμμετέχουσα εἰς αὐτὴν “Ὁρθόδοξος” Ἀντιπροσωπεία ἦτο ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀρμενίου “Ἀποστολικοῦ Καθολικοῦ” τῆς Κιλικίας Ἀράμ Ι (Αὐτόθι). Ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ δημοσιεύματος αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ ΚΝΑ, ὡς “Ὁρθόδοξα” μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς αὐτῆς ἀναφέρονται καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῶν προχαλκηδονίων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὸ μνημονευθὲν ἄρθρον ἀναφέρει ἐν συνεχείᾳ ὡς κύρια πεδία συγκρούσεως μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Προτεσταντῶν θέματα τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς, ὡς λ.χ. τὰ ζητήματα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν σχέσεων τῶν ὁμοφυλοφύλων καὶ τῶν ἐκτρώσεων. Ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ πεδίου ἀναφέρεται τὸ ζήτημα τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν. Ὡς ἐπισημαίνει ὁ ἀρθρογράφος τῆς ΚΝΑ, «οἱ Ὁρθόδοξοι εἶναι πεπεισμένοι ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. διὰ τὰ ζητήματα αὐτὰ ἔχει προσαρμοσθῇ εἰς τὸ κοσμικὸν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ἐπίσης οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπαιτοῦν ἀλλαγὴν τῶν ἐν τῷ Π.Σ.Ε. δομῶν λήψεως τῶν ἀποφάσεων, αἱ ὁποῖαι δομαὶ εὐνοοῦν τὰς μικρὰς τοπικὰς (προτεσταντικὰς) Ἐκκλησίας εἰς βάρος τῶν ἀριθμητικῶς κυριαρχουσῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι μέλη τοῦ Π.Σ.Ε.» (Αὐτόθι).

Τὸ αὐτὸ ἄρθρον, ἀναφερόμενον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας, ἐπισημαίνει ὅτι αὐτὴ ἔχει ἀνακόψει προσωρινῶς τὴν συνεργασίαν της ἐν τῇ Κεντρικῇ καὶ Ἐκτελεστικῇ Ἐπιτροπῇ τοῦ Π.Σ.Ε. Τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας θέλει νὰ γίνῃ καὶ πάλιν ἐνεργὸν ἐν τῷ Συμβουλίῳ, ὅταν ἡ Διαμεσολαβητικὴ Ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία διὰ πρώτην φορὰν συνεδρίασεν ἐν Morges, «δυνηθῇ νὰ παρουσιάσῃ ἐν συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας της» (Αὐτόθι).

Ὁ ἀρθρογράφος προσθέτει καὶ τὰ ἐξῆς: «Αἱ ἐντάσεις μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Προτεσταντῶν ἐν τῷ Π.Σ.Ε. ἔγιναν αἰσθηταὶ κατὰ τὴν Ἡ Γενικὴν

Συνέλευσιν τοῦ Π.Σ.Ε., ἡ ὁποία συνήλθε τὸν Δεκέμβριον 1998 ἐν Harare (Zimbabwe). Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Βουλγαρίας ἐξῆλθον ἐκ τοῦ Π.Σ.Ε., ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιαστικὴ Οἰκογένεια ἐξέφρασε τὴν δυσανεκτικὴν της διὰ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ “Διακηρύξει τῆς Θεσσαλονίκης” (Μάϊος 1998), ἡ ὁποία ἔτυχε μεγάλης προσοχῆς. Ἐν τῇ Διακηρύξει ὑπεγράμμισαν αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀφ’ ἐνὸς τὴν μακρὰν οἰκουμένην παράδοσιν των, ἀφ’ ἑτέρου κατέκριναν τὰς σημερινὰς δομὰς τοῦ Π.Σ.Ε., αἱ ὁποῖαι καθιστοῦν δυσχερὴ μίαν κατάλληλον ὁρθόδοξον συμμετοχὴν. Ἐπίσης κατέκριναν τὴν τελμάτωσιν «εἰς τοὺς μεταξὺ Χριστιανῶν πολυμερεῖς θεολογικοὺς διαλόγους, τὴν χρησιμοποιοῦμένην ἐν τῷ Π.Σ.Ε. λειτουργικὴν γλῶσσαν, τὴν χειροτονίαν τῶν γυναικῶν καὶ τὴν ἐκδηλουμένην ὑπὲρ τῶν ὁμοφυλοφύλων εὐνοίαν» (Αὐτόθι). Ἐπίσης σημειοῦται ἐν τῷ ἄρθρῳ, ὅτι ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ὁρθόδοξον πίεσιν τὸ Π.Σ.Ε. ἀπεφάσισε τελικῶς ἐν Harare τὸν ὅρισμόν τῆς μνημονευθείσης Ὁρθοδόξο-Προτεσταντικῆς Διαμεσολαβητικῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου, ἡ ὁποία ἤρξατο ἤδη ἀσχολουμένη περὶ τὰς ὁρθόδοξους ἐπικριτικὰς ἐπισημάνσεις καὶ προσπάθειάς νὰ εὕρῃ δυνατότητας ἄρσεως τῶν ἀντιθέσεων καὶ τῶν προβλημάτων. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ’ ὄψιν ὅτι ἐκ τῶν 337 Ἐκκλησιῶν-Μελῶν τοῦ Π.Σ.Ε. αἱ 21 εἶναι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἀλλ’ ἐκπροσωποῦν πλέον τοῦ ἐνὸς τρίτου πάντων τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς τὰς Ἐκκλησίας-Μέλη τοῦ Π.Σ.Ε.

Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ἡ Διαμεσολαβητικὴ Ἐπιτροπὴ θὰ καταλήξῃ εἰς ρεαλιστικὰς ἀποφάσεις καὶ προτάσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἔρχονται εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὴν δεοντολογίαν τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων εἰς τοὺς οἰκουμενικοὺς διαλόγους. Τὴν δεοντολογίαν αὐτὴν θὰ ἔπρεπεν ἴσως νὰ ὑπομνήσωμεν συνοπτικῶς εἰς ἐπόμενον ἄρθρον μας.

ΕΝ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΕΘΝΕΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ*

«Ἐποφειλομένη πρὸς Θεὸν ἐτήσιος εὐχαριστία καθ' ἣν ἡμέραν ἀπελάβομεν τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, σὺν ἀποδείξει τῶν τῆς εὐσεβείας δογμάτων καὶ καταστροφῇ τῶν τῆς κακίας δυσσεβημάτων»

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,

Πανηγυρική καὶ χαρμόσυνη ἡ σημερινὴ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ 2000οῦ ἔτους ἀπὸ τῆς Γεννήσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσλαμβάνει λαμπρότητα ἰδιαίτερη στὴν ἐορτάζουσα τὸ Ἰωβηλαῖον ἔτος Ἐκκλησία μας. Ἀνακαλοῦμε στὴ μνήμη μας

Τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. **ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ**

ἀγῶνες καὶ ἀγωνίες, πάθη καὶ μίση, ἐξορίες καὶ διωγμούς, ἀνατάσεις καὶ ἐκπτώσεις, μεγαλοψυχίες καὶ μικρότητες –τὸ ἀμάλγαμα τῶν ἀνθρώπινων ἐνεργημάτων πὺν κατὰ τὴ διάρκεια δύο χιλιετιῶν, μέσα ἀπὸ τὴ «συστροφή τῶν πονηρευομένων» διεμόρφωσαν τὸ ἱστορικὸ πρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, δίδοντες τὴν μαρτυρία τῆς πίστεως των, «κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, [...] ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, [...] ἔτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς [...] ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς», κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴ περιγραφὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Πὰ ποιὸ λόγῳ, ὅμως, εἰδικὰ σήμερα ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία; Μπροστὰ σὲ τί σκύβει τὸ γόνατο γεμάτη χαρὰ καὶ σεβασμὸ; Γιατί ὄρισε τὴν πρώτη Κυριακὴ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὡς ἡμέρα τῆς Ὁρθοδοξίας;

Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι σήμερα ἐορτάζουμε τὴ θριαμβευτικὴ ἀναστήλωση τῶν εἰκόνων, τὴ λήξη

τῆς Εἰκονομαχίας. Τί σημαίνει ὅμως αὐτό; Ἐδωσε ἄραγε ἡ Ἐκκλησία μας ἕναν ἀγῶνα στὸν ὁποῖο χιλιάδες πιστοὶ βασανίστηκαν καὶ ἄγνωστο πόσοι ἔχασαν τὴ ζωὴ τους, ἕναν ἀγῶνα στὸν ὁποῖο ἐπίσκοποι ἐξορίστηκαν, μοναχοὶ διώχθηκαν, ναοὶ βεβηλώθηκαν καὶ πυρπολήθηκαν, μοναστήρια καταστράφηκαν, ἔδωσε ἕναν ἀγῶνα πὺν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἕναν αἰῶνα, μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴ διακόσμηση τῶν ναῶν;

Ποιὸς ἀπὸ μᾶς δὲν ξέρει ὅτι μπορούμε νὰ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας στὸν Θεὸ χωρὶς νὰ εἴμαστε μέσα σὲ ναό, εὐρισκόμενοι καὶ μέσα στὴν καρδιά τῆς ἐρήμου, καὶ πάνω στὸ κύμα τοῦ ὠκεανοῦ; Τί λοιπὸν υπεράσπισε μὲ ἀταλάντευτη ἐπιμονὴ ἡ Ἐκκλησία χωρὶς νὰ καμφθεῖ ἀπὸ τίς διώξεις, τί ἐορτάζουμε σήμερα ζώντας μέσα στὸ φῶς τοῦ ἀγῶνα τῆς ἐκείνου;

Τὴν ἀπάντηση στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ δίνει τὸ «Συνοδικόν», ἡ ἀπόφαση δηλαδὴ τῆς Συνόδου τοῦ 787 στὴ Νίκαια, ἡ ὁποία ἀποκατέστησε τὴν τιμὴ τῶν ἱερῶν εἰκόνων: «Ἐποφειλομένη πρὸς Θεὸν ἐτήσιος εὐχαριστία καθ' ἣν ἡμέραν ἀπελάβομεν τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, σὺν ἀποδείξει τῶν τῆς εὐσεβείας δογμάτων καὶ καταστροφῇ τῶν τῆς κακίας δυσσεβημάτων». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐορτάζουμε τὴ βίωση τῆς θείας ἀλήθειας, τὸν ἐξαγιασμό διὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς ἀληθείας εἰσὶ, καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες, οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ».

Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία μας δὲν ἐορτάζει γεγονότα μᾶς περασμένης ἐποχῆς· ἐορτάζει αὐτὸ πὺν «ἐπὶ λυχνίας μένει, ἵνα οἱ πορευόμενοι βλέπωσιν τὸ φῶς». Χρήσιμο λοιπὸν εἶναι νὰ δοῦμε τί φανερῶνεται ἡ λυχνία σήμερα, διότι ἡ κατὰ τῶν εἰκόνων μάχη δὲν ἀνήκει μόνο στὸ ἱστορικὸ παρελθόν.

Τὴν εἰκονομαχία προκάλεσε ἡ ἀπόπειρα τοῦ θρόνου νὰ συμμορφώσει τὴ θρησκεία στίς ἀνάγ-

* Ἐκφωνήθηκε κατὰ τὴν πανηγυρικὴ θεία Λειτουργία στὸν ἱερὸ ναὸ Ἀγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας (19 Μαρτίου 2000).

κες τοῦ κράτους. Σήμερα λοιπὸν ἐορτάζουμε τὴν οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας νὰ τιμᾷ τὴν Πολιτεία, χωρὶς ὅμως νὰ γίνεται ἐξάρτημά της.

Τὴν εἰκονομαχία προκάλεσε ἡ ἀπόφαση τοῦ τότε αὐτοκράτορα νὰ καταργήσει τὴ χρήση τῶν εἰκόνων. Σήμερα λοιπὸν τιμοῦμε τὸ σθένος τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴν ὀρίζεται ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς ἀλλὰ νὰ ὑπερασπίζεται τὴν πίστη τῶν Πατέρων μας.

Τὴν εἰκονομαχία προκάλεσαν αὐτοὶ ποὺ θέλησαν νὰ ἀποκόψουν τὴν Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὴν παράδοση, αὐτοὶ ποὺ ἀπαίτησαν νὰ προσαρμοσθεῖ ἡ Ἐκκλησία στὶς «νέες συνθήκες, στὶς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν».

Τὴν εἰκονομαχία προκαλοῦν πάντα οἱ ἴδιοι κύκλοι, γνωστοὶ σὲ ὅλες τὶς περιόδους τῆς ἱστορίας, ποὺ ἂν καὶ ζοῦν μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας, θέλουν ν' ἀποφασίσουν ποία εἶναι ἡ «λογικὴ» πίστη καὶ ποιὸς εἶναι ὁ «σωστός» πιστός. Συνήθως, οἱ κύκλοι αὐτοὶ ἔχουν τὴ δύναμη τῶν υἱῶν τοῦ σκότους, τὴ δύναμη νὰ παραπλανοῦν, νὰ ὀργιάζουν, νὰ ὑβρίζουν, νὰ ἀπειλοῦν, νὰ τρομοκρατοῦν. Μετέχοντες στὴν ἀγέλη τῶν πονηρευομένων, ἀσελοῦν ἐπὶ τῆς ἀληθείας μαχόμενοι τὸν Θεὸ καὶ τὴν εἰκόνα Του.

Δὲν ἔλειψαν ποτὲ οἱ εἰκονοκλάστες. Ἀλλ' ὅμως *ἠττήθησαν τότε καὶ ἠττῶνται πάντα* οἱ εἰκονομάχοι. Ἡττήθησαν, καὶ θὰ συνεχίσουν νὰ ἠττῶνται οἱ ἀλαζόνες ποὺ ἀδυνατοῦν νὰ νοήσουν τὴν ἰσχὺ τὴν ὁποία ἔχει ἡ ταπείνωση τοῦ πιστοῦ μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Πάντα θὰ ἠττῶνται ὅσοι δὲν θέλουν νὰ καταλάβουν τὴ δύναμη τοῦ χειριοῦ ὅταν ἀνάβει ἓνα κεράκι. Πάντα θὰ συντρίβονται ὅσοι ἀρνοῦνται νὰ νιώσουν πόσο κενὴ καὶ ἄχρηστη εἶναι ἡ ὅποια ἱκανότητα τῆς διάνοιας μπροστὰ στὴν προσευχὴ τοῦ ταπεινοῦ ἀνθρώπου.

Σήμερα ἐορτάζουμε ἐπιβεβαιώνοντας ὅτι οἱ ναοὶ δὲν εἶναι ἀπλῶς χώροι ὅπου προσευχόμαστε, ἀλλὰ ἐκκλησίαι, συνάξεις μυσταγωγίας, ἱεροὶ χώροι ὅπου ὁ πιστὸς νιώθει ἀκριβῶς καθὼς ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς περιγράφει: «διὰ μὲν τοῦ ναοῦ, ὡς διὰ σώματος, τὴν ἠθικὴν φιλοσοφίαν προβαλλομένην· διὰ δὲ τοῦ ἱερατείου, ὡς διὰ ψυχῆς, τὴν φυσικὴν θεωρίαν πνευματικῶς ἐξηγουμένην· καὶ ὡς διὰ νοῦς τοῦ θεοῦ θυσιαστηρίου, τὴν μυστικὴν θεολογίαν ἐμφαίνουσαν». Σὲ αὐτὸν τὸν ἱερὸν ὡρὸν, οἱ εἰκόνες δὲν ἀποτελοῦν διακόσμηση, ἀλλὰ ἀντικείμενα θείας λατρείας μὲ

πλήρη συμμετοχὴ στὴ Θεία Λειτουργία. «Τοῦτες οἱ ἱερὲς εἰκόνες», ἔγραφε πρὸ 400 χρόνων ὁ Μελέτιος Πηγᾶς, «βλεπόμενες ἀναβιβάζουν τὸν νοῦν εἰς ἀνάμνησιν τῶν πρωτοτύπων. Καθὼς ὁ θεὸς λόγος διὰ τῆς ἀκοῆς ἐξυπνᾷ τὸν νοῦν εἰς τὴν κατανόησιν τῶν θείων ἔργων καὶ πραγμάτων, διὰ τοῦτο καὶ ταῦτα τιμημένα καὶ προσκυνούμενα διὰ τὰ ἀρχέτυπα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἀναφέρουσι καὶ πρὸς τὰ ὁποῖα μᾶς ὁδηγοῦσι: τοῦ ὁποῖου πρωτοτύπου οὐχὶ μόνον προσκύνησιν, ἀλλὰ λατρείαν ἀπονέμεν καὶ μόνον ἐκείνοις τὴν λατρείαν, διὸ καὶ ψεύσται οἱ συκοφάνται τῆς Ἐκκλησίας: οὐ γὰρ λατρεῖται ἡ Ἐκκλησία κτίσματα, ἀλλὰ μόνον τὸν Κτίστην καὶ σήμερον, Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, μένουσιν οἱ βλάσφημοι καταισχυνόμενοι καὶ καταδικασμένοι καὶ ἡ ἐκκλησία νικᾷ καὶ ἀναστηλώνει τὰς σεπτὰς εἰκόνας, καθὼς καὶ σήμερον ὁ Σωτὴρ τὴν ἔμψυχον εἰκόνα ἀνακαινίζει, εὐρίσκει, ἀνακτᾶται».

Σήμερα ἐορτάζουμε διότι «ἀστράπτει καὶ λάμπει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κεκοσμημένη ἀναστηλώσεσι», ὅπως ψάλλει ἡ ἐπικαιρὴ ὑμνολογία. Βλέποντας οἱ πιστοὶ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἁγίους Του «ἐν εἰκόσιν» παίρνουμε ἀνασασμὸ περιούσιου, ἀνθοσμίας πνευματικῆς ἐγκόσμιας ἀποξένωσης.

Σήμερα ἐορτάζουμε βλέποντας ὅτι ὁ ναός, ὡς οἶκος τοῦ Θεοῦ, μένει ἀπαράσάλευτη μαρτυρία ἔνωσης τῆς οὐράνιας Ἐκκλησίας τοῦ τρούλλου μὲ τὴν ἐπίγεια Ἐκκλησία, μὲ τὸν χορὸ τῶν ἁγίων.

Σήμερα ἐορτάζουμε εὐλογοῦντες τὸν Κύριο γιατί μὲ τὴ χάρι Του οἱ Ἅγιοι μάρτυρες κράτησαν τὴν πίστη μας μακριὰ ἀπὸ ὑποχωρήσεις στὸ «πνεῦμα τῆς ἐποχῆς», μακριὰ ἀπὸ τὸ φρόνημα τοῦ κόσμου τούτου.

Σήμερα δὲν εἶναι τῆς Πεντηκοστῆς, δὲν ἐορτάζουμε τὴν ἵδρυση τῆς ἐν τῷ κόσμῳ Ἐκκλησίας· σήμερα εἶναι τῆς Ὁρθοδοξίας. Σήμερα λοιπὸν ἐορτάζουμε τὸ ὅτι ἡ *θεοῦδρυτος Ἐκκλησία μας εἶναι Κιβωτὸς καὶ ἁγιασμός τῆς Παράδοσης*. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι φολκλορικὸ μουσεῖο, ἀλλὰ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τὸ ἀνθρώπινο λύει τὰ δεσμὰ τοῦ κόσμου τούτου καὶ προσφέρεται στὸν Θεό· εἶναι ὁ χώρος ὅπου ἡ φωνὴ καὶ τὸ ἔργο τῶν πατέρων καὶ διδασκάλων μας γίνεται εὐχαριστήριο λιβάνι. Αὕτῃ τῇ δύναμει μεταλλαγῆς τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου, ἐορτάζουμε τὴν πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν, δηλαδή στὴν ἀρχὴ περι-

που τῆς πορείας πού τέλος της ἔχει τήν Ἀνάσταση.

Κατανοώντας αὐτήν πραγματικότητα, θά δοῦμε ὅτι ὄχι μόνον οἱ εἰκόνες, ἀλλά ἡ ἴδια ἡ Θεία Λειτουργία, καί ἡ ὑμνολογία κι ὅ,τι ἄλλο συμβαίνει μέσα στοῦ ναοῦ, συνιστοῦν *σημεῖα πλήρους ρήξεως* μέ τὰ κριτήρια τοῦ ἔξω τοῦ ναοῦ κόσμου.

Αὐτή τῇ ρήξει ἐκφράζουν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας: «ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». Μὲ τὴ φράση αὐτὴ ὁ Κύριος λέγει ὅχι μόνο πὼς ὁ κόσμος τοῦτος εἶναι τοπίο θανάτου, ἔκπτωσης καὶ ἀποτυχίας, ἀλλὰ καὶ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γίνεῖ κόσμος φιλόανθρωπος, μὲ σεβασμὸ γιὰ ὅλους τοὺς ἀδυνάτους, δὲν μπορεῖ νὰ γίνεῖ ἓνας κόσμος χωρὶς πόνο.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», ζεῖ ὅμως ἐν τῷ κόσμῳ, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὁ λόγος τῆς, ὁ συννεκτικὸς καὶ διαλεκτικὸς ὁρθόδοξος λόγος, βρίσκεται σὲ ρήξει μὲ τὸ φρόνημα τοῦ κόσμου, ἡ ἀποστολὴ τῆς ὅμως εἶναι ὁ ἄνθρωπος μέσα στοῦν κόσμο. Τὸ κήρυγμά τῆς, στρέφεται σὲ προβλήματα πὸν ἀπειλοῦν τὸν ἄνθρωπο, ὅχι ἐπειδὴ δὲν βλέπει τὰ τόσα θετικὰ πὸν γίνονται, ἀλλὰ ἐπειδὴ γνωρίζει πὼς τὸ θετικὸ «τοῦ κόσμου τούτου» εἶναι κι αὐτὸ φορέας θανάτου, ἂν δὲν μεταμορφωθεῖ ἐντὸς αὐτῆς σὲ ἔργο εἰς δόξαν Θεοῦ ἀλλὰ μείνει ἔργο εἰς ματαιοδοξίαν ἀνθρώπου. Τὸ θετικὸ τοῦ κόσμου εἶναι πάντοτε ἀλυσσοδεμένο μὲ τὸ ἄδικο, μὲ τὸ ἀπάνθρωπο καὶ τὸ δαμονικό.

Μιὰ ἐποπτεία στοῦν σημερινὸ κόσμο ἐπιβεβαιώνει αὐτὴν τὴν ἀλήθεια.

- Οἱ μεταμοσχεύσεις ὁργάνων εἶναι εὐλογημένες γιὰτὶ σώζουν ζωὲς καὶ μὲ αὐτὲς ξεπερνιῶνται ἀναπηρίες. Ὅμως δημιούργησαν ἓνα ἀδυσώπητο ἐμπόριο ὁργάνων, πὸν ἔξωθεῖ φτωχοὺς ἀνθρώπους σὲ χώρες τοῦ λεγομένου τρίτου κόσμου σὲ ἀκρωτηριασμοὺς γέρον καὶ παιδιῶν ἔναντι μικρῶς ἀμοιβῆς, παρὰ τὴν ἀντίδραση τῆς διεθνούς κοινότητος.

- Ἡ ἀνοδος τοῦ βιοτικῶ ἐπιπέδου ἔδωξε τὸ φάσμα τῆς πείνας καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ μέγγενη τῆς ἀνέχειας πολλὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Ὅμως ἐπέφερε καὶ τὸν εὐτελισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, μὲ τὴν καταναλωτικὴ βουλμία καὶ τὴ δουλικὴ ἀπομίμηση προτύπων πὸν ἐπιβάλλουν τὰ διαφημιστικὰ ἐργαστήρια.

- Οἱ νέες τεχνολογίες ἐπιτρέπουν τὴν ἀνεμπόδιση πρόσβαση στὴν πληροφορία καὶ ἀνοίγουν δρόμο πρὸς τὴ γνώση. Ἔγιναν ὅμως καὶ ὑπερόπλο τῆς ἐξαχρείωσης καὶ τῆς διαστροφῆς, μὲ τρομακτικὲς συνέπειες ἰδίως πάνω στὶς νέες γενεές. Ἐξ ἄλλου, οἱ νέες τεχνολογίες ἐξωθοῦν τὴν βαθμιαία ὑποταγὴ τοῦ Τύπου στὰ χέρια μιᾶς μικρῆς ὁμάδος συμφερόντων, ἡ ὁποία μετατρέπει τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ μέσα ἐνημέρωσης σὲ μηχανισμοὺς ἀσύστολης παραχάραξης τῆς ἐνημέρωσης καὶ διαβουκόλησης τῶν μαζῶν.

- Τὸ αἷτημα γιὰ μιὰ δίκαιη κοινωνία ὁδήγησε στὴν κατασκευή μιᾶς κοινωνίας ὁλοκληρωτικῆς ὑποδούλωσης τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ εὐλογία ἔκκληση γιὰ ἐθνικὴ ἔξαρση, μετακυλίνεται εὐκόλα σὲ ἐθνικιστικὸ πυρετό, καρποὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ βαρβαρότητα καὶ ποταμοὶ αἵματος.

Ἡ παράθεση θά μπορούσε νὰ συνεχισθεῖ. Ἀλλὰ μᾶς ἀρκεῖ τὸ νῦχι γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸ λιοντάρι.

Οἱ νέες αὐτὲς ἀνακαλύψεις καὶ πολλὲς ἄλλες, μπορεῖ νὰ τρέφουν τὴν ἀνθρώπινη ἀλαζονεία, δὲν καθιστοῦν ὅμως τὸν Θεὸ περιττό. Ἀντιθέτως Τὸν κάνουν ἀναγκαῖο, ὡς κυματοθραύστη καὶ ἀσπίδα ἀπέναντι στὴν ἐπιχειρούμενη ἀπειλὴ κατὰ τῆς εἰκόνας Του.

Τὰ προβλήματα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι λοιπὸν σήμερα πιὸ μεγάλα ἀπὸ ποτέ. Πᾶ πρώτη ἴσως φορὰ στὴν ἱστορία ὑπάρχουν δυνάμεις ἱκανὲς ὄχι μόνο τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ «τὴν ψυχὴν ἀποκτεῖναι». Ὑπάρχουν δυνάμεις ἱκανὲς νὰ ἐλέγξουν τὴ σκέψη καὶ νὰ κατευθύνουν τὴ βούληση ὁλόκληρων λαῶν, ἱκανὲς νὰ ἀναγάγουν τὴν περιφρόνηση τῆς ἠθικῆς σὲ ἀρετὴ, νὰ μετατρέψουν τὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριό σὲ τμήμα διεκπεραίωσης τῆς Κόλασης. Ὑπάρχουν δυνάμεις πὸν συνειδητὰ μυωπάζουν ἐμπρὸς στὴν ἀλήθεια, πὸν σκοπία ὑποστηρίζουν τὴν ἀνομία, πὸν ἐπιδιώκουν τὴ φραγὴ καὶ τὴ φήμωση τοῦ ἀφυπνιστικοῦ λόγου.

Μέσα σὲ αὐτὴ τὴ δίνη τοῦ σκότους ἀνάβουμε τὸ κερί τῆς ἀποστολῆς μας. Μέσα σὲ αὐτὴ τὴ βουὴ καὶ τὴν ἀντάρα καλούμεθα νὰ μεταφέρουμε παντοῦ, σὲ ὅλα τὰ ἔθνη, τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ἐκκλησία βρίσκεται μέσα στοῦν κόσμο, ἀλλὰ ἀπορρίπτοντας τὴ λογικὴ τοῦ κόσμου. Μιλάει στοῦν ἄνθρωπο καθημερινά, ζητώντας του ὅμως νὰ ὑπερβεῖ τὴν καθημερινότητα.

Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ ὀφείλουμε νὰ προστατεύσουμε: νὰ διατηρήσουμε τὸ λόγο τῆς Ἐκκλησίας αὐθεντικό, ποὺ σημαίνει ἱκανὸ νὰ μιλάει στὸν σύγχρονο ἄνθρωπο φέροντάς τον ὅμως στὴν αἰώνια πηγὴ τῆς. Νὰ μετέχει στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου χωρὶς νὰ ἐγκλωβίζεται στὴ λογικὴ του. Νὰ εἶναι μία ἰσχυρὴ παρουσία μέσα στὴ σύγχρονη Πολιτεία, χωρὶς νὰ μεταβάλλεται σὲ ἐγκόσμια ἐξουσία.

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία προσπαθεῖ νὰ φυλάξει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν παγίδευσή του στὶς νέες μορφές τοῦ δαιμονικοῦ. Σήμερα εἶναι δραματικὴ ἡ ἐπιβουλὴ τῆς παγκοσμιοποίησης, ποὺ παρουσιάζεται μὲ τὸ προσωπεῖο τῆς παγκόσμιας οικονομικῆς προκοπῆς. Δὲν θὰ ὑπῆρχε λόγος ἀναφορᾶς τῆς στὴ σημερινὴ ἐορτὴ, ἐὰν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰν ἀκόμη φενάκη, ἐὰν δὲν ἦταν παρὰ ἡ οὐτοπία τῆς παγκόσμιας εὐημερίας μέσω τοῦ ἀνεμπόδιστου ἐμπορίου. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἀπεργάζονται οἱ ἐμπνευστὲς τῆς παγκοσμιοποίησης, ὅπως οἱ ἴδιοι ἀπροκάλυπτα δηλώνουν, εἶναι ἡ κατάργηση τῶν ἐθνικῶν ταυτοτήτων, ἡ ἐπιβολὴ σὲ ὅλο τὸν κόσμο ὅχι μόνο ἐνὸς οικονομικοῦ μοντέλου, ἀλλὰ ἐπίσης μιᾶς γλώσσας καὶ μιᾶς ἐνιαίας κουλτούρας γιὰ ὅλους τοὺς λαούς.

Εἶναι εὐκόλο νὰ ἀντιληφθεῖ κανεὶς ὅτι ὁ ἀφαιρισμὸς τῶν ἐθνικῶν ταυτοτήτων, θὰ μετατρέψει τὴν Εὐρώπη σὲ νεκροταφεῖο πολιτισμῶν· στὴ θέσῃ τοῦ πολυεθνικοῦ καὶ πολυγλωσσικοῦ περιβολοῦ θὰ χτιστοῦν οἱ ὁμοιόμορφοι κοιτῶνες ἐνὸς κάποιου πληθυσμοῦ.

Εἶναι εὐκόλο νὰ ἀντιληφθεῖ κανεὶς ποιά θὰ εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἂν ἀφεθεῖ ἀσύδοτη ἡ παγκόσμια πολτοποίηση, ἂν δὲν συνεγεροῦν οἱ συνειδήσεις ὅλων μας. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς θὰ παραμείνει ἀμέριμνος μπροστὰ στὴν ἄμεση ἀπειλὴ ἐκβαρβάρωσης τῆς νεολαίας μας, στὸ κόψιμο τῶν ριζῶν τῆς, στὸ σβήσιμο τῆς μνήμης τῆς, στὴν ἀπαλειφὴ τῆς γλώσσας τῆς, στὴν κατάργηση τῆς πίστεως τῆς; Ὁχι πάντως ἡ Ἐκκλησία. Αὕτῃ θὰ παραμείνει μιὰ ἀνοιχτὴ ἀγκάλη στὰ παιδιὰ καὶ στὰ νιάτα, θὰ μένει πάντα τὸ καμπαναριὸ τοῦ ὀρθόδοξου πνεύματος.

Ἐν τούτοις, ἡ παγκοσμιοποίηση εἶναι ἓνα μέσο καὶ ὄχι ὁ σκοπός· εἶναι τὸ μέσο πὸν ὁδηγεῖ στὴν ἐπιβολὴ τοῦ συγκρητισμοῦ. Ὁ συγκρητισμὸς προωθεῖται ἀπὸ τὶς ἴδιες δυνάμεις ποὺ προωθοῦν τὴν

παγκοσμιοποίηση. Μὲ πολλὴ προσοχή, ὥστε νὰ μὴν ἀφυπνισθεῖ ἡ συνείδηση τῶν πιστῶν, ἄρχισε ὡς μία γενικῆς φύσεως ἀναφορὰ στὰ θρησκευτικὰ δικαιώματα –τὴν ὁποία κανεὶς δὲν ἔχει λόγο νὰ καταπολεμήσει–, προχώρησε στὴν ἀνακήρυξη διαφόρων αἰρέσεων ὡς «Ἐκκλησιῶν» στὸ πλαίσιο δῆθεν τῆς ἀνεξιθρησκείας, μὲ ἀποκορύφωμα τὴν ἀναγνώριση μιᾶς σατανιστικῆς τεχνικῆς πλύσης ἐγκεφάλου ὡς «Ἐκκλησίας» κι αὐτῆς! Στὸ βάθος ὅλης αὐτῆς τῆς μεθόδευσης κρύβεται ἡ καθιέρωση τῆς κτητικότητας, ὁ ἀνήμερος ἀνταγωνισμὸς, ἡ ἀσυνδοσία τῆς ἐξουσίας, ἡ εὐτέλεια τοῦ προσώπου, ἡ ἐπικυριαρχία τῆς μάζας.

Δεύτερο βῆμα στὴν προώθηση τοῦ συγκρητισμοῦ εἶναι ἡ ψυχρὰ μεθοδευμένη προσπάθεια διαλύσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἡ ἐπιβουλὴ τοῦ συγκρητισμοῦ, καταφαίνεται μὲ τὴν ἐνορχηστρωμένη προσπάθεια νὰ διαγραφῇ ἡ ἔννοια τῆς ἁμαρτίας. Συμπεριφορὲς ἀποκλίνουσες ἀπὸ τὸ νόμο καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ χαρακτηρίζονται ὄχι ὡς ἁμαρτήματα ἀλλὰ ὡς ἰδιαιτερότητες, τὶς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ σέβεται, ἐν ὀνόματι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ποὺ ἀνάγονται σὲ ὑπέρτατο ρυθμιστὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Ἐδῶ ἐφαρμόζεται ἡ προστακτικὴ τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστῆ: «Θὰ τοὺς ἐπιτρέψουμε καὶ τὴν ἁμαρτία. Αὐτοὶ εἶναι ἀδύναμοι καὶ ἀνίσχυροι καὶ θὰ μᾶς ἀγαποῦν σὰν παιδιὰ, ἐπειδὴ θὰ τοὺς ἐπιτρέψουμε νὰ ἁμαρτάνουν».

Ἐρωτᾶται, λοιπόν: ποιὸς ἀπὸ μᾶς δὲν εἶναι σὲ θέσῃ νὰ καταλάβει ὅτι αὐτὰ ὅλα εἶναι ἡ συνεχὴς ἀνανεωμένη καὶ σταθερῶς ὄζουσα μορφὴ τῆς Εἰκονομαχίας;

Παρουσίασα τὴ μορφὴ τοῦ πανάρχαιου Ὁφείως σήμερα, ἀνήμερα τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ νὰ σᾶς δείξω πὼς ἡ πανάρχαια ἔχθρα κατὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του δὲν ἔχει ὑποχωρήσει καθόλου, πὼς ὑψώνει κάθε μέρα καὶ πιὸ θρασεῖα κεφαλὴ, πὼς διεκδικεῖ τὴν ὑποστήριξη τῆς κενῆς σοφίας τοῦ αἰῶνος τούτου τοῦ ἀπατεῶνος, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ σᾶς δείξω πὼς ἡ ἔχθρα αὕτῃ εἶναι καταδικασμένη νὰ ἡττηθεῖ καὶ πάλιν, πὼς ὅσα καὶ νὰ ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία πάντως καὶ αἰωνίως θὰ θριαμβεύει, «καθὼς γέγραπται ὅτι ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν

διά τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς».

Οἱ ἡμέρες αὐτὲς ἀποτελοῦν τὴν ἐπιτομὴ τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου. Ἄρχισαν μὲ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα, ἡμέρα νηστείας μεγάλης ἀλλὰ καὶ χαρᾶς μεγάλης, ἡμέρα χαρμολύπης ἔνεκα τῆς εἰσόδου μας σὲ πορεία τοῦ θριάμβου. Διανύουμε μιά περίοδο νηστείας, περίοδο δοκιμασίας καὶ πόνου γιὰ τὴν ἔκπτωσή μας, πόνου μεγάλου, πὺν ἐκφέρει στὴ δόξα τῆς νίκης. Μέσα σὲ αὐτὸ τὸ κλῆμα μποροῦμε νὰ συναντήσουμε τὸν Θεό, νὰ ζήσουμε μαζὶ Του συντετριμμένοι τὸ πάθος Του γιὰ τὴ σωτηρία μας, καὶ νὰ Τὸν ἀφήσουμε νὰ μᾶς ὁδηγήσει στὸ φῶς τὸ ἀνέσπερο τῆς Ἀνάστασης.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πορεία τοῦ κόσμου: ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ καθαρότητα στὴ δοκιμασία καὶ τὸν πόνο, καὶ ἀπὸ κεῖ στὴν ἀπόλυτη διαύγεια τῆς Ἀνάστασης.

Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ μήνυμα πὺν φέρνει ὁ Κύριος διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του στὸν ἄνθρωπο: τὸ μήνυμα τῆς Ἀνάστασης, τῆς ὀριστικῆς ἐξόδου ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτον τοῦ πόνου.

Τὸ σκότος δὲν παύει νὰ ἀπεργάζεται δεινὰ γιὰ

μᾶς, δὲν παύει νὰ κατασκευάζει νέα δεσμὰ γιὰ μᾶς. Ἀλλὰ ἐμεῖς γνωρίζουμε ὅτι πάντως θὰ ἀκουσθεῖ ἰσχυρὰ φωνὴ λέγουσα: «ἔπεσεν, ἔπεσεν Βαβυλὼν ἡ μεγάλη [...] καὶ κλαύσουσιν καὶ κόψονται οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς οἱ μετ' αὐτῆς πορνεύσαντες [...] καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαίουσιν καὶ πενθοῦσιν ἐπ' αὐτήν».

«Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· ναί, ἔρχομαι ταχύ».

Τὸ γνωρίζουμε αὐτό. Φιλοσοφοῦμε πάνω σὲ αὐτὸ μὲ ταπείνωση.

Ἐλπίζουμε σὲ αὐτό, παραμένοντας σὲ σιωπὴ πὺν εἶναι ὁ ἐπίλογος τοῦ λόγου καὶ ταυτόχρονα ὁ πρόλογος τῆς πράξης, παραμένοντας σὲ ἡσυχία πὺν κατὰ τὸν ἅγιο συγγραφέα τῆς Κλίμακος εἶναι «ἡ τελεία τῶν τελείων ἀτέλεστος τελειότης». Μόνον ἔτσι δικαιούμεθα νὰ ἐορτάζουμε τὸ Ἰωβηλαῖο, τὴ συμπλήρωση 2000 ἐτῶν ἀπὸ τὴ Γέννηση τοῦ Σωτῆρα μας.

Καὶ προσευχόμεθα καθημερινά, προσευχόμεθα ἰδίως τὶς ἡμέρες τῆς Ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς: «Ἀμήν, ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ».

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν.

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΕΣ

Ἀγαπητά μας παιδιά,

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή ἀποτελεῖ τὴν καρδιά τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Εἶναι ἡ ἀκένωτη πηγή, ποὺ ἀρδεύει τὴ λειτουργικὴ μας ζωὴ· ὁ ἀδαπάνητος θησαυρὸς ποὺ πλουτίζει τὴν ὀρθόδοξη χριστιανικὴ μας εὐσέβεια.

Κατ' ἐξοχὴν ἱερὴ περίοδος, ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἀποσκοπεῖ στὴν πνευματικὴ προετοιμασίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ κάθε μέλους τῆς ξεχωριστά, γιὰ νὰ προσεγγίσει τὸ μυστήριον τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου καὶ νὰ κοινωνήσῃ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴ θεία εὐφροσύνη ποὺ χαρίζει ἡ ἐνδοξη Ἀνάστασί Του.

Τὴν εὐλογημένη αὐτὴ περίοδο ἐπέλεξε κι ἐφέτος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας μας, γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί σας, τοὺς ἱεροσπουδαστές· τὰ νεαρὰ βλαστάρια τῆς, τίς καρδιές τῶν ὁποίων πάλει ἡ φλογερὴ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ συνέχει ὁ ἱερὸς πόθος νὰ πυκνώσετε τίς τάξεις τῶν ἀφοσιωμένων λειτουργῶν τῆς. Ἡ ἐφετινὴ μάλιστα ἐπικοινωνία, ποὺ συμπίπτει μὲ τὴν συμπλήρωση 2000 ἐτῶν ἀπὸ τὴν Γέννηση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ταυτόχρονα μὲ τὴν εἰσοδὸ μας στὸν 21ον αἰῶνα, προσλαμβάνει ξεχωριστὴ σημασία.

Ἐπικοινωνώντας, λοιπόν, σήμερα μαζί σας μὲ τὸ παρὸν πατρικὸ μας γράμμα, σὰς ἀπευθύνουμε τοὺς λόγους ἐκείνους ποὺ γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Κορίνθου στὸν ἐπίλογον τῆς Β' Ἐπιστολῆς του: «*Λοιπόν, ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν*» (Β' Κορ. 13, 11).

Οἱ ἀποστολικὲς συστάσεις ἀφοροῦν σὲ ὅλους μας· ὅλους τοὺς πιστοὺς. Ἐμπεριέχουν ὅμως, κρίνουμε, σημαντικότερα μηνύματα καὶ γιὰ σᾶς, τὰ νέα παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἐμφορεῖσθε ἀπὸ μιὰ ξεχωριστὴ κλίση νὰ τὴν ὑπηρετήσετε μελλοντικά καὶ ποὺ τώρα φοιτᾶτε στὰ ἐκκλησιαστικὰ σχολεῖα τῆς.

1. «Χαίρετε». Νὰ χαιρόσαστε, παιδιά μας, γιατί γνωρίσατε τὸν Χριστό· γιατί Τὸν πιστέψατε καὶ Τὸν ἀγαπήσατε· γιατί ἀνήκετε στοὺς μαθητὲς Του καὶ στὰ ζωντανὰ μέλη τοῦ Σώματός Του, ποὺ εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς ὅλων μας, μὰ κατ' ἐξοχὴν αὐτῶν ποὺ σηκώνουν τὸν σταυρὸ τῆς Ἱερατικῆς Διακονίας καὶ ἐκείνων ποὺ προετοιμά-

ζονται γιὰ νὰ τὸν ἀναλάβουν.

Ὁ Χριστὸς ἔσπειρε στίς νεανικὲς καρδιές σας τὸν σπόρον τῆς ἀγάπης Του. Ἐκεῖνος φύτεψε τὸν πόθον τῆς Ἱερωσύνης. Ἐκεῖνος συντηρεῖ μέσα σας τὴν λαχτάρᾳ νὰ προσεγγίσετε μίᾳ μέρᾳ τὸ φρικτὸ θυσιαστήριον καὶ νὰ προσφέρετε τὴν ἀναίμακτη θυσία.

Εἶναι βέβαιον πὺς κάποιοι θὰ σᾶς εἰρωνευτοῦν γιὰ τὸν δρόμον ποὺ ἐπιλέξατε. Καὶ ἄλλοι θὰ θελήσουν νὰ μειώσουν στὰ μάτια σας τὸ ἰδανικὸ τῆς Ἱερωσύνης. Νὰ μαράνουν τὸν ζῆλον σας. Νὰ σᾶς κάνουν νὰ ἀπαρνηθεῖτε τοὺς ὁραματισμοὺς σας καὶ νὰ ἀφεθεῖτε στὴν ἔλξη τῆς ἀμαρτίας, στὰ θέλγητρα τοῦ κόσμου καὶ στίς παγίδες τοῦ πονηροῦ.

Ἀντισταθεῖτε μὲ σθένος! Μὴν ἀποθαρρυνθεῖτε! Ἀντίθετα νὰ χαίρεστε καὶ νὰ εἴστε περήφανοι γιὰ τὴν ἱερὴ κλίση ποὺ φύτεψε στὴν καρδιά σας τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη δωρεὰ τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τὸ νὰ ὑπηρετεῖ ὁ ἀδύναμος καὶ ἀτελής ἄνθρωπος τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησίᾳ Του, ἀποτελεῖ ὕψιστη τιμὴ καὶ κορυφαία εὐλογία.

2. «Καταρτίζεσθε». Γιὰ νὰ λάβουμε τὸ χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης, χρειάζεται νὰ διαθέτουμε καθαρὴ καρδιά καὶ ἄγνὸ σῶμα. Νὰ ζοῦμε ἐν Χριστῷ. Νὰ ἀκολουθοῦμε μὲ πιστότητα καὶ αὐταπάρνηση τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ διακονήσουμε καρποφόρα τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαιτεῖται πολὺπλευρὴ κατάρτιση. Ἰδιαιτέρως σήμερα, στὴν ἀπαιτητικὴ ἐποχὴ μας.

Π' αὐτὸ καλλιιεργήστε, ὅσο μπορεῖτε περισσότερο, τὸν ἀγρὸ τῆς ψυχῆς σας.

Μὲ τὴν πνευματικὴ χειραγωγία ἐμπείρου πνευματικοῦ πατέρα, στὸν ὁποῖο θὰ ἐξομολογεῖσθε συχνά, μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἐμπιστοσύνη.

Μὲ τὴ συνειδητὴ συμμετοχὴ σας στὴ Θεία Λατρεία, τὴν κοινὴ προσευχὴ τῆς συνηγμένης Ἐκκλησίας.

Μὲ τὴν τακτικὴ προσωπικὴ σας προσευχὴ ἐνώπιον τοῦ γλυκυτάτου Κυρίου μας, ἀπὸ τὸν Ὅποιο θὰ ζητᾶτε νὰ φωτίζει τὰ δὴμάτά σας, νὰ σᾶς στηρίζει τὴν ὥρα τῶν πειρασμῶν καὶ νὰ σᾶς ἐνδυναμώνει μὲ τὴν Χάρη Του, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ πραγματοποιήσετε τὸ ὑψηλὸ ἰδανικὸ ποὺ οἰοτρηλατεῖ τίς καρδιές σας.

Μὲ τὴν καθημερινὴ μελέτη τοῦ αἰωνίου λόγου τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡ ὁποία καὶ μὲ τὴν κοι-

ωνία του Ἁγίου Σώματος καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Κυρίου, θὰ τρέφει πνευματικὰ τὴν ὑπαρξή σας.

Καταρτισμὸς ὁμῶς σημαίνει καὶ σπουδὴ, πρόσκτηση τῶν ἀναγκαίων γνώσεων θεολογικῶν καὶ ἄλλων, μὲ τὴν βοήθεια τῶν ὁποίων μποροῦμε νὰ διακονοῦμε ἀποτελεσματικὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ μας.

Ἡ φάση τῆς ζωῆς σας, στὴν ὁποία βρίσκεστε, εἶναι πολὺ σημαντικὴ σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴ μόρφωσή σας. Γι' αὐτὸ καὶ σᾶς προτρέπουμε νὰ τὴν ἀξιοποιήσετε καλύτερα. Ὅταν γύρω μας συντελοῦνται κοσμογονικὲς μεταβολές ὅταν ἡ ἐπιστημονικὴ γνώση αὐξάνει θεαματικὰ ὅταν ἡ τεχνολογία καὶ οἱ ποικίλες ἐφαρμογές της καλπάζουν, οἱ ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅσοι προετοιμάζον-ται γιὰ νὰ ἐνταχθοῦν στὶς τάξεις τους δὲν εἶναι νοητὸ νὰ περιορίζονται στὴν ἐκμάθηση κάποιων «κολλυδογραμμάτων».

Νὰ παρακολουθεῖτε μὲ ζήλο τὰ μαθήματά σας. Νὰ μελετᾶτε μὲ προσοχή καὶ μεθοδικότητα. Νὰ διευρύνετε συνεχῶς τὰ μορφωτικά σας ἐνδιαφέροντα. Νὰ ἀξιοποιεῖτε κάθε δυνατότητα ποὺ σᾶς δίνεται γιὰ πλατύτερη παιδεία καὶ πλουσιώτερο καταρτισμὸ.

Ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὴ εὐνοια τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες τὸ γεγονὸς, ὅτι στὴ δική μας γλώσσα ἔχουμε γραμμένα τὰ θεόπνευστα βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὰ ἀθάνατα κείμενα τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ Θεολόγων, τὸν ἀνεκτίμητο πλοῦτο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ὑμνογραφίας. Μόνο ποὺ τὸ προνόμιο αὐτὸ θὰ πρέπει ὅλοι μας –καὶ σεῖς, ἰδιαίτερα τώρα, στὰ χρόνια τῶν σπουδῶν σας– νὰ ἀξιοποιοῦμε μὲ αἴσθημα εὐθύνης καὶ μὲ τὸν πιὸ γόνιμο τρόπο.

3. «Παρακαλεῖσθε». Παράκλητος ὅλων μας εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ ἐνοικεῖ στὴν Ἐκκλησίᾳ μας καὶ τοῦ Ὁποίου τὴ σφραγίδα ὡς θεῖα δωρεὰ φέρουμε ὅλοι οἱ πιστοὶ ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ Βαπτίσματός μας.

Νὰ προσφεύγετε, λοιπόν, μὲ τὴν προσευχή σας στὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ νὰ τοῦ ζητᾶτε νὰ «παρακαλεῖ», νὰ γεμίζει, δηλαδή, ἀπὸ χαρὰ τὶς καρδιές σας, νὰ σᾶς θωρακίζει στοὺς πειρασμούς· νὰ σᾶς παρηγορεῖ στὴν ὥρα τῶν θλίψεων.

Ὅντας ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, συσπουδαστές καὶ μελλοντικοὶ συνυπηρέτες στὸν ἄγρο τοῦ Κυρίου, ὀφείλετε καὶ νὰ ζεῖτε σὰν ἀδέλφια. Νὰ συνδέεστε μετὰ ξυμῶν μὲ τὴν ἀδολή καὶ ἀγνή ἀγάπη. Νὰ συμπαράστέκεται ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Νὰ «παρακαλεῖ», νὰ στηρίζει δηλαδή καὶ νὰ ἐνισχύει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἡ συνύπαρξη καὶ ἡ κοινὴ ζωὴ στὸ ἐκκλησιαστικὸ σχολεῖο, ποὺ φοιτᾶτε, καὶ στὸ οἰκοτροφεῖο, ποὺ διαμένετε, σᾶς παρέχει τὴν δυνατότητα νὰ ζεῖτε τὴν ἐμπειρία τῆς ἐν Χριστῷ κοινωνίας καὶ τῆς ἀγνῆς ἀδελφικῆς ἀναστροφῆς, ἀνάλογη ἐκείνης

ποὺ ζοῦσαν οἱ πρῶτοι ἀδελφοὶ μας χριστιανοί, τῶν ὁποίων, κατὰ τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων, «ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία» (4, 32).

4. «Τὸ αὐτὸ φρονεῖτε». Ὅφειλετε νὰ ἔχετε τὸ ἴδιο φρόνημα. Νὰ ἀποκτήσετε «νοῦν Χριστοῦ» (Α' Κορ. 2, 16). Νὰ ἐμφορεῖσθε ἀπὸ φρόνημα ἐκκλησιαστικόν, ποὺ σημαίνει νὰ ὑπακούετε στὴ διδασκαλία καὶ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας· νὰ ἔχετε σεβασμὸ καὶ νὰ τιμᾶτε τοὺς ποιμένες της· νὰ σᾶς διακρίνει πνεῦμα μαθητείας· νὰ ἀποφεύγετε κάθε ἐνέργεια ἢ ἐκδήλωση ποὺ ἀνατρέπει τὴν ὁμοφροσύνη καὶ τραυματίζει τὴν ἐνότητα. Καὶ αὐτὸ ποὺ καλοῦμαστε ὅλοι νὰ ἐπιδιώκουμε μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ, σεῖς ἔχετε τὴ δυνατότητα νὰ τὸ ἀσκεῖτε πολὺ συγκεκριμένα καὶ καθημερινὰ μέσα στὴ σχολικὴ μονάδα στὴν ὁποία ἀνήκετε.

5. «Εἰρηνεύετε». Ἡ εἰρήνη εἶναι «τὸ γλυκὸ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα», κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, καὶ ἡ ἀπόκτησή της συνιστᾷ θεμελιακὴ ἐπιδίωξη τῶν πιστῶν. Γι' αὐτὸ, ὡς χριστιανοί, ὀφείλουμε νὰ εἰρηνεύουμε καὶ μὲ τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα μας καὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς μας. Ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν μοιράζονται μαζί μας τὴν ἴδια πίστη.

Μὲ τὸν Θεὸ εἰρηνεύουμε, ὅταν ἀκολουθοῦμε τὸ θέλημά Του καὶ ὑπακούουμε στὶς ζωηφόρες ἐντολές Του· ὅταν πράττουμε πάντοτε τὸ ἀγαθὸ καὶ δὲν μᾶς τύπτει ἡ συνειδήσή μας. Καὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς μας, ὅταν στὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης ἀνεχόμεστε τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς ἀτέλειές τους· ὅταν συμπεριφερόμαστε «μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφ. 4, 2).

Συνιστοῦμε, λοιπόν, πρακτικὰ, νὰ ἔχετε σεβασμὸ καὶ ὑπακοή πρὸς τοὺς καθηγητές σας· ἀγάπη πρὸς τοὺς συσπουδαστές σας· εὐγενικὴ συμπεριφορὰ, προσήνεια καὶ καλωσύνη πρὸς ὅλους. Μὲ τὴ στάση σας αὕτη ὅχι μόνο θὰ εἰρηνεύετε οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ θὰ συνεργεῖτε στὴν ἐπικράτηση τῆς εἰρήνης καὶ στὸ περιβάλλον σας.

Ἀγαπητὰ μας παιδιά,

Μαζί μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, ποὺ μὲ πολλὴ στοργὴ σᾶς ἀπευθύνουμε, ἀπονέμουμε σὲ ὅλους σας τὴν πατρικὴ εὐλογία μας, εὐχόμενοι διὰ στόματος τοῦ πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου: «καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν».

Αὕτη τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐχόμεστε νὰ ζήσετε ὅλοι σας, ἰδιαίτερα κατὰ τὴν ἱερὴ αὕτη περιόδον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ προσκυνήσετε ἀξίως τὸν Σταυρὸ Του καὶ νὰ γίνετε κοινωνοὶ τῆς ἄρρητης εὐφροσύνης τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΛΩΡΙΝΗΣ, ΠΡΕΣΠΩΝ ΚΑΙ ΕΟΡΔΑΙΑΣ κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Σεβασμιώτατε Ἅγιε Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γη-
ρομερίου Κύριε Τίτε, Ἐπρόσωπε τῆς Αὐτοῦ
Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ
ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου,
Σεβασμιώτατε Ἅγιε Καστορίας Κύριε Σεραφεῖμ,
τοποτηρητὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ταύτης,
Σεβασμιώτατοι ἀδελφοί,
Πανοσιολογιώτατοι Καθηγούμενοι καὶ Ἀρχιμαν-
δρίται,
Τίμιον Πρεσβυτέριον, Χριστοῦ διακονία,
Ὅσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί,
Ἐντιμώτατε Κύριε Περιφερειάρχᾳ Δυτικῆς Μακε-
δονίας,
Ἐντιμώτατοι Κύριοι Νομάρχαι,
Ἀξιότιμοι Κύριοι Βουλευταί,
Κύριοι Δήμαρχοι,
Στρατηγέ μου,
Λοιπαὶ Πολιτικά καὶ Στρατιωτικά Ἀρχαί,
Εὐλογημένε τοῦ Κυρίου Λαέ,

Κατὰ τὴν μοναδικὴν καὶ ἀνεπανάληπτον αὐ-
τὴν στιγμήν τῆς ζωῆς μου, κατὰ τὴν ὁποίαν, μὲ
κανονικὰς ψήφους τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ μὲ τὴν ὁλόθυμον
ἀπαίτησιν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ φιλοχρίστου
λαοῦ τῆς Θεοσώστου αὐτῆς Ἐπαρχίας, ἀνέρχομαι
τὸν θρόνον τοῦτον, εἶμαι βαθύτατα συγκινημένος.

Τὸν μαρτυρικὸν αὐτὸν θρόνον τῆς Ἀγιωτάτης
Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἐορδαί-
ας, τὸν ὁποῖον, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πόλε-
ως ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ, ἐλάμπρυναν καὶ ἐτί-
μησαν σεβάσμιοι καὶ ἥρωικοὶ Ἱεράρχαι, ὡς οἱ: Ἰω-
αννίκιος, ὁ κτήτωρ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγά-
ρου, Ἀνθίμος (1905 - 1908), Σμάραγδος, (1908 -
1910), Κωνστάντιος (1910 - 1912), Πολύκαρπος, ὁ
πολλὰ κοπιήσας διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πόλε-
ως ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ (1912 - 1926), Χρυσό-
στομος, (1927 - 1932), Βασίλειος, ὁ Ἀρχιδιάκονος
τοῦ Ἐθνομάρτυρος Χρυσοστόμου Σμύρνης (1932
- 1966), ἐσχάτως δὲ ὁ φλογερὸς προκατόχος καὶ
γέροντάς μου Αὐγουστίνος (1967 - 2000).

Ἐκαστος, καθὼς ἔλαβε χάρισμα ἀπὸ Θεοῦ,
διηκόνησε καὶ ἐκοπίασεν εἰς τὴν ἀκριτικὴν αὐτὴν

Ἱερὰν Μητρόπολιν, φιλοτίμως καὶ ἀόκνως πρὸς
τὸ συμφέρον τοῦ ποιμνίου. Ἀποδῶν αὐτοῖς ὁ Κύ-
ριος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν (Β Τιμ 4,14).

Ὑμνον δοξολογίας καὶ εὐγνώμοσύνης προσφέ-
ρω εἰς τὸν Τριαδικὸν Θεόν, διότι τῇ ἄκρᾳ συγκατα-
βάσει καὶ φιλανθρωπίᾳ Αὐτοῦ, ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν
ταπεινότητά μου καὶ μὲ ἀνύψωσεν εἰς τὸν ἱερὸν καὶ
ὑψιστον τῆς Ἀρχιερωσύνης βαθμόν. Ἀνεξερευνήτα
τὰ κρίματα τοῦ Ὑψίστου καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ
τοῦ ἐτάζοντος καρδίας καὶ νεφροῦς.

Ὁμολογῶ ὅτι ἱερὸν δέος καὶ συγκίνησις διακα-
τέχουν τὴν ψυχὴν μου, ἀναλογιζόμενος τὸ μέγα
Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα καὶ τὸ βαρὺ φορτίον, τὸ
ὁποῖον ἐπωμίζομαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς μου ὤμους.

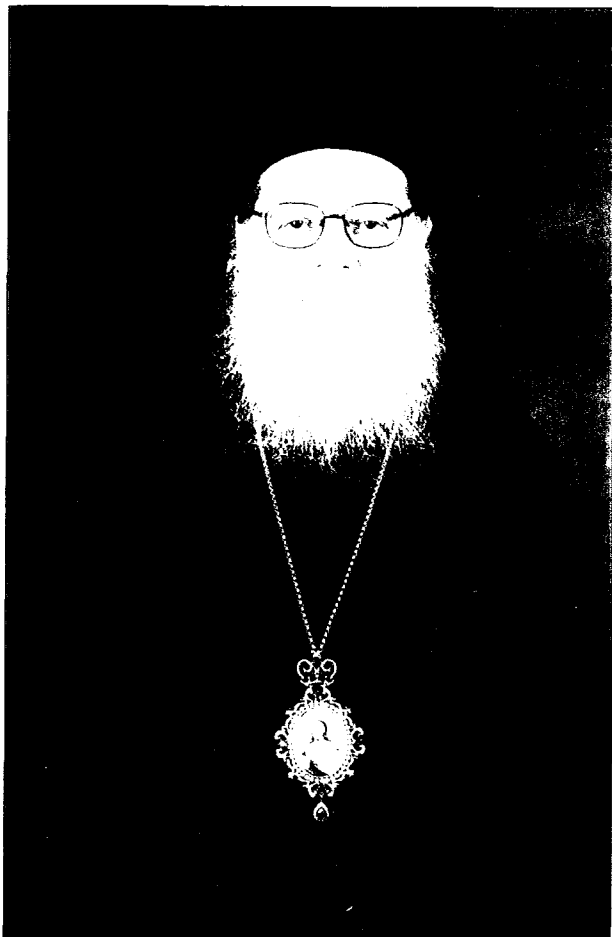
Καλοῦμαι νὰ ποιμάνω πατρικῶς καὶ θεαρέ-
στως ἓνα λαὸν μαρτυρικὸν καὶ πολυπάθον, πονε-
μένον μὰ καὶ εὐλογημένον μὲ πλεῖστας εὐλογίας.
Ἐνα λαόν, ὁ ὁποῖος ἐκράτησε μὲ νύχια καὶ μὲ δό-
ντια τὴν πίστιν του εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἀγάπην
του εἰς τὴν Πατρίδα.

Ὁ λαὸς, τὸν ὁποῖον σήμερον καλοῦμαι νὰ δια-
ποιμάνω, δὲν εἶναι ἄγνωστος εἰς ἐμέ. Ἐπὶ τριάκον-
τα καὶ τρία ἔτη τὸν διηκόνησα μὲ ἀγάπην περισ-
σὴν. Ἀφουγκράστηκα τὸν ἀναστεναγμόν του,
συμπόνεσα μὲ τὸν πόνον του, ὄνειρεύτηκα μὲ τὰ
ὄνειρά του, ἀγωνίστηκα διὰ τὰ δίκαιά του. Ὁ
λαὸς αὐτὸς εἶναι ἓνας ὑπέροχος λαὸς διὰ τὸν
ὁποῖον ἀξίζει νὰ θυσιασθῇς.

Εἰς ὅλα τὰ χρόνια τῆς ταπεινῆς διακονίας μου,
ἀνεπτύχθη μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ λαοῦ, μία δυνατὴ,
μία ἀμοιβαία σχέση ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ. Καὶ κατὰ
τὴν εὐσημιον ταύτην ἡμέραν καλοῦμαι νὰ ἀνανεώσω
αὐτὴν τὴν ἀγάπην εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι βαρεία ἡ πνευματικὴ κληρονομία καὶ ἡ
Ἀρχιερατικὴ μου διακονία, ἀλλὰ καὶ αἱ προσδοκί-
αι ὅλων ἀπὸ τὸν νέον Ἐπίσκοπόν σας εἶναι πολ-
λαί. Δὲν ἐλπίζω εἰς τὰς ἰδικὰς μου δυνάμεις,
μᾶλλον δὲ πιστεύω ὅτι *“ἡ δύναμις μου ἐν ἀσθε-
νεῖᾳ τελειοῦται ... ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι
ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ’ ἐμέ ἡ
δύναμις τοῦ Χριστοῦ”* (Β Κορ. 12,9).

Εἰς τὴν ἀδιάκοπον ἀποστολικὴν διαδοχὴν τῶν
ποιμένων τῆς Θεοσυστάτου Ἐκκλησίας, καλοῦμαι

Ὁ Φλωρίνης Θεόκλητος

καὶ ἐγὼ σήμερον, κεχειροτονημένος πλέον Ἀρχιερεὺς, μετὰ τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, δι' ἐπιθέσεως τῶν Τιμίων Χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Χριστοδούλου καὶ πλειάδος Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, νὰ καταστῶ ποιμὴν τῆς λογικῆς ταύτης ποίμνης τοῦ Χριστοῦ.

Δύσκολον καὶ κοπιαστικὸν τὸ τοῦ ποιμένου ἀξίωμα. *“Ἀκανθώδη βᾶτο”*, ὀνομάζει τὴν υπερτάτην αὐτὴν σκοπιὰν τοῦ Ἀρχιερατικοῦ θρόνου ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Διάλογος. Τὸ δυσκατόρθωτον τοῦτο πρᾶγμα *“ἔργον”* ὀνομάζουν οἱ Πατέρες. *“Ἔργον τὸ πρᾶγμα, οὐκ ἄνεσις. Φροντίς, οὐ τρυφή, λειτουργία ὑπεύθυνος, πατρικὴ κηδεμονία, οὐκ ἀλογοθέλητος ἐξουσία”* (Ἰσίδ. Πηλ. 3,216).

“Ἔργον Θεοῦ”, ἀδελφοί μου, ἡ Ἀρχιερωσύνη, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον *“αὐτῆς ἄπτεται τῆς ψυχῆς, καὶ διαβαίνει τοὺς οὐρανούς”*

(Περὶ Ἱερ. Λόγος 3,5).

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά. Κατὰ τὴν ἱερὰν αὐτὴν στιγμὴν τῆς ἐνθρονίσεώς μου, δηλῶ πρὸς ὑμᾶς ὅτι ἐν τῇ Ἀρχιερατικῇ διακονίᾳ ταύτῃ, οὐκ ἄρξω ἐγὼ, Κύριος ἄρξει ὑμῶν, καὶ οὗτος θὰ ποιήσῃ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἐν χάριτι καὶ ἀληθείᾳ, ὅτι Αὐτός ἐστιν ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ θεὸς τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ, ὑπὲρ ὑμῶν, τῶν προβάτων Αὐτοῦ.

Εἴθισται κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν τῆς Ἐνθρονίσεως νὰ ἀκούωνται ἀπὸ τὸν νέον Ἐπίσκοπον τὰ ὁράματα καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἀρχιερατικῆς του διακονίας. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴν ἐκθέσω τώρα τὸ πρόγραμμα διὰ τὴν διοίκησιν τῆς Μητροπόλεως. Ἀντὶ νὰ ἐπαγγέλλωμαι εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ποιμαντορίας, εἶναι φρονιμώτερον νὰ με κρίνῃ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου τοῦ ἔργου μου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, μᾶλλον καὶ ἐπέκεινα τούτου, νὰ με κρίνῃ ὁ δίκαιος κριτής, *“ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ”*. Ὁχι, ὅτι δὲν ἔχω ὄνειρα καὶ προγράμματα. *“Πολλὰ φρονῶ ἐν Θεῷ, ἀλλ' ἐμναστὸν μετρῶ ἵνα μὴ ἐν καυχῇσιν ἀπόλωμαι”* (Ἰγνατίου, πρὸς Τραλλ. 4).

Ἐν τούτοις ὅμως εἶμαι ὑποχρεωμένος περιληπτικῶς νὰ ἐκθέσω μερικὰς σκέψεις μου.

1. Θὰ προσπαθῇσω νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς τὴν Μητροπολιτικὴν μου Περιφέρειαν ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, διότι ὁ Θεὸς εἶναι Ἀγάπη, κατὰ τὸν ἐπιστήθιον μαθητὴν, καὶ τὸ γνῶρισμα τῶν ἀληθινῶν μαθητῶν του εἶναι ἡ μετὰ αὐτὸν ἀγάπη. Ὑπεράνω ὅλων τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ συγκροτοῦν τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας βρίσκεται ἡ Ἀγάπη. Ὁδὸς κατ' ὑπερβολὴν, ἀνωτέρα καὶ σωτηριωδεστέρα. Ἡ βίωσις τῆς ἀγάπης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, προτρέπει τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ.

“Εὰν ἀγαπᾶτε με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε” (Ἰω 14,15) διδάσκει ὁ Κύριος, καὶ ἀναλύει ὁ Μέγας τῆς Καισαρείας φωστήρ: *“Δῆλον καὶ ἀναπόφωτον ὅτι χωρὶς ἀγάπης, κἂν γένηται τὰ προστάγματα καὶ τὰ δικαιώματα καὶ φυλαχθῶσιν αἱ ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου καὶ τὰ μεγάλα χαρίσματα ἐνεργηθῇ, ἀνομίας ἔργα λογισθήσεται”* (Λόγος περὶ Βαπτίσματος).

Ἡ ἀγάπη αὐτὴ θὰ ἤθελον νὰ πρυτανεύσῃ εἰς τὰς καρδίας ὅλων τῶν πιστῶν τῆς Μητροπόλεώς μου, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Μετὰ αὐτὴν θὰ οἰκοδομήσωμεν ὅλα τὰ ἔργα εἰς τὴν Μητρόπολιν μας, τὰ ὁποία εὐελ-

πιστῶ ὅτι θὰ ἀποκαλοῦνται ἔργα ἀγάπης.

Ἀδελφοί, *“διώκετε τὴν ἀγάπην”* (Α Κορ. 14,1) προτρέπει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν. Τὸ αὐτὸ συμ-
προτρέπει ὑμᾶς καὶ ὁ Ἐπίσκοπός σας. Ἐὰν δὲ
αἰσθανόμεθα ὅτι ἐψύγη ἡ ἀγάπη μας καὶ ἐχάθη,
τότε ἄς πεισθῶμεν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ μεγάλου δι-
δάχου, ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ποὺ πα-
ραγγέλλει *“νὰ τρέξωμεν πολλά, διὰ νὰ τὴν φθά-
σωμεν καὶ νὰ τὴν ξαναφέρωμεν πίσω”*. Πρῶτος εἰς
αὐτὸν τὸν πνευματικὸν ἀγῶνα δρόμου θὰ βρίσκε-
ται προσευχόμενος ὁ Ἐπίσκοπός σας. Ἀλλωστε,
κατὰ τὸν ψυχρογνώστην Ἰωάννην τὸν Σιναίτην, τὸν
ἀληθινὸν ποιμένα θὰ τὸν κρίνῃ ἡ ἀγάπη Του.

Αὐτὸ τὸ ὅποιον θὰ ἤθελον ὁμως νὰ τονίσω
εἶναι ὅτι ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ εἶναι συνδεδεμένη μὲ
τὴν ἀλήθειαν.

Ἀγάπη χωρὶς ἀλήθειαν εἶναι ἀγάπη κίβδηλος,
δολία, μεμπτή καὶ ἐπικίνδυνος. Ἡ Ἱστορία τῆς
Ἐκκλησίας μας γενικῶς, ἀλλὰ καὶ τῆς τοπικῆς
Ἐκκλησίας, μᾶς διδάσκει πὼς ἀγάπη ἄνευ ἀληθεί-
ας, ἀποτελεῖ τροχοπέδην διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουρ-
γίαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁργανισμοῦ.

Ἐν ἀγάπῃ θὰ καλύψω κάθε ἀνθρωπίνην ἀδυ-
ναμίαν. Θὰ κατανοήσω κάθε ἀνθρώπινον λάθος,
θὰ ἀποδώσω τὴν συγγνώμην μου εἰς κάθε ἀνθρώ-
πινον σφάλμα, ἀλλὰ θὰ ἀποδοκιμάσω κάθε τι τὸ
ὅποιον, κάτω ἀπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ἀγάπης,
ὑποκρύπτει μικροσκοπιότητες, αἱ ὁποῖαι οὐσια-
στικὰ τραυματίζουν τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὑπεράνω πάντων τὸ ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας
καὶ οὐδὲν ἄλλο.

2. Καρπὸς αὐτῆς τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθινοῦσης
ἀγάπης εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότης. Θὰ ἔλεγον ὅτι
εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀγωνία τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν
Ἀρχιερατικὴν Προσευχὴν ὁ Κύριος ταυτίζει τὴν
ἐνότητα τῶν πιστῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μὲ τὴν ἐνότη-
τα τῶν προσώπων τῆς Ἀγίας Τριάδος. *“Οὐ περὶ
τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πι-
στευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάν-
τες ἐν ᾧσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν σοί”*
(Ἰω ιζ' 20,21).

Ἡ ἐνότης αὐτὴ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξεφράσθη εἰς
τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐπισκόπου. Κατὰ τὸν θεοφόρον
Ἰγνάτιον *“οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι καὶ ὁ
λοιπὸς κληρὸς ἅμα παντὶ τῷ λαῷ, τῷ Ἐπισκόπῳ
πειθαρχεῖτωσαν, ὁ Ἐπίσκοπος τῷ Χριστῷ, ὡς ὁ
Χριστὸς τῷ Πατρί. Καὶ οὕτως ἡ ἐνότης διὰ πάν-*

των σώζεται” (Φιλαδ. 4).

Ἡ ὑπακοή εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, ἀποτελεῖ ὑπα-
κοὴν εἰς τὸν ἴδιον τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀφοῦ ὁ
Ἐπίσκοπος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εὐρίσκεται εἰς τόπον
καὶ εἰς τύπον Ἰησοῦ Χριστοῦ. *“Χωρὶς Ἐπισκόπου
μηδὲν ποιεῖτε, τὴν ἔνωσιν ἀγαπάτε, τοὺς μερι-
σμοὺς φεύγετε, μιμηταὶ γίνεσθε Ἰησοῦ Χριστοῦ,
ὡς καὶ αὐτὸς τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ”* (πρὸς Φιλαδ. 7).

Ἐν πόνῳ καρδίας *“παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀδελφοί,
διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ἧ ἑν ὑμῖν
σχίσματα”* (Α Κορ. 1,10). Ἄς διατηρήσωμεν τὴν
ἐνότητα τῆς πίστεως, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης,
διὰ νὰ παύσῃ ἡ Ἐκκλησία νὰ κλυδωνίζεται.
*“Ὅπου μερισμὸς ἐστὶ καὶ ὀργή, ἐκεῖ Θεὸς οὐ κα-
τοικεῖ”* (Φιλαδ. 8). Ἄς εἴμεθα ἅπαντες ὁμόψυχοι
“ἐν τῷ αὐτῷ νοῷ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ” (Α Κορ.
1,10), διὰ νὰ ἀπολαμβάνωμεν πάντοτε ἐν τῇ
Ἐκκλησίᾳ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἐπισκόπου σας, δὲν
ὑπάρχουν διακρίσεις. Ὅλοι χωροῦν. Οἱ πάντες θὰ
ἀπολαύσουν τῆς εὐλογίας του, ἀρκεῖ νὰ ἐπιθυ-
μοῦν νὰ διακονήσουν τὴν τοπικὴν Ἐκκλησίαν,
ἄνευ συμφερόντων καὶ σκοπιμοτήτων, ταπεινῶς,
ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ.

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, δὲν ἐργαζόμεθα μόνον, κυ-
ρίως συνεργαζόμεθα. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ Ἐκκλη-
σία δὲν εἶναι κατ' οὐδένα τρόπον φέουδον κανε-
νός, διὰ νὰ ἔχῃ τὴν ἀποκλειστικὴν τῆς χρῆσιν.
Εἶναι *“Θεοῦ γεώργιον”* ἡ Ἐκκλησία, *“Θεοῦ οἰκο-
δομή”* (Α Κορ 3,9) τὴν ὁποίαν ἐκαλλιέργησεν καὶ
ἐκτίσεν ὁ Κύριος διὰ τοῦ τιμίου Του αἵματος. Εἰς
Αὐτὸν μόνον ἀνήκει καὶ κατ' οἰκονομίαν διακο-
νοῦμεν ἅπαντες ἐν Αὐτῇ.

Ὅποιος θέλει νὰ παραβιάσῃ τὴν μεγίστην
αὐτὴν ἀλήθειαν, αὐτομάτως θέτει ἑαυτὸν ἐκτὸς
τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκτὸς τῶν εὐλογιῶν τοῦ ἐπι-
σκόπου, διότι διαμελίζει τὸν ἄραφον χιτῶνα τοῦ
Χριστοῦ.

Ἄν ἀληθῶς θέλωμεν νὰ ἔλθῃ ἡ εἰρήνη τοῦ Χρι-
στοῦ εἰς ἡμᾶς καὶ νὰ πρυτανεύσῃ ἡ ἐν Χριστῷ ἐνό-
της, ἄς παραμερίσωμεν τὰ πάθη καὶ τὰς ἐριδας.
*“Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ παρακλήσεως δόξῃ
ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις, κατὰ Χριστὸν
Ἰησοῦν, ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζητε
τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ”* (Ρωμ. 15, 5.6).

3. Τὸ σημαντικώτερο κομμάτι τῆς διακονίας μου εἶναι οἱ ἄμεσοι συνεργάτες μου, πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι. Εἰς τὸ πολύτιμον αὐτὸ κομμάτι θὰ δώσω ὅλην μου τὴν προσοχή, καὶ ὅλον μου τὸ ἐνδιαφέρον, διότι γνωρίζω τὸν λόγον τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, *Τί νὰ σὲ κάνω ἐσένα πὺν εἶσαι καλὸς ποιμένας, ὅτι οἱ συνεργάτες σου εἶναι ἀχρεῖοι*.

Ἀγαπητοὶ μου συμπρεσβύτεροι Ἱερεῖς,

Σεῖς εἴσθε οἱ ἀδελφοί μου καὶ οἱ συστρατιῶται μου. Σεῖς εἴσθε, κατὰ τὸν Θεόφορο Ἅγιο, οἱ ὀφθαλμοί, αἱ χεῖρες καὶ τὸ στόμα τοῦ Ἐπισκόπου. Σεῖς εἴσθε ἡ δόξα τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ὁ Ἐπίσκοπος δόξα καὶ κεφαλὴ σας. Σεῖς εἴσθε οἱ σύμβουλοι τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τῆς Ἐκκλησίας στέφανος. Σεῖς εἴσθε *“συνέδριον καὶ βουλὴ”*, εἰς τόπον συνεδρίου τῶν ἀποστόλων, *“καὶ διάκονοι οἱ πεπιστευμένοι διακονίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ”* (Ματθ. 6).

Ἐπίσκοπος καὶ κληρικοί, εἴμαστε ἀδελφοί καὶ Ἀπόστολοι καὶ Ὑπηρέται Χριστοῦ καὶ Οἰκονόμοι πιστοὶ μυστηρίων Θεοῦ. Εἴμαστε ἀπεσταλμένοι τοῦ Κυρίου ἐν τῷ κόσμῳ. Ὅφειλομεν νὰ ζῶμεν διὰ τὸ ποίμνιόν μας καὶ οὐχὶ ἀπὸ τοῦ ποιμνίου. Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐπισκόπου σας θὰ βρῆτε τὸν φιλόστοργον πατέρα, τὸν ἀδελφὸν καὶ προστάτην σας. Χαρίστε μου τὴν ὑπακοήν σας, σὰς χαρίζω τὴν ἀγάπην μου. Ἀγαπήσατε τὸ ποίμνιον καὶ θὰ ἀγαπηθῆτε ὑπ’ αὐτοῦ. Θυσιασθεῖτε δι’ αὐτὸ ὡς καλοὶ ποιμένες, καὶ κυρίως ἀποφύγετε τὰ σκάνδαλα, διότι *“οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι’ οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται”* (Μτ 18,7).

Ζητῶ νὰ συνεχίσωμεν τὴν συνεργασίαν μας *“τῇ ὁμονοίᾳ καὶ συμφώνῳ γνώμῃ”*, συνηρμοσμένοι ὡς *“χορδαὶ κιθάρα”* (Εφεσ. 4), διὰ νὰ ἀποφεύγονται τοιοῦτοτρόπως τὰ σκάνδαλα καὶ αἱ ἔριδες καὶ ἔτσι νὰ δοξάζεται ὁ ἐν Τριάδι Θεὸς καὶ νὰ οἰκοδομῆται τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

4. Χάριτι Θεοῦ, θὰ προσπαθήσω νὰ καλλιεργηθῇ τὸ ποίμνιον λατρευτικῶς καὶ πνευματικῶς. Ἐπιθυμία μου εἶναι, εἰς κάθε ἐνοριακὸν ναόν, νὰ χτυπᾷ ἡ καμπάνα πρωὶ καὶ ἐσπέρας. Γνωρίζων τὴν ἀξίαν τῆς λατρευτικῆς ζωῆς, ζωηρῶς ἐπιθυμῶ νὰ τελοῦνται κανονικῶς καὶ ὁμοιομόρφως αἱ ἀκολουθίαι τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας. Αἱ ἱεραὶ ἀγρυπνίαι θὰ ἤθελον νὰ πυκνώσουν καὶ αἱ ἱεραὶ πανη-

γύρεις νὰ λάβουν λαμπροτέραν μορφήν. Θὰ συγκροτηθῇ ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία θὰ μελετᾷ τὴν οἰκοδόμησιν ναῶν καὶ τὴν ἀγιογράφησιν των, διὰ νὰ ἀποφευχθῇ τὸ φαινόμενον τῆς κακοτεχνίας καὶ ἀκαλαισθησίας εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς.

Ἐν τῷ αὐτῷ ἐπιθυμῶ νὰ πυκνώσῃ τὸ ἱερὸν κήρυγμα τὴν ὥραν τῆς θείας Λατρείας ὡς καὶ ἡ Κατήχησις. Ὁ ἱερὸς ἄμβων νὰ μεταγγίξῃ ρήματα ζωῆς αἰωνίου εἰς τὸν κουρασμένον καὶ ἀποπροσανατολισμένον σύγχρονον ἄνθρωπον. Μέλος καὶ λόγος, λατρεία καὶ κήρυγμα, θὰ ἤθελον νὰ εἶναι ἡ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως. Πολλὰ δὲ στηρίζω διὰ τὴν πραγματοποιήσιν αὐτῆς μου τῆς ἐπιθυμίας, εἰς τὴν βοήθειαν τῶν ἐκλεκτῶν καὶ καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν τῆς περιφερείας μας, ὅπως καὶ εἰς τοὺς συλλόγους αὐτῶν.

Θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἅπαντες οἱ κληρικοὶ τῆς Μητροπόλεως ὡς καὶ οἱ λαϊκοὶ ἱεροκλήρυκες καὶ οἱ κατηχηταὶ καὶ αἱ κατηχήτρια. Ἐπιπλέον θὰ προσκαλοῦνται κατὰ καιροὺς ἀγιορεῖται μοναχοί, διὰ νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν ἐρημίαν τῶν πόλεων μας τὴν κοινωνίαν τῆς ἐρήμου, καὶ νὰ δροσίξουν τὴν ξηραμμένην καρδίαν μας, διὰ τῆς αὔρας τοῦ μυροβόλου Ἀθωνος, μὲ τὴν τέλεσιν ἱερῶν ἀγρυπνιῶν καὶ ὁμιλιῶν.

Γνωρίζομεν ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς τὸ ἄκρον τῆς πατρίδος, ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὸ κέντρον. Ὅμως τὸ γεγονὸς ὅτι φυλάσσομεν Θερμοπύλας, μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα, ὅχι νὰ ἐπαιτοῦμεν, οὔτε κἂν νὰ παρακαλοῦμεν, μὰ νὰ ἀπαιτοῦμεν. Καὶ αὐτὴν τὴν ἱερὰν στιγμήν, ἀπευθύνομαι εἰς ὅλους τοὺς ἐπιστήμονας τῆς περιφερείας μας, καθὼς καὶ εἰς ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ἐπιστήμονας, οἱ ὅποιοι κοσμοῦν τὰ ἀνώτερα καὶ ἀνώτατα πνευματικὰ ἱδρύματα τῆς Πατρίδος μας. Σὰς προσκαλῶ, ἀδελφοί, νὰ πλαισιώσετε τὸ πνευματικὸν ἔργον τῆς Μητροπόλεώς μας. Οἱ ὁραματισμοί μας διὰ τὴν ἵδρυσιν σχολῆς γονέων, σεμναρίων, ἐπιμορφώσεως κληρικῶν, πρεσβυτέρων, κατηχητῶν, νέων οἰκογενειῶν, σὲ μεγάλο βαθμὸ θὰ πραγματοποιηθοῦν μὲ τὴν ἰδικήν σας βοήθειαν. Σὰς προτείνω χεῖρι συνεργασίας. Σὰς παρακαλῶ, μὴν ἀρνηθῆτε τὸ δικό σας. Διαβάντες εἰς Μητρόπολιν, βοηθήσατε ἡμᾶς.

5. Μία μεγάλη μου ἀγάπη εἶναι ὁ Μοναχισμός. Καὶ μία μεγαλυτέρα μου ἐπιθυμία εἶναι ἡ ἀναβίωσις μοναστικῶν κοινοβίων εἰς τὸν χῶρον τῆς Μη-

τροπόλεώς μας. Ὁρθῶς ἔχει λεχθεῖ ὅτι ὁ Μοναχισμός εἶναι ὁ πνεύμων τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ἤθελον ἡ Μητρόπολὶς μου νὰ παραμείνῃ ἄνευ πνεύμονος, ἄνευ τοῦ ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ.

Ἡ σκέψις μου αὐτομάτως ταύτην τὴν στιγμὴν ἀγκαλιάζει τὴν μονὴν τῆς μετανοίας, τὴν ἱστορικὴν ἱερὰν μονὴν Κοιμήσεως Θεοτόκου Κλαδορράχης. Ὁνειρον ἐτῶν ἦτο ἡ ἀναβίωσις τῆς μονῆς ταύτης καὶ ἡ οὐσιαστικὴ ἐπ'ἀνδρωσίς της μὲ ἀνδρικήν ἀδελφότητα.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, προβάλλει ἑτέρα ἱστορικὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Μάρκου Πρώτης. Ἡ μονὴ αὕτη, καύχημα πάντων τῶν πιστῶν, Θεοῦ θέλοντος, θὰ στεγάσῃ τὸν γυναικεῖον ἡσυχαστικὸν μοναχισμόν.

Καλῶ ἅπαντας ὑμᾶς νὰ βοηθήσετε, ὥστε αἱ δύο αὗται ἱστορικαὶ μοναὶ νὰ ἀνακαινισθοῦν καὶ νὰ ξαναζωντανεύσουν. Σὺν Θεῷ, ἥδη ὑπάρχουν μικραὶ ἀδελφότητες, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπανδρώσουν τὰ ὡς ἄνω μοναστήρια.

Κοντὰ εἰς αὐτὰ θὰ ὑποστηρίξω καὶ θὰ ἀγκαλιάσω τὰς δύο λειτουργούσας ἱερὰς μονὰς, τὴν ἀνδρῶαν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Μηλοχωρίου καὶ τὴν γυναικεῖαν τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης.

6. Θὰ συνεργαστῶ πατρικῶς μὲ ὅλας τὰς ὀρθόδοξους ἱεραποστολικὰς καὶ φιλανθρωπικὰς Ἀδελφότητας, τὰς μαχίμους αὐτὰς μονάδας τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι προσέφερον καὶ προσφέρουν πολλὰς πνευματικὰς, ἱεραποστολικὰς καὶ φιλανθρωπικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸν τόπον μας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐφ' ὅσον βεβαίως, εἰς πᾶν ὅ,τι πνευματικὸν ἐπιτελοῦν, ἔχουν τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἐπισκόπου των.

7. Ἡ Μητρόπολις θὰ εἶναι ἀνοιχτὴ καὶ προσιτὴ εἰς ὅλους καὶ κυρίως εἰς τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους, διότι αὐτοὶ εἶναι οἱ πρίγκηπες τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ Μητρόπολις δὲν εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Δεσπότη, ἀλλὰ σπίτι ὅλων σας. Θὰ χαίρομαι λοιπὸν νὰ σὰς συναντῶ εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Οἶκον.

8. Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις ἡμῶν, ὡς γνωστόν, εἶναι μία ἀπὸ τὰς πτωχὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὸν εὐλαβῆ λαὸν νὰ πρωτοπορῇ εἰς τὰ ἔργα τῆς φιλανθρωπίας καὶ εὐποιΐας.

Μὲ ἡγήτορα τὸν γηραιὸν προκάτοχόν μου, τὸν Μητροπολίτην Αὐγουστίνον, ἐπέδειξε φιλανθρω-

πικὸν ἔργον ἀξιοζήλευτον. Οἰκοτροφεία, Γηροκομεῖα, Κατασκηνώσεις, Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον καὶ πλέον τῶν ἑκατὸ ἐνοριακῶν, εἶναι μερικὰ δείγματα τῆς φιλανθρωπικῆς δραστηριότητος. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ συνεχίσω καὶ νὰ τὸ ἐπεκτείνω. Πιστεύω ὅτι ἀπὸ τὰ πρόωιστα μελήματα τοῦ ποιμένου εἶναι ἡ κάλυψις καὶ τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν, *“τοῦ ἄρτου τοῦ ἐπιουσίου”* τῶν πνευματικῶν του τέκνων.

Δηλώνω δὲ ἀπεριφράστως ὅτι εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χρημάτων, τὸ ὁποῖον θεωρῶ ἱερὸν, θὰ ὑπάρχῃ πλήρης διαφάνεια, ὥστε εἰς κάθε στιγμὴν νὰ δίδεται λόγος *“παντὶ τῷ αἰτοῦντι”*.

9. Εἰς τὴν μέχρι τοῦδε διακονίαν μου, ἀπέδειξα ὅτι δὲν ἀνήκω εἰς κανένα κόμμα. Ἡ Ἐκκλησία οὔτε πολιτεύεται οὔτε ἀντιπολιτεύεται. Θὰ εἶμαι καὶ πάλιν ὡς ἡ κλῶσσα, ἡ ὁποία ὑπὸ τὰς πτέρυγας της προστατεύει καὶ ἀγκαλιάζει τὰ παντὸς χρώματος πουλιά της. Τα κόμματα χωρίζουν, ὁ Χριστὸς ἐνώνει.

Θὰ ἀνήκω μόνον εἰς τὸν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἰς τὸ στόμα μου ἔχω τὸν ὕμνον *“οὐκ ἀρνησόμεθά σε φίλη ὀρθοδοξία”* καὶ εἰς τὰ χαρμόλυπα τραγούδια μου, ἔχω ὡς ἐπωδὸν, τὸ τοῦ Μητροπολίτου Αὐγουστίνου. *“Ἡ Μακεδονία ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντα Ἑλληνική”*.

Μετὰ συγκινήσεως ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἰς τὸν ἁγιασμένον τοῦτον τόπον ἀπὸ τὰ αἵματα μυριάδων ἁγίων καὶ ἡρώων τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ἐπολέμησεν ὁ ἀείμνηστος πατὴρ μου Βασίλειος, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Μακεδονίας μας ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ. *Ἄς εἶναι ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία!*

10. Κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην στιγμὴν, αἰσθάνομαι ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην ἡ σκέψις καὶ ἡ ἀγάπη μου νὰ ἀγκαλιάσῃ καὶ τοὺς μακρὰν ἀδελφούς. Μὲ ἰδιαίτεραν συγκίνησιν ἀπευθύνω ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν καὶ εὐλογίαν πατρικὰς εἰς ἅπαντας τοὺς ξενιτευμένους, οἱ ὁποῖοι κατάγονται ἐκ τῆς ἡμετέρας μητροπολιτικῆς περιφερείας. Τοὺς διαβεβαῶ, ὅτι ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία τοὺς αἰσθάνεται ὡς τέκνα της ἀληθινά, χαίρει διὰ τὴν πρόοδόν των καὶ καυχᾶται ἐν Κυρίῳ διὰ τὴν προσήλωσίν των εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν καὶ εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα.

11. Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν σήμερον νὰ μὴν ἐνθυμηθῶ μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως καὶ ἀγάπης τοὺς θλιβομένους, τοὺς ἀσθενοῦντας ἔνεκα σωμα-

τικῶν καὶ ψυχικῶν ἀσθενειῶν, τοὺς ἐξαρτημένους ὑπὸ τῶν παραισθησιογόνων οὐσιῶν, τοὺς πένητας, τοὺς ἀνέργους, τοὺς εὐρισκομένους εἰς πᾶν εἶδος δοκιμασίας. Αἱ θερμαὶ προσευχαί μας ὑπὲρ αὐτῶν ἅς ἀποβοῦν βακτηρία ἐπιστηριγμοῦ εἰς τὸν ἀγῶνα των καὶ ἅς εἶναι βέβαιοι ὅτι ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἐπισκόπου θὰ σταθῇ ἀρωγὸς εἰς πᾶσαν ἀνάγκην των.

12. Ἐνδακρυσ ἀπευθύνομαι εἰς τοὺς ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικούς καὶ ὀπλίτας τῆς Ἐνάτης Ταξιαρχίας Πεζικοῦ, ἡ ὁποία ἐδρεύει εἰς τὴν περιφέρειάν μας. Τῆς στρατιωτικῆς αὐτῆς μονάδος, ἡ ὁποία ἔθεσεν ὡς σκοπὸν τῆς τὴν διαφύλαξιν τῶν βορείων συνόρων τῆς Ἑλληνικῆς γῆς.

Γενναῖοι ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοὶ καὶ ὀπλίται, παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἡ μήτηρ Ἑλλὰς σᾶς ἔθεσεν μεθ' ἡμῶν, εἰς τὸν προμαχῶνα τοῦτον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μὴ λησμονήτε τὴν ἱερὰν ἀποστολήν σας. Εὐχομαι ποτὲ νὰ μὴν χρειασθῇ νὰ ἐμπλακῶμεν εἰς πόλεμον καὶ ἡ εἰρήνη νὰ βασιλεύῃ παντοῦ. Ἀλλ' ἐὰν χρειασθῇ καὶ ἡ Πατρις τὸ καλέσῃ, μὲ πρῶτον τὸν Ἐπίσκοπόν σας καὶ μὲ Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, θὰ χύσωμεν καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μας, ὑπὲρ τῆς γλυκυτάτης μας πατρίδος. Μὴν λησμονήτε τοὺς ἐνδόξους προγόνους μας, *“ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῶν κάρρονες”*.

13. Ἀπευθύνομαι καὶ εἰς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας τῆς περιοχῆς. Γνωρίζω καὶ ἀναγνωρίζω τὸ σημαντικώτατον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπιτελοῦν εἰς τὴν περιοχὴν μας, διὰ τὴν τήρησιν τῆς ἐννόμου τάξεως, διὰ τὴν πάταξιν τῆς ἐγκληματικότητος, τὴν περμπόδισιν τῆς διακινήσεως τῶν ναρκωτικῶν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς λαθρομεταναστεύσεως. Ἀποτελεῖτε σημαντικό τμήμα τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας. Ἄς γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ Ἐπισκόπου, προσβλέπει εἰς αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει εἰς τὴν μεθ' ὑμῶν ἀρίστην συνεργασίαν.

14. Τιμῶ ἅπαντας τοὺς φορεῖς τῆς Μητροπολιτικῆς μας περιφέρειας. Πιστεύω ὅτι θὰ συνεχίσωμεν τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν συνεργασίαν μας. Τοὺς διαβεβαιῶ ὅτι εἰς κάθε δίκαιον αἴτημά των, θὰ ἔχουν τὸν Ἐπίσκοπον πρωτοπόρον καὶ συμπαράστατον. Ἡ περιοχὴ μας ἔχει πλεῖστα προβλήματα, τὰ ὁποία ἐπιζητοῦν ἄμεσες λύσεις. Μὲ ὁμόνοιαν καὶ συντονισμένον ἀγῶνα, κερδίζονται αἱ δυσκολότεραι μάχαι.

15. Διὰ τὸ τέλος ἄφησα αὐτοὺς πού ἐνθυμοῦμαι πρῶτους εἰς τὰς προσευχάς μου. Καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ νέοι τῆς Μητροπόλεώς μας.

Πολυαγαπημένοι μου νέοι καὶ νέες. Σὲ σᾶς στρέφω τὸν λόγον μου καὶ τὴν καρδίαν μου. Προσπαθῶ νὰ ἀτενίσω τὸ βλέμμα σας. Μὰ δὲν τὸ συναντῶ. Καὶ δὲν τὸ συναντῶ, διότι φοβοῦμαι πὼς ἡ ἀπογοήτευσίς πού νιώθετε διὰ πολλὰ, εἶναι μεγάλη. Δὲν μᾶς ἐμπιστεύεσθε, τὸ γνωρίζω. Μὰ γνωρίστε σήμερον κι ἐσεῖς κάτι καρδιόβγαλτον. Ὅτι παρ' ὅλας τὰς ἀδυναμίας, τὰ σφάλματα καὶ τὰς ἀτελείας μας, σᾶς ἀγαποῦμε. Σπουδαία λέξεις ἡ ἀγάπη καὶ γνωρίζω πόσο τὴν ποθεῖτε.

Ὡς πνευματικὸς σας πατέρας, αὐτὴν τὴν ἱερὰν στιγμήν σᾶς ὁμολογῶ ὅτι σᾶς ἀγαπῶ. Μὲ μιὰ ἀγάπη πού πηγάζει ἀπὸ τὸν Ἑσταυρωμένον Ἰησοῦ.

Ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία σήμερον διὰ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς, σᾶς καλεῖ. Σᾶς καλεῖ, ὅχι σὲ μία ἄκαρπη ἀποδοχή μας, ἀλλὰ σὲ ἓνα πνευματικὸν διάλογον. Ἐπαναλαμβάνω τὴν πρόσκλησιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Χριστοδούλου.

Ἐλᾶτε νὰ συζητήσουμε. *“Δεῦτε διαλεχθῶμεν”*. Σίγουρα πολλὰ ἔχουμε νὰ ποῦμε. Εἰς τὴν ἀγκαλιάν τῆς Ἐκκλησίας σίγουρα θὰ βροῦμε σωτηρίους λύσεις.

Μακαριώτατε,

Καὶ τώρα ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐκφράσω μερικὰς ὀφειλομένας εὐχαριστίας.

Εὐχαριστῶ πρῶτον τὸν Ἅγιον Θεὸν καὶ Τὸν δοξολογῶ, διότι ἐποίησεν εἰς ἐμὲ ἐνδοξά τε καὶ ἐξαισία. Εἰς Αὐτὸν ὀφείλεται τὸ Α καὶ τὸ Ω τῆς υπάρξεώς μου. Εἰς Αὐτὸν ὀφείλεται τὸ πᾶν. *Εἴη τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἐυλόγημένον εἰς τοὺς αἰῶνας*.

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας ὑμᾶς, Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, διὰ τὴν ἀμετρον ἀγάπην καὶ κηδεμονίαν σας, ἡ ὁποία ἀνέπαυσεν τὴν καρδίαν καὶ τὰ σπλάγχνα μου. Ταπεινῶς εὐχομαι, ὁ Κύριος νὰ σᾶς χαρίξῃ κρυσταλλίνην ὑγείαν, ἐπ' ἀγαθῶ τῆς ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑθνους ἡμῶν.

Εὐγνωμόνως εὐχαριστῶ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον, διότι ἀπέστειλε τὰς πατρικὰς εὐχὰς του δι' ἐκπροσώπου του καὶ διαδηλώνων τὴν προσήλωσιν καὶ τὸν σεβασμὸν μου εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἐκ βαθέων εὐχαριστῶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας διότι παρίστανται καὶ λαμπρύνουν μὲ τὴν παρουσίαν τους τὴν ἐνθρονισίν μου καθὼς καὶ

διὰ τὴν ποικιλοτρόπως ἐκδηλουμένην ἀγάπην των.

Ἀδελφικῶς εὐχαριστῶ τὸν Σεβασμιώτατον Τοποτηρητὴν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, Μητροπολίτην Καστορίας κ. Σεραφεῖμ, διὰ τὴν εἰλικρινῆ ἀδελφικὴν του ἀγάπην, τὸ συγκινητικὸν ἐνδιαφέρον καὶ τὴν φροντίδα, τὴν ὁποία κατέβαλε διὰ τὴν ὁργάνωσιν τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς τελετῆς καὶ δι' ὅσα τιμητικὰ εἶπεν δι' ἐμέ.

Θερμῶς εὐχαριστῶ τὸν Ἱερὸν Κλῆρον τῆς Μητροπολιτικῆς μου περιφερείας διὰ τὴν ἀμέριστον συμπαράστασιν καὶ τὴν ἁρμονικὴν συνεργασίαν τῆς μέχρι τοῦδε διακονίας μου εἰς τὴν ἀκριτικὴν αὐτὴν περιοχὴν.

Εὐχαριστῶ ἀδελφικῶς τοὺς Καθηγουμένους καὶ Καθηγουμένας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς Ἀδελφούς καὶ Ἀδελφὰς διὰ τὰς προσευχὰς καὶ τὴν ἀδελφικὴν συμπαράστασίν των.

Θερμῶς εὐχαριστῶ τὰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἀρχάς, τοὺς ἐκπροσώπους ὅλων τῶν φορέων, διότι παρίστανται ἐν ἀγάπῃ πολλῇ καὶ χαρᾷ εἰς τὴν ἐνθρόνισίν μου.

Πατρικῶς εὐχαριστῶ τὸν εὐγενὴ καὶ φιλόπατριν λαὸν τῆς περιφερείας μου, διὰ τὴν εἰλικρινή του ἀγάπην, τὴν μεγάλην του ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἐνθουσιώδη αὐτὴν ὑποδοχὴν.

Ἐξαιρέτως δὲ εὐγνώμονας εὐχαριστίας ἐκφράζω πρὸς τὸν σεβάσμιον Γέροντα Φλωρίνη, Σεβασμιώτατον πρῶτον Μητροπολίτην Αὐγουστίνον, πλησίον τοῦ ὁποίου διηκόνησα τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου τριάντα τρία συναπτά ἔτη.

Πολυσέβαστε πάτερ Αὐγουστίνε,

Ἀπὸ σᾶς ἐγνώρισα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ πρὸς πενήντα περίπου ἔτων εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μου πατρίδα τὰ Γρεβενά, ὡς καταγόμενος ἐκ Κυπαρισσίου, καὶ σᾶς ἠκολούθησα ἐν αὐταπαρνήσει καὶ ἀγάπῃ πολλῇ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς.

Ἀπὸ τὰ τίμια χέρια σας ἔλαβον τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ τὸ χάρισμα τοῦ Διακόνου καὶ τοῦ Πρεσβυτέρου. Σεῖς μὲ διωρίσατε Ἱεροκέρυκα καὶ Πρωτοσύγκελλόν σας. Σᾶς ὑπηρετήσα ταπεινῶς, ὡς υἱὸς τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ ἀπέκτησα κοντὰ σας τὴν πείραν τοῦ διοικεῖν καὶ κηρύττειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Ἐσᾶς τὸν σοφὸν καὶ φλογερὸν ἐργάτην τοῦ θείου λόγου διαδέχομαι εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς ἀκριτικῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

Σεβαστέ μου Γέροντα,

Σήμερον πραγματοποιεῖται ὁ πατρικὸς σας πόθος. Ὁ πρωτοσύγκελλός σας γίνεται διάδοχός σας. Μείνατε ἥσυχος, Γέροντα, διότι τὸ πηδάλιον τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκεται εἰς τὰ χεῖρας πνευματικοῦ σας τέκνου, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ τὸ Χριστὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ συνεχίσῃ, ὅσον δύναται, τὸ πλούσιον ποιμαντικόν, κηρυκτικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν ἔργον σας, καὶ χάριτι Θεοῦ θὰ τὸ ἐπεκτείνῃ, ὅσον οἱ δύσκολοι καιροὶ ἀπαιτοῦν.

Γνωρίζω ὅτι διαδέχομαι ἓνα ἀγωνιστὴν τῆς ὀρθοδοξίας καὶ οἱ ἀσθενεῖς μου ὥμοι κάμπτονται. Διακαῆς ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν οἶκον, ἐκεῖ ὅπου πραγματικῶς ἀνήκετε. Ἀναμένομεν λοιπὸν τὴν ἐπιστροφὴν σας, ἐὰν αὐτὸ φυσικὰ ἀποτελεῖ καὶ ἰδικὴν σας ἐπιθυμίαν.

Εὐχεσθε, Γέροντά μου, νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ σωτηριῶδες τοῦτο ἔργον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ καὶ νὰ ἔχῃ εὐδόκιμον ποιμαντορίαν, ἐπ' ἀγαθῷ ἀθανάτων ψυχῶν καὶ τῆς φιλάτης μου πατρίδος.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀγιώτατοι Ἱερεῖς,

Εὐλογημένε Λαὸ τοῦ Θεοῦ,

Εὐχεσθε νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην διακονίαν τοῦ Ἐπισκόπου καὶ νὰ ἀναδειχθῷ “δόκιμος καὶ ἀνεπαίσχυντος ἐργάτης” τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ, καὶ νὰ μαρτυρήσῃ εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μου, Χριστὸν ἐληλυθότα ἐν σαρκὶ καὶ νὰ διακηρύξῃ ὅτι “οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία· οὐδὲ γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς” (Πράξ. 4,12).

Ἀδελφοί μου, σᾶς χαρίζω ὁλόκληρη τὴν καρδιά μου. Σεῖς εἴσθε πλέον “ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ἐν Κυρίῳ” (Α Κορ 9,2).

Ἀποδίδω εἰς ὅλους σας τὴν ὀφειλὴν καὶ “εἰς οὐδένα οὐδὲν ὀφείλω, εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν. Πλήρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη”.

Ἀρχὴ τῶν πάντων ὁ περὶ Θεοῦ λόγος. Τέλος δὲ τοῦ λόγου ἡμῶν ἡ πρὸς τὸν Λόγον προσευχή:

“Σὺ εἰ, Κύριε, ἡ βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, ὁ τῶν χεμαζομένων σωτήρ, ὁ τῶν πλεόντων λιμὴν, ὁ τῶν νοσοῦντων ἰατρός. Αὐτὸς τοῖς πᾶσι τὰ πάντα γενοῦ, ὁ εἰδώς

*ἐκαστον καὶ τὸ αἶτημα αὐτοῦ, οἶκον καὶ τὴν χρει-
αν αὐτοῦ. Πάντας ἡμᾶς πρόσδεξαι εἰς τὴν βασι-
λείαν σου, υἱοὺς φωτὸς καὶ υἱοὺς ἡμέρας ἀναδεί-
ξας. Τὴν σὴν εἰρήνην καὶ τὴν σὴν ἀγάπην χάρισαι
ἡμῖν. Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντα γὰρ ἀπέδωκας
ἡμῖν". Ἀμήν.*

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1932 εἰς Κυπαρίσιον Γραβενῶν,
ὅπου ἐπεράτωσε τὸ Δημοτικὸν Σχολεῖον καὶ ἐν συνεχείᾳ
τὸ Γυμνάσιον Γρεβενῶν. Εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν
Σχολὴν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
καὶ ἔλαβε τὸ πτυχίον τὸ ἔτος 1957. Ὑπηρέτησε τὴν στρα-
τιωτικὴν του θητείαν ὡς Θεολόγος εἰς τὴν Ὀρησκευτικὴν
Ὑπηρεσίαν Στρατοῦ, ὅπου ἔκανε ἑκατοντάδες κηρύγματα
ἐθνικοθρησκευτικοῦ περιεχομένου εἰς στρατιωτικὰς μονά-
δας. Μετὰ τὴν στρατιωτικὴν του θητείαν εἰργάσθη ἱεραπο-
στολικῶς εἰς τὴν ἀδελφότητα "ΣΤΑΥΡΟΣ", ἰδρυτῆς τῆς
ὁποίας εἶναι ὁ Σεβ. Αὐγουστῖνος. Ἐκάρη Μοναχὸς τὴν
20.10.1967 εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Κοιμ. Θεοτόκου Κλα-
δορράχης Φλωρίνης. Τὴν 22.10.1967 ἐχειροτονήθη Διάκο-

νος καὶ τὴν 7.4.1968 Προεβύτερος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπο-
λίτου Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας κ.κ. Αὐγουστί-
νου. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐδόθη εἰς αὐτὸν τὸ ὀφφίκιον τοῦ
Ἀρχιμανδρίτου. Ὑπηρέτησεν ἐπὶ 32ετίαν καὶ πλέον ὡς
πρωτοσύγκελλος καὶ ἱεροκέρυξ τῆς ἀκριτικῆς Μητροπό-
λεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας. Ὡς ἱεροκέρυξ
ἐπραγματοποίησε κηρύγματα εἰς πόλεις καὶ χωρία τῆς
ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἐπίσης ὑπηρέτησεν ἐπὶ 20ετίαν ὡς
ἄμισθος ὑποδιευθυντῆς καὶ καθηγητῆς εἰς τὸ Ἐκκλησια-
στικὸν Γυμνάσιον καὶ Λύκειον Φλωρίνης. Ἐπὶ 10ετίαν ὁμ-
λοῦσε τακτικῶς ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς
Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης «Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ
Χρυσόστομος» καὶ ἐπραγματοποίησεν ἄνω τῶν 350 ὁμι-
λιῶν περὶ τῆς Μακεδονίας καὶ τῶν Ἀγίων αὐτῆς. Ἐγραψε
διάφορα ἄρθρα εἰς περιοδικὰ καὶ εἰσηγήθη πολλὰ θέματα
εἰς ἱερατικά συνέδρια τῆς Μητροπόλεως.

Ἐξελέγη Μητροπολίτης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας τὴν 21.1.2000 καὶ ἐχει-
ροτονήθη τὴν 23.1.2000 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Διονυ-
σίου Ἀρεοπαγίτου ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκό-
που Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Χριστοδοῦλου καὶ
πλειάδος ἀρχιερέων.

ΗΔΗ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑ, ΒΑΔΙΖΟΥΝΕ ΣΤΗΝ Γ' ΧΙΛΙΕΤΙΑ*

Ὅτι ἀγίότερο, ὑψηλότερο καὶ συγκλονιστικότερο ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἔχουμε, αὐτὸ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, καὶ μετὰ ἡ ἐλληνικότητα στὴν διαχρονικὴ τῆς ἀνέλιξη. Ἡ μεγαλωσύνη τῆς Ἐκκλησίας κάνει ἀνεκτὴ τὴν δική μας ἀνθρώπινη μικρότητα. Ὡς Ἐκκλησία ὁ ἄν-

Τοῦ Καθηγητοῦ κ. ΣΤΥΛ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

θρώπος, μολονότι μικρὸς κόσμος, γίνεται «κόσμος δεύτερος (=μετὰ τὸν ὑλικό), ἐν μικρῷ μέγας», διότι ἀποβαίνει, κοινωνώντας μετὰ τὸν Θεό, «ἐπόπτης ὁρατῆς φύσεως, μύστης τῆς νοουμένης (=τῆς θείας) βασιλείας ἐπὶ τῆς γῆς, βασιλευόμενος ἄνωθεν, ἐπίγειος καὶ οὐράνιος», ὅπως ἐξηγεῖ ὁ Γρηγόριος Θεολόγος (Λόγος ΛΗ' 11). Καὶ αὐτά, μολονότι δὲν «ἐφύλαξε» τὸ κατ' εἰκόνα. Αὐτὰ μόνο διότι τοῦ χαρίσθηκε «δευτέρα κοινωνία», ἡ Ἐκκλησία δηλαδή (Λόγος ΜΕ' 9) ποὺ αὐτὴ ὡς «κοινωνία» μετὰ τὸν Θεὸ ἀποτελεῖ, λέει ὁ ἴδιος Θεολόγος, γεγονὸς «τοῦ προτέρου θεοειδέστερον» καὶ «ὑψηλότερον» (αὐτόθι).

Ἡ κατάστασις, ἐπομένως, τοῦ γνήσια καὶ αὐθεντικὰ ἐκκλησιαστικοῦ ἀνθρώπου, αὐτοῦ ποὺ ἔχει τέλεια κοινωνία μετὰ τὸν Χριστό, δηλαδή ποὺ μετέχει ὅσο πρέπει στὸ θεῖο σῶμα τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς βιώνει κατάστασις θεοειδέστερη καὶ ὑψηλότερη ἀπὸ τοὺς πρωτόπλαστους, πρὶν ἀπὸ τὴν πτώση.

Πρὸς πραγμάτωσις αὐτῆς τῆς καταστάσεως, ποὺ θὰ ὁλοκληρωθεῖ στὴν μέλλουσα ζωὴ, ἐνανθρώπησε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, δίδαξε, θαυματουργήσε, ἔπαθε, σταυρώθηκε, τάφηκε, ἀναστήθηκε, ἀναλήφθηκε καὶ ἔστειλε τὸν ἄλλον Παράκλητον, τὸ

* Τὸ παρὸν κείμενο λέχθηκε στὶς 6 Φεβρουαρίου 1999 (ἐορτὴ τοῦ ἱεροῦ Φωτίου), μ' ἐντολὴ τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν στὴν αἵθουσα τελετῶν τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου (Ἱ. Μονὴ Πεντέλης) ἐνώπιον τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ Προέδρου τῆς, πολλῶν Ἱεραρχῶν, καθηγητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, πολλῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκπροσώπων Ὑπουργείων.

ἅγιο Πνεῦμα, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία εὐτυχῶς συνεχίζεται στὴν Ἐκκλησία: «*δυνάμεθα αἰεὶ Πεντηκοστὴν ἐπιτελεῖν*» (Χρυσόστομος, Εἰς τὴν ἀγίαν Πεντηκοστήν Α' α': PG 50, 454).

Ἡ κατάστασις ὅμως αὐτὴ εἶναι μόνο ἐπιτεύξιμη, ὄχι στατική. Δύναται νὰ πραγματοποιηθεῖ μετὰ τὴν ἄκτιστη, βέβαια, θεία χάρις, ἀλλ' ἀπαραίτητα καὶ μετὰ τὴν συμβολή, τὴν συνέργεια, τὴν ἀσκήσι τοῦ ἀνθρώπου. Ὅμως ὁ «ἐν μικρῷ μέγας» ἄνθρωπος ἐγκλωβίζεται ἀφάνταστα στὴν μικρότητά του, δὲν συνεργεῖ καθόλου ὅσο χρειάζεται καὶ οἱ σαφῶς θεοειδεῖς, ὅπως μᾶς θέλησε ὁ Θεός, εἶναι ὀλίγιστοι, ἀπελπιστικὰ ὀλίγιστοι: οἱ ἅγιοι, οἱ ὅσιοι, καὶ οἱ σημειοφόροι. Ποὺ καὶ αὐτοὶ δὲν ἀπαλλάχθηκαν τελείως ἀπὸ τὴν μικρότητά τους, πέρασαν ὅμως κάποια ὅρια καὶ ὁ Θεὸς βράβευσε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπη τους καὶ τὴν ἀγωνιστικότητα γιὰ καθάρσι καὶ τὴν διακονία τους πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ λοιποὶ, ὁ πολὺς «λαὸς» (=λαός), ὅπως λέει ὁ Γρηγόριος Νύσσης, συνιστοῦν Ἐκκλησία, εἶναι μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, γιατί θέλουν νὰ μετέχουν στὴν θεωμένη ἀνθρώπινη φύσις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ σπαράσσουν στὴν μικρότητά τους, στίς ἀδυναμίες τους.

Καὶ τώρα ποὺ ἐνώπιόν μας ἔχουμε τεράστια συμβολικὴ τομὴ στὸν χρόνον, τρομάζουμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας ὡς Ἐκκλησία, διερωτώμεθα καὶ ἀγωνιοῦμε.

Τρομάζουμε τώρα, ξαφνικά, στὸ τέλος τῆς Β' χιλιετίας, ὡς ἐὰν τὰ προβλήματα ἔλειπαν πρὶν ἀπὸ μερικὲς δεκαετίες ἢ στοὺς πρὶν αἰῶνες τῆς Β' χιλιετίας. Ἀγωνιοῦμε, παρασυρόμενοι ἢ μᾶλλον ἐγκλωβιζόμενοι στὸ ἄγχος τῶν μὴ ἔχόντων κοινωνία μετὰ τὸν Θεό. Διερωτώμεθα μετὰ ἀδιόρατα στοιχεῖα ἀγνωστικισμοῦ γιὰ τὸ τί μέλλει νὰ συμβεῖ στὴν Γ' χιλιετία. Καὶ πρόκειται γιὰ καθαρὴ αὐταπάτη τῶν ἐνσυνειδητῶν καὶ θεολογούντων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Διότι, στοιχειωδῶς θεολογώντας καὶ φιλοσοφώντας, διακρίνουμε σαφῶς τὸ γίνεσθαι τῆς Γ' χιλιετίας στὸ εἶναι τῆς Β' χιλιετίας καὶ μάλιστα στίς τελευταῖες δεκαετίες τῆς.

Τὸ λυκαυγὲς τῆς Γ' συνυπάρχει μὲ τὸ λυκόφως τῆς Β' χιλιετίας. Πολλὰ μελλοντικὰ στοιχεῖα τῆς Γ' χιλιετίας εὐκόλα τὰ διακρίνουμε στοὺς κόλπους τῆς Β' χιλιετίας.

Ἄλλωστε, ἡ πορεία, ἡ ἀνέλιξη τῆς Β' χιλιετίας καὶ δὴ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα μας ἔχει τόσο πολὺ ἐθίσει στίς ἐκπλήξεις, στὰ νεοφανή, στὰ καταστρεπτικά, στὰ δημιουργικά, στὴν ὑπερφίαλη ἄρνηση τοῦ Θεοῦ (ὅπως ἀπὸ κάποιον Γκαγκάριν, ποὺ μὲ σπούτνικ ἔφθασε στὸν Ἄρη καὶ δήλωσε ὅτι δὲν συνάντησε τὸν Θεό), στὴν ταπείνωση ἔναντι τοῦ Θεοῦ, στὴν γενοκτονία, στὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο, στὴν ἀνελέητη μαζικὴ ἐξαφάνιση ἀνθρώπων, στὸν τουρισμὸ πρὸς τὰ οὐράνια σώματα, στὴν κλωνοποίηση καὶ σὲ τόσα ἄλλα.

Ἐνεκα ὅλων αὐτῶν ἔχουμε λίγο - πολὺ πωρωθεῖ ὡς κοινωνίες ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τὸ μέλλον φαντάζει μαγευτικὸ καὶ ἀποκρουστικὸ, *tremendum* καὶ *fascinatum*.

Ἰδιαίτερα γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ποὺ ἔμαθε νὰ θεολογεῖ ὄχι μόνον μὲ φόβο Θεοῦ ἀλλὰ καὶ μὲ φωτισμὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά.

Ἡ ὀρθόδοξα θεολογούσα Ἐκκλησία δὲν τρομάζει ἐνώπιον τῆς Γ' χιλιετίας σὰν νὰ περιμένει κάτι τὸ τρομακτικὰ νέο. Γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ἡ δράση τοῦ ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου (Ματθ. 12,31) πάντοτε δημιουργοῦσε στὴν πορεία τῆς φοβερὰ ἐμπόδια. Εἶναι, λοιπόν, πολὺ συνηθισμένη καὶ σὲ -ἐλπίζουμε Θεοῦ συνεργοῦντος- κάποιο βαθμὸ ἐτοιμασμένη.

Ὁ Κύριος μᾶς προειδοποίησε: «*ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔξετε...*» (Ἰωαν. 16, 33). Συμπλήρωσε ὁμῶς: «*...θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*» (αὐτόθι). Καὶ ὁ Παῦλος μᾶς βεβαίωσε: «*Πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται*» (Β' Τιμ. 3, 12). «*Σὺ δὲ μένε (=Τιμόθεε) ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες*» (Β' Τιμ. 3, 14).

Ἐπίσης, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἄγχος μὲ τὸ τέλος τῆς Β' καὶ τὴν ἀνατολὴ τῆς Γ' χιλιετίας, ἔνεκα τοῦ ρεαλισμοῦ μὲ τὸν ὁποῖο ἀντιμετωπίζει τὰ τοῦ κόσμου τούτου, τὰ παροδικὰ, τὰ μὴ μένοντα. Βιώνοντας καὶ στοιχειωδῶς ἔστω τὴν ἀλήθεια καὶ θεολογώντας τὴν ἐν σμικρῷ ἐμπειρία τῆς δράσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνειδητοποιεῖ τὴν μικρότητα

καὶ τὴν παροδικότητα τῶν συμβαινόντων κακῶν. Τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ δὲν συγκλονίζει καταλυτικὰ τὸν πιστό, γιὰτὶ ἀποδεικτικά ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ τὸ ὑπερβεῖ ἐν Χριστῷ. Τὸ μυστήριον γενικὰ τῆς Ἐκκλησίας (μὲ τὰ ἐπὶ μέρους Μυστήριά της) ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν ὑπέρβαση κάθε κακοῦ καὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ κακοῦ, τοῦ θανάτου. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου κατήργησε τὸν θάνατο. Γι' αὐτὸ ἓνας μέγας θεολόγος καὶ ποιητὴς τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἱερὸς Δαμασκηνός, τραγουδάει ἀπὸ τὸν Η' αἰῶνα καὶ γιὰ τὴν Γ' χιλιετία:

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια... Ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾗ ἔσπερέωται» (Κανὼν Πάσχα, Γ' Ὡδή).

Ὅσο οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας κυριευόμεστε ἀπὸ ἄγχος γιὰ τὸ τί θὰ συμβεῖ στὴν Γ' χιλιετία, γιὰ τὸ πόσο ἀρνητικὲς συνθήκες γιὰ μᾶς θὰ ἐπικρατήσουν, τόσο πιὸ ἀνέριστοι ἀποδεικνυόμεθα στὴν ἀλήθειά μας, τόσο πιὸ ἐπιφανειακοὶ ὀρθόδοξοι. Καὶ τὸ «*ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον...*» λησμονᾶμε καὶ τὸ «*... ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται*» (Β' Κορ. 12, 9) δὲν συνειδητοποιήσαμε καὶ τὴν δράση τοῦ «ἄλλου Παρακλήτου» (Ἰωάν. 14, 16) στὴν Ἐκκλησία -ἄρα μέσα μας- δὲν ἔχουμε τὴν ἀναγκαίαν ἐμπιστοσύνη.

Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἀρμόζει ἐμεῖς νὰ ἔχουμε ἄγχος, περὶ δὲ συνείδηση καὶ τρόμο ἔνεκα τῆς ἀνατολῆς τῆς Γ' χιλιετίας, ὀφείλουμε ν' ἀγωνιάμε, ν' ἀγωνιάμε πολὺ. Καὶ αὐτό, συναισθανόμενοι τὴν ἀδυναμία μας, τὴν χαμηλὴ ἀγωνιστικότητά μας, ὥστε νὰ γινόμαστε αὐθεντικοὶ χριστιανοί· ν' ἀνεβαίνουμε τὴν κλίμακα τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν Θεό, ποὺ μόνη αὐτὴ γεννάει τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

Ἀγωνιζόμενοι γιὰ τὴν πνευματικὴν μας κάθαρση, θὰ θεολογοῦμε εὐκρινέστερα, θ' ἀκοῦμε «*τί τὸ Πνεῦμα λέγει*» (Ἀποκ. 2, 7), πῶς θὰ μᾶς ὀδηγεῖ «*εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν*» (Ἰωαν. 16, 13), πῶς θὰ ἐξηγεῖ «*πάντα*» ὅσα εἶπε ὁ Κύριος (Ἰωαν. 14, 26). Τότε μόνον ὁ πιστὸς βρίσκει τὴν δύναμη νὰ ὑπερβεῖ κάθε ἀντιξοότητα, ἀκόμη καὶ τὴν κάμνο τοῦ μαρτυρίου. Τότε μόνον μπορεῖ νὰ πορευεῖται ἡρεμὸς στὴν χιλιετία τῶν ἀντινομῶν καὶ τῶν φρικαλεοτήτων. Γιατί, φυσικὸ εἶναι, αὐτὲς νὰ ἔλθουν. Τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως μᾶς ἔχει προετοιμάσει καὶ εἶναι ἀνώφελο νὰ παριστάνουμε τοὺς ἀπληροφόρητους.

Ἡ μεγάλη συμβολική τομή τοῦ χρόνου –Β' πρὸς Γ' χιλιετία– λειτουργεῖ γιὰ τὸν προηγμένο κόσμο ὡς ἀφορμὴ περισκέψεως καὶ αὐτοκριτικῆς καὶ ἀναμετρήσεως μὲ τὸ ἐφετό. Εὐκαιρία ἐπισήμανσεως ἀδυναμιῶν, ἀποτυχιῶν καὶ ὀλίγων ἐπιτυχιῶν.

Πὰ μᾶς, ποὺ εἴμαστε Ἐκκλησία, ἐπίσης ἀποτελεῖ ἀφορμὴ ἀναμετρήσεως καὶ αὐτοβυθομετρήσεως. Περισσότερο μάλιστα καὶ ἀπ' ὅσο στοὺς ἄλλους τῆς γῆς. Ὅμως ὁ θεολογικὸς ρεαλισμὸς πρέπει νὰ βρίσκεται συνεχῶς ὀρθὸς καὶ νὰ μᾶς προστατεύει. Λίγο νὰ τὸν ἀφήσουμε, θὰ κυριαρχήσουμε ἢ ἀπὸ ἀνέρεστη αἰσιοδοξία ἢ ἀπὸ ἐπικίνδυνη ἀπαισιοδοξία.

Τὴν ἐκτροπὴ αὐτὴ τὴν παρακολουθοῦμε τὰ τελευταῖα ἰδιαίτερα χρόνια. Μύδροι ἐναντίον τῶν πεπραγμένων τῆς Β' χιλιετίας ἢ τοῦ Κ' αἰώνα. Πόλεμοι, συμβατικοὶ καὶ πυρηνικοὶ, καταστροφές, γενοκτονίες, ἀπιστία, αἵρέσεις, κακοδοξίες, παραθρησκείες, καταστροφικὲς τοῦ ἀνθρώπου, φρικαλεότητες ἀπέραντες καὶ ἀτελείωτες, κατάρρευση ὅλων τῶν ἰδεολογιῶν... Λὲς καὶ ἦταν δυνατό νὰ μὴ συμβοῦν. Ἀφοῦ ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων ζοῦσε χωρὶς Χριστὸ καὶ οἱ περισσότεροι, ἀπὸ ὅσους πίστευαν σ' Αὐτόν, δὲν εἶχανε ἀρκετὰ γνήσια μετοχὴ στὴν ζωὴ του, στὴν θεωμένη ἀνθρώπινη φύση του.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἐγκώμια καὶ διθύραμβοι: πολυσήμαντα ἐπιτεύγματα, ὁ ἄνθρωπος ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ πάμπολλα βάσανα καὶ ἀρρώστιες, δημιούργησε νέες φιλοσοφικὲς καὶ κοινωνιολογικὲς θεωρίες, ὁ ἄνθρωπος κάνει ἔρευνες αὐτοπροσώπως στὰ ἡλιακὰ καὶ ἀστρικά συστήματα, ἐνῶ εἶν' ἔτοιμος ν' ἀναπαράγει καὶ ἄνθρωπο, ἀφοῦ ζωὴ ἤδη ἀναπαρήγαγε.

Ἀκόμη, σχετικὰ μὲ τὴν Ἐκκλησία, ὁ χριστιανισμὸς ἐξακτινώθηκε, ἡ Ἐκκλησία δημιούργησε θαυμαστά: ναοὺς, τοπικοὺς πολιτισμοὺς, ἱεραποστολές, νέους πιστοὺς, θεολογικὴ ἐπιστήμη, δυνατὴ ἀπολογητικὴ, λαμπροὺς ποιμένες, μάρτυρες πολλοὺς καὶ ἁγίους περισσότερους...

Λὲς καὶ θὰ ἦταν δυνατό νὰ συμβεῖ ἄλλιῶς, ἀφοῦ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι αὐτὸς ποὺ κατανίκησε τὸ θάνατο, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἀγαπάει τὴν Ἐκκλησία περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ (κατὰ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο: «Ποθεινότερα ἢ Ἐκκλησία

τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ» (PG 52, 429) καὶ «ἰσχυρότερα» καὶ «ὑψηλότερα» (PG 52, 402) καὶ «προτιμωτέρα» (PG 58, 702) καὶ «τιμιωτέρα» (PG 56, 122). Καὶ προπαντὸς, ἐφόσον τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δρᾷ συνεχῶς, ἀδιάλειπτα καὶ αὐτοπρόσωπα στὴν Ἐκκλησία, ὥστε οἱ μετέχοντες Χριστῷ νὰ σώζονται καὶ κάποιοι νὰ ἀναδεικνύονται σημειοφόροι, ἅγιοι, ἐπομένως καὶ μικροὶ παράκλητοι γιὰ τοὺς περιδινόμενους τῆς ἐκάστοτε στρατευομένης Ἐκκλησίας.

Δηλαδή, ἔνθεν ἡ Ἐκκλησία μὲ τὰ μέλη της συνέχισε τὴν ἁγιαστικὴ, δημιουργικὴ καὶ σωτηριώδη τῆς πορείας, ἐκεῖθεν γνώρισε μὲ τὰ μέλη της τὴν ἁμαρτία, τὴν ἀδυναμία, τὰ σχίσματα καὶ τοὺς συ σχηματισμοὺς μὲ τὸν κόσμο.

Τὸ παράδοξο εἶναι ὅτι ἡ ἔντονη αὐτὴ ἀντιφατικότητα καὶ τὸ πλεόνασμα τῶν ἀποτυχιῶν δὲν ὀδήγησαν στὸν καταποντισμὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐπιθύμησαν καὶ ἐπιδίωξαν πολλοὶ παράγοντες στὴν Β' χιλιετία. Ὁ Θεὸς τὸ ἔχει ὑποσχεθεῖ: «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16, 18). Ποὺ σημαίνει ὅτι ἐργάζονται οἱ ἀντίθεες πειραστικὲς δυνάμεις νὰ κερδίσουν ὁλοκληρωτικὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ πνέει καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ἐνισχύοντας καὶ ἐνδυναμώνοντας τοὺς «προσδεχομένους παράκλησιν» (Λουκ. 2, 25) καὶ σωτηρία.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν καταποντίστηκε χάρις στοῦ ἔργου τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τὸ ἔργο, μάλιστα, τοῦτο σήμαινε καὶ σημαίνει ὅτι τὸ πρωτεῖο ἀγάπης γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἀνήκει στὸν Θεὸ καὶ ὄχι στὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀνεξάντλητη πηγὴ ἐνθαρρύνσεως καὶ αἰσιοδοξίας γιὰ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅσα διαγραμματικὰ σημειώθηκαν γιὰ τὸ παρελθόν, γιὰ τὴν ἤδη παρπτεῦσασα χιλιετία μὲ τὸν σαγηνευτικὸ ὅσο καὶ τρομακτικὸ τῆς Κ' αἰώνας, πείθουν καὶ τὸν πιὸ ἀφελή ὅτι: εἰσερχόμεθα στὴν Γ' χιλιετία μὲ τὰ δεδομένα στοιχεῖα ἢ χαρακτηριστικὰ τῆς Β' χιλιετίας. Ἐκρέουμε στὴν Γ' χιλιετία ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, μὲ τὴν ὑλικοτεχνικὴ, τὴν ἡλεκτρονικὴ καὶ πνευματικὴ μας ἀνίσχυρη πανοπλία, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν γύμνια μας: μὲ τὴν καταλυτικὴ ἀνασφάλεια, τὴν λερναία ἐγκληματικότητα, τὰ ἐξουθενωτικὰ ναρκωτικὰ καὶ τὸ σχεδὸν 70% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς νὰ πεινάει, ἐνῶ τὸ 20% ἀρρω-

σταίνει από την πολυφαγία.

Ακόμη, να σημειώσουμε μία καθόλου ρεαλιστική αποτίμηση της Β' χιλιετίας, που εκπρόσωποι του δυτικού χριστιανισμού επιχείρησαν. Την αποτίμηση και την θεώρηση, λοιπόν, ως άρμονικό αποτέλεσμα, ως σύνθεση του ελληνικού, του ρωμαϊκού και του χριστιανικού πνεύματος (Βλ. π.χ. Joseph Ratzinger, Kirche, Oekumene und Politik, Johannes Verlag 1987). Κι ενώ στα πεπραγμένα της Β' χιλιετίας έχουμε στοιχεία έλληνορωμαϊκά και χριστιανικά, ποτέ δεν είδαμε να υπήρξε μεταξύ τους άρμονική σύνθεση. Η ζωή εδώ στην γη, έπομένως ή ιστορία, δεν κρατάει ζυγαριά. Οι παράγοντες όλοι αγωνίζονται να επικρατήσουν ο ένας εις βάρος του άλλου.

Μία συνεχής κατά βάθος αντιπαλότητα υπάρχει κι εκεί όπου ή επιφάνεια δείχνει συνυπάρχοντα στοιχεία παραγόντων άνεκτικών.

Τέτοιες ά-ρεαλιστικές εκτιμήσεις οδηγούν σε άφελή συμπεράσματα και προτάσεις. Έτσι, ο Spengler έδωσε χίλια χρόνια ζωής στον δυτικό πολιτισμό και μυριάδες σοφοί κηρύξανε πεθαμένο τον πολιτισμό της άνατολικής βυζαντινής αυτοκρατορίας. Πράγματι, όμως, καιρία στοιχεία του δυτικού πολιτισμού εκρέουν άκμαία στην Γ' χιλιετία, ενώ θεμελιώδη πολιτιστικά στοιχεία του βυζαντινού πολιτισμού και μάλιστα ή θρησκευτικότητα του επιβιώνουν άκόμη καθαρότερα και θα συνεχίσουν την ζωή τους στην Γ' χιλιετία.

Πά την κατανόηση της σχέσεως των δεδομένων της Β' προς εκείνα της Γ' χιλιετίας είναι χρήσιμη ή σκέψη του φιλοσόφου Henri Bergson, που είδε, πολύ όρθά, ως ροή συνεχή και άνέλιξη και άλληλουχία έσωτερική πάντων την πορεία της ιστορίας. Την είδε ως ποτάμι, που αυξάνει, παίρνει άνάλογα με τις όχθες και τις νέες πηγές διάφορες μορφές, αλλά συνεχίζει τό ίδιο, δυνάμει του élan vital, της ζωτικής όρμης. Η νέα χωροχρονικά έποχή έμπεριέχει την προγενέστερη, όμως άναπτυγμένη, αυξημένη, λίγο ή πολύ μεταμορφωμένη και διαπλασμένη με νέα στοιχεία και νέες συνθήκες.

Με τό πρίσμα τουτο άποτολμāται θέα του φάσματος της Γ' χιλιετίας και περισσότερο του ΚΑ' αιώνα, στον όποιο θα συνεχίσει την δράση της ή Έκκλησία και ή Θεολογία της. Και ή θέα αυτή θα

είναι άναγκαστικά άποσπασματική. Τόσο, όσο για να κατανοηθεί τό πεδίο, στο όποιο Έκκλησία και Θεολογία όφείλουνε να έπιτελέσουν τό καθήκον τους, την έντολή του Κυρίου: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ έθνη» (Ματθ. 28, 18).

Στην Γ' χιλιετία θα κυριαρχήσει γενική άπογοήτευση από τις όποιεσδήποτε ιδεολογίες, που προβλήθηκαν μέχρι τώρα ως πανάκεια και θεραπεία των κοινωνικών και ύπαρξιακών προβλημάτων του άνθρώπου. Τό μεγάλο κτύπημα δόθηκε με την πτώση των σοσιαλιστικών - κομμουνιστικών συστημάτων, τό 1989/90. Και δεν πρόκειται μόνο για τις πολιτικοκοινωνικές ιδεολογίες, άνατολικού ή δυτικού τύπου.

Η άπογοήτευση προχωρεί και στον καθαντό χώρο της φιλοσοφίας, της έπιστημονικής κοινωνιολογίας και της τέχνης. Έδώ ή άπογοήτευση έμφανίζεται ως άμηχανία και μή όμολογημένο αίσθημα κοπώσεως, αίσθημα άφίξεως στα όρια (die Grenzen), τὰ όποια δεν μπορεί να ύπερβεί ούτε ό φιλόσοφος ούτε και ό καλλιτέχνης που είναι τολμηρότερος και πετυχαίνει μεγαλύτερο διασκελισμό.

Δεν είναι τυχαίο ότι, μετά τους χαρακτηρισμούς φιλοσοφικών ρευμάτων ως *Φαινομενολογία* ή *Ύπαρξισμός* ή *Φιλοσοφία της γλώσσας* (και *Άναλυτική*) ή γενικά *Μοντέρνα*, προβάλλεται άόριστα ό όρος Μετα-μοντέρνα φιλοσοφία ή τέχνη. Ούτε ή φιλοσοφία, δηλαδή, ούτε ή τέχνη έχουν κάποιο ριζικό χαρακτηριστικό, που να τους εξασφαλίζει άπόλυτα δική τους ταυτότητα.

Συνειδητά ή άσυνειδητά γίνεται ύπόβαθρο σκέψεως και δράσεως ό μηδενισμός. Άφου χάθηκε ή έλπίδα για νέες ιδεολογίες, πραγματοποιείται ή παράδοση στον μηδενισμό. Φαίνεται πώς ή μεγάλη ώρα του Nietzsche θα βρísκεται περισσότερο στον ΚΑ' αιώνα. Πολύ περισσότερο άπ' ό,τι στον Κ'. Ο νιτσεϊκός αυτός μηδενισμός που κυρίως θα είναι ζωή και πράξη κι έλάχιστα ιδεολογία, άποτελεί τον καταστρεπτικό κίνδυνο, τον όποιο ήδη γνωρίζουμε καλά. Η άφόρητη πληγή των ναρκωτικών, ή λαίλαπα της έγκληματικότητας και ό άπύθμενος άμοραλισμός εκβάλλουν ευρύτατα, ισχυρότεροι και καταστρεπτικότεροι στον ΚΑ' αιώνα. Άκόμη ό μηδενισμός είναι πολύ επικίνδυνος διότι, καθώς δεν έπηρεάζουν πλέον

οἱ ἰδεολογίες, γίνεται αὐτὸς ἡ καλύτερη προϋπόθεση ἐμφανίσεως ἀντιπαλοτήτων, ποὺ δὲν θὰ ἐλέγχονται οὔτε κὰν ἀπὸ ἰδεολογήματα. Ἄν στὸν ΙΘ' ἢ Κ' αἰῶνα τῆς ἀποθεώσεως τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἰδεολογίας ἀναπηδοῦσε καταστρεπτικὸς ὁ μηδενισμός, ἀντιλαμβανόμαστε τί θὰ συμβεῖ στὸ ἐξῆς, ὅπου θὰ ὑποχωρεῖ συνεχῶς ἡ λογικὴ καὶ θὰ κυριαρχεῖ ὁ μηδενισμός, τί θὰ συμβεῖ στὴν ἐποχὴ τῆς Γενετικῆς μὲ διάχυτο τὸν μηδενισμό.

Ἡ περιφημὴ παγκοσμιοποίηση, ποὺ στηρίζεται στὴν βαθμιαία κοινωνικοπολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ ὁμογενοποίηση, συνδέεται γενικὰ μὲ τὴ Νέα Ἐποχὴ. Σὰν ἰδέα ἡ παγκοσμιοποίηση δὲν εἶναι νέα. Ὁ Ben Gourion, μὲ τὶς μεσσιανικὲς του προϋποθέσεις, ὁραματιζότανε ἀφελῶς παγκόσμια κυβέρνηση, ποὺ βέβαια θὰ ἔχει ἔδρα τὰ Ἱεροσόλυμα, ὥστε νὰ ἐπικρατήσει ἡ δικαιοσύνη τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὁ Fukuyama βλέπει τὸ παγκόσμιο κράτος ποὺ μετὰ τὸ 1989 γίνεται ὅλο καὶ πιὸ συγκεκριμένο, ἀφοῦ πλέον ὑπάρχει μόνον μία ὑπερδύναμη, οἱ ΗΠΑ.

Οἱ ἀνεξέλεγκτοι ἠλεκτρονικοὶ ὑπολογιστές, τὸ διαδίκτυο (Internet) καὶ τὰ ὑπόγεια καὶ ἀνώγεια οἰκονομικὰ τρᾶστ διευκολύνουν τὴν συγκεντρωτικότητα καὶ τὸν ἔλεγχο τῆς παγκόσμιας κοινωνίας. Ἐπομένως οἱ ἐξουσιομανεῖς, οἱ δοξομανεῖς καὶ προπαντὸς οἱ ἀκόρεστοι γιὰ οἰκονομικὴ κυριαρχία βλέπουν κάπως εὐκόλῃ τὴν δημιουργία τοῦ παγκόσμιου κράτους, ὅπου θὰ ἐπιβάλουν τὴν δική τους δικαιοσύνη καὶ νομιμότητα. Πὰ τὴν ἐπιβολὴ δικαιοσύνης ἴσως κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἔχουν ἀφελὴ εἰλικρίνεια, οὐτοπικό, δηλαδὴ ἀνθρωποκεντρικό, μεσσιανισμό, ποὺ κατέληγε καὶ θὰ καταλήγει πάντοτε σὲ καταστροφή.

Ὅμως, ὅλοι αὐτοὶ λησμονοῦν δύο πράγματα: α) τὴν «δημοκρατία ψυχῶν», ὅπως ἔλεγε ὁ ἰδεολόγος μακαρίτης Παναγιώτης Κανελλόπουλος, καὶ β) τὴν ψυχρὴ σύνθεση τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦ Κανελλόπουλου ἡ πρόταση εἶναι, βέβαια, ἰδεολόγημα. Ἡ ἄγνοια τῆς ψυχρῆς συνθέσεως τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ζεῖ μέσα του τὴν πολύμορφη καὶ διαλυτικὴ παντοειδὴ διάσπαση, εἶναι ἀκόμα πιὸ ἐπικίνδυνη.

Ἀπὸ δῶ ἀκριβῶς ἀρχίζει ἡ οὐτοπία τῶν μεσσιανισμῶν. Διότι ἡ διάσπαση, ποὺ ἐγγενῶς καὶ συνεχῶς γίνεται στὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ἐξάγεται στὸ περιβάλλον του, στὴν οἰκογένεια, στὴ

γειτονιά, στὸ χωριό, τὴν πόλη, τὴν φυλὴ (ἂν καταργήσουμε τὸ κράτος), τὴν ἡπειρο, τὴν ὑφήλιο. Ἡ διάσπαση τῆς ψυχροσωματικῆς ἐνότητος τοῦ ἀνθρώπου ἐμφανίζεται πρῶτα ὡς ἀντιθετικότητὰ νοῦ καὶ καρδίας. Ἐπειτα ὡς ἀντιθετικότητὰ μετὰ τῶν κινήσεων τοῦ ἴδιου τοῦ νοῦ, ὅπως καὶ ἀντιθετικότητὰ στὴν ζωὴ, στὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας. Οἱ ἀντιπαλοτήτες, οἱ συγκρούσεις, οἱ πόλεμοι καὶ οἱ γενοκτονίες συντελοῦνται πρῶτα ἐντὸς τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Π' αὐτὸ κανένα καθεστῶς, καμία νομοθεσία καὶ φυσικὰ κανένα παγκόσμιο κράτος δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαλείψει τὴν αὐξοῦσα διάσπαση, τὴν ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀντινομία. Τὰ συστήματα ρυθμίζουν μόνον τὰ ἐξωτερικά. Ὅσο καὶ νὰ ρυθμίζουν καὶ νὰ ἀντιμετωπίζουν τὰ ἐξωτερικά, τὴν κοινωνικὴ συμπεριφορὰ, τὸ κακὸ, ἡ ἐσωτερικὴ διάσπαση θὰ λειτουργεῖ ὡς Λερναία Ὕδρα καὶ τὸ παγκόσμιο κράτος θὰ εἶναι καταδικασμένο νὰ ἐπαναλαμβάνει τὸ ἄσκοπο ἔργο τοῦ Σίσυφου. Χειρότερα κι ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ Σίσυφου. Τὸ κακὸ μὲ τὸν χρόνον θὰ αὐξάνει, θὰ βαθαίνει, θὰ παίρνει ὅλο καὶ φοβερότερη ὄψη, θὰ γίνεται καταστρεπτικὸς κανόνας ἀπόλυτος γιὰ τὴν πορεία τῶν πνευματικῶν ζητημάτων. Ὅσοι δροῦν καὶ ζοῦν χωρὶς Χριστὸ ἀπομακρύνονται ὅλο καὶ περισσότερο ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ ἄρα παράγουν ὅλο καὶ περισσότερο κακὸ. Ὅσοι ζοῦν ἐν Χριστῷ προκόπτουν ὅλο καὶ περισσότερο στὸ καλὸ.

Πρακτικότερα καὶ ἀπλούστερα αὐτὸ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερβεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἄρα ὁποιοδήποτε κρατικὸ μὴ ὁμογενὲς εἶναι τὸ μικρὸ λεξίδιο, «τὸ ψυχρὸν ρῆμα», καθὼς ἔλεγε ὁ ἱερός Χρυσόστομος, δηλαδὴ «τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν» (Περὶ ἀκαταλήπτου ΣΤ': PG 48, 749), ἡ ἀένανη πάλη τῶν συμφερόντων, ὅποιαδήποτε αὐτὴ καὶ ἂν ἔχει μορφή καὶ προοπτικὴ. Ἡ ὁμοιογενοποίησις οὔτε τὴν δύναμη οὔτε τὸν τρόπο ἔχει νὰ κατασιγάσει τὸ πάθος τοῦ ἀνθρώπου γιὰ διεκδίκηση ὅλο καὶ περισσότερων ἀγαθῶν γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, συνήθως εἰς βάρος τῶν συνανθρώπων του. Ὅπως ὁ καθέκαστος ἄνθρωπος, ἔτσι μετὰ οἱ ὁμάδες, οἱ φυλές, τὰ ἔθνη θὰ ἐπιδιώκουν ὅλο καὶ περισσότερα γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους. Πρέπει νὰ αὐταπατάται κανεὶς ἀπὸ ἀφελὴ νεοφωτιστικὸ προτεσταντικὸ μεσσιανισμό, ἀμερικάνικου μάλιστα τύπου, γιὰ νὰ ἐλπίσει ὅτι θὰ κατασιγάσει τὸ πάθος τῆς διεκδίκησης μὲ κάποιον, δι-

και ο έστω, κρατικό μόρφωμα. Και μία τέτοια αὐταπάτη δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ ὀδηγήσει στὴν ιδέα τῆς «πεφωτισμένης δεσποτείας», ποὺ μᾶλλον κλωθογυρίζει σὲ θερμοκέφαλους τῆς μόνης ὑπερδύναμης καὶ ἴσως καὶ σὲ ἄλλους ἰσχυροὺς. Πολὺ περισσότερο, ποὺ οἱ διεθνεῖς ὀργανισμοί, ΟΗΕ καὶ Συμβούλιο Ἀσφαλείας, ἀδυνατοῦν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν εἰρήνη καὶ τὴν ἀσφάλεια ποὺ ὑποσχέθηκαν, γιατί συνήθως ἐκτελοῦν τὰ κελεύσματα τῶν πιὸ ἰσχυρῶν. Τὸ δίκαιο τοῦ ἰσχυροῦ ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε πιὸ δίκαιο ἀπὸ τὸ δίκαιο τοῦ ἀδυνάτου. Τουλάχιστον ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες μᾶς ἔχουνε κάνει νὰ τὸ καταλάβουμε καλά.

Ἡ διεκδίκηση αὐτοτέλειας καὶ πλεονεκτημάτων ἐμφανίζεται παράλληλα μὲ τὴν πορεία ὁμογενοποίησης. Ἐνδεικτικὰ μόνο ἀναφέρουμε (ἀφήνοντας τὴν τρομακτικὴ διάσπαση τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τὴν καταστρεπτικὴ διαπάλη τῶν βαλκανικῶν ἐθνотήτων στὴν πρώην Γιουγκοσλαβία), τὴν προβληματίζουσα τάση τῶν κρατιδίων - λαῶν - φυλῶν τῆς σημερινῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖ τὰ κρατίδια-λαοὶ ἔμμεσα ἢ ἄμεσα προσπαθοῦν νὰ ἐξειδικεύσουν καὶ ν' ἀναδείξουν τὴν κάπως ὑπνώττουσα ἰδιαίτερη ταυτότητά τους καὶ μάλιστα στοὺς κόλπους τῆς ἐνωμένης Εὐρώπης. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση ἀμφισβητεῖ τὸν ἐθνοκεντρισμὸ καὶ τουλάχιστον προσπαθεῖ νὰ τὸν μειώσει, ἀλλ' αὐτὸς ἀνακύπτει συνεχῶς, ἔστω μὲ παραλλαγμένες μορφές. Ἐνῶ δηλαδὴ οἱ Εὐρωπαῖοι χιτίζουν ἐνότητα, μικρὲς ὁμάδες ὑψώνουν μπάρες ποὺ ἀποξενώνουν τοὺς μὲν ἀπὸ τοὺς δέ. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητο γεγονός. Τὸ κατανοοῦμε μάλιστα, ἐὰν σκεφθοῦμε τὸ ἔξις ἀπλό: Πὰ νὰ διεκδικήσει κάποιος (ἢ κάποια ὁμάδα) πειστικὰ κάτι ἀπὸ τὸν πλησίον του, γιὰ νὰ ζητήσει νὰ ἐπιβληθεῖ μ' εὐπρέπεια καὶ ὄχι χυδαῖα, πρέπει νὰ προβάλει ἔντονα τὸ πλεονεκτικὸ του χαρακτηριστικό. Αὐτό, φυσικά, γίνεται ἀπ' ὅλους ἢ τοὺς περισσότερους κι ἔτσι προκύπτει ἀτελεύτητη ἀντιπαλότητα, ποὺ πολλαπλασιάζει τὴν μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ὁμάδων ἀποξένωση. Ἀποτέλεσμα, ὅλοι ν' ἀντιμετωπίζουν ὅλους ὡς ἀντιπάλους, ἐχθροὺς. Πῶς θὰ ἀποκλειστοῦν νέοι φεουδαλισμοί, νέοι Χίτλερ, Στάλιν καὶ Nietzsche καὶ ἐθνοκαθάρσεις εἰς βάρος Ἑλλήνων, Ἀρμενίων, Σέρ-

βων, καὶ ἄλλων λαῶν;

Οἱ σκεπτόμενοι ὑπολογιστὲς καὶ τὰ σκεπτόμενα καὶ ἐνεργοῦντα γιὰ μᾶς ρομπὸτ θὰ δημιουργήσουν εἰς βάρος τοῦ ἀνθρώπου τεράστια προβλήματα. Μέχρι τὸν Α' παγκόσμιον πόλεμον δημιουργοῦσε ὁ ἄνθρωπος μηχανήματα, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσε κατὰ τὸ δοκοῦν, ὅπως ἤθελε. Μετὰ δημιούργησε μηχανές, ποὺ αὐτὲς περισσότερο κατήθυναν τὶς κινήσεις τοῦ δημιουργοῦ τους, γεγονός ποὺ ἔμεινε ὡς τώρα ἄλυτο κοινωνιολογικὸ πρόβλημα.

Ἦδη ὅμως ἀρχίζει ἐποχὴ, ποὺ τὰ δημιουργήματα τοῦ ἀνθρώπου (ἠλεκτρονικὰ καὶ συναφῆ) θὰ σκέπτονται κιόλας. Ὅμως ἡ σκέψη αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει ἥθος καὶ διακριτικότητα καὶ ἀνθρωπιά. Ἐπομένως, ἡ ἔξοχη αὐτὴ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου θὰ τοῦ προσθέσει ἕνα μεγάλο δράμα ποὺ κανεὶς δὲν γνωρίζει πῶς θ' ἀντιμετωπισθεῖ. Ἡ ἀντίδραση ἀμφίβολη. Θὰ συνειδητοποιήσουμε μόνον βαθύτερα τὴν διαπίστωση τοῦ τραγικοῦ ποιητῆ: «πολλὰ τὰ δεινὰ κ' οὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει» (Σοφοκλῆς).

Τὸ φάσμα, τέλος, τοῦ ΚΑ' αἰῶνα περιλαμβάνει κάτι ποὺ συνιστᾷ δόξα γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ προκαλεῖ τρόμο. Τὸ βιοσίπ τοῦ Ἀντρέι Μιρζαμπέκωφ, ρώσου ἐρευνητῆ, θὰ μπορεῖ νὰ ἐπισημαίνει καὶ νὰ ἐρμηνεύει μὲ ἀκρίβεια τὸ DNA τοῦ ἀνθρώπου. Κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει ἂν κάποιος ἐρευνητῆς ἢ φορέας ἢ παράγοντας δὲν θὰ ἀποφασίσει νὰ δολοφονήσει ἑκατομμύρια ἀδυνάτων βιολογικά-πολιτισμικά ἀνθρώπων, ἀκριβῶς γαίτι εἶναι κατώτεροι. Καὶ αὐτά, ὅταν θὰ μπορούμε νὰ κάνουμε τουρισμὸ στὰ οὐράνια σώματα καὶ ὅταν ὁ βιοηλεκτρονικὸς Ὑπολογιστῆς τοῦ Ἕλληνα Πὸλ Ἀλιβιάτου -μὲ σχετικὰ ἐργαλεῖα- θὰ ἐνεργεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τῶν κυττάρων. Ἐδῶ ἂς προστεθεῖ καὶ ἡ κλωνοποίηση, ποὺ συνιστᾷ ἐλπίδα καὶ συγχρόνως ἀπειλή, τὴν ὁποία θέλουμε νὰ ξεχνᾶμε.

Συνελόντι εἰπεῖν, ὁ ΚΑ' αἰῶνας θὰ τὰ ἔχει ὅλα. Καὶ πληθωρικὴ γνώση καὶ ἀγωνιώδη ἀπόγνωση, δηλαδὴ τραγικότητα. Καὶ αὐτάρχεια καὶ ἀνεσιότητα ὡς νοσταλγία τοῦ ἀπολεσθέντος παραδείσου. Καὶ ὑπερηφάνεια γιὰ τὸν τεχνοηλεκτρονικὸ πολιτισμὸ καὶ νιτσεικὸ μηδενισμό.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ κατανοεῖται ἀπόλυτα ἀπὸ

τὴν ὀρθόδοξη θεολογία. Καμία πραγματική ἐνότητα, καμία ὁμογενοποίηση, εὐεργετική γιὰ τὸν ἄνθρωπο, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει. Ἡ ἐνότητα ποὺ ὑπερβαίνει τὴν ἀδυσώπητη ἀντιπαλότητα, θεμελιώθηκε ὡς προϋπόθεση μόνο μετὰ τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐνανθρώπησε, δηλαδή προσέλαβε ἀνθρωπότητα, στὴν ὁποία πραγμάτωσε τὴν ὑπέρβαση τῆς ἐσωτερικῆς ἀντιπαλότητας καὶ ἀντινομίας, ὁδηγώντας στὴν ἀληθινὴ ἐνότητα καὶ ὁμογενοποίηση, θεώνοντας τὴν.

Ὅμως ἡ πραγμάτωση τῆς ἐνότητας αὐτῆς γίνεται στὸν κάθε ἄνθρωπο χωριστὰ μετὰ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν καὶ ὅσο μετέχει ὁ ἄνθρωπος στὴν ἀνθρωπότητα ποὺ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ προσέλαβε γενόμενος Θεάνθρωπος. Ἡ μετοχή δηλαδή στὸ θεωμένο σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Κυρίου, τοῦ Χριστοῦ, ὁδηγεῖ στὴν ἐνότητα καὶ τὴν ἐξάλειψη ἢ μείωση τῆς ἀντιπαλότητας. Κανένας ἄλλος παράγοντας –οὔτε φιλοσοφικὲς θεωρεῖες, οὔτε κοινωνιολογικὰ συστήματα– δὲν ἔχει τὸν τρόπο νὰ ὑπερβεῖ τὴν ἐσωτερικὴ ἐγγενὴ στὸν ἄνθρωπο ἀντιπαλότητα. Π’ αὐτὸ καὶ τὰ πολιτικὰ καὶ οἰκονομικὰ συστήματα ἐνότητας, ὅπως ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση, ἐπιθυμοῦν ἴσως τὴν ἐξάλειψη τῆς ἀντιπαλότητας λαῶν καὶ ὁμάδων. Δὲν θὰ ἐπιτύχουν ὅμως, διότι δὲν ἔχουν τὸν τρόπο νὰ προωθήσουν τὴν ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐνότητα. Διότι δὲν θέλουν νὰ στηρίζουν τὴν προσπάθειά τους στὸ μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ τῆς μετοχῆς στὸ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Κυρίου. Μόνο ἡ ἐνσυνείδητη καὶ ἀγωνιστικὴ αὐτὴ μετοχή φέρνει τὴν ἐσωτερικὴ ἐνότητα καὶ βοηθάει τὸν ἄνθρωπο νὰ βλέπει τὸν συνάνθρωπό του ὡς ἀδελφὸ καὶ θεῖο δημιουργημὰ τοῦ Θεοῦ, δηλαδή νὰ τὸν ἀγαπάει πραγματικά. Καὶ μόνο ἡ ἀγάπη ἔξω βάλλει φόβους, ἀντιπαλότητες, μίσση, ἐριδες καὶ πολέμους. Μία βαθύτερη τομὴ στὸ πρόβλημα (καὶ μετὰ τὰ παραπάνω ρεαλιστικὰ δεδομένα) θὰ δείξει πόσο ἐπιφανειακὴ καὶ ἀτελέσφορη γιὰ πνευματικὴ ἐνότητα καὶ εἰρήνη εἶναι ἡ προσπάθεια τῶν εὐρωπαίων γιὰ τὴν οἰκονομική, τὴν κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ τους ἐνότητα. Ἡ προσπάθειά τους ἔχει καθαρὰ ἀρνητικὸ σκοπὸ. Νὰ ἀποφύγουν τοὺς καταστροφικοὺς θερμοὺς πολέμους, ν’ ἀποτρέψουν τὴν οἰκονομικὴ καταστροφὴ τῆς Εὐρώπης, καταπολεμώντας τὴν οἰκο-

νομικὴ κυριαρχία τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἰαπωνίας. Δηλαδή πόλεμος γιὰ ν’ ἀποφύγουμε καταστροφὴ. Πὰ τὸν ἐσῶτερο πνευματικὸ ἄνθρωπο, γιὰ τὴν φωλιὰ τῆς ἀντινομίας καὶ τῆς ἀντιπαλότητας, οὔτε σκέπτονται οὔτε μποροῦν οἱ ἐξουσιαστὲς τῆς Εὐρώπης νὰ προσφέρουν λύση, ὑπέρβαση, πρότυπο.

Συναφῶς θέλουμε νὰ κάνουμε καὶ ἄλλη παρατήρηση, ποὺ δὲν ἔχει προσεχθεῖ, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ παρεξηγεῖται ἡ στάση καὶ ἡ τακτικὴ τῆς Ἐκκλησίας, βάσει βέβαια, κριτηρίων ἐπιφανειακῶν, ἐλλείπει θεολογικοῦ ρεαλισμοῦ. Πρόκειται γιὰ τὴν στάση τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν κατὰ καιροὺς καθεστώτων καὶ τῶν ἐπαναστάσεων ἢ τῶν στρατιωτικῶν κινήματων. Ὅλ’ αὐτὰ εἶναι κατὰ τὴν φαινομενολογία τους περισσότερο ἢ λιγότερο δημοκρατικά, περισσότερο ἢ λιγότερο αὐταρχικά, περισσότερο ἢ λιγότερο τυραννικά. Τέλεια δὲν εἶναι οὔτε τὰ δημοκρατικά. Πὰ τὰ ἄλλα δὲν χρειάζεται οὔτε κἀν συζήτηση. Ὅλα πάντως, ἐφόσον ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴν πνευματικὴ θεμελίωση τῆς εἰρηναίας καὶ σωτήριας ἐνότητας τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸ μυστήριο τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ὁδηγοῦν σὲ πραγματικὰ ἀστασίαστη ἐνότητα, στὴν ἀληθινὴ ὁμογενοποίηση. Ἐνεκα τούτου, ὅσο καὶ νὰ προτιμᾷ τὸ δημοκρατικὸ καθεστῶς ἡ Ἐκκλησία, δὲν ἐνθουσιάζεται οὔτε μετὰ αὐτό. Ἡ *civitas Dei* (πολιτεία τοῦ Θεοῦ) ἀποτελεῖ αὐτόχροημα φενάκη, ἀπάτη καὶ αὐταπάτη. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τόσο ρεαλισμό, ὥστε προσπαθεῖ νὰ διακονήσῃ τὸν ἄνθρωπο (ὁδηγώντας τον σὲ κοινωνία μετὰ τὸν Χριστό) στὸ πλαίσιο ὁποιοῦδήποτε καθεστώτος, ἀκόμα καὶ τυραννικοῦ. Αὐτὸ ἀπλῶς εἶναι πολὺ χειρότερο ἀπὸ τὸ δημοκρατικὸ. Καὶ σὲ ἄθλιο τυραννικὸ καθεστῶς ἡ εὐρωστὴ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ στὸν ἄνθρωπο ἀληθινὴ πνευματικὴ ἐλευθερία ἔτσι, ὥστε νὰ ἐνδιαφερθεῖ καὶ γιὰ τὴν πολιτικὴ του ἐλευθερία.

Ἐπὶ θύραις καὶ τὸ φαινόμενο τοῦ θρησκευτισμοῦ. Χρησιμοποιοῦμε τὸν ὅρο θρησκευτισμὸς –μὴ βρίσκοντας ἄλλον καταλληλότερο– γιὰ τὸ φαινόμενο τῆς κάπως ἐντονης ἀλλὰ ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἀναξωπυρήσεως τῆς θρησκευτικότητος. Καὶ αὐτὸ παρατηρεῖται ἰδιαίτερα στὸν λεγόμενο πολιτισμὸν δυτικὸ κόσμον. Αὐτός, κορεσμένος ἀπὸ

ύλικά αγαθά, ή και άνεργος, απογοητευμένος από φιλοσοφίες και κοσμοθεωρίες, απαλλαγμένος με όργη από κοινωνικοπολιτικές ιδεολογίες και τούς πολλούς -ισμούς, αναζήτησε, ιδιαίτερα στις τελευταίες δεκαετίες, παρηγορία (ή απλώς αντίδοτο κατά της πλήξεως) στην θρησκεία. Βέβαια, μη νομίζει κανείς ότι όλοι και όλες αναζητούν τον Θεό σε ποικίλα, νέα και παλαιά, θρησκευτικά μορφώματα.

Πά μειοψηφία πρόκειται. Αυτή όμως είναι πολύ μεγαλύτερη και έντονότερη από εκείνη που υπήρχε ως το 1960.

Τόν νεοφανή θρησκευτισμό χαρακτηρίζει πολύ συχνά ο *fundamentalismus* (άνεκτὴ στὰ ἑλληνικά απόδοση με την λέξη θεμελιοκρατία). Εἴτε πρόκειται για θρησκευόντες μέσω παλαιῶν γνωστῶν θρησκευμάτων, εἴτε πρόκειται για θρησκευόντες μέσω νέων θρησκευτικῶν ἐπινοήσεων, διαπνέονται ἀπὸ ἓναν ριζοσπαστισμὸ καὶ νεοφωτιστικὸ ἐνθουσιασμό. Οἱ καταστάσεις αὐτὲς ἐμπερικλείουν φανατισμό, ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον, διότι «ἐξω βάλλουν» τὶς ἀναστολὲς καὶ τὸν σεβασμὸ τοῦ συνανθρώπου.

Ἀπὸ στοχαστὲς καὶ δημοσιογράφους ὑποστηρίζεται ὅτι ὁ θρησκευτισμὸς θ' ἀποτελέσει τὸν βασικὸ πυρῆνα συγκρούσεως τῶν πολιτισμῶν κατὰ τὴν Γ' χιλιετία (βλ. Samuel Huntington, Ἡ σύγκρουση τῶν πολιτισμῶν. Γερμ. μετάφρ.: *Der Kampf der Kulturen*). Ἀποψη κατὰ τὴν γνώμη μας ἀνέρεστη, διότι ὁ πτωτικὸς ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τὴν σωτηρία του –τὴν κατὰ φαντασίαν συνήθως– περισσότερο ἀπ' ὅσο γιὰ τὰ ἐγκόσμια αγαθά. Ἐκεῖνα πάντοτε διαδραματίζουν τὸν πρῶτιστο λόγο γιὰ τὶς ποικίλες συγκρούσεις καὶ ἀκολουθοῦν ἢ ἐνίστε προβάλλονται προφασιστικὰ οἱ θρησκευτικοὶ λόγοι.

Ἀνέρεστη ὅμως καὶ κακόβουλη εἶναι ἡ ἀποψη τοῦ Huntington, ὅτι ἡ Ἑλλάδα συνιστᾷ, ὡς χώρα «Ὁρθόδοξη», «ἀνωμαλία», μετέχοντας σὲ διεθνεῖς ὁργανισμοὺς (σ. 259). Δὲν μπορεῖ ὁ συγγραφέας αὐτὸς νὰ κατανοήσει τὴν οἰκουμενικότητα τῆς ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας: α) ὅτι διαθέτει τόσο εὐρὸ πνεῦμα, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ συνυπάρχει –χωρὶς νὰ καταφάσκει– με τοὺς πάντες, καὶ β) ὅτι ἔχει τόσο βάθος καὶ αὐθεντικὴ ἀλήθεια, ὥστε γενικὰ νὰ μὴν βρίσκει σ' αὐτὴν ἔδαφος ὁ *fundamentalismus* καὶ

ἡ μισαλλοδοξία.

Ὅπωςδήποτε ὅμως ὁ θρησκευτισμὸς με θεμελιοκρατικὲς τάσεις θὰ προβληματίσει ἔντονα τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν θεολογία της.

Τὸ φαινόμενο τῆς θεμελιοκρατίας, ἔνεκα τοῦ φανατισμοῦ του, ἔχει γιὰ μᾶς αὐξημένη προβληματική, διότι, ἐντοπισμένο κυρίως στὶς μουσουλμανικὲς περιοχές, συνδέεται ἄρρηκτα με τὸν κρατισμὸ, με τὰ κράτη τῶν περιοχῶν. Τὸ τζιχάντ (ἱερὸς πόλεμος), με προπέτασμα τὴν θρησκευτικὴ πίστη, γίνεται γιὰ ἐπικράτηση καὶ κυριαρχία φυλῶν καὶ κρατῶν. Καὶ οἱ μουσουλμάνοι συμβαίνει νὰ εἶναι γείτονές μας.

Πέραν αὐτοῦ, κανεὶς δὲν γνωρίζει τί θὰ συμβεῖ ἀργότερα στὸν εὐρωπαϊκὸ χῶρο με τὰ αὐξανόμενα ἑκατομμύρια μουσουλμάνων μεταναστῶν, στὰ ὁποῖα προστίθενται καὶ ἀρκετὲς χιλιάδες εὐρωπαίων προσερχομένων στὸν μαωμεθανισμό. Ἐὰν μετὰξὺ αὐτῶν ἐξαρθεῖ ὁ ἔτσι κι ἄλλιως ἐνυπάρχων *fundamentalismus* τὰ πράγματα δὲν θὰ εἶναι καθόλου εὐχάριστα. Ἴσως δὲν εἶναι τυχαῖο γεγονός ὅτι στὶς παρυφῆς τῆς Ρώμης κτίζεται τζαμί-τέμενος χωρητικότητας 50.000 ἀνθρώπων με χρήματα τοῦ Λίβου φανατικοῦ μουσουλμάνου ἡγέτη Καντάφι. Ἀναφέρουμε τὴν περίπτωσή γιὰ τὸ μέγεθος τοῦ κτιρίου καὶ τὴν προέλευση τῶν ἐξόδων του, ἀφοῦ σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν ἤδη χιλιάδες τζαμιά. Θὰ ὑπενθυμίσουμε ἀκόμη, ὅτι στὴν Ἑλλάδα περὶ τὸ 1990 οἱ σαουδάραβες πιέζαν ἀφόρητα γιὰ τὴν ἄδεια ἀνεγέρσεως μεγάλου τζαμιοῦ στὴν Ἀθήνα. Σταμάτησαν τὶς πιέσεις μόνο, ὅταν ἡ ἄδεια παρεχότανε με τὸν ὅρο τῆς ἀμοιβαιότητας, νὰ χτιστεῖ δηλαδὴ καὶ στὴν σαουδαράβια Ὁρθόδοξος ναός. Ἀποδέχθηκαν ἔτσι σιωπηρὰ ὅτι ἔχουν φονταμενταλιστικὲς τάσεις. Καὶ αὐτὰ στὴν κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τῶν διαλόγων καὶ μάλιστα διαλόγων χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονᾶμε ὅτι θεμελιοκρατία χαρακτηρίζει καὶ πλείστες ὅσες νεοφανεῖς παραθρησκεῖες, πού συνήθως ἔχουν κάποια ἔμμεση (ἐκπορευτική) σχέση με τοὺς ἀκραίους προτεσταντισμούς, ὅπου ὁ ριζοσπαστισμὸς καὶ ὁ ἐφηβικὸς ἐνθουσιασμὸς νιώθουν στὴν πατρίδα τους. Ὡς πρὸς τὸν χῶρο τῆς Ἀνατολῆς, τῆς μὴ μουσουλμανικῆς, θεμελιοκρατικὲς τάσεις ἐμφανίζονται περισσότερο στὰ νεόκοπα παραθρησκεύματα

καὶ στοὺς νεοφώτιστους ὁπαδοὺς τῶν παλαιῶν θρησκειῶν. Ἔτσι ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ἐποχῆς μας ὡς ἐποχῆς τοῦ διαλόγου εἶναι, γιὰ τὸν χῶρο τοῦτο, ἀνέρειστος.

Ἀφήνοντας τὸ φαινόμενο τῶν παραθρησκειῶν καὶ τῆς θεμελιοκρατίας (fundamentalismus), παρατηροῦμε ὅτι, ἐνῶ αὐξανόμενος ἀριθμὸς πολιτῶν τοῦ δυτικοῦ κόσμου προσχωρεῖ στὶς παραθρησκείες καὶ στὰ ἀνατολικά θρησκευόμενα, δὲν ἔχουμε ἀναζωπύρωση θρησκευτικότητας τῶν παραδοσιακῶν ρωμαιοκαθολικῶν καὶ προτεσταντικῶν. Ἀναζωπύρωση ἀντίθετα ἔχουμε στὶς περιοχὰς ὅπου ζοῦσαν καὶ ζοῦν συμπαγεῖς ὁρθόδοξοι πληθυσμοί, καὶ ὅπου μέχρι τὸ 1990 ὑπῆρχαν κομμουνιστικὰ καθεστῶτα. Κι ἐδῶ πάντως τὸ ἐλπιδοφόρο τοῦτο φαινόμενο δὲν ἔχει τὸ βάθος καὶ τὸ εὖρος, ποὺ θὰ περιμέναμε μετὰ τὸ 1990. Καθόσον ἀφορᾷ στὸν Ἑλληνικὸ χῶρο, παρατηροῦμε κάποια ἀναζωπύρωση, ἀλλὰ πρέπει νὰ μᾶς ἀνησυχεῖ ἡ ἔλλειψη βάθους καὶ θεμελιώσεως τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ φαινομένου. Διαφορετικὰ ἢ θὰ ἐξανεμιστεῖ ἢ θὰ ἐκφυλιστεῖ σὲ ἰδεολογισμοὺς ποικίλης μορφῆς.

Τέλος, τὸ μοτο ποὺ κυκλοφορεῖ τὸν τελευταῖο καιρὸ: ὁ Θεὸς ἐπιστρέφει, ἔχει περισσότερο σχέση μὲ τὶς παραθρησκείες καὶ τὰ ἀνατολικά θρησκευόμενα. Ἄν εἶναι ἔτσι, ὅπως νομίζουμε ὅτι εἶναι, τότε ἡ ἐπιστροφή αὐτῆ τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ ὄχι θετικὸ παράγοντα. Διότι, γιὰ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, οἱ νεοφώτιστοι τῶν ἐξωχριστιανικῶν θρησκειῶν μὲ τὸν ἐγγενῆ τυφλὸ ἐνθουσιασμὸ τους ἀποτελοῦν πολυπλοκότερο πρόβλημα ἀπ' ὅσο οἱ ἀγνωστικιστὲς π.χ. καὶ οἱ ἐκπεφρασμένοι ἀρνητὲς γενικὰ τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἀνιχνεύσαμε στοιχειωδῶς τὸ πεδίο τῆς Γ' χιλιετίας καὶ κυρίως –γιὰ νὰ περιορίσουμε τὶς ἐπικίνδυνες γενικεύσεις– τὸ πεδίο τοῦ ΚΑ' αἰώνα. Σ' ἓνα περίπου τέτοιο κλίμα, μὲ τέτοιες τάσεις καὶ ἐκπλήξεις ὀφείλει νὰ ζήσει ἡ Ἐκκλησία καὶ μάλιστα νὰ ἐξακτινωθεῖ εὐεργετικά.

Καὶ τὸ θεμελιῶδες ζητούμενο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὴν Ἐκκλησία, δηλαδή ἀπὸ μᾶς, εἶναι ἡ αὐθεντικότητα στὸν ρεαλισμό, στὸν μυστηριακὸ ρεαλισμό.

Αὐτὸ προϋποθέτει συνείδηση ἀποκλειστικότητας τῆς ἀλήθειας μας, χωρὶς ὅμως νὰ ὀδηγεῖ σὲ

fundamentalismus, σὲ μισαλλοδοξία, σὲ ἀντιπαλότητα, ὅπως συμβαίνει ἄλλοι.

Προϋποθέτει ἀνοδικὴ πορεία αὐτοσυνειδησίας. Ἀσκήση καὶ ἀγών, ὥστε νὰ ὑπάρχει θεολογικὴ ἐτοιμότητα γιὰ ν' ἀπαντᾶμε στὰ προβλήματα, στὰ ἐρωτήματα, ποὺ θὰ προκύπτουν στὶς νέες ἐποχές, στὶς νέες συνθήκες.

Προϋποθέτει δηλαδή αὐθεντικὴ ἄσκησις θεολογίας. Ἡ ἀπάντησις σ' ἐρωτήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἀλήθεια, δὲν προκύπτει μόνο ἀπὸ ἱστορικο-φιλοσοφικὴ ἔρευνα καὶ πιστότητα στὴν παράδοση.

Ἀπαιτεῖ, πρῶτον, κάθοδο στὸ βάθος τοῦ νοῦ τῆς Γραφῆς (Μέγας Ἀθανάσιος), στὸ ἀπόθετο κάλλος τοῦ βιβλικοῦ γραμματος (Γρηγόριος Θεολόγος) καὶ στὸ κεκρυμμένο τοῦ βιβλικοῦ γραμματος (Χρυσόστομος).

Ἀπαιτεῖ ὅμως ἀκόμη καὶ τὴν μέσῳ τοῦ πνευματικοῦ περιβάλλοντος τῆς ἐποχῆς ἔκφρασις τῆς ἀλήθειας. Αὐτὸ θὰ ἐπιτευχθεῖ φυσικὰ καὶ διακριτικὰ. Φυσικὴ, αὐτόνοητη χρῆσις τῆς γλώσσας – δομῶν τῆς ἐποχῆς. Διάκρισις νοήματος καὶ περιεχομένου τῶν ὁρῶν. Ἐδῶ ἡ σύγχυσις ὑπῆρξε συχνή.

Μιλῆσανε μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ σύνθεσις χριστιανισμοῦ καὶ ἑλληνισμοῦ, γιὰ σύζευξιν τῶν δύο μεγεθῶν καὶ γιὰ μεταξὺ τους καρποφόρο διαλεκτικὴ. Εἶναι σχήματα ἀνέρειστα.

Γιὰ τὴν ἄσκησις τῆς θεολογίας δύο πρόσθετες τάσεις ἐπικρατοῦν διεθνῶς. Ἡ μία, ἀπὸ τὴν ἑκτη δεκαετία τοῦ Κ' αἰώνα, εἶναι τὸ *aggiornamento* = γλωσσικὸς συγχρονισμός. Ἡ ἄλλη, τελείως πρόσφατη, ἡ *Inculturation* = πολιτισμικὴ ἀφομοίωσις. Ὅμως οὔτε ὁ συγχρονισμὸς προσφέρει ἀλήθεια οὔτε ἡ πολιτισμικὴ ἀφομοίωσις. Ἀντίθετα τὴν φαλκιδεύουν.

Μόνο ἡ θεόπνευστη τακτικὴ τῶν μεγάλων Πατέρων ἀποτελεῖ τὴν λύση. Ἀπόλυτη ἀποδοχή καὶ βίωσις τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ ἥθους τῆς Ἐκκλησίας. Ἀγωνία καὶ ἄσκησις πρὸς ἀπόκτησις ἐμπειρίας τῆς ἀλήθειας μὲ τὴν ἄκτιστη θεία χάρις. Ἐκφρασις τῆς ἐμπειρίας αὐτῆς μὲ γλώσσα καὶ δομὲς τῆς ἐποχῆς χάριν τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ἔργο μας δύσκολο, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἐνδιαφέρεται περισσότερὸ ἀπὸ μᾶς γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τὴν θεολογία, τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ οἱ Πατέρες – Διδάσκαλοί μας θὰ βοηθήσουν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Έξ άφορμής του δημοσιεύματος της έφημερίδος “Κυριακάτικη Έλευθεροτυπία” (25-26.3.2000, σελ. 94), υπό τον τίτλον “Έλλάς Έλλήνων αίρετικών” κρίνεται άπαραίτητον, όπως ανακοινωθούν τὰ ακόλουθα:

α) Στην έφημερίδα έδημοσιεύθη ότι υπήρξεν “αυτόκτονία ένός απογοητευμένου μέλους της σαϊεντολογίας, όπως λέει ο πατέρας Κυριακός”. Είναι άνακριβές ότι τουτο έλέχθη υπό του Γραμματέως της Έπιτροπής.

β) Είναι άνακριβές επίσης ότι “σέ φυλλάδια που διανέμονται από την συνοδική έπιτροπή επί των αίρέσεων έμφανίζονται ως συνοδοιπόροι αίρετικών δημοσιογράφοι”, καθόσον ή Έπιτροπή δέν έκδίδει τέτοια έντυπα.

γ) Τέλος, τὸ άναγραφόμενον ότι οί χιλιασται “έχουν δικαιωθεί στο Εύρωπαϊκό Δικαστήριο” είναι επίσης άνακριβές, καθόσον ή σχετική άπόφασις θεωρεί την έλληνικήν διάταξιν περί προσηλυτισμού (βάσει της όποιάς κατεδικάσθη χιλιαστής) ως άπολύτως σύμφωνη πρός την Εύρωπαϊκήν Σύμβασιν Άνθρωπίνων Δικαιωμάτων.

(Έκ της Συνοδικής Έπιτροπής επί των αίρέσεων)

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ “ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ”

Οί Έλληνικές Μη Κυβερνητικές Όργανώσεις, που προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους πρόσφυγες, σέ συνεργασία και με την Άντιπροσωπεία της Υπάτης Άρμοστείας για τους Πρόσφυγες στην Έλλάδα, όρισαν την 5ην Άπριλίου έκάστου έτους ως “Ημέρα των Προσφύγων”. Σέ κάθε ήπειρο σήμερα έκατομμύρια άνθρωποι άναγκάζονται νά ξεριζωθούν ένεκα της βίας και της άπελπισίας. Πόλεμοι, έμφύλιοι σπαραγμοί, έσωτερικοί έκτοπισμοί, διωγμοί για λόγος πολιτικούς, θρησκευτικούς ή καταγωγής, καταρρεύσεις πολιτικών καθεστώτων, καταστροφή του περιβάλλοντος, γενοκτονίες, “άνθρωπιστικές παρεμβάσεις με βομβαρ-

δισμούς”, είναι μερικοί από τους λόγους που έξαναγκάζουν σέ φυγή. Σέ 100 έκατομμύρια ύπολογίζονται σήμερα οί πάσης φύσεως “φυγάδες”, που άναζητούν ασφάλεια, έλπίδα, νόημα ζωής και έλευθερία σέ κάποια ξένη χώρα. Σέ 366.900 άνέρχονται αυτοί που τὸ 1999 ζήτησαν άσυλο σέ κάποια από τις χώρες της Εύρωπαϊκής Ένώσεως. Από αυτούς 1.528 χτύπησαν τή δική μας πόρτα. Τὸν ίδιο χρόνο ή Έλλάδα έδωσε άσυλο σέ 146 άτομα, στα όποια θά πρέπει νά προστεθούν και 419, των όποιων άνανεώθηκε προσωρινώς ή παραμονή για άνθρωπιστικούς λόγους.

Η Έκκλησία μας είναι άλληλέγγυος με όλους όσοι άναγκάζονται κάτω από άνυπόφορες πολιτικές, οίκονομικές και κοινωνικές περιστάσεις νά έγκαταλείψουν τή χώρα τους, τὸν πολιτισμό τους, την περιουσία τους και την εργασία τους, και νά άναζητήσουν στη χώρα μας τή δυνατότητα μιᾶς νέας ζωής. Δέν ξεχνούμε ποτέ πώς πίσω από τις στατιστικές και τους αριθμούς κρύβονται προσωπικές και οίκογενειακές ιστορίες φόβου, πόνου, διαλυμένων οίκογενειών, άπόγνωσης και μαρτυρίου. Δέν ξεχνούμε ποτέ πώς κανείς δέν έγκαταλείπει χωρίς λόγο οίκέιους και οίκία για νά ξενιτευθεί με κίνδυνο ζωής και άβεβαιότητα για τὸ μέλλον. Δέν ξεχνούμε ποτέ τις συνθήκες κάτω από τις όποιες οί άνθρωποι αυτοί παίρνουν τὸ δρόμο για την έλευθερία, που πολλές φορές όμως τους οδηγεί σέ κρατητήρια ή σέ καταυλισμούς προσφύγων, που στις περισσότερες χώρες, εάν και έφόσον υπάρχουν, δέ φημίζονται βεβαίως για τις άνέσεις τους. Δέν ξεχνούμε τέλος ότι, άκόμη και υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει νά θεωρούνται τυχεροί, όσοι κατορθώσουν νά φθάσουν σώοι σέ κάποια ασφαλή χώρα, χωρίς νά πέσουν θύματα βίας, νά άνατιναχθούν από νάρκες ή νά πνιγούν με κάποιο σαπιοκάραβο, θύματα άδίστακτων δουλεμπόρων.

Εϊδική Υπηρεσία της Έκκλησίας μας, τὸ Οίκου-μενικό Πρόγραμμα Προσφύγων, προσφέρει έξειδικευμένες υπηρεσίες ύποδοχής, κοινωνικής συμβουλευτικής και προσανατολισμού, νομικής ύποστήριξης, προσωρινής περίθαλψης και στέγασης πρός τους ξεριζωμένους, καθώς και φιλοξενίας γυναικών που βρίσκονται σέ κίνδυνο έκμετάλλευσης ή βίας, χωρίς καμία διάκριση έθνικότη-

τος, θρησκείας ἢ ἄλλης μορφῆς διαφορετικότητας. Οἱ Ἱερὲς Μητροπόλεις, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἑνορίες προσφέρουν εἶδη πρώτης ἀνάγκης καὶ γεύματα καὶ ἀνοίγουν πρόθυμα τὴν ἀγκαλιά τους πρὸς τοὺς ἐμπερίστατους. Ἄλλωστε αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ ἐντολὴ τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδίδασκε ὅτι τὸ μοναδικὸ κριτήριό γιὰ νὰ εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος δίπλα Του στὸν χώρο τῆς παντοτινῆς ἀγαλλίασης, εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, ἰδιαίτερα τὸν ἐμπερίστατο καὶ ἀκόμη εἰδικότερα τὸν “ξένο”, τὸν ὁποῖο καλούμεθα νὰ “συναγάγουμε” καὶ νὰ φροντίσουμε (Ματθ. κε' 3 ἐξ.) Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι μία “Ἐκκλησία τῶν Ξένων”, ἀφοῦ ἄλλωστε καὶ ὁ Κύριός μας ξεκίνησε τὴν ἐπίγεια ζωὴ Του ὡς Πρόσφυγας στὴν Αἴγυπτο, ἔδρασε στὸν Κόσμο ὡς “Ξένος”, ποὺ δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν Αὐτοῦ κλίνει, καὶ οἱ χριστιανοὶ στὸν κόσμῳ δὲν εἴμαστε παρὰ “πάροικοι”.

Ἀγαπητά μου παιδιά! Κάτω ἀπὸ τὶς συνθήκες τῆς οἰκονομικῆς, πολιτικῆς καὶ πολιτισμικῆς παγκοσμιοποίησης, ἡ μετακίνηση τῶν πληθυσμῶν ἔχει προσλάβει ρυθμοὺς πρωτόγνωρους. Παράλληλα οἱ κυβερνητικὲς πολιτικὲς, ὄχι μόνο στὸν χώρο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλα τὰ μῆκη καὶ πλάτη τῆς ὑψηλίου, γίνονται καθημερινῶς ὄλο καὶ περισσότερο περιοριστικὲς, ἐνῶ οἰκονομικὲς, πολιτικὲς καὶ πολιτισμικὲς ἀνασφάλειες τῶν πολιτῶν προκαλοῦν τὴν ἐχθρότητα τοῦ κοινοῦ ἀπέναντι τοὺς ξένους, φαινόμενο ποὺ σὲ πολλὰς χώρες ἐμφανίζεται μὲ ἐνταση ἀνησυχητικῆ. Στὴ χώρα μας μπορούμε νὰ ἰσχυριστοῦμε ὅτι οἱ θρησκευτικὲς καὶ πολιτισμικὲς παραδόσεις μας, ἔχουν μέχρι σήμερα προστατεύσει σὲ βαθμὸ ἱκανοποιητικὸ ἀπὸ τὰ φαινόμενα τοῦ ρατσισμοῦ, τῆς ξενοφοβίας καὶ τῆς ξενηλασίας. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι ἀκόμη καλύτερα τὰ πράγματα ἢ ὅτι δὲν θὰ πρέπει πάντοτε νὰ ἐπαγρυπνοῦμε. Σὲ ἕναν κόσμῳ, ποὺ ἐκ τῶν πραγμάτων δημιουργεῖ κοινωνίες πολυεθνικὲς, πολυθρησκευτικὲς, πολυγλωσσικὲς καὶ συγκρητιστικὲς, ἡ στάση τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι καθορισμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Λυτρωτὴ καὶ Σωτῆρα μας: ζοῦμε ἐν τῷ κόσμῳ ἀλλ' οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου. Σεβόμεθα τὴν διαφορετικότητα τοῦ καθενός, προσφέρουμε τὴν ἀγάπη μας καὶ σὲ αὐτοὺς ποὺ πολιτισμικὰ καὶ θρησκευτικὰ “οὐ συγχρῶνται” μὲ τοὺς Ἕλληνες καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους, βλέπουμε στὸ πρόσωπο τοῦ ξένου τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν συσχηματιζό-

μεθα μὲ τὴν πραγματικότητα τοῦ συγκρητισμοῦ τῆς πολιτισμικῆς παγκοσμιοποίησης, διατηροῦμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν θρησκευτικὴ καὶ πολιτισμικὴ ἰδιοπροσωπία μας, ἀκριβῶς γιὰ νὰ εἴμεθα περισσότερο χρήσιμοι στοὺς ξένους.

Καταλήγοντας ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω τὰ συγκαρτητήριά μου σὲ ὅλες τὶς Μὴ Κυβερνητικὲς Ὄργανώσεις ποὺ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στοὺς ξένους. Ἐπιθυμῶ ἀκόμη νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή τους καὶ νὰ παρακαλέσω γιὰ τὴν φροντίδα τους πρὸς τὶς ἰδιαίτερα εὐάλωτες κατηγορίες τῶν ἱκετῶν ἀσύλου καὶ εἰδικότερα τὶς γυναῖκες ποὺ ζητώντας ἄσυλο πέφτουν θύματα πολυειδοῦς ἐκμεταλλεύσεως. Τέλος, θὰ ἤθελα νὰ ἀπευθύνω καὶ μία ἔκκληση πρὸς τοὺς πολιτικούς μας. Αὐτὲς τὶς ἡμέρες συζητοῦνται στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση θέματα ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ ἀρθροῦ 13 τῆς Συνθήκης τοῦ Ἀμστερνταμ καὶ πρὸ συγκεκριμένα τὸ θέμα τῆς συνενώσεως τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἁλλοδαπῶν ποὺ προέρχονται ἀπὸ τρίτες χώρες. Ἡ Ἐκκλησία μας, μετέχουσα σὲ Διεκκλησιαστικοὺς Ὄργανισμούς, ἔχει ἐνώσει τὴν φωνή της, καὶ εἰσηγεῖται ρυθμίσεις ποὺ εἶναι σύμφωνες μὲ τὴν χριστιανικὴ καὶ εὐρωπαϊκὴ κληρονομία μας. Θὰ παρακαλοῦσα νὰ προσέξουν τὶς εἰσηγήσεις αὐτὲς καὶ νὰ συμβάλουν ὅσο μποροῦν στὴν οἰκοδόμησι μίας Εὐρώπης μὲ ἀνθρώπινο πρόσωπο, μίας Εὐρώπης ποὺ θὰ σέβεται τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ὅλων καὶ θὰ παίρνει στὰ σοβαρὰ τὴν ἀξιοπρέπεια τόσο τῶν πολιτῶν της, ὅσο καὶ ὅλων ὅσοι θὰ ἔχουν τὸ προνόμιο νὰ ζοῦν καὶ νὰ δροῦν στὸν κοινωνικὸν χώρο της.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ τῆς 14ης Ἀπριλίου 2000

Συνήλθε ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου, ἀπὸ 4ης ἕως 5ης Ἀπριλίου ἐ.ἔ., στὴν τακτικὴ κατὰ μῆνα Συνεδρία τῆς ἡ Διαρκῆς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὶς Συνεδριάσεις:

Α. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος, ἐνημέρωσε τὰ μέλη τῆς Δ.Ι.Σ.:

Γιὰ τὴν ἀνάγκη προσοχῆς στὶς δηλώσεις ἀπὸ ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν προεκλογικὴ περίοδο πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων.

Πὰ τὴν τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸν κ. Ὑπουργὸν Δημοσίας Τάξης περὶ τοῦ θέματος τῆς ἐκδόσεως νέου τύπου Ταυτοτήτων (σύστημα Bar Code, ἀναγραφὴ θρησκεύματος).

Πὰ τὴν ἐπίσκεψή του στὰ Ἐκκλησιαστικά Λύκεια τῆς χώρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεκοινώνησε μὲ τοὺς διδάσκοντας καὶ διδασκομένους σ' αὐτά, ἐνημερώθηκε γιὰ τὰ ὑπάρχοντα προβλήματα, ἔδωσε κατευθυντήριες γραμμὲς γιὰ τὴν ἐπίλυσή τους καὶ ἐνίσχυσε τὸ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα τῶν σπουδάζόντων σ' αὐτά.

Πὰ τὴν παραλαβὴ ἑκατὸ οἰκίσκων ποὺ προορίζονται γιὰ τὴν στέγαση τῶν σεισμοπαθῶν τῆς περιοχῆς Ἀττικῆς.

Β. Κατὰ τὴν διάρκειά τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡ Δ.Ι.Σ. ἀπεφάσισε:

Τὴν ἀνάθεση οἰκονομικῆς μελέτης γιὰ τὰ ἔξοδα φιλοξενίας καὶ περιποιήσεως σχολαζόντων Ἀρχιερέων, εἰς τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβρόσιον καὶ ὑποβολὴ σχετικῆς Εἰσηγήσεως στὴν Ἱερὰ Σύνοδο.

Ἐπίσης ἀσχολήθηκε μὲ διάφορα ὑπηρεσιακὰ θέματα τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, ἐγκρίσεις ἀποσπάσεων Κληρικῶν στὸ ἐξωτερικόν, ἰδρύσεις Ἑνοριῶν καὶ ὁρισμοὺς μελῶν Ἐπισκοπικῶν Δικαστηρίων Ἱερῶν Μητροπόλεων.

(Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπίσκεψη τοῦ Μακαριωτάτου στοῦ Ἑβραϊκοῦ Μουσείου τῆς Ἑλλάδος

Τὸ Ἑβραϊκὸ Μουσεῖο τῆς Ἑλλάδος ἐπισκέφθηκε σήμερα τὸ μεσημέρι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος. Τὸν Μακαριώτατο ξενάγησε στοὺς χώρους τοῦ Μουσείου ἡ ἐπιμελήτρια κ. Ζανὲτ Μπατίνου καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κ. Σαμ. Μπενρουμπή.

Ἐξερχόμενος τοῦ Μουσείου, ὁ Μακαριώτατος ἐξῆρε τοὺς δεσμοὺς ἀγάπης, ἀλληλεγγύης καὶ φιλίας ποὺ συνδέουν ἀπὸ παλιὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Ἑβραϊκὴ Κοινότητα. Ὅπως χαρακτηριστικὰ ἐπισήμανε «ὅλα τὰ ἐκθέματα τοῦ Μουσείου τονίζουν τὴ θρησκευτικὴ, κοινωνικὴ καὶ ἐθνικὴ συμβολὴ τῶν Ἑλλήνων Ἑβραίων, ποὺ ἔχουν δεχθεῖ τὴ σημαντικὴ ἐπίδραση τῆς ἑλλη-

νικῆς κουλτούρας, στὴν πρόοδο τῆς κοινωνίας μας καὶ στὴν προαγωγὴ τοῦ πολιτισμοῦ μας».

«Ἀνάμεσα βέβαια στὰ ἐκθέματα», συνέχισε ὁ Μακαριώτατος, «ὑπάρχουν καὶ αὐτὰ τὰ ὁποῖα φέρνουν στὴ μνήμη μας τὴ φρικτὴ περίοδο τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου καὶ τοῦ Ὀλοκαυτώματος, τὸ ὁποῖο ὑπῆρξε ἓνα ἔγκλημα γενοκτονίας σὲ θάρος τῶν Ἑβραίων τῆς Εὐρώπης καὶ ἀποτελεῖ μία μελανὴ σελίδα στὴν ἱστορία τοῦ 20οῦ αἰώνα». Καὶ κατέληξε: «Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ὁ ἀντισημιτισμὸς ἀνήκει πλέον στὸ παρελθόν. Γιατὶ ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα τὸ ὁποῖο ἔχουμε καὶ μὲ τὴν Ὁρθόδοξὴ Ἐκκλησίᾳ μας – ἡ ὁποία στὰ χρόνια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Δαμασκηνὸ ἐδείξε τὴν ἀλληλεγγύη της πρὸς τὸν Ἑβραϊκὸ πληθυσμὸ καὶ διαδραμάτισε σημαντικὸ ρόλο στὴν προώτασίᾳ του ἀπὸ τὶς διώξεις τῶν Ναζιστῶν – ἀξίζουμε νὰ ζοῦμε μέσα σὲ μία κοινωνία ἀνοχῆς, ἀνεκτικότη-
τας, ἀλληλεγγύης καὶ συνεργασίας, πράγμα τὸ ὁποῖο ὄχι ἀπλῶς συμβαίνει, ἀλλὰ ἀνταποκρίνεται καὶ στὰ ἐσωτερικὰ πιστεῦω ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ μας».

Ἀπαντώντας τέλος σὲ σχετικὴ ἐρώτηση γιὰ τὴ «συγγνώμη» τοῦ Πάπα Ἰωάννη Παύλου τοῦ Β', ὁ Μακαριώτατος ἐκτίμησε ὅτι τὸ νὰ ἀναγνώριζε κανεῖς τὰ σφάλματα τοῦ παρελθόντος δὲν εἶναι εὐκόλο πράγμα. Τόνισε δὲ χαρακτηριστικὰ: «Βεβαίως, μπορεῖ νὰ μὴν εἴμαστε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι. Θὰ περιμέναμε ἀπὸ τὸν Πάπα νὰ πεῖ καὶ ὁρισμένα πράγματα ποὺ ἀφοροῦν σὲ ἐμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Ἀνατολῆς. Δὲν τὰ εἶπε. Ἐνδεχομένως νὰ σκέπτεται νὰ τὸ πράξει ἀργότερα».

(20.3.2000)

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

Γεῦμα τοῦ Ρώσου Πρέσβυ πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Μὲ τὴν εὐκαιρίᾳ τῆς παρελθούσης ἑορτῆς τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ἀξιότιμος Πρέσβυς τῆς Ρωσίας κ. Μιχαὴλ Μποτσάρνικοφ παρέθεσε χθὲς βράδυ στὴν πρεσβευτικὴ κατοικία ἐπίσημο δεῖπνο πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Μέσα σὲ κλίμα ἐγκαρδιότητος ἀντηλλάγησαν

Μετά τὸ γεῦμα εἰς τὴν Ρωσικὴν Πρεσβείαν πρὸς τιμὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἐξοχωτάτου Πρέσβευς τῆς Ρωσίας (20.3.2000).

ἀπόψεις γιὰ τὸ ρόλο τῆς Ὁρθοδοξίας στὸ σύγχρονο κόσμο. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δείπνου, ἐδόθη ἡ εὐκαιρία στὸν κ. Πρέσβη νὰ ὁμιλήσει καὶ νὰ ἐξάρει τὴν ἀπὸ μέρους τῆς Ἐκκλησίας μας ἀριστη συμπαράσταση καὶ συνεργασία.

Ὁ Μακαριώτατος, ἀντιφωνώντας, ἐπῆνεσε τὸν κ. Πρέσβη καὶ τὴ Ρωσικὴ Κυβέρνηση γιὰ τὴν τιμητικὴ αὐτὴ πρωτοβουλία καὶ ἐτόνισε τὶς σχέσεις ἀγάπης, φιλίας καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ, ποὺ συνδέουν τὴν Ἑλλαδικὴ καὶ τὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία καὶ τοὺς πιστοὺς τους.

(21.3.2000)

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

Ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου σὲ ἐκδήλωση τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Μεταμοσχεύσεων

Τὴν ἀποψη τῆς Ἐκκλησίας στὸ θέμα τῶν μεταμοσχεύσεων, “ποὺ φέρνουν δύο ἀνθρώπους μαζί

–ἀφοῦ τὰ ὄργανα τοῦ ἑνὸς μεταφέρονται στὸ σῶμα τοῦ ἄλλου– καὶ τόσο κοντά, ἀφοῦ ὁ θάνατος τοῦ ἑνὸς προσδίδει ζωὴ στὸν ἄλλον”, ἀνέπτυξε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος σὲ σχετικὴ ὁμιλία του στὸ πλαίσιο τῆς ἐκδήλωσης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Μεταμοσχεύσεων (Ε.Ε.Μ.), ποὺ πραγματοποιήθηκε σήμερα τὸ ἀπόγευμα σὲ κεντρικὸ ξενοδοχεῖο τῶν Ἀθηνῶν.

Λαμβάνοντας τὸ λόγο μετὰ τὸν Πρόεδρο τῆς Ε.Ε.Μ. κ. Ι. Παπαδημητρίου, ὁ Μακαριώτατος ἐπισημάνει χαρακτηριστικὰ ὅτι ὁ λόγος καὶ ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας μας στὴν πορεία τῶν μεταμοσχεύσεων στὴν Ἑλλάδα εἶναι κεντρικός. Οἱ μεταμοσχεύσεις, συνέχισε, εἶναι ἴσως ἓνα ἀπὸ τὰ θέματα στὰ ὁποῖα ἡ Πολιτεία ἔχει τὴν ἄμεση ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὴν πλευρὰ της, ἔχει ὅλη τὴν εἰλικρινὴ διάθεση τῆς συνεργασίας καὶ προσφορᾶς καὶ ἀντιλαμβάνεται ὅτι μπορεῖ νὰ βοηθήσει καθοριστικὰ στὴν ὅλη υπόθεση καὶ στὴν ἀνάγκη γιὰ ζωὴ τοῦ λήπτη. Παράλληλα ὅμως ἡ Ἐκκλησία ἔχει καὶ συνείδηση τῆς τεράστιας εὐθύνης της νὰ ὑπερασπισθεῖ καὶ τὸν δότη –τὸν ὁποῖο περιβάλλει μὲ ἰδιαίτερη εὐαισθησία καὶ ὡς πρόσωπο καὶ ὡς ἔννοια– ἀλλὰ καὶ τὶς ἠθικὰς ἀξίες, ποὺ οἱ μεταμοσχεύσεις προϋποθέτουν, ἐξυπονοοῦν καὶ μποροῦν νὰ καλλιεργήσουν. Αὐτὸ τῆς δημιουργεῖ οὐσιαστικὰ δικαιώματα –τὸ δικαίωμα τοῦ λόγου– καὶ μεγάλες ὑποχρεώσεις –τὴν ὑποχρέωση νὰ προστατεύσει τὸ ἥθος καὶ τὸ κύρος τους, δεδομένου ὅτι οἱ μεταμοσχεύσεις δὲν λύνουν μόνον τὸ πρόβλημα ἐπιβίωσης βαρὶά ἀσθενούντων συνανθρώπων μας, ἀλλὰ μποροῦν εὐκόλα νὰ ὁδηγήσουν καὶ σὲ κατάχρηση ἢ παραβίαση βασικῶν καὶ θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν καὶ ἀξιών. Ἡ Ἐκκλησία, παρατήρησε ὁ Μακαριώτατος, ὀφείλει νὰ προστατεύσει τὸ θεσμό, τὴν πράξη καὶ τὰ ἐμπλεκόμενα πρόσωπα ἀπὸ ἐνδεχόμενη θεβήλωση (θεβιασμένη διάγνωση ἢ προχειρότητα στὴν τήρηση τῶν κριτηρίων τοῦ ἐγκεφαλικοῦ θανάτου, ἐμπορευματοποίηση ἢ συναλλαγὴ οἰασδήποτε φύσεως σχετιζόμενῃ μὲ τὴν προσφορὰ ὀργάνων, ἐπιλογὴ ληπτῶν μὲ ρατσιστικὰ κριτήρια, παραβάσεις τῶν καταστάσεων ἀναμονῆς κ.τ.λ.), διότι τόσο ἡ ἐξέλιξη τῶν ἐπισημῶν ἐπικοινωνίας καὶ πληροφορικῆς (διαδίκτυο, τήρηση μηχανογραφικῶν ἀρχείων μὲ τεράστιο φάσμα δεδομένων καὶ περιορισμένη δυνατότητα ἐλέγχου κ.ἄ.), ὅσο καὶ ἡ πνευματικὴ πενία τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν εἶναι δυνατόν νὰ ὁδη-

γήσουν σὲ κακοποίηση, ἐμπορευματοποίηση, ἐκμετάλλευση ἢ καὶ θυσία τῶν μεταμοσχεύσεων στὸ θωμὸ τῶν μεγάλων οἰκονομικῶν συμφερόντων. Μόνον οἱ αἰώνιες ἀξίες τοῦ σεβασμοῦ στὴ ζωὴ, στὸ θάνατο, τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα μποροῦν νὰ τὶς περισώσουν.

Ὅπως ὑπογράμμισε, ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν ἰδέα τῶν μεταμοσχεύσεων μὲ σκοπὸ ὄχι μόνον τὴν ἐξεύρεση μοσχευμάτων (γιὰ λόγους κοινωνικούς), ἀλλὰ καὶ τὴν ἀφύπνιση τῆς ἀγάπης (καὶ γιὰ λόγους πνευματικούς), κάτι ποὺ δὲ γίνεται ἀπλὰ μὲ ἐνημέρωση, ἀλλὰ κυρίως μὲ ἔμπνευση. Ὑπάρχει, ὅμως, συνέχισε, τεράστια διαφορὰ ἡθους καὶ προσεγγίσεως μεταξύ κοσμικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀντίληψης τοῦ ὅλου θέματος. Ἡ Ἐκκλησία προσεγγίζει τὶς μεταμοσχεύσεις καὶ ὡς ἀφορμὴ μετάδοσης ζωῆς σὲ κάποιους ἀνθρώπους, κυρίως ὅμως ὡς εὐκαιρία μετάγγισης πνευματικοῦ ἡθους στὴν κοινωνία... μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα ἀγάπης, συναλληλίας, ἐνίοτε αὐτοθυσιαστικοῦ φρονήματος, προσωπικῆς ἀνάγκης ἐξόδου μας ἀπὸ τὸν κλοιὸ τῆς φιλαυτίας καὶ φιλοζωΐας μας, ποτὲ ὠφελιμιστικῆς ἢ χρησιμοθηρικῆς λογικῆς ποὺ ἀποξενώνει τὸν δότη ἀπὸ τὴν προσφορά του, τὸν δότη ποὺ πρέπει νὰ ἐνεργεῖ ὡς δωρητῆς, μὲ ἀνιδιοτέλεια καὶ ἐλευθέρη, συνειδητὴ καὶ εὐαγγελικὴ ἀξιοποίηση τοῦ αὐτεξουσίου ἐκφράζοντας τὴν “μείζονα ἀγάπη”, καὶ νὰ μὴν θεωρεῖται ὡς ἄψυχη δεξαμενὴ ὀργάνων.

Ἡ δωρεὰ ὀργάνων ἀπὸ ἐγκεφαλικῶς νεκροὺς δότες, καθὼς καὶ ἡ νηφάλια καὶ συνειδητὴ ἀπόφαση ὑγιοῦς ἀνθρώπου νὰ προσφέρει κάποιο ὄργανό του σὲ πάσχοντα συνάνθρωπο, ὡς πράξεις φιλαλληλίας καὶ ἀγάπης, εἶναι σύμφωνες μὲ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία καὶ ἔχει, ὑπὸ ὀρισμένες προϋποθέσεις, ὅλη τὴ διάθεση νὰ τὶς ὑποστηρίξει, ἐπισήμανε ὁ Μακαριώτατος.

Ὅπως παρατήρησε, ἡ ἱατρικὴ κοινότητα καὶ ἡ Πολιτεία ὀφείλουν νὰ βοηθήσουν στὴν ἐπιβολὴ καὶ νομοθετικὴ κατοχύρωση τῶν ἀκριθέστερων κριτηρίων τοῦ “ἐγκεφαλικοῦ θανάτου”, ἡ πιστὴ τήρηση τῶν ὁποίων αὐστηρῶς νὰ ἐλέγχεται. Τὸ κυριότερο ὅμως, ἡ Πολιτεία, πρέπει νὰ διασφαλίσῃ τὴ συνειδητὴ συναίνεση τοῦ δότη σὲ αὐτὸ ποὺ κάνει, καθὼς ἡ προσφορὰ ὀργάνων πρέπει νὰ εἶναι καρπὸς σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης τοῦ δότη καὶ ὄχι ἀποτέλεσμα σοφιστῶν τοῦ νομοθέτη. Καὶ συμπλήρωσε: “Τὰ μοσχεύματα θὰ βρεθοῦν ὅταν ὅλοι μας καλλιεργηθοῦμε στὸ νὰ δίνουμε ἀπὸ τὸν ἑαυ-

τό μας. Ἡ ἄποψη ὅτι τὰ ὄργανα τοῦ σώματός μας ἀποτελοῦν δημόσιο πλοῦτο καὶ περιουσία τῆς Πολιτείας ἢ τῆς κοινωνίας μᾶς θρῖσκει κατηγορηματικὰ ἀντιθέτους. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καθετὶ ποὺ ὑποκαθιστᾷ τὴ συνειδητὴ βούληση μὲ ἀπρόσωπες εἰκασίες θὰ ἐξασφαλίσῃ πολὺ λιγότερα μοσχεύματα ἀπ’ ὅσα ἡ ἔγγραφη καὶ ὁλόκαρδη συναίνεση τῆς Ἐκκλησίας στὶς μεταμοσχεύσεις”.

Ὁ Μακαριώτατος ἐπισήμανε ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ποὺ “οὔτε τὴν ἀλήθεια θυσιάζει, οὔτε τὸ πρόσωπο ὑποδουλώνει”, ἀδυνατεῖ νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὸν πρόσφατο ψηφισθέντα νόμο περὶ μεταμοσχεύσεων, ποὺ δείχνει νὰ κυριαρχεῖται ἀπὸ χρησιμοθηρικὴ λογικὴ καὶ στενὸ ὀρθολογισμό, ἀναφέρθηκε ἀναλυτικὰ στὶς ἀντιρρήσεις καὶ ἐπιφυλάξεις της, ὥστε οὔτε τὴν ὑπόθεση τῶν μεταμοσχεύσεων νὰ βλάψει, οὔτε τὴ βαρύτητα τῶν ἀπόψεών της νὰ ὑποβιάσῃ, καὶ τόνισε ὅτι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ προστατευθεῖ ἡ ἠθικὴ καὶ πρακτικὴ τῶν μεταμοσχεύσεων ἀπὸ τὸ ἐνδεχόμενο κακοποίησής τους εἶναι, ἡ σχετικὴ νομοθεσία νὰ εἶναι σαφής, μελετημένη καὶ ἰδεολογικὴ.

Ὅπως χαρακτηριστικὰ σημείωσε, ἀπαραίτητος ὅρος συνεργασίας τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν Πολιτεία εἶναι ἡ τελευταία νὰ κατανοήσῃ ὅτι εἶναι ἐπιφορτισμένη μὲ τὴν τεράστια ὑποχρέωση νὰ προστατεύσῃ τὶς μεταμοσχεύσεις τόσο νομοθετικὰ ὅσο καὶ πρακτικὰ, ἀπὸ κάθε μορφῆς ἀσυνειδησία, χρησιμοθηρία ἢ χρηματικὴ ἐκμετάλλευση καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀριότητα, ἐνημέρωση καὶ κατάρτιση τῶν ἀρμοδίων ἱατρῶν καὶ φορέων. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὁ δότης δὲν καταντᾷ θύμα ποταπῶν συμφερόντων, ἀσεβείας ἢ ἐπιστημονικῆς ἐπιπολαιότητος καὶ ἀγνοίας.

Τὸ ἐνδεχόμενο ἡ Ἐκκλησία νὰ ὀργανώσῃ ἡμέρα δότου ἢ νὰ προβεῖ σὲ ἐκστρατεία ὑποστήριξης τῶν μεταμοσχεύσεων γιὰ νὰ διευκολύνει τὴ συγκέντρωση τοῦ μεγαλύτερου δυνατοῦ ἀριθμοῦ μοσχευμάτων, θὰ τὸ ἀποφασίσει μόνον ἀφοῦ ὑπάρχουν σαφὴ ἐχέγγυα σεβασμοῦ τῶν ἀρχῶν καὶ ὅρων της. Ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ πεῖ τὸ “ναί” στὶς μεταμοσχεύσεις, ἂν ἡ Πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία ποῦν τὸ “ναί” στὶς αἰώνιες πνευματικὲς ἀξίες καὶ τὸ σεβασμὸ τοῦ ἀνθρώπου, κατέληξε ὁ Μακαριώτατος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας τοῦ Μακαριωτάτου, ἀκολούθησε ἡ ἀναγόρευσὶς του σὲ Ἐπίτιμο Πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Μεταμοσχεύσεων “σὲ ἀναγνώριση τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ ἔχει προσφέ-

ρει από μακροῦ στὸν τομέα αὐτό”, ἀπὸ τὸν Πρόεδρό της κ. Ι. Πάπαδημητρίου.

(23.3.2000)

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

**Διεθνὴς ἀνταπόκριση στὴν ἐκκλήση
τοῦ Μακαριωτάτου ὑπὲρ τοῦ Κοσσυφοπέδιου**

Αἴσθησις στὴ διεθνή κοινότητα προκάλεσε ἡ ἐκκλήσις ποὺ ἀπηύθυνε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος πρὸς τοὺς διεθνεῖς ὀργανισμοὺς, τοὺς ἡγέτες τῶν χωρῶν - μελῶν τοῦ ΝΑΤΟ καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καὶ τοὺς Προκαθημένους τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν γιὰ τὴν προστασία τῶν λαῶν καὶ τῶν ἱερῶν Τόπων στὸ Κοσσυφοπέδιο καὶ γενικότερα γιὰ τὴν καταβολὴ κάθε δυνατῆς προσπάθειας γιὰ τὴν ἐπικράτησις τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀνεκτικότητος στὴν περιοχὴ. Στὴ σχετικὴ μὲ ἡμερομηνία 11 Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. ἐπιστολὴ τοῦ ὁ Μακαριώτατος κατήγγελε τὰ ἐγκλήματα κατὰ τοῦ σερβικοῦ πληθυσμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁλοκληρωτικὴ καταστροφὴ περισσοτέρων ἀπὸ 80 Ὁρθόδοξων Χριστιανικῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ ἱερῶν Μονῶν στὸ Κοσσυφοπέδιο ἀπὸ Ἀλβανοὺς ἐξτρεμιστές. Σημείωνε δὲ χαρακτηριστικὰ ὅτι “ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς ἀφίξης τῆς εἰρηνευτικῆς δυνάμεως ΚFOR στὴν περιοχὴ... περισσότεροι ἀπὸ 400 Χριστιανοὶ Σέρβοι φονεύθηκαν, περισσότεροι ἀπὸ 600 ἀπῆχθησαν καὶ περισσότεροι ἀπὸ 20.000 ἐξαναγκάστηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς πατρογονικὰς ἐστίες τους”.

Ἀπαντώντας στὴν ἐκκλήσις τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ Γενικὸς Γραμματέας τοῦ ΝΑΤΟ Λόρδος Ρόμπερτσον σὲ ἐπιστολὴ τοῦ μὲ ἡμερομηνία 6 Μαρτίου ἐ.ἔ. τὸν διαβεβαίωσε ὅτι “ἡ προστασία καὶ ἀσφάλεια ὅλων τῶν λαῶν τοῦ Κοσσυφοπέδιου, συμπεριλαμβανομένου τοῦ σερβικοῦ, ἀποτελεῖ ζήτημα πρώτης προτεραιότητος γιὰ τὸ ΝΑΤΟ καὶ τὴν ΚFOR”. Ὅπως ὑπογράμμισε “τὸ θέμα συζητεῖται σὲ τακτικὴ βάση ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ καὶ ἡ ΚFOR ἀφιερώνει σὲ αὐτὸ ὅλους τοὺς δυνατοὺς πόρους... ἰδιαίτερα πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς φύλαξης καὶ γενικότερης προστασίας τῶν Σέρβων καὶ τῶν μνημείων τους, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν θρησκευτικῶν». Ὁ Λόρδος Ρόμπερτσον ὅμως σημείωσε ὅτι “εἶναι ἰδιαίτερα λυπηρὸ πῶς, παρὰ τὴν προσπάθεια τῶν ΚFOR καὶ UNMIK, μεμονωμένα περιστατικά καὶ πράξεις μίσους ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπι-

συμβαίνουν”. Μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιος”, κατέληξε, “ὅτι χειριζόμαστε τὴν κατάστασις μὲ ἰδιαίτερη σοβαρότητα, καθὼς ἐργαζόμαστε γιὰ νὰ δημιουργήσουμε τὶς συνθήκες γιὰ μίαν πολυεθνικὴ κοινωνία στὸ Κοσσυφοπέδιο, ὅπου ὅλοι οἱ λαοὶ θὰ μποροῦν νὰ ζοῦν μὲ εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια”.

Παράλληλα ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Μεγάλης Βρεταννίας κ. Τόνι Μπλέρ σὲ ἐπιστολὴ τοῦ μὲ ἡμερομηνία 8 Μαρτίου ἐ.ἔ. πρὸς τὸν Μακαριώτατο ἀναφέρθηκε στὴν μόνιμη παρουσία ἰσχυρῶν δυνάμεων τῆς ΚFOR σὲ σερβικά καὶ μικτὰ χωριά τοῦ Κοσσυφοπέδιου γιὰ τὴ δημιουργία ἐνὸς ἀσφαλοῦς περιβάλλοντος καὶ στὴ φύλαξη σὲ εἰκοσιτετράωρη βάση τῶν Ὁρθόδοξων ἱερῶν Ναῶν καὶ ἱερῶν Μονῶν. “Ἀντιλαμβανόμαστε πλήρως”, ὑπογράμμισε χαρακτηριστικὰ, “τὴν ἀνησυχία τῆς σερβικῆς μειονότητος, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπόλοιπων μειονοτήτων στὴν περιοχὴ. Τὰ Ἑνωμένα Ἔθνη καὶ ἡ ΚFOR ἔχουν ἐνισχύσει τὴν παρουσία τους σὲ μικτὲς κοινότητες προκειμένου νὰ βελτιώσουν τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν κατοίκων τους καὶ νὰ ἐνθαρρύνουν τὴν ἀνεκτικότητα καὶ τὴν ἐνσωμάτωσις ὅλων”. Καὶ κατέληξε: “Οἱ Σέρβοι τοῦ Κοσσυφοπέδιου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦν ἐκεῖ καὶ ἡ ΚFOR καὶ ἡ UNMIK καταβάλλουν κάθε δυνατὴ προσπάθεια γιὰ νὰ τοὺς προστατεύσουν... Ἀπὸ τὴν πλευρά μας μαζί μὲ τοὺς διεθνεῖς ἐταίρους μας στὸ ΝΑΤΟ καὶ μαζί μὲ τὴν ἀποστολὴ τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν στὴν περιοχὴ, πιστεύουμε καὶ ἐργαζόμαστε γιὰ ἓνα δημοκρατικὸ, πολυεθνικὸ καὶ εἰρηνικὸ Κοσσυφοπέδιο”.

Τέλος ὁ Ἀναπληρωτὴς Γενικὸς Γραμματέας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν κ. Πῶργος Λαιμόπουλος, σὲ ἐπιστολὴ τοῦ πρὸς τὸν Μακαριώτατο τόνισε χαρακτηριστικὰ: “Μοιραζόμαστε τὶς ἀνησυχίες τῆς Μακαριότητός Σας γιὰ τὶς συστηματικὰς βεβηλώσεις ἱερῶν Ναῶν καὶ ἱερῶν Τόπων καὶ τὴν καταστροφὴ καὶ τὸ ξερίζωμα ἱστορικῶν καὶ πολιτιστικῶν μνημείων στὸ Κοσσυφοπέδιο. Ἡ συνεχιζόμενη τραγωδία τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων στὴν περιοχὴ παραμένει στὸ ἐπίκεντρο τῆς προσοχῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν... ποὺ ἐργάζεται ἐντατικὰ μὲ θρησκευτικούς ἡγέτες καὶ διεθνεῖς ὀργανισμοὺς γιὰ νὰ κάνει γνωστὴ σὲ ὅλους τὴ σημασία αὐτῆς τῆς κατάστασης γιὰ τὸ μακροπρόθεσμο μέλλον τοῦ Κοσσυφοπέδιου, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ εἶναι εἰρηνικὸ καὶ δίκαιο γιὰ ὅλους ὅσους κατοικοῦν ἐκεῖ”.

(30.3.2000)

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

Ἡ Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἡμέρα “Ἱερατικῶν κλήσεων”

Τὴν προσεχὴ Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστόδουλος θὰ προστεῖ τῆς Θείας Λειτουργίας στὸν ἱ. Ναὸ Ἀγ. Σοφίας Ψυχικοῦ. Ἡ Κυριακὴ αὕτὴ ἔχει ὀρισθεῖ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας ὡς ἡμέρα προσευχῆς γιὰ τὴν ἀνάδειξη νέων κληρικῶν, ποὺ νὰ διαπνέονται ἀπὸ ἱεραποστολικὸ φρόνημα, διάθεση αὐτοθυσίας καὶ πνεῦμα προσφορᾶς.

Στὴ Θεία Λειτουργία θὰ συμπροσευχηθοῦν οἱ σπουδαστὲς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν μὲ τοὺς καθηγητὲς τους. Μὲ τὴν εὐκαιρία ἐκδόθηκε τὸ ἀκόλουθο Μήνυμα:

Πρὸς
τοὺς εὐλαβεστάτους Κληρικοὺς καὶ τὸ εὐσεβὲς
πλήρωμα τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ἀγαπητοί μου,

Ἡ σκέψη τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν τρίτη αὕτὴ Ἑβδομάδα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς στρέφεται στὸ μεγάλο θέμα τῶν Ἱερατικῶν Κλήσεων. Ἡ κλίση καὶ ἡ κλήση στὴν ἱερατικὴ διακονία εἶναι, θέβαια, Χάρις καὶ Ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ Ὅποιον γνωρίζει καὶ προορίζει τοὺς κεκλημένους γιὰ τὴν Ἱερωσύνη “πρὶν αὐτοὺς πλᾶσαι ὁ Θεὸς ἐν κοιλίᾳ” (Ἱερ. α΄ 5). Καὶ ἀποτελεῖ ὄντως θαυμαστὸ γεγονὸς γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας, ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἔχει ἀναδείξει πολλοὺς ἀξιους καὶ εὐλαβεῖς Κληρικοὺς, σὲ ὅλες τὶς περιόδους τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἱστορίας τῆς.

Ὡστόσο, ἡ Ἱερωσύνη δεν παύει νὰ εἶναι ἓνα εὐαίσθητο ἄνθος, τὸ ὁποῖο χρειάζεται τὴν εἰδικὴ μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ ἄνθος αὐτὸ τῆς Ἱερωσύνης, ἡ κλίση καὶ ἡ κλήση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καλλιεργοῦνται καὶ θάλλουν, εἰδικότερα, μέσα στοὺς κόλπους τῆς ἱερατικῆς οἰκογένειας καὶ τῆς χριστιανικῆς οἰκογένειας ὅλων τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν. Ἡ οἰκογένεια, αὕτὴ ἡ “μικρὰ” καὶ “κατ’ οἶκον Ἐκκλησία”, εἶναι ὁ φυσικὸς χώρος, στὸν ὁποῖο ἀνθίζουν οἱ ἱερατικὲς κλήσεις, πλεῖστοι, μάλιστα, ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι γόνοι ἱερατικῶν οἰκογενειῶν ἀπὸ πάππου πρὸς πάππον. Ἐπίσης, ἀναρίθμητα εἶναι τὰ τέκνα τῶν εὐλαβῶν ἱερέων τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰ ὁποῖα μὲ ἰδιαίτερη καύχησιν ἀναφέρονται στὴν εὐλογία τῆς ἱερατικῆς τους καταγωγῆς.

Ἡ προσέλευση στὸν Κλῆρο, μέχρι σήμερα, ὀφείλεται στὴν πλούσια ἱερατικὴ παράδοση ποὺ σφραγίζει τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἱστορία τῆς Πατρίδος μας. Ἡ παράδοση αὕτη πρέπει νὰ διατηρηθεῖ καὶ νὰ συνεχισθεῖ. Πολὺ περισσότερο σήμερα, ποὺ διάφορα ρεύματα ἀποπροσανατολίζουν τοὺς νέους καὶ τοὺς κατευθύνουν σὲ κοσμικὰ καὶ κερδοφόρα ἐπαγγέλματα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, ἡ σύγχρονη κοινωνικὴ κακοπραγία καὶ ἰδεολογικὴ σύγχυση συντελοῦν ὥστε πολλοὶ νέοι νὰ ἐπανεκτιμοῦν τὶς ἐπιλογές τους καὶ ἀρκετοὶ ἀπὸ αὐτοὺς νὰ στρέφονται τόσο πρὸς τὶς τάξεις τοῦ Ὁρθόδοξου ἐφημεριακοῦ Κλήρου, ὅσο καὶ πρὸς τὸν Ὁρθόδοξο Μοναχισμό.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑβδομάδος Ἱερατικῶν Κλήσεων, ἀπευθύνω θερμὴ ἔκκληση πρὸς ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς ἱερεῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ πρὸς ὅλους τοὺς πιστοὺς νὰ ἀγκαλιάσουν μὲ ἰδιαίτερα θερμὸ ἐνδιαφέρον τὸ θέμα τῶν ἱερατικῶν Κλήσεων μεταξὺ τῆς νεολαίας μας. Οἱ νέοι ἐνθουσιάζονται ἀπὸ τὰ μεγάλα ὁράματα. Ἄς τοὺς δώσουμε τὴν εὐκαιρία νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ ἐπιλέξουν ἐλεύθερα τὴν ἱερατικὴ κλήση καὶ σταδιοδρομία, ποὺ ἀξιώνει τὸν ἄνθρωπο νὰ γίνεταί ἰσάγγελος τοῦ Θεοῦ καὶ Καλὸς Ποιμένας τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ.

† Ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος

Ἀπάντηση στὴ Γεν. Γραμματέα τοῦ Κ.Κ.Ε.

Σχετικὰ μὲ τὶς δηλώσεις τῆς Γενικῆς Γραμματέως τοῦ Κ.Κ.Ε. κ. Ἀλέκας Παπαρήγα ὡς πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου, κατὰ τὴ χθεσινὴ συνέντευξή της στὸ MEGA CHANNEL, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Τύπου καὶ Δημοσίων Σχέσεων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κ. Χ. Κονιδάρης προέβη στὴν ἀκόλουθη δηλωση: “Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἶναι λόγος πνευματικὸς, λόγος ποὺ ἀφουγκράζεται τὶς ἀνησυχίες καὶ τοὺς προβληματισμοὺς τοῦ ποιμνίου του.

Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γνωρίζει καλὰ καὶ πότε καὶ γιατί ὁμιλεῖ καὶ πότε καὶ γιατί σιωπᾷ ἀνάλογα πάντα μὲ τὴν ἰδιαιτερότητα τῶν περιστάσεων.

Ὑπενθυμίζουμε πάντως ἀπλὰ καὶ πρὸς κάθε

κατεύθυνση ότι ο κίνδυνος για έναν λαό που επιθυμεί να έχει προοπτική, προέρχεται κυρίως από την άγνοια του παρελθόντος του και από τη διαγραφή της ιστορικής του μνήμης”.

(4.4.200)

(Έκ του Γραφείου Τύπου)

Έπίσκεψη του Μακαριωτάτου στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή

Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Χριστόδουλος επισκέφθηκε σήμερα το μεσημέρι τη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή στο πλαίσιο των έκδηλώσεων της εβδομάδος “Ιερατικών Κλήσεων”. Τον Μακαριώτατο υποδέχθηκαν εκπρόσωποι του διοικητικού Συμβουλίου της Ριζαρείου, καθηγητές και μαθητές. Άπευθυνόμενος προς τους μαθητές του Εκκλησιαστικού Λυκείου Ριζαρείου ο Μακαριώτατος ανέλυσε τις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται στην εποχή μας για τη ζωή του λαού μας, οι οποίες αξιώνουν την παρουσία αξίων και καταρτισμένων κληρικών.

Μετά την όμιλία του Προκαθημένου της Έλλαδικής Εκκλησίας ακολούθησε διαλογική συζήτηση μεταξύ αυτού και των μαθητών. Οί μαθητές υπέβαλαν έρωτήσεις και άπορίες στις οποίες άπάντησε ο Μακαριώτατος. Άκολούθως παρετέθη κοινή τράπεζα στη διάρκεια της οποίας συνεχίστηκε ο διάλογος Άρχιεπισκόπου - μαθητών.

(6.4.2000)

(Έκ του Γραφείου Τύπου)

Έπίσκεψη του Μακαριωτάτου στο 39ο Γυμνάσιο και 30ο Λύκειο Κυψέλης

Το σχολικό συγκρότημα που στεγάζει το 39ο Γυμνάσιο και το 30ο Λύκειο Κυψέλης επισκέφθηκε σήμερα το πρωί ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Χριστόδουλος κατόπιν πρόσκλησης εκπαιδευτικών και μαθητών.

Ο Μακαριώτατος τέλεσε την Άκολουθία των Χαιρετισμών της Θεοτόκου στον προαύλιο χώρο του σχολικού συγκροτήματος και στη συνέχεια άπευθύνθηκε προς τους μαθητές. Άφου άναφέρθηκε διεξοδικά “στούς δύο στόλους που στηρίζουν το έθνος μας, τον Έλληνισμό και την Όρθοδοξία”, κάλεσε τους μαθητές να άντισταθούν στις προσκλήσεις των καιρών, προσηλωμένοι στην

έλληνορθόδοξη αὐτοσυνειδησία που χαρακτηρίζει ιστορικά τον λαό μας.

Ο Μακαριώτατος εξέφρασε την άγάπη και την έμπιστοσύνη του προς τη νέα γενιά που, όπως έπισήμανε, έχει τη δυνατότητα, με πίστη και ήθος, να δημιουργήσει ένα καλύτερο αύριο.

(14.4.2000)

(Έκ του Γραφείου Τύπου)

Έπίσκεψη του Μακαριωτάτου στο 1ο Λύκειο και 1ο Γυμνάσιο του Δήμου Αγ. Δημητρίου

Το 1ο Ένιαίο Λύκειο και το 1ο Γυμνάσιο Δήμου Αγ. Δημητρίου επισκέφθηκε σήμερα το πρωί ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Χριστόδουλος, κατόπιν προσκλήσεως εκπαιδευτικών και μαθητών.

Ο Μακαριώτατος, άπευθυνόμενος προς τους μαθητές, υπογράμμισε με έμφαση ότι ή έπιτυχία στη ζωή τους σε μία πολυσύνθετη εποχή, την όποια διακρίνει ο άνταγωνισμός και οί πολλαπλές άπαιτήσεις, βασίζεται στους στόχους και στα κατάλληλα πνευματικά έφόδια που πρέπει να διαθέτουν.

“Άντισταθείτε σε όλους εκείνους που θέλουν να σας άποπροσανατολίσουν από τους στόχους σας και να σας κάνουν άβουλα όργανά τους. Δώστε τους την άπάντηση μέσα από το ήθος και τους πνευματικούς άγώνες σας. Δημιουργείτε το δικό σας μέλλον, όπως έσείς το όραματίζοσαστε, με βάση την άλήθεια και την άγάπη”, έπισήμανε μεταξύ άλλων ο Μακαριώτατος.

Ο Προκαθήμενος της Έλλαδικής Εκκλησίας κάλεσε τους μαθητές να βρουν το νόημα της ζωής τους μέσα από την Όρθόδοξη Πίστη μας και την έλληνική ταυτότητά μας. “Η Έκκλησία μας είναι ή πνευματική μας οίκογένεια”, είπε χαρακτηριστικά, “και μέσα στους κόλπους της ό κάθε νέος ένηλικιώνεται πνευματικά, νοηματοδοτεί τη ζωή του, βρίσκει διεξόδους στα άδιέξοδά του και λύσεις στα προβλήματά του”.

“Σε μία κοινωνία άπρόσωπη και βίαη”, συνέχισε ο Μακαριώτατος, “ή Έκκλησία είναι το καταφύγιο για κάθε άνθρωπο, που με τη μετάνοια και την έφαρμογή του Θείου μηνύματος άνακαλύπτει την άλήθεια και το δρόμο προς την έπιτυχία”.

Τέλος, άναφερόμενος στους κινδύνους που άπειλούν τη σημερινή νεολαία τόνισε: “Πολλά παιδιά την παθαίνουν, γιατί βλέπουν το περικάλυμμα

καὶ δὲν βλέπουν αὐτὸ ποὺ εἶναι μέσα, τὸ πικρὸ, δηλαδὴ καταπίνουν τὸ χρυσωμένο χάπι ποὺ τοὺς προσφέρουν οἱ ἐπιτήδαιοι, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς ὑποτάξουν στὰ δόλια σχέδιά τους. Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἐπιτυχία, εἶναι σπαρμένος μὲ παγίδες καὶ ἐπικίνδυνες στροφές. Ἐμεῖς θέλουμε νὰ μάθετε διδασκόμενοι ἀπὸ τὰ δικά μας παθήματα. Ἄν δὲν προσέξετε, ἐνδεχομένως θὰ χάσετε τὴν ἰσορροπία σας, πάνω στὸ τεντωμένο σχοινί, ποὺ συμβολίζει τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς σας”.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του, ὁ Μακαριώτατος συνομίλησε μὲ τοὺς μαθητὲς καὶ ἀπάντησε σὲ ἐρωτήματά τους.

(18.4.2000)

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)

ΙΕΡΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καλαθρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Ἔκλεισε ὁ κύκλος τῶν ἐφετινῶν ἐσπερινῶν ὁμιλιῶν

Μὲ μεγάλη ἐπιτυχία ὁλοκληρώθηκε γιὰ ἐφέτος τὸ «Πνευματικὸ Σπουδαστήριον» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ποὺ πραγματοποιεῖται μὲ τὶς ἐσπερινὲς ὁμιλίες ποὺ γίνονται κάθε Κυριακὴ στὴν Αἴθουσα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας μὲ διακεκριμένους ὁμιλητὲς.

Χθὲς Κυριακὴ ὡμίλησε ὁ Ἐλλογιμώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Μεταλληνός - καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μὲ θέμα: «Τὸ νόημα τῆς ἐν Χριστῷ φιланθρωπίας».

Ὁ διακεκριμένος ὁμιλητὴς μὲ πατερικὲς θέσεις ἀνέλυσε τοὺς θεολογικοὺς σταθμοὺς τοῦ Τριωδίου ποὺ διανύομε αὐτὴ τὴν περίοδο. Ὁριοθέτησε ὅτι ὁ σκοπὸς καὶ ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ κατὰ Χάρη θέωση. Ὁ φιλεὺσπλαχνος Θεὸς κινούμενος ἀπὸ ἄμετρο φιλανθρωπία ἐλύτρωσε ἀντικειμενικὰ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν θάνατο.

Τέλος συνέστησε συνειδητὴ ζωὴ μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐπιστροφή στὸ σπίτι τοῦ φιλόστοργου Πατέρα, κερδίζοντας τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ μακαριότητα.

Ἀπολογισμὸς ποιμαντικῆς δραστηριότητος
στοὺς φυλακισμένους

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις ἀπὸ ἐτῶν ἔχει ἐγκαινιάσει

ποιμαντικὴ δραστηριότητα γιὰ τοὺς φυλακισμένους.

Πρὸς τοῦτο κατὰ τὴν Κυριακὴ τῶν Θεοφανείων ἐκάστου ἔτους περιάγεται δίσκος στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς ὑπὲρ τῶν διὰ χρέη φυλακισθέντων.

Ἐπίσης ἔχει συσταθεῖ ὁμάδα μὲ σκοπὸ τὴν τακτικὴ ἐπίσκεψη στὶς φυλακὰς Ἀμφίσσης καὶ Ἀγίου Στεφάνου Πατρῶν προσφέροντας παρασκευασμένα γεύματα, γλυκίσματα, ἀναψυκτικὰ καὶ χρηματικὰ ποσά.

Χθὲς μετὰ τὴν ὁμιλίᾳ ἡ ὑπεύθυνη τοῦ κλιμακίου πρεσβυτέρα Φεβρωνία Καρθέλα προέβη στὸν ἀπολογισμὸ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς δραστηριότητος.

Ἀπονομὴ ἐπὰθλων καὶ δώρων
στοὺς κολυμβητὲς τῶν Θεοφανείων

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις ἀπὸ ἐτῶν ἔχει καθιερώσει εἰδικὴ τιμητικὴ ἐκδήλωση πρὸς τιμὴ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐν μέσῳ χειμῶνος βουτοῦν στὴν θάλασσα κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων γιὰ τὴν ἀνάδυση τοῦ «ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ».

Πρὸς τοῦτο χθὲς μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁμιλίας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας ἐπέδωσε ἑπαθλὰ καὶ δῶρα σὲ ὁμάδα 15 νέων ποὺ θούτηξαν ἐφέτος στὴν παγωμένη θάλασσα κατὰ τὴν ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων γιὰ τὴν ἀνάδυση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Θαυματουργὴ εἰκόνα στὴν Τεμένη Αἰγίου

Σὲ δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος «ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ» μὲ ἀρθρογράφον τὸν κ. Δ. Τριανταφυλλόπουλο ἀναγράφεται, ὅτι ἡ κ. Ἀθηνᾶ Κουτροπούλου, κάτοικος Τεμένης Αἰγίου, κατέχει ἱερὰ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἐπονομαζόμενη «Παναγία Ἐλεοῦσα - Πάτρισσα», ἡ ὁποία κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς πραγματοποιεῖ θαυματουργικὲς ἐνέργειες.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις ἐξ ἀφορμῆς τοῦ δημοσιεύματος διερεύνησε ἐπισταμένως τὰ ἀναφερθέντα καὶ ἀπὸ ἀναφορὰ τοῦ οἰκείου Ἐφημερίου προκύπτουν τὰ ἀκόλουθα:

«Σύμφωνα μὲ μαρτυρίες τῶν κατοίκων, ἡ γερόντισσα βρίζει, βλασφημεῖ καὶ εἶναι πολὺ εὐέξαπτη. Δύο χρόνια ὁ Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Τεμένης δὲν ἔχει δεῖ τὴν γερόντισσα νὰ ἐκκλησιάζεται. Μᾶλλον πρόκειται γιὰ μιὰ ἡλικιω-

μένη με άνεπτυγμένη φαντασία ἢ περὶ κοινῆς ἀγυρτίας. Ἐπίσης δὲν ἔχει ἀκουστῇ ποτὲ οὔτε ὑπάρχουν καὶ μαρτυρίες, ὅτι ἔγινε ποτὲ κανένα θαῦμα τῆς συγκεκριμένης εἰκόνας».

Πομαντική μέριμνα γιὰ τοὺς ἐργαζομένους

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις ἀντιμετωπίζει με συμ-
πάθεια τοὺς πιστοὺς μας ποὺ ἔχουν θεβαρυμένο
πρόγραμμα ἐργασίας καὶ ἀδυνατοῦν νὰ παρακο-
λουθήσουν τὴν Θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς
κατὰ τὸ καθιερωμένο ὥραριο πρόγραμμα 7 - 10
π.μ.

Πρὸς τοῦτο καθιερώθη νέο πρόγραμμα τελέ-
σεως Θείας Λειτουργίας ἀπὸ 8.30 - 11 π.μ. ἡ ὁποία
θὰ τελεῖται κάθε Κυριακὴ στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἀγίας
Τριάδος Αἰγίου, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται στὸ κέντρο
τῆς πόλεως καὶ δύναται νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς πι-
στοὺς μας με θεβαρυμένο πρόγραμμα ἐργασίας.

Διάρρηξη παρεκκλησιῶν Ἑνορίας Κανδάλου Καλαβρύτων

Τῇ 25ῃ Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. ἄγνωστοι παρεβίασαν
τις θύρες τῶν παρεκκλησιῶν Ἀγίας Τριάδος καὶ
Ἀγίας Κυριακῆς ἐνορίας Κανδάλου Καλαβρύτων,
εἰσῆλθαν ἐντὸς αὐτῶν καὶ ἀφήρεσαν ἱερὸν εὐαγ-
γέλιον καὶ ἀφιερῶματα.

(6.3.2000)

Κατανυκτικοὶ Ἑσπερινοὶ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σηλυβρίας κ.
Αἰμιλιανὸς ἐχοροστάτησε στὸν πρῶτο Κατανυ-
κτικὸ Ἑσπερινὸ τὴν Κυριακὴ ἐσπέρας 12ῃ Μαρτί-
ου ἐ.ἔ. στὸν Ἱερὸ Ναὸ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν
Αἰγίου συμπροσευχομένου τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου μας, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποῖου
ὠμίλησε με θέμα: «Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑ-
ΝΟΙΑΣ».

Ὁ Σεβασμιώτατος με θεολογικὸ βάθος μέσα
ἀπὸ τὴν πατερικὴ διδασκαλία καὶ με φιλογολικὴ
ἐρμηνευτικὴ, ὀριοθέτησε τὴν ἁμαρτία ὡς παρὰ
φύση κατάσταση καὶ τὴν μετάνοια ὡς θεραπευ-
τικὴ ἀγωγή. Ὁ ἄνθρωπος πραγματώνωντας τὴν
μετάνοια βρίσκει τὸ σκοπὸ καὶ τὸν προορισμὸ τῆς
ζωῆς, ποὺ εἶναι ἡ θέωση.

Με παραδείγματα ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή, τοὺς
νηπτικούς πατέρες καὶ τὸν Μέγα Βασίλειο ἐθεμε-

λίωσε τὴν ὁμιλία του καὶ ἐκάλεσε τὸ Χριστεπώνυ-
μο πλήρωμα νὰ βιώσῃ τὴ μετάνοια, ἡ ὁποία κατὰ
τὸν Μέγα Βασίλειο χαρακτηρίζεται ὡς ἡ ὠραιότε-
ρη ἐπανάσταση, ποὺ ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο
ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν θάνατο.

Δωρεὰ καμπάνας εἰς Ἀλβανία

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις ἀνταπεκρίθη σὲ αἶτημα
τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Λεσίτσας Πρεμετῆς
Ἀλβανίας νὰ προσφέρῃ τὴν καμπάνα τοῦ Ἱεροῦ
Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου ἡ ὁποία καὶ παρηγγέλθη στὸ
ἐργοστάσιο «ΑΦΩΝ ΜΠΕΛΛΑ» εἰς Πάτρας καὶ
ἐστάλη.

Ἡ Ἑταιρεία προσεφέρθη στὴ δωρεὰν κατα-
σκευὴ τῆς καμπάνας ἡ ἀξία τῆς ὁποίας ἀνῆλθε στὸ
ποσὸν τῶν 269.040 δρχ.

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις δι' ἐπιστολῆς τῆς ἐκφράζει
εὐχαριστίας πρὸς τὴν κατασκευάστριαν ἐταιρείαν.

(16.3.2000)

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Με ἰδιαίτερα λαμπρότητα ἐωρτάσθη ἡ Κυριακὴ
τῆς Ὁρθοδοξίας στὴ Μητρόπολή μας.

Α. Στὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Φανερωμένης Αἰγί-
ου ἐχοροστάτησε καὶ ἐτέλεσε τὴ Θεία Λειτουργία
ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σηλυβρίας κ.
ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ἐκήρυξε
τὸ Θεῖο Λόγο ἀναφερόμενος στὸ νόημα καὶ τὸ
θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας.

Περὶ τὸ τέλος με τὴ συμμετοχὴ τῶν πολυαριθ-
μῶν χριστιανῶν μας προέστη τῆς ἱερᾶς λιτανεύ-
σεως τῶν ἱερῶν Εἰκόνων.

Β. Τὸ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας στὸν Μητρο-
πολιτικὸ Ναὸ Φανερωμένης Αἰγίου ἐτελέσθη ὁ Β΄
Κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ
Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σηλυβρίας κ.
ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ, συμπροσευχομένου δὲ τοῦ Σεβα-
σμιωτάτου Μητροπολίτου μας κατὰ τὴν διάρκεια
τοῦ ὁποῖου τὸν Θεῖο Λόγο ἐκήρυξε ὁ Πανοσ. Ἀρχι-
μανδρίτης π. Παῦλος Τσαούσογλου, Καθηγούμε-
νος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη με θέμα: «Μιλώ-
ντας γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία».

Ὁ διακεκριμένος ὁμιλητὴς με θεολογικὸ βάθος
μέσα ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῶν ἁγίων πατέρων ἀνε-
φέρθη στὸ νόημα τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ εἶναι ἡ
ἀλήθεια περὶ τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ
περὶ τοῦ κόσμου.

Στή συνέχεια ανέφέρθη στὰ χαρακτηριστικά τοῦ Ὁρθοδόξου ποὺ εἶναι ἡ ὀρθόδοξη πίστις, ἡ ἀληθινὴ ζωὴ καὶ ἡ ἔμπρακτὴ ἀγάπη.

Τέλος συνέστησε νὰ βιώνουμε τὴν ὀρθοπραξία καὶ τὴν ὀρθοζωΐα γιὰ νὰ πετύχουμε τὴ θέωση, ποὺ εἶναι σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Ὕμνους ἀπέδωσε, μὲ ἀρίστη ἐπιτυχία, ὁ Σύλλογος Ἱεροψαλτῶν Πατρῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Χοράρχου κ. Ἀριστείδη Μπουχάγιερ, Μουσικοδιδασκάλου, Πρωτοψάλτου.

Ἡ ὅλη ἀκολουθία ἀναμετεδίδετο ὑπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ «ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας στὰ 102,3 FM.

Στὴ συνέχεια ὁ Σεβασμιώτατος παρουσίασε τὴ Χορωδία καὶ ἠὺχαρίστησε γιὰ τὴν ἀριστη ἀπόδοση τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὕμνων.

Τέλος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου παρετέθη δεῖπνο στὸν ὁμιλητὴ καὶ στὴν προσκεκλημένη χορωδία στὸν Οἶκο Εὐγηρίας Αἰγίου “Ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος”.

Χειροτονία Κληρικοῦ

Χθὲς Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τὴν τελεσθεῖσα Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἀγίας Μαρίας Μυρτιάς Αἰγίου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας ἐχειροτόνησε σὲ Πρεσβύτερο τὸν Ἱεροδιάκονο π. Πέτρο Κορδοτό, ὁ ὁποῖος θὰ διακονίσει τὴν ἐνορία Μυρτιάς Αἰγίου διὰ τὴν ὁποία καὶ ἐξελέγη.

(20.3.2000)

Καὶ νέα χειροτονία Κληρικοῦ

Χθὲς Κυριακὴ κατὰ τὴν τελεσθεῖσα Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἀγίου Γεωργίου Δαφνῶν Αἰγιαλείας, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας ἐχειροτόνησε σὲ Πρεσβύτερο τὸν Διάκονο π. Ἀναστάσιο Χαριτάτο.

Ὁ χειροτονηθεὶς εἶναι γόνος Αἰγίου, ἄγει τὸ 29ο ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶναι πατὴρ δύο τέκνων, τυγχάνει ἱεροσπουδαστῆς Ἐκκλησιαστικοῦ Λυκείου Πατρῶν καὶ θὰ διακονίσει τὴν Ἑνορία Δαφνῶν Αἰγιαλείας, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἐξελέγη.

Διακρίνεται διὰ τὸν ἱερὸ ζῆλο καὶ φλέγεται ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ διακονίσει τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο.

Τέταρτος κατανυκτικὸς ἐσπερινὸς

Χθὲς Κυριακὴ ἐσπέρας στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἀγίου

Ἀνδρέου Αἰγίου ἐτελέσθη ὁ τέταρτος Κατανυκτικὸς Ἐσπερινὸς χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σηλυβρίας κ. Αἰμιλιανοῦ καὶ συμπροσευχομένου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁποίου ὁ Σεβασμιώτατος ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τῆς Ἑβδομάδος Ἱερατικῶν Κλήσεων, ποὺ ἔχει καθιερωθῇ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνεφέρθη στίς ἑπτὰ (7) πρόσφατες χειροτονίες κληρικῶν στὴ Μητρόπολή μας, ποὺ εἶναι μία ἰδιαίτερη εὐλογία στὴν ἐποχὴ τῆς πνευματικῆς ξηρασίας νὰ προσέρχονται νέοι ἄνθρωποι νὰ διακονίσουν τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο. Μιὰ τέτοια περίπτωση ἀποτελεῖ καὶ ὁ Αἰδεσιμολ. π. Δημήτριος Τζούμας, πρ. Ἀρεοπαγίτης, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνώτερος Δικαστικὸς Λειτουργὸς καὶ πρὸ τριετίας ἱκανοποίησε ἐνδόμυχο πόθο νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ λειτούργημα τοῦ κληρικοῦ. Στὴ συνέχει τὸ Θεῖο Λόγο ἐκήρυξε ὁ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος π. Δημήτριος Τζούμας μὲ θέμα: «Τὸ λειτούργημα τοῦ δικαστοῦ καὶ τὸ λειτούργημα τοῦ πρεσβυτέρου».

Ὁ ὁμιλητὴς μὲ σαφήνεια ἀνεφέρθη στὸν παραλληλισμὸ τοῦ Δικαστικοῦ καὶ Ἱερατικοῦ Λειτουργήματος καὶ μέσα ἀπὸ τὴ διδασκαλία τῶν πατέρων καὶ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας ἔδωσε τὸν ὅρισμό τοῦ Ἱερατικοῦ Λειτουργήματος, τὸ ὁποῖο ἀπεκάλεσε ὕψιστο καὶ διαπραγματεύεται τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸ Θεό.

Στὴ συνέχεια ἀνεφέρθη σὲ προσωπικὲς ἐμπειρίες ἀμφοτέρων τῶν Λειτουργημάτων καταλήγοντας στὴν ὑπεροχὴ τοῦ Ἱερατικοῦ Λειτουργήματος τονίζοντας, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ἂν ἀρχίζει τὴ ζωὴ του ἀπὸ σήμερον θὰ προτιμοῦσε τὸ Ἱερατικὸ Λειτουργημα.

Τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς Ὕμνους ἀπέδωσε ἡ Βυζαντινὴ Χορωδία τοῦ Συλλόγου τῶν Φίλων τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Χοράρχου κ. Φιλίππου Οἰκονόμου.

Ἡ ὅλη ἀκολουθία ἀναμεταδίδετο ὑπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ «ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας στὰ 102,3 FM.

(3.4.2000)

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως)

Ἱερὰ Μητρόπολις Νικαίας

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἀλέξιος, τὴν Τετάρτη 22 Μαρτίου 2000, ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμὸ τῶν Ἐγκαίνιων τοῦ νέου σχολικοῦ κτιρίου τοῦ

1ου Δημοτ. Σχολείου τοῦ Δήμου Ἀγίας Βαρβάρας.

Εἰς τὰ ἐγκαίνια παρέστησαν ὁ Ἐξοχώτατος Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Κωνσταντῖνος Στεφανόπουλος, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Ἀπόστολος Κακλαμάνης, ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Λάμπρος Μίχος, βουλευτὲς καὶ πολιτευτὲς.

Ὁ Σεβασμιώτατος εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπευθύνει θερμούς λόγους πρὸς τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας καὶ πρὸς τοὺς παρευρισκομένους ἐπισήμους καθὼς καὶ νὰ συγχαρεῖ ὅλους ἐκείνους ποὺ συνετέλεσαν στὴν ἀνοικοδόμησι καὶ ὁλοκλήρωσι τοῦ σχολείου, ὥστε τὸ ὄνειρο τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς νὰ πραγματοποιηθεῖ, παρόλες τὶς δυσκολίες καὶ τὰ ἐμπόδια τῶν ἐτῶν.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἀλέξιος σήμερα, παραμονὴ τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου (24 Μαρτίου 2000), ἐπισκέφθηκε τὸ 1ο Γυμνάσιον καὶ τὸ 1ο Λύκειον τοῦ Δήμου Χαϊδαρίου.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας ἀφοῦ παρακολούθησε, μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ, τὴν ὠραία ἐορτὴ τῶν παιδιῶν, τοὺς μίλησε ἐγκάρδια, δίνοντάς τους τὴν διαβεβαίωσι ὅτι, ὡς πνευματικὸς τους πατέρας, θὰ εὐρίσκεται διαρκῶς κοντὰ τους στὰ προβλήματα καὶ τὶς ἀνησυχίες τους.

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως)

Ἱερὰ Μητρόπολις Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου

Ἐντυπωσίασε καὶ κατατόπισε

Ἡ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ

Πραγματοποιήθηκε τὴν Τετάρτη 22 Μαρτίου 2000 στὸ Ἀμφιθέατρο τοῦ Διοικητηρίου μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία ἡ ἐκδήλωσις γιὰ τὴν ἑβδομάδα Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, μὲ ἀπώτερο σκοπὸ νὰ προβληθεῖ ὅσο γίνεται εὐρύτερα, τὸ νόημα τῆς Ὁρθόδοξου Ἱεραποστολῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἱεραποστολικὸς χαρακτήρας τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας κατὰ τὸ παρελθὸν ὅπως καὶ στὸ παρὸν μὲ τὴν συμβολὴ στὸν ἐκχριστιανισμὸ κυρίως τῆς Ἀφρικῆς.

Συγκινητικὴ ὑπῆρξε ἡ ἀνταπόκρισις τοῦ κόσμου στὸ κάλεσμα αὐτὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῶν 2000 χρόνων ἀπὸ τὴν Γέννησι τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν 1950 ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἀπο-

στόλου Παύλου στὴν Νεάπολη - Καβάλα καὶ τοὺς Φιλίππους, καθὼς ἡ αἴθουσα τοῦ Διοικητηρίου ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη.

Ἦταν μιὰ θαυμάσια εὐκαιρία νὰ πληροφορηθοῦν ὅλοι τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν δράσιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου στὴν προσπάθειαν νὰ λάβουν τὸ σωστικὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ ὁργανωθοῦν σὲ ἐκκλησιαστικὲς κοινότητες οἱ νέοι ἀδελφοὶ ἀπὸ τὴν Ἀφρικανικὴ κυρίως Ἠπειρο, κι αὐτὸ γιὰ μᾶς σημαίνει ἱεραποστολή, ποὺ μεταφράζεται σὲ κτίσιμο καὶ ἐγκαίνια ναῶν, θεμελιώσεις σχολείου καὶ φαρμακείου καθὼς καὶ σὲ ὁμαδικὰς βαπτίσεις ἰθαγενῶν στὴν Οὐγκάντα καὶ στὴν Κένυα μὲ τὴν αὐτονόητη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ στήριξιν.

Ἡ συμβολὴ εἰδικῶν καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης στὴν ἐπιτυχὴ ἔκβασι τῆς ἐν λόγω ἐκδηλώσεως ὑπῆρξε καθοριστικὴ. Ὅλες οἱ ἐπὶ μέρους ἐκδηλώσεις τοῦ βραδίου ἐγίναν ἔτσι ὅπως εἶχαν προγραμματισθεῖ. Συγκεκριμένα πρὶν ἀπὸ τὴν συζήτησιν στὸ θέμα Ὁρθόδοξος Ἱεραποστολή καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν Φιλίππων, ἡ δις Αἰκατερίνη Ναμιρέμπε, σπουδάστρια ἀπὸ τὴν Οὐγκάντα, ἔψαλε στὴν γλῶσσα τῆς Ὑμνους εὐχαριστίας πρὸς τὸ Θεόν. Στὴ συνέχειαν ὁ κ. Χρῆστος Βάντσος, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεολογικῆς, ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Ἱεραποστολή - Βίωμα καὶ Πράξι στὴν Ὁρθόδοξον Παράδοξιν». Ἀκολούθως ὁ κ. Χρῆστος Οἰκονόμου, ἐπίσης Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ἀνέλυσε συστηματικὰ τὴν «Ἱεραποστολὴν τοῦ Παύλου στοὺς Φιλίππους» καὶ τὴν ἀξιολόγησε ὡς «σταθμὸν γιὰ τὸν ἐκχριστιανισμὸ τῆς Εὐρώπης». Στὴν συνέχειαν ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης Κωνσταντῖνος Σακαρίδης, Ἱεροκέρυξ, ἀπεκάλυψε τὶς ἐμπειρίες τοῦ ὁμιλῶντος στὸ θέμα «Ἡ Ἐκκλησία τῶν Φιλίππων στὴν Ἀνατολικὴ Ἀφρικὴ, Οὐγκάντα - Κένυα». Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Προκόπιος ἀναφέρθηκε στὰ ἱεραποστολικά ὅραμα καὶ τὶς προσδοκίες ὄλων ἀπὸ τὴν νέα συμμετοχὴ τῆς Μητροπόλεως Φ.Ν.Θ. στὴ Ἱεραποστολὴ τῆς Νιγηρίας καὶ τοῦ Μπενίν.

Στὴν συνέχειαν εὐχαρίστησε τοὺς καταξιωμένους καθηγητὲς - ὁμιλητὲς καὶ ὅλους ὅσους ἐκοπίασαν διὰ τὴν ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερη ὁργάνωσι αὐτῆς τῆς πνευματικῆς ἐκδηλώσεως. Ἐντυπωσιακὴ ἦταν ἀκόμα ἡ ἐκθεσις φωτογραφίας μὲ εἰκόνες καὶ σκηνὲς ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις στὴν Οὐγκάντα καὶ στὴν Κένυα, ὅπως καὶ ἡ ἐκθεσις ἱεραποστο-

λικῶν ἀφισσῶν καὶ περιοδικῶν ποὺ κατὰ καιροὺς ἔχουν κυκλοφορήσει. Τέλος, ἡ προβολὴ βιντεοταινιῶν ἔδωσαν σὲ ὅλους μιὰ πληρέστερη εἰκόνα γιὰ τὰ ὅσα ἔχουν γίνει στὸν συγκεκριμένο τομέα καὶ βοήθησε νὰ κατανοηθοῦν ὅσα ἐνδιαφέροντα ἀκούσθηκαν γύρω ἀπὸ τὸ πνευματικὸ τραπέζι ποὺ στήθηκε γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ ἱεραποστολή.

(23.3.2000) (Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως)

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ παγκόσμιος Τύπος μετέδωκε ἐκτενεῖς πληροφορίες ἀπὸ τὴν κατὰ τὸ τέλος Μαρτίου 2000 ἐπίσκεψι τοῦ Πάπα εἰς Ἰορδανίαν, Ἰσραὴλ καὶ στίς περιοχὲς τῶν Παλαιστινίων.

– Ὁ Πάπα Ἰωάννης - Παῦλος Β΄ προήγαγεν εἰς Ἑξάρχον Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς μονῆς Παναγίας τῆς Κρυπτοφύρρης τὸν ἱερομόναχο Αἰμιλιανὸ Φαμπρικατῶρε. Ὁ νέος Ἡγούμενος τῆς ἱστορικῆς μονῆς ἔχει ἔλθει ἐπανειλημμένως εἰς Ἑλλάδα καὶ διακρίνεται γιὰ τὸν φιλελληνισμό του.

– Τὴν 21η Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ὁ Πάπας Ἰωάννης - Παῦλος Β΄ δέχθηκε τοὺς ἀξιωματοῦχους τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου. Ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτοὺς, τόνισε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὅτι οὐδεμία πολιτικὴ ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λύσῃ ἓνα νόμιμον ἐπικυρωμένο χριστιανικὸ γάμο. Οὔτε ὁ Πάπας ἔχει δικαίωμα νὰ διαλύσῃ τὸν γάμο. «Ἡ Sacra Potestas (Ἱερὰ Ἐξουσία) τοῦ Ἀκροῦ Ἀρχιερέως –προσέθεσεν ὁ Ποντίφηξ– δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ ἢ ἠθικοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία διδάσκει... ὅτι ἡ παπικὴ ἐξουσία δὲν ἐκτείνεται εἰς τοὺς τελεσθέντας καὶ συντελεσθέντας μυστηριακοὺς γάμους».

– Ὁ Γραμματεὺς τοῦ «Κράτους τοῦ Βατικανοῦ» καρδινάλιος Ἀγγελοσ Σοντάνο καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας Κάρολος Τσιάμπι θὰ τελέσουν μαζὶ στὴ Ρώμη τὰ ἐγκαίνια τῆς «Ἐκθέσεως Ἱεραποστολῶν 2000» τὴν παραμονὴν τῆς Πεντηκοστῆς (10ην Ἰουνίου).

– Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Αὐστραλίας κάλεσε τοὺς πιστοὺς νὰ ἐμπνευσθοῦν ἐκ τῆς φιλοξενίας, ἡ ὁποία προβάλλεται ἀπὸ τὴν Π.Δ., καὶ ν' ἀνοίξουν τὰ σπίτια τους στίς οἰκογένειες τῶν ἀθλητῶν, ποὺ θὰ συμμετάσχουν τὸ θέρος στοὺς

ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες.

– Τὸ Ἰνστιτοῦτο Johan - Adam - Möhler στὴν γερμανικὴ πόλιν Paderborn προέβη στὴν τρίτη ἐκδοσὶ εὐσυνόπτου ἐγχειριδίου Συμβολικῆς ὑπὸ τὸν τίτλο «Kleine Konfessionskunde». Τὸ ἐγχειρίδιο αὐτό, ὑπὸ τὴν ὀπτική γωνία τοῦ οἰκουμενικοῦ πνεύματος, παρουσιάζει τὴν ΡΚαθολικὴ Ἐκκλησίαν, τὴν Ὁρθόδοξον καὶ Προχαλκηδόνειαν Ἐκκλησίαν, τὴν Ἀγγλικανικὴν, Λουθηρανικὴν καὶ Μεταρρυθμισμένην Ἐκκλησίαν, ὅπως καὶ τὴν Ἐλευθέρεν καὶ ἄλλας χριστιανικὰς κοινότητες.

Ε.Δ.Θ.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Τὸ γερμανικὸ μηνιαῖο περιοδικὸ «Evangelische Kommentare» δημοσίευσεν προσφάτως ἄρθρον τοῦ γνωστοῦ φιλορθόδοξου καὶ φιλέλληνο Καθηγητοῦ τοῦ στὸ Πανεπιστήμιον τῆς πόλεως Marburg καὶ Προέδρου τοῦ Εὐαγγελικοῦ Συνδέσμου Hans-Martin Barth. Στὸ ἄρθρον αὐτὸ ὁ διαπρεπὴς Καθηγητὴς χαρακτηρίζει ὡς «ἀκαδημαϊκὸν ἐπαρχιωτισμόν» (akademischen Provinzialismus) τὸ περιεχόμενον ἐγγράφου, ποὺ ὑπογράφεται ἀπὸ 243 εὐαγγελικὰ μέλη ἀνήκοντα στὸ διδακτικὸ προσωπικὸ Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ στρέφεται ἐναντίον τῆς ἐγκριθείσης ἀπὸ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Παγκόσμιον Λουθηρανικὸ Σύνδεσμον «Κοινῆς Διακηρύξεως γιὰ τὴν περὶ δικαιώσεως διδασκαλία». Ὁ Καθηγητὴς Barth προσθέτει: «Καθηγητὲς καὶ Καθηγήτριες, οἱ ὅποιοι ἐπὶ δεκαετίες δὲν ἔδειχναν ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Οἰκουμένην, ἀνακαλύπτουν τώρα ὅτι εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ νὰ μὴ γίνουν στὴν Οἰκουμένη ἐσφαλμένα θήματα». Γιὰ τὸν ἴδιον Καθηγητὴ ἡ σπουδαιότης συνέπειαν τῆς «Κοινῆς Διακηρύξεως» εἶναι ὅτι «ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει πραγματικῶς τὴν Λουθηρανικὴν Ἐκκλησίαν ὡς Ἐκκλησίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Ὁ ἴδιος ἀρθρογράφος ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ ἐναντίον τῆς Διακηρύξεως διαμαρτυρία τῶν 243 ἀκαδημαϊκῶν διδασκάλων δὲν θὰ δώσῃ ἀφορμὴν καὶ ὤθησιν στοὺς συντηρητικοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς νὰ ἐκδηλώσουν ἐκ νέου τὴς ἐπιφυλάξεις των ἐναντίον τῆς «Κοινῆς Διακηρύξεως γιὰ τὴν διδασκαλίαν περὶ δικαιώσεως».

– Ὁ Πρόεδρος τοῦ Παγκοσμίου Λουθηρανικοῦ Συνδέσμου ἐπίσκοπος Christian Krause στὸ τελευταῖον χριστουγεννιάτικο μῆνυμά του τόνισε ὅτι ἡ

“Διακήρυξις” αυτή, που υπεγράφη την 31ην Ὀκτωβρίου 1999 πανηγυρικῶς στὴν πόλι Augsburg τῆς Γερμανίας, εἶναι «σημεῖον ἐλπίδος» (Hoffnungszeichen) καὶ ἐνθαρρύνει τὴν κατὰ τὸν 21ον αἰῶνα ἀναζήτησι «ὁδῶν γιὰ συμφιλίωσι, γιὰ εἰρήνη καὶ γιὰ διανομὴ τῶν ἀγαθῶν μέσα στὴ μία Δημιουργία τοῦ Θεοῦ».

Ε.Δ.Θ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ περιοδικὸ ΚΝΑ (=Katholische Nachrichten - Agentur) στὸ τεῦχος τῆς 28 Μαρτίου 2000 μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι σὲ διεθνὲς καὶ διαχριστιανικὸ Συμπόσιο, τὸ ὁποῖον, μὲ πρωτοβουλίαν τῶν ΡΚα-θολικῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν αὐστριακῶν πόλεων Innsbruck καὶ Graz, συνεκλήθη προσφάτως στὴν πρώτη ἐκ τῶν δύο αὐτῶν πόλεων, ἐξετάσθηκε ἡ θέσις τοῦ Πάπα στὴν Χριστιανικὴ Οἰκουμένη. Ἐνας ἐκ τῶν ὁμιλητῶν ἦταν ὁ Γραμματεὺς τοῦ Παπικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν Ἑνότητα ἐπίσκοπος Walter Kasper, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τόνισε, ὅτι δὲν εἶναι νοητὴ “Οἰκουμένη χωρὶς τὸν Πάπαν». Ἀπὸ τὴν κατανόησι καὶ τὴν ἄσκησι τοῦ λειτουργήματός των ἐκ μέρους τῶν παπῶν τοῦ προσεχοῦς μέλλοντος θὰ ἐξαρτηθῇ ἀποφασιστικῶς, “ἐὰν τὸ λειτούργημα τοῦ Πέτρου θὰ γίνῃ δεκτὸν σὲ μιὰ νέα μορφή». Αὐτὸ γίνεται φανερὸ στοὺς διαλόγους τῆς ΡΚαθολικῆς Ἐκκλησίας μὲ ὅλες σχεδὸν τὶς Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες, ἰδίως μὲ τοὺς Λουθηρανούς καὶ τοὺς Ἀγγλικανούς. Ὁ διάλογος μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους, –ὡς συνέχισεν ὁ ἐπίσκοπος Kasper–, πρέπει νὰ διεξάγεται ὄχι μόνον ἐπὶ θεολογικοῦ καὶ πνευματικοῦ ἐπιπέδου, ἀλλ’ ἐπίσης καὶ στὴν ὁδὸ τῶν ἀνθρωπίνων συναντήσεων καὶ ἐπικοινωνιῶν. Πρὸ πάντων θὰ ἦσαν σπουδαῖοι οἱ διάλογοι μεταξὺ τῶν μοναχῶν τῶν δύο παραδόσεων. Ἐπίσης ὁ ἐπίσκοπος Kasper ἐξέφρασε τὴ λύπη του διότι στὸν καθολικο-ορθόδοξο διάλογο δὲν ὑπάρχει ἔως τώρα ἓνα κείμενο συμφωνίας γιὰ τὸ παπικὸ λειτούργημα. Ὑπάρχουν μόνον ἀπόψεις διαφορετικῆς σημασίας. Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Παπικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνότητος ἀνέφερεν ἐπίσης ὅτι ὁ διακοπείς ἐπίσημος διάλογος μεταξὺ τῆς ΡΚαθολικῆς καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας θὰ ἐπαναληφθῇ τὸν προσεχῆ Ἰούλιον στὴν Baltimore.

– Ὁ ἀρμένιος Ἀρχιεπίσκοπος στὴ Βιέννη Mesrob Krikorian, σὲ συνέντευξί του στὸ περιο-

δικὸ ΚΝΑ, τόνισε ὅτι στὴ μελλοντικὴ ἐνωμένη Ἐκκλησία θὰ ἔπρεπεν ὁ Πάπας νὰ εἶναι “Ὁ πρῶτος μεταξὺ ἴσων (ὁμοίων)” (Erster unter Gleichen). Στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους, ποὺ θὰ προεδρεύωνται ἀπὸ τὸν Πάπα, οἱ ἀποφάσεις θὰ λαμβάνωνται μόνον μὲ συμφωνία τῆς πλειονοψηφίας τῶν ἐπισκόπων. Ὁ Πάπας δὲν θὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα τοῦ Veto. Τὸ Πρωτεῖο τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ρώμης θὰ εἶναι στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐνότητος καὶ οὐδέποτε θὰ εἶναι πρωτεῖον δικαιοδοσίας καὶ ἐξουσίας. Ἡ ἔρευνα ἔχει ἀποδείξει, ὅτι τὸ Πρωτεῖο αὐτὸ τὴν πρώτη χιλιετία εἶχε “μᾶλλον ἡθικὴ δύναμι καὶ οὐδεμίαν ἀπόλυτη κυριαρχία” (keine absolute Herrschaft).

Ε.Δ.Θ.

ΔΙΑΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ὡς ἐπληροφόρησε τοὺς Ἕλληνες ἡ ἐφημερὶς «Καθολικὴ», ὁ Κορεάτης πάστωρ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πρεσβυτεριανῶν ἱδρυσε στὴ Σεούλ τὴν Χριστιανικὴ Ἀκαδημία τῆς Κορέας, στὴν ὁποία ἔχει διοργανώσει ἔως σήμερα περισσότερες τῶν 100 συναντήσεων ἐκπροσώπων Ὁρησκείων τῆς Νοτίου Κορέας. Προσφάτως, ἐπιλεγείς ἐκ 1000 ὑποψηφίων προερχομένων ἀπὸ 125 χώρες τιμήθηκε μὲ τὸ διεθνὲς βουδδιστικὸ βραβεῖο “Νιουᾶνο” (πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος βουδδιστοῦ Νικίου Νιουᾶνο, ἐνὸς ἐκ τῶν σκαπανέων τοῦ διαθρησκευτικοῦ διαλόγου). Τὸ βραβεῖο αὐτὸ ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν «προώθησι τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας καὶ τῆς ἀδελφοσύνης τῶν θρησκείων γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος». Ὁ τιμηθεὶς πρεσβυτεριανὸς πάστωρ δήλωσε τὰ ἐξῆς: «Εἶναι σημαντικό τὸ ὅτι τὸ βουδδιστικὸ τοῦτο βραβεῖο ἀπονέμεται σὲ Χριστιανό. Ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ ἀναπτύσσουν ἀμοιβαῖα βουδδιστὲς καὶ χριστιανοὶ στὴν Ἰαπωνία καὶ στὴ Νότια Κορέα, εἶναι τὸ κλειδί τῆς συνεργασίας μας στὴν ὑπηρεσία τῆς εἰρήνης... Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὁ Βουδδισμὸς ἀσκοῦν μεγάλη ἐπίδρασι στὶς χώρες μας...».

Ε.Δ.Θ.

**Χαλκηδόνια. Μνήμη Μελίτωνος Χατζῆ,
Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος,
Ἀθήνα 1999, σσ. 582.**

Μιὰ συλλογὴ μὲ κείμενα ἐνδιαφέροντα, ἀπο-

κάλυψη σ' ὅσους δὲν γνωρίζουν καὶ ζωντανῇ ὑπενθύμιση στοὺς μεμνημένους. Στὴ σειρά Μνήμες τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ἀριθμός 3, τοῦ εὐάνδρου Συνδέσμου τῶν ἐν Ἀθήναις Μεγαλοσχολιτῶν, δημοσιεύονται, σὲ μιὰ καλαίσθητη ἔκδοση, θεολογικά κείμενα, ὁμιλίες καὶ ποιμαντικές ἐγκύκλιοι τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος κυροῦ Μελίτωνος Χατζῆ (1913 - 1989). Ἡ ταξινόμηση τῶν πνευματικῶν μελετημάτων τοῦ ἀοιδίμου ἱεράρχου καλύπτει ἕξι ἐνότητες: α'. Τὰ Φαναριώτικα, β'. Τὰ Διορθόδοξα, γ'. Τὰ Οἰκουμενικά, δ'. Τὰ Κηρυγματικά, ε'. Τὶς Ποιμαντορικές Ἐγκυκλίους, καὶ στ'. Τὰ λογοτεχνήματα.

Τὸν χαρακτήρα τῶν κειμένων του, καὶ γιὰ τοιοῦτο λόγο δόθηκε σ' αὐτὰ ὁ περιεκτικὸς τίτλος "Χαλκηδόνια", τὸν προσδιορίζει σὲ «μιὰν ἐξήγηση» ὁ ἴδιος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Ἰωακείμ: «Ὁμολογῶ εἰλικρινά, ὅχι γιατί συμβαίνει νὰ εἶμαι ὁ Μητροπολίτης Χαλκηδόνος, ἀλλὰ ἀπλᾶ καὶ μόνον, γιατί συμβαίνει ὅλα αὐτὰ τὰ κείμενα, γραπτὰ καὶ προφορικά, ποὺ συγκεντρώνονται σ' αὐτὴν τὴν ἔκδοσιν, ἂν καὶ ἄσχετα πρὸς ἄλληλα, νὰ ἔχουν μιὰ διήκουσα γραμμὴ, μιὰ, σὲ τελευταία ἀνάλυση, ἐνότητα, δηλαδὴ τὴν θεανθρώπινη, ὅπως τὴν διατύπωσεν ἡ Δ' ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμένη Σύνοδος, σχέσι καὶ ἔνωσι θείας καὶ ἀνθρώπινης φύσεως, μέσον τοῦ διαλόγου μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου» (σ. 13).

Ὁ διάλογος, ὡς ἔγκυρη καὶ θεολογικὰ καταξιωμένη μέθοδος ἐπικοινωνίας καὶ μεταδόσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος, εἶναι αὐτὸ ποὺ σταθερὰ συνοδεύει τὸ λόγο τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Μελίτωνος. «Πάντοτε», σημειώνει, «θέλησα νὰ δώσω διαλογικὴ δομὴ εἰς τὸν γραμμένο ἢ προφορικὸ πτωχὸ μου λόγο» (σ. 11). Σ' ὅλη τὴν ἔκτασι τῶν δημοσιευμάτων του διαβλέπει ὁ ἀναγνώστης τὴν ἀταλάντευτη πεποίθησή του νὰ προσεγγίσῃ τὸν κόσμον μὲ σεβασμό, καὶ μέσα ἀπὸ τὸ διάλογο νὰ τοῦ δώσῃ τὰ θεοπρεπῆ μηνύματα. «Δημιούργημα», σημειώνει ὁ μακαριστὸς ἱεράρχης, «ὁ ἀνθρώπος τοῦ διαλόγου, δὲν ἤμπορούσε καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ προσεγγίσῃ τὴν Θεότητα, νὰ τὴν κατανοήσῃ, ὅσο τοῦ εἶναι δυνατόν, καὶ νὰ τὴν ἐρμηνεύσῃ, ὅσο δύναται, νὰ προσπαύσῃ τὸ ὕψιστο ἀγαθὸ καὶ τὶς ὕψιστες ἀλήθειες, ἔξω ἀπὸ τὸν διάλογο» (σ. 12).

Στὰ θεολογικά του κείμενα ὁ ἀείμνηστος ἱεράρχης εἶναι λιτὸς καὶ συγχρόνως μεστός καὶ οὐσιαστικός. Ἄν καί, ὅπως ὁ ἴδιος δηλώνει, δὲν

καλλιέργησε «συστηματικῶς τὴν θεολογίαν, ὡς εἰδικὴν ἐπιστήμην», παρὰ μόνον στὸ πλαίσιο τῆς διακονίας τοῦ Θυσιαστηρίου καὶ τοῦ ἁμβωνος, ἐν τούτοις τὸν θεολογικὸ τοῦ λόγο διακρίνει βαθειὰ ἐγκυρότης καὶ διάκριση. Πεποίθησή του εἶναι ὅτι, ἡ ὀρθόδοξη θεολογία ὡς λόγος εὐστοχος συνάδει πρὸς τὴν ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ «ποὺ ἀποκτᾶται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μὲ τὴν προσευχὴν, τὴν ἀτομικὴν καὶ τὴν κοινωτικήν, τὰ μυστήρια, τὴν κοινωνίαν μὲ τοὺς φίλους, τοὺς οἰκείους τοῦ Χριστοῦ, τὴν προσπάθειαν πρὸς ἄσκησιν καὶ ποὺ κορυφούται εἰς τὴν θέωσιν» (σ. 212). Ἔχει βαθειὰ συνείδηση ὁ θεολόγος ἱεράρχης, ὅτι ἡ ἐγκεφαλικὴ θεολογία δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς ἐφέσεις καὶ τὶς ἀναζητήσεις τοῦ συγχρόνου ἰδιαίτερα ἀνθρώπου. «Ὁ σύγχρονος ἀνθρώπος ἔχει κουρασθῇ ἀπὸ τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς χριστιανικῆς θεολογίας, ποὺ ἀξιοῖ νὰ προμηθεύσῃ ἀπάντησιν μὲ ἐπιχειρηματολογία εἰς κάθε ἐρώτημα, καὶ ποὺ ἐναποθέτει μεγάλην πίστιν εἰς τὴν ἰκανότητα τῶν συλλογισμῶν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐξιχνιάσουν τὸ θεῖον μυστήριον. Τελικά, ἡ ἀληθινὴ θεολογία περνάει ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐμπειρία. Αὐτὸ ἐννοοῦμε ὅταν κάνουμε λόγο γιὰ τὴν ἀποφατικὴ διάστασι τῆς θεολογίας, γιατί πράγματι ἡ ἀληθινὴ θεολογία ὁδηγεῖ ὄχι στὸ Θεὸ τῶν φιλοσόφων, ἀλλὰ εἰς τὸν ζῶντα Θεόν, τὸν γνωστὸν ὑπὸ τῶν ἁγίων διὰ τῆς ἀμέσου ἐμπειρίας» (σ. 212).

Τὰ διορθόδοξα καὶ τὰ οἰκουμενικά ζητήματα καλύπτουν ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος κυροῦ Μελίτωνος. Μελετώντας τὶς ὁμιλίες, τὶς εἰσηγήσεις καὶ τὶς ἐπίκαιρες προσφωνήσεις του, ὁ ἀναγνώστης εὐκόλως διακρίνει τὸ ἐκκλησιαστικὸ του πάθος γιὰ τὴν ἐνότητα τοῦ Ὁρθοδόξου κόσμου. Ὁ ἀπόλυτος σεβασμὸς στὴν ἱστορίαν καὶ στὴν κανονικὴ τάξιν εἶναι ἀπὸ τὰ θέματα στὰ ὁποῖα ἔρχεται καὶ ἐπανερχεται μὲ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα καὶ πρὸ πάντων μὲ βαθειὰ συνείδηση τοῦ χρέους. Τὰ κριτήριά του εἶναι πάντα ἐκκλησιολογικά. Στὴν Τρίτη Πανορθόδοξο Διάσκεψιν ἐπισημαίνει τὴν ἐνότητα τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἀποφάσεως, «ὅπως ἡ Ὁρθόδοξία ἐν ἐλευθερίᾳ, κατὰ τὰ ἀρχαῖα, συντεταγμένη, πρὸς τὴν διακρίσει ἀναλλοιώτου τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως καὶ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, θαρσαλέως χωρήσῃ ἐπὶ τὸ ἔργον τῆς ἀξιοποιήσεως τοῦ

ἀνεκτιμήτου τούτου θησαυροῦ... ἵνα καταστῇ, σαφέστερον καὶ πρακτικώτερον, θίωμα, πλέον ἐνεργὸν καὶ πλέον ἀποτελεσματικὸν τῶν ὀρθοδόξων... τεθῇ δὲ ἐν ἀγάπῃ καὶ ταπεινώσει, εἰς διακονίαν τοῦ ἁγίου θελήματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῶν εἰς Αὐτὸν πιστευόντων» (σ. 240). Μ' αὐτὰ τὰ δεδομένα, ὁ ἀοίδιμος ἱεράρχης θεωρεῖ τὴν οἰκουμενικὴ προσπάθεια γιὰ προσέγγιση ὡς εὐθύνη ἐκκλησιαστικὴ, ποὺ ἐναρμονίζεται πρὸς «τὸν νόμον τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ». Τὸ οἰκουμενικὸ ἔργο ποσῶς μειώνει τὴν «ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνείδησιν» τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀποσκοπεῖ στὴν «ἀποκατάστασιν ἐν τῷ συνόλῳ Χριστιανισμῷ τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως καὶ τῆς δυναμικῆς ἀνανεώσεως τοῦ αἵθελου ἡθους» τῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας» (σ. 366).

Ἡ ἀναστάσιμη ἐλπίδα καὶ ἡ χριστιανικὴ αἰσιοδοξία διήκει καὶ στὰ μικρὰ λογοτεχνήματα τοῦ συγγραφέα. Ἀπὸ τὰ λογοτεχνήματα δὲν μπορῶ νὰ μὴ διακρίνω καὶ δὲν μπορῶ νὰ μὴ σταματήσω στὸ «Ἀθηναγόρας ὁ Α' ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ». Ὁ συγγραφέας περιγράφει αὐτὸ ποὺ ἔζησε κατὰ τὸ Πάσχα τοῦ 1972, ὅταν ὁ μακαριστὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας μπῆκε στὸν κατανυκτικὸ Πατριαρχικὸ Ναό, γιὰ νὰ συμμετάσχη στὴν ἀναστάσιμη ἀκολουθία καὶ λειτουργία, χωρὶς ράβδο καὶ κανένα ἄλλο Πατριαρχικὸ διάσημο, ἐνῷ ὁ χορὸς ἔψαλε τὸ «Κύματι θαλάσσης». Ὡς ἀπλὸς πιστὸς ἄναψε τὴν πασχαλινὴ λαμπάδα, ὅταν ἀκούσθηκε τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς», καὶ βγήκε στὸν αὐλόγυρο τοῦ Πατριαρχείου γιὰ τὴν ἀνάστασι. «Καθὼς στεκόταν στὴν ἐξέδρα τοῦ Πατριαρχικοῦ αὐλογύρου κρατώντας τὴν ἀναμμένη λαμπάδα καὶ ψάλλοντας τὸ "Χριστὸς Ἄνέστη" –καὶ δὲν μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς ἂν ἡ λάμψις τοῦ προσώπου ἐφαίδρυνε τὴν λαμπάδα ἢ ἡ λαμπάδα ἐφώτιζε τὸ πρόσωπο– ἀπεκάλυπτε μιὰ μορφήν ἑτέραν» (σ. 570).

Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Χαλκηδόνος Μελίτων στὰ «Χαλκηδονία» του ἀποκαλύπτει τὴν «ἑτέραν μορφήν» τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Μέσα σ' αὐτὰ ὁ ἀναγνώστης τοὺς διακρίνει καὶ αἰσθάνεται, ὅτι οἱ ἀφοσιωμένοι καὶ στρατευμένοι στὴ Μητέρα Ἐκκλησίᾳ πορεύονται τὴν ὁδὸ τῆς ἀμωμῆτου διακονίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνὰ τὴν οἰκουμένη Ὁρθοδοξίας «ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις... ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι, ὡς λυπούμενοι αἰεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες» (2 Κορ. 6: 4-10).

Κωνσταντῖνος Β. Σκουτέρης
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Πνευματική καὶ ἐθνική ἐλευθερία

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ τὴν ὑπ' ἀρ. 2690 Ἐγκύκλιο αὐτῆς, ἀποτενιομένη στὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαὸν κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς, ἀφοῦ ὑπέμνησε τὸ νόημα τῆς διπλῆς ἑορτῆς, κατέληξεν ὡς ἑξῆς:

«Τὰ σημερινὰ διπλᾶ Ἐλευθέρια μᾶς καλοῦν νὰ ἀξιοποιήσωμε τὴν ἐθνικὴ ἐλευθερία μὲ τὴν ἀποφυγὴ τῆς πνευματικῆς δουλείας, τὴν ὁποίαν θέλουν νὰ μᾶς ἐπιβάλλουν ὅλοι οἱ ψευδοελευθερωτές, οἱ ὁποῖοι, ὅπως θὰ ἔλεγεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, παρουσιάζονται “ἐλευθερίαν ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς» (Β' Πέτρ. β', 19).

«Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὅλοι ἡμεῖς «οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι» (Ματθ. ια', 28) ἀσφυκτιοῦμε ἀπὸ τὰ ποικιλώνυμα δεσμὰ τῶν προσωπικῶν μας παθῶν ἢ τῶν βιοτικῶν μας μερμινῶν, ἡ Ἐκκλησία μας, ἰδιαίτερα κατὰ τὴ διάρκειά τῆς εὐλογημένης αὐτῆς περιόδου τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μᾶς καλεῖ νὰ βιώσουμε τὴν ἔμπρακτὴ μετάνοια ποὺ ἀποτελεῖ τὸν μοναδικὸ τρόπο ἀπεμπλοκῆς καὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὴ ἡ μετάνοια μᾶς προσφέρει τὴν πραγματικὴ, τὴν αὐθεντικὴ, τὴν «ἐν Χριστῷ ἐλευθερία», τὴν ὁποία μὲ ἔμφασι μᾶς προτρέπει νὰ ἔχουμε πάντοτε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστὸς ὑμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε» (Γαλ. ε', 1).

«Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία, τὴν ὁποία μᾶς χαρίζει ὁ Χριστὸς, ἀποτελεῖ καὶ τὴν μοναδικὴ ἐγγύησι τόσο γιὰ τὴν ἀξιοποίησι τῆς ἐθνικῆς μας ἐλευθερίας, ὅσον καὶ γιὰ τὴν ἀναγκαίᾳ ἐπαγρύπνησί μας πρὸς περιφρούρησί της».

Οἱ εἰκονοκλάστες ἠττῶνται πάντοτε

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος στὸ κήρυγμά Του κατὰ τὸ πανηγυρικὸ πολυαρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο, ποὺ κατὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τελέσθηκε στὸν Ἱ. Ν. Ἀγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ἐνώπιον τοῦ Ἐξοχωτάτου Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας

καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῆς παντοειδοῦς Ἡγεσίας τοῦ τόπου, ἀναφερόμενος στὸ ζήτημα τῆς εἰκονομαχίας, τόνισε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«Τὴν εἰκονομαχία προκάλεσε ἡ ἀπόπειρα τοῦ θρόνου νὰ συμμορφώσει τὴ θρησκεία στὶς ἀνάγκες τοῦ κράτους. Σήμερα λοιπὸν ἐορτάζουμε τὴν οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας νὰ τιμᾷ τὴν Πολιτεία, χωρὶς ὅμως νὰ γίνεται ἐξάρτημά της.

«Τὴν εἰκονομαχία προκάλεσε ἡ ἀπόφαση τοῦ τότε αὐτοκράτορα νὰ καταργήσῃ τὴ χρῆση τῶν εἰκόνων. Σήμερα λοιπὸν τιμοῦμε τὸ σθένος τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴν ὀρίζεται ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς ἀλλὰ νὰ ὑπερασπίζεται τὴν πίστη τῶν Πατέρων μας.

«Τὴν εἰκονομαχία προκάλεσαν αὐτοὶ ποὺ θέλησαν νὰ ἀποκόψουν τὴν Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὴν παράδοση, αὐτοὶ ποὺ ἀπαίτησαν νὰ προσαρμωθεῖ ἡ Ἐκκλησία στὶς “νέες συνθήκες, στὶς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν”.

«Τὴν εἰκονομαχία προκαλοῦν πάντα οἱ ἴδιοι κύκλοι, γνωστοὶ σὲ ὅλες τὶς περιόδους τῆς ἱστορίας, ποὺ ἂν καὶ ζοῦν μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας, θέλουν ν' ἀποφασίσουν ποιά εἶναι ἡ «λογικὴ» πίστη καὶ ποιὸς εἶναι ὁ «σωστός» πιστός. Συνήθως, οἱ κύκλοι αὐτοὶ ἔχουν τὴ δύναμη τῶν υἱῶν τοῦ σκότους, τὴ δύναμη νὰ παραπελανοῦν, νὰ ὀργιάζουν, νὰ ὑβρίζουν, νὰ ἀπειλοῦν, νὰ τρομοκρατοῦν. Μετέχοντες στὴν ἀγέλη τῶν πονηρομένων, ἀσελοῦν ἐπὶ τῆς ἀληθείας μαχόμενοι τὸν Θεὸ καὶ τὴν εἰκόνα Του.

«Δὲν ἔλλειψαν ποτὲ οἱ εἰκονοκλάστες. Ἀλλ' ὅμως ἠττήθησαν τότε καὶ ἠττῶνται πάντα οἱ εἰκονομάχοι. Ἡττήθησαν, καὶ θὰ συνεχίσουν νὰ ἠττῶνται οἱ ἀλαζόνες ποὺ ἀδυνατοῦν νὰ νοήσουν τὴν ἰσχὺ τὴν ὁποία ἔχει ἡ ταπείνωση τοῦ πιστοῦ μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Πάντα θὰ ἠττῶνται ὅσοι δὲν θέλουν νὰ καταλάβουν τὴ δύναμη τοῦ χειροῦ ὅταν ἀνάβει ἓνα κεράκι. Πάντα θὰ συντριβῶνται ὅσοι ἀρνοῦνται νὰ νιώσουν πόσο κενὴ καὶ ἄχρηστη εἶναι ἡ ὁποία ἱκανότητα τῆς διάνοιας μπροστὰ στὴν προσευχὴ τοῦ ταπεινοῦ ἀνθρώπου».

«Ἡ ἐπιβουλὴ τῆς παγκοσμιοποίησης»

Στὴ συνέχεια τοῦ ἰδίου κηρύγματός Του ὁ Μακ. Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ

ἀφ' ἑνὸς ἐπεσήμανε μὲ πλῆθος ἐποπτικῶν παραδειγμάτων ὅτι «ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ συνεκτικός καὶ διαλεκτικός ὁρθόδοξος λόγος, βρίσκεται σὲ ρῆξη μὲ τὸ φρόνημα τοῦ κόσμου, ἡ ἀποστολή της ὅμως εἶναι ὁ ἄνθρωπος μέσα στὸν κόσμο» καὶ ἀφοῦ ἀφ' ἐτέρου τόνισε ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι «μὴ ἰσχυρὴ παρουσία μέσα στὴ σύγχρονη Πολιτεία, χωρὶς νὰ μεταβάλλεται σὲ ἐγκόσμια ἐξουσία», ἐπέστησε τὴν προσοχήν τὴν ἀνάγκη ἀντιμετωπίσεως τῶν κινδύνων τῆς λεγομένης «παγκοσμιοποιήσεως».

«Σήμερα, –εἶπεν–, εἶναι δραματικὴ ἡ ἐπιβουλὴ τῆς παγκοσμιοποιήσεως, ποὺ παρουσιάζεται μὲ τὸ προσωπεῖο τῆς παγκόσμιας οἰκονομικῆς προκοπῆς»· εἶναι «ἡ οὐτοπία τῆς παγκόσμιας εὐημερίας μέσω τοῦ ἀνεμπόδιστου ἐμπορίου. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἀπεργάζονται οἱ ἐμπνευστὲς τῆς παγκοσμιοποιήσεως, ὅπως οἱ ἴδιοι ἀπροκάλυπτα δηλώνουν, εἶναι ἡ κατάρρευση τῶν ἐθνικῶν ταυτοτήτων, ἡ ἐπιβολὴ σὲ ὅλο τὸν κόσμο ὅχι μόνο ἑνὸς οἰκονομικοῦ μοντέλου, ἀλλὰ ἐπίσης μιᾶς γλώσσας καὶ μιᾶς ἐνιαίας κουλτούρας γιὰ ὅλους τοὺς λαούς.

«Εἶναι εὐκόλο νὰ ἀντιληφθεῖ κανεὶς ὅτι ὁ ἀφανισμὸς τῶν ἐθνικῶν ταυτοτήτων, θὰ μετατρέψει τὴν Εὐρώπη σὲ νεκροταφεῖο πολιτισμῶν· στὴ θέση τοῦ πολυεθνικοῦ καὶ πολυγλωσσικοῦ περιβολιοῦ, θὰ χτιστοῦν οἱ ὁμοιόμορφοι κοιτῶνες ἑνὸς κάποιου πληθυσμοῦ.

«Εἶναι εὐκόλο νὰ ἀντιληφθεῖ κανεὶς ποιά θὰ εἶναι ἡ μοίρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἂν ἀφεθεῖ ἀσύδοτη ἡ παγκόσμια πολτοποίηση, ἂν δὲν συνεγεροῦν οἱ συνειδήσεις ὅλων μας. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς θὰ παραμείνει ἀμέριμνος μπροστὰ στὴν ἄμεση ἀπειλὴ ἐκβαρβάρωσης τῆς νεολαίας μας, στὸ κόψιμο τῶν ριζῶν της, στὸ σβῆσιμο τῆς μνήμης της, στὴ ἀπαλειφὴ τῆς γλώσσας της, στὴ κατάρρευση τῆς πίστεως της; Ὅχι πάντως ἡ Ἐκκλησία. Αὐτὴ θὰ παραμείνει μὴ ἀνοιχτὴ ἀγκάλη στὰ παιδιὰ καὶ στὰ νιάτα, θὰ μένει πάντα τὸ καμπαναριὸ τοῦ ὁρθοδόξου πνεύματος».

Ὁ συγκρητισμὸς ὡς τὸ ποιητικὸν καὶ τὸ τελικὸν αἷτιον τῆς παγκοσμιοποιήσεως

Πρέπει στὰ προηγούμενα νὰ προσθέσωμε, ὅτι τὸ ποιητικὸ καὶ τὸ τελικὸ αἷτιον τῆς παγκοσμιοποιήσεως εἶναι ὁ συγκρητισμὸς. Γι' αὐτὸ ὁ Μακαριώτατος, στὴ συνέχεια τοῦ ἰδίου λόγου Του, προβαίνοντας σὲ ἀξο-

νικὴ τομογραφία τοῦ φαινομένου τῆς παγκοσμιοποιήσεως, καταγγέλλει τὰ ἑξῆς:

«Ἡ παγκοσμιοποίηση εἶναι ἓνα μέσο κι ὄχι ὁ σκοπός»· εἶναι τὸ μέσο ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἐπιβολὴ τοῦ συγκρητισμοῦ. Ὁ συγκρητισμὸς προωθεῖται ἀπὸ τὶς ἴδιες δυνάμεις ποὺ προωθοῦν τὴν παγκοσμιοποίηση. Μὲ πολλὴ προσοχή, ὥστε νὰ μὴν ἀφυπνισθεῖ ἡ συνείδηση τῶν πιστῶν, ἄρχισε ὡς μὴ γενικῆς φύσεως ἀναφορὰ στὰ θρησκευτικὰ δικαιώματα, –τὴν ὁποία κανεὶς δὲν ἔχει λόγο νὰ καταπολεμήσει–, προχώρησε στὴν ἀνακήρυξη διαφορῶν αἰρέσεων ὡς «Ἐκκλησιῶν» στὸ πλαίσιο δῆθεν τῆς ἀνεξιθρησκείας, μὲ ἀποκορύφωμα τὴν ἀναγνώριση μιᾶς σατανιστικῆς τεχνικῆς πλύσης ἐγκεφάλου ὡς «Ἐκκλησίας» κι αὐτῆς! Στὸ βάθος ὅλης αὐτῆς τῆς μεθόδευσης κορύβεται ἡ καθιέρωση τῆς κτητικότητας, ὁ ἀνήμερος ἀνταγωνισμὸς, ἡ ἀσυνδοσία τῆς ἐξουσίας, ἡ εὐτέλεια τοῦ προσώπου, ἡ ἐπικυριαρχία τῆς μάζας.

»Δεύτερο βῆμα στὴν προώθηση τοῦ συγκρητισμοῦ εἶναι ἡ ψυχρὰ μεθοδευμένη προσπάθεια διαλύσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ.

»Ἡ ἐπιβουλὴ τοῦ συγκρητισμοῦ καταφαίνεται μὲ τὴν ἐνορχηστρωμένη προσπάθεια νὰ διαγραφεῖ ἡ ἔννοια τῆς ἁμαρτίας. Συμπεριφορὲς ἀποκλίνουσες ἀπὸ τὸ νόμο καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ χαρακτηρίζονται ὄχι ὡς ἁμαρτήματα, ἀλλὰ ὡς ἰδιαιτερότητες, τίς ὅποιες ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ σέβεται, ἐν ὀνόματι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ποὺ ἀνάγονται σὲ ὑπερτατο ρυθμιστὴ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἐδῶ ἐφαρμόζεται ἡ προστακτικὴ τοῦ Μεγάλου Ἱεροεξεταστῆ: «Θὰ τοὺς ἐπιτρέψουμε νὰ ἁμαρτάνουν».

Ἐπομένως εἶναι δικαιολογημένο τὸ ὑπὸ τοῦ Μακαριώτατου προβαλλόμενο ἐρώτημα: «Ποιὸς ἀπὸ μᾶς δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ καταλάβει ὅτι αὐτὰ ὅλα εἶναι ἡ συνεχῶς ἀνανεουμένη καὶ σταθερῶς ὄξουσα μορφή τῆς Εἰκονομαχίας;».

Τὸ «Mea Culpa» τῶν Ἐκκλησιῶν γιὰ τὰ σφάλματα τῶν ἐκπροσώπων καὶ μελῶν τους

Ὁ παγκόσμιος Τύπος ἔδωσε μεγάλη δημοσιότητα στὸ γεγονός ὅτι ἓνας Πάπας γιὰ πρώτη φορὰ μὲ ἓνα περιεκτικὸ «Mea Culpa» ἄνευ ἀναφορᾶς σὲ ὠρισμένα πρόσωπα ἢ γεγονότα ζήτησε συγγνώμη γιὰ μερικὲς ἁμαρτίες καὶ μερικὰ σφάλματα ἐκπροσώπων καὶ μελῶν τῆς ΡΚαθολικῆς Ἐκκλησίας, ιδίως κατὰ τὴ

διάρκεια τῆς δευτέρας χιλιετίας. Στὶς ἁμαρτίες καὶ στὰ σφάλματα αὐτὰ περιλαμβάνονται οἱ διασπάσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἡ χορὴ βίας πρὸς ὑπεράσπισιν δῆθεν τῆς ἀληθείας, μέτρα ἐχθρικής συμπεριφορᾶς πρὸς ὁπαδοὺς ἄλλων θρησκειῶν, παραλείψεις στὴν ὑπεράσπισιν τῆς εἰρήνης καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν λαῶν, ἐκδηλώσεις ἐναντίον τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς γυναικός, ἔλλειψις ἀνοχῆς καὶ ἀγάπης, ἀντισιμυτικὲς διαθέσεις. Γὰρ τὰ σφάλματα τῶν ΡΚαθολικῶν ἐναντι τῶν Ἰουδαίων ὁ Πάπας ζήτησε ἰδιαίτερη συγγνώμη καὶ κατὰ τὴν ἐπίσκεψί του στοὺς Ἁγίους Τόπους.

Ὁ Μακ. Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Πάπας προσεχῶς θὰ ζητήσῃ συγκεκριμένως συγγνώμην καὶ γιὰ ὅσα ἔχουν διαπραχθῇ ἐκ μέρους τοῦ ΡΚαθολικισμοῦ εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐξ ἄλλου ὁ Μακαριώτατος, συζητώντας μὲ ἀκροατὲς στὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διετύπωσε τὴν ἄποψιν, ὅτι καὶ ἡ Ἁγεία τῆς Ἐκκλησίας μας «θὰ ἔπρεπε κάποτε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν λαὸ γιὰ τὴν ἀνάμιξί της στὶς πολιτικὲς διαμάχες τοῦ αἰῶνος πού περᾶσε καὶ εἰδικώτερα γιὰ τὴν ἀνάμιξί της στὸν διχασμό, ὁ ὁποῖος ταλάνισε τὸν Ἑλληνισμό κατὰ τὴ διάρκειαν τῶν πρώτων δεκαετιῶν του. Ἦταν πραγματικὸ λάθος νὰ ἀποφασίζονται ἀναθέματα γιὰ πολιτικούς λόγους καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ χρησιμοποιεῖται, κατὰ κάποιον τρόπο, γιὰ νὰ ἐπενδύουν ἐπάνω εἰς αὐτὴν οἱ διάφοροι πολιτικοὶ τὶς ἰδικές τους ἐπιδιώξεις».

«Θαυμαστὲς ἰσορροπίες» στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ὁ διακεκομμένος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἡλίας Μαστρογιαννόπουλος σ' ἓνα καλαίσθητο τεῦχος, πού δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὶς Ἐκδόσεις «Δαμασκός», συγκέντρωσε τρεῖς ἐκτενεῖς ἐπιστολές του, πού εἶχαν σταλῇ στὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» καὶ στὸ περιοδικὸ «Κοινωνία».

Οἱ ἐπιστολὲς αὐτὲς ἀφ' ἐνὸς ἐπισημαίνουν τὴν ἀναζήτησιν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ φιλοσόφους καὶ στοχαστὲς τῶν τελευταίων ἐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δεικνύουν τὸ πλῆθος τῶν δημοσιευμάτων, πού στὸν 20ὸ αἰῶνα ἀναφέρονται μὲ σεβασμὸν στὸν Ἰησοῦν Χριστό, καὶ τρίτον ἀποδεικνύουν, ὅτι σὲ ὁλόκληρὴ τὴν Χριστιανικὴ Οἰκουμένη ὑπάρχει νοσταλγία γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία.

Ἔνεκα τοῦ ἰωβηλαίου ἔτους 2000, ἔχει ἰδιαίτερον

σημασίαν ἡ παρατήρησις τοῦ π. Ἡλίας, ὅτι «τὸ ὄνομα Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ξεπερασμένο στὴν τόσο προοδευτικὴ ἐποχὴ μας... Μετὰ ἀπὸ τόσες ἐξονυχιστικὲς ἐρευνες πού ἔγιναν στὶς σπουδαιότερες Θεολογικὲς Σχολὰς τῆς Εὐρώπης ἀπὸ θεολόγους καὶ ἱστορικούς, ἐξακολουθοῦν οἱ κορυφαῖοι στοχαστὲς νὰ στέκουν μὲ βαθὺ σεβασμὸ μπρὸς στὴ Μεγάλῃ Μορφῇ καὶ νὰ καταθέτουν τοὺς στοχασμούς τους...

»Θαυμάζουν πολλοὶ μελετητὲς στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ τὶς θαυμαστὲς ἰσορροπίες

– μεγαλείου καὶ ταπεινοφροσύνης

– ἐσωτερικότητος καὶ κοινωνικότητος

– συμπάθειας πρὸς τοὺς φτωχοὺς καὶ περιφρονημένους καὶ ἁμαρτωλοὺς (τελῶνες καὶ πόρνες) ἀφ' ἐνὸς καὶ ἀκαμψίας ἐναντι τῆς ρωμαϊκῆς καὶ ἐβραϊκῆς ἐξουσίας ἀφ' ἑτέρου

– οὐρανίων καὶ ἐπιγείων ἀξιών

– Ἐκκλησίας καὶ κόσμου.

»Καὶ γι' αὐτὸ καταλήγουν οἱ μελετητὲς στὸ παλαιὸ ἐκεῖνο συμπέρασμα: «Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος» (Κατὰ Ἰωάννην 7, 46)».

Θὰ ἔχῃ κοπὴ ὁ ὁμφάλιος λῶρος;

Ἀξιοσημεῖωτη εἶναι καὶ μία ἐκ Παρισίων πληροφορία, τὴν ὁποία ὁ π. Ἡλίας Μαστρογιαννόπουλος παραθέτει στὸ εὐσύννοπτο, ἀλλὰ περιεκτικώτατο καὶ πολὺ κατατοπιστικὸ πόνημά του. Τὴν πληροφορία αὐτὴ παρέλαβεν ἐκ τοῦ ἐκδιδομένου ἀπὸ τὴν Ἱ. Μητροπόλιν Ἀττικῆς περιοδικοῦ «Πρόσβαση» (Δεκέμβριος 1999), ὅπου σημειώνονται τὰ ἑξῆς:

«Μὲ εὐχάριστη ἔκπληξη διαβάζουμε περὶ τῆς ἐνεργοῦ συμμετοχῆς στὶς γιορτὲς γιὰ τὰ 2000 χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ τῶν κομμουνιστῶν τῆς Γαλλίας, τοῦ κύκλου τῆς ἐπίσημης ἐφημερίδας τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Γαλλίας «Humanité» καὶ τῆς ἐπιθεώρησης «La Pensée» τοῦ Ἰνστιτούτου μαρξιστικῶν Ἑρευνῶν, σὲ συνεργασία μὲ ομάδα ἱστορικῶν καὶ θεολόγων, γιὰ τὴ συγγραφὴ εἰδικοῦ τεύχους, ἀφιερωμένου στὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, ἀλλὰ καὶ στὴν διοργάνωση μεγάλῃς καλλιτεχνικῆς καὶ ἀρχαιολογικῆς ἐκθεσῆς, γιὰ τὴν πορεία τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τὰ 2000 χρόνια τῆς Ἱστορίας του.

»Στὸ σχετικὸ ἐρώτημα τὴν ἀπάντησιν λαμβάνουμε ἀπὸ αὐτὸ τοῦτο τὸ Γαλλικὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα:

«Ο πολιτισμός μας ἔχει ἐπηρεασθεῖ ἔντονα ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό καὶ θὰ ἦταν παράλογο νὰ μὴν ἐνδιαφερθῇ ἕνα ἀνθρωπιστικὸ κόμμα, ὅπως τὸ δικό μας, γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν 2000 ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισή του. Ἀνέκαθεν μᾶς ἀπασχολοῦσε ἡ κοινωνικὴ διάσταση τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἀπλῶς ἐπιλέγαμε νὰ τὸν προσεγγίζουμε ἀπὸ μιὰ μὴ θεολογικὴ ὀπτικὴ γωνία».

Μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἀναμένουμε τὴν κατὰ τὸν προσεχῇ Ἰούνιον ἀφιέρωσι τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 322 τεύχους τῆς ἐπιθεωρήσεως «La Pensée» στὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου. Ἐρᾶ γε θὰ ἔχη κοπῇ ὁ ὀμφάλιος λῶρος, πὺν συνέδεε στὸ παρελθὸν τὸν κομμουνιστικὸ στοχασμὸ μὲ τὸν ἄθεο ἱστορικὸ καὶ διαλεκτικὸ ὕλισμό;

Ὅχι «στάσις ἀνεκτῆς γειτονίας»

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐκλογῶν τῆς 9ης Ἀπριλίου, σέ ἄρθρο, πὺν δημοσιεύθηκε τὸν μῆνα Μάρτιο 2000 στὴν ἐφημερίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἡ Ἀλήθεια» ὑπὸ τὸν τίτλο «Πολιτικὲς προοπτικὲς καὶ Ὁρθοδοξία» ὑπεμνήσθη γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι

ὅλοι οἱ πολιτικοί, τόσο οἱ κυβερνῶντες, ὅσον καὶ οἱ εὐρισκόμενοι στὴν ἀντιπολίτευσι, πρέπει χωρὶς ἀνθρωποφοβία καὶ χωρὶς ἀνθρωπαρέσκεια «νὰ ὁμιλοῦν σαφέστερα γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ ἐντάσσουν στὰ κοιμητικὰ τοὺς προγράμματα καὶ φυλλάδια σαφεῖς διακηρύξεις γιὰ τὴν προβολὴ ὅχι μιᾶς ἀπλῶς «λαογραφικῆς», ἀλλὰ οὐσιαστικῆς Ὁρθοδοξίας. Χωρὶς ἀνεδαφικὲς διακρίσεις «ἀριστερῶν», «δεξιῶν», «κεντροαριστερῶν» καὶ «κεντροδεξιῶν» πρέπει ὅλες οἱ πολιτικὲς παρατάξεις νὰ λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὸν μέγιστο κοινὸ παρονομαστὴ τοῦ πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ τῶν Ἑλλήνων. Ἡ στάσις τῶν πολιτικῶν ἀπέναντι στὴν Ἐκκλησία δὲν πρέπει νὰ εἶναι στάσις ἀνεκτῆς γειτονίας ἢ ἀναγκαστικῆς συνυπάρξεως, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσδιορίζεται ἀπὸ βιωματικὴ πεποίθησι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μητέρα τοῦ Ἑθνους καὶ ἡ ζωτικὴ ἐντελέχεια τῆς ὑγιοῦς ἀναπτύξεως αὐτοῦ».

Ἄς εὐχηθοῦμε καὶ ἄς ἐλπίσωμε ὅτι ἡ ἐκ τῶν ἐκλογῶν νέα Βουλὴ καὶ νέα Κυβέρνησις θὰ διέπωνται ἀπὸ τὴν βιωματικὴ αὐτὴ πεποίθησι.

Ε.Δ.Θ.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣ. ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ - ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΙΕΡΩΝ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βίου προκειμένου νὰ διευκολυνθοῦν σὲ θέματα μοναστικά διοικητικῆς φύσεως οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται, τὰ Ἡγουμενοσυμβούλια τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἱερῶν Ἡσυχαστηρίων ὅπως καὶ κάθε ἐνδιαφερόμενος φιλομόναχος Ἀδελφός, ἀναδημοσιεύει τὸν ὑπ' ἀριθμ. 39/12.6.1972 Κανονισμόν «Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων», ὁ ὁποῖος ἰσχύει μέχρι σήμερον.

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

- α) Τὰς διατάξεις τῆς παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 33 καὶ τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρ. 51 τοῦ Ν. Δ/τος 128/69 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»,
- β) Τὸ ν.δ. 1120/72 «Περὶ παρατάσεως τῆς θητείας τῆς Ἱ. Συνόδου»,
- γ) Τὴν ἀπὸ 5 Ἰουνίου 1972 ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ΨΗΦΙΖΕΙ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸν Καταστατικὸν Κανονισμόν ὑπ' ἀριθ. 39 περὶ τῶν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων, ἔχοντα οὕτω:

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 39
«Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων».

Ἄρθρον 1

Ὅρισμός - Σκοπός

α) Ἡ Ἱ. Μονὴ εἶναι πνευματικὸν Ἰδρυμα προσευχῆς καὶ ἐργασίας, εἰς ὃ ἐγκαταβιοῖ μία Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἀδελφότης ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, ἀφιερωμένων εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὑπεσχημένων νὰ διέλθωσι τὴν ζωὴν αὐτῶν ἐν ἀγνείᾳ, ἀκτημοσύνῃ καὶ ὑπακοῇ πρὸς τὸν Ἡγούμενον καὶ τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

β) Σκοπὸς ἐκάστης Ἱ. Μονῆς, συμφώνως πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ ἐν Κοινοβιακῇ πολιτείᾳ ἀδιάλειπτος τοῦ ἐν Τριά-

δι Θεοῦ δοξολογία, ἡ διὰ λειτουργικῶν καὶ κατ' ἰδίαν προσευχῶν, διὰ συνεχοῦς κατὰ Θεὸν ἀσκήσεως καὶ ἐν ἀγίαις διακονίαις νέκρωσις τῶν παθῶν τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκουμένων καὶ ἡ ὑπ' αὐτῶν τελεία βίωσις τῆς κατὰ Θεὸν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Μυστικῆς ζωῆς, ὁδηγούσης εἰς ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν καὶ θέωσιν.

Ἄρθρον 2

Ἰδρυσις Ἱερᾶς Μονῆς

α) Πρὸς Ἰδρυσιν Ἱ. Μονῆς ἀπαιτεῖται αἰτήσις Ἑλλήνων πολιτῶν, εἴτε ἀγάμων, κληρικῶν ἢ μοναχῶν, εἴτε λαϊκῶν ἀγάμων ἢ ἐν χηρείᾳ διατελούντων πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς περιφερείας, εἰς ἣν θὰ ἰδρυθῇ ἡ Ἱ. Μονή. Τῇ αἰτήσῃ, περιλαμβανούσῃ τὴν ὑπόσχεσιν περὶ τῆς ἰσοβίου ἀφιερώσεώς των καὶ τηρήσεως τῶν τριῶν μοναχικῶν εὐχῶν, συνυποβάλλεται δὲ καὶ ἀντίγραφον συμβολαιογραφικῆς πράξεως ἐμφαινούσης, ὅτι φυσικόν τι ἢ νομικὸν πρόσωπον πρὸς Ἰδρυσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς προσφέρει ἐδαφικὴν ἔκτασιν, μετὰ ἢ ἄνευ κτισμάτων, ἱκανὴν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν στοιχειώδη συντήρησιν τῆς Ἀδελφότητος. Ὁ λαβὼν ταῦτα Ἀρχιερεὺς κρίνων ἐπὶ τῇ θάσει τῶν Ἱ. Κανόνων, ἐφ' ὅσον συγκατατίθεται εἰς τὴν Ἰδρυσιν τῆς Ἱ. Μονῆς, ὑποβάλλει τὰ δικαιολογητικά ταῦτα δι' ἰδίου αὐτοῦ ἐγγράφου πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον. Αὕτη δέ, ἐὰν ἐγκρίνῃ τὴν Ἰδρυσιν τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀποτείνεται πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων πρὸς ἐκδοσιν τοῦ Ἰδρυτικοῦ Β. Δ/τος.

β) Ἀπασαί αἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος Ὁρθόδοξοι Ἱ. Μοναί, ἀνδρῶν ἢ γυναικειᾶν, ἀποτελοῦσι Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ λει-

τουργοῦσιν ἐπὶ τῇ θάσει ἰδίου ἐκάστη Κανονισμοῦ, συντασσομένου κατὰ τὰς βασικὰς διατάξεις τοῦ Γενικοῦ Ἑσωτερικοῦ Μοναστικοῦ Κανονισμοῦ, τοῦ ἐγκριθησομένου ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

γ) Ὁ Ἐπίσκοπος ἔχει δικαίωμα συγχωνεύσεως ἢ ἀνασυστάσεως ἱ. Μονῶν συνφθὰ τῷ ἄρθρῳ 33 παρ. 4 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὡσαύτως, δύναται ὁ Ἐπίσκοπος, ὁμοψήφῳ γνώμῃ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος Ἱερᾶς τιнос Μονῆς ἢ Ἑσυχαστηρίου, ἢ ἀδελφότητος νὰ αἰτησθῇ παρὰ τῇ ἱ. Συνόδῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἐν λόγῳ Ἀδελφότητος ὡς Συνοδικῆς - Σταυροπηγιακῆς ἱ. Μονῆς αὐτοτελοῦς, διακονούσης τοῦ λοιποῦ εἰς εὐρυτέραν Ἐκκλησιαστικὴν ἀποστολήν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ Ἐπίσκοπος δύναται νὰ προβῇ εἰς ἱδρυσιν καὶ νέας τινὸς Συνοδικῆς - Σταυροπηγιακῆς ἱ. Μονῆς αὐτοτελοῦς, συνφθὰ καὶ τῷ ἄρθρῳ 33 τοῦ Ν. Δ. 126/69 καὶ τῇ παραγράφῳ α' τοῦ παρόντος ἁρθρου.

δ) Ἐφ' ὅσον εἰς τινα ἱ. Μονὴν ὑπάρχουσι κατάλληλοι προϋποθέσεις, δύναται προτάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, συμφώνῳ γνώμῃ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου καὶ μετ' εἰσήγησιν τῆς Μ.Σ.Ε. ἐπὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ Μοναχικοῦ βίου καὶ τῆς Μ.Σ.Ε. ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παιδείας, ἀποφάσει δὲ τῆς ἱ. Συνόδου, νὰ ἱδρυθῇ ἐν αὐτῇ σχολὴ τις λειτουργοῦσα ἐπὶ τῇ θάσει Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ, ἐγκρινομένου ὑπὸ τῆς ἱ. Συνόδου.

Ἄρθρον 3 Καθιέρωσις ἱ. Μονῆς

α) Ἄμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ ἱδρυτικοῦ τῆς ἱ. Μονῆς διατάγματος, ὁ οἰκείος Ἐπίσκοπος καθιεροῖ τὴν ἱ. Μονὴν καὶ τὸν ἱ. Ναὸν αὐτῆς ἐν εἰδικῇ τελετουργίᾳ κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν ἱ. Κανόνων καὶ τῶν ἱ. Παραδόσεων προβλεπόμενα καὶ συντάσσει εἰδικὴν πράξιν περὶ τῆς καθιερώσεως, ἣτις δημοσιεύεται εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» καὶ κατατίθεται εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς ἱ. Συνόδου, τῆς ἱ. Μητροπόλεως καὶ τῆς ἱ. Μονῆς.

β) Εἰς τὴν ὡς ἀνωτέρω πράξιν περιλαμβάνεται ἀπαραιτήτως καὶ τὸ ἐκκλησιαστικῶς ἀκατάργητον καὶ ἀναπολλοτρίωτον τῆς ἱ. Μονῆς, περίληψις δὲ τῆς Μητροπολιτικῆς αὐτῆς πράξεως καταχωρίζεται ἐπὶ μεταλλικῆς ἢ μαρμαρίνης πλακός, ἣτις ἐντοιχίζεται ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ ἱ. Ναοῦ τῆς Μονῆς.

Ἄρθρον 4 Μετόχια.

α) Μετόχιον εἶναι παράρτημα Ἱερᾶς τιнос Μονῆς ὑποτελὲς αὐτῇ, ἀνήκον περιουσιακῶς, διαχειριστικῶς καὶ διοικητικῶς εἰς τὴν κυριάρχον ταύ-

την Μονήν, ἐν ᾧ διαβιοῦσι μοναχοὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἱ. Μονὴν καὶ ἐλεγχόμενοι ὑπ' αὐτῆς. Τὸ Μετόχιον δὲν ἀποτελεῖ ἴδιον Νομικὸν Πρόσωπον, ἀλλὰ παράρτημα τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς ἱ. Μονῆς, εἰς ἣν ἀνήκει. Ὁ ὑπὸ τῆς ἱ. Μονῆς ὀριζόμενος ὑπεύθυνος τοῦ Μετοχίου περιορίζεται εἰς ἐνεργείας καὶ ἀρμοδιότητας ὑπὸ τῆς κυριάρχου Μονῆς καθοριζόμενας.

β) Μοναστικαὶ ἀδελφότητες μὴ καταστάσαι ἱ. Μοναὶ δύνανται νὰ ἀποτελέσωσι Μετόχια ἱ. Μονῶν διὰ πράξεως τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τῆς ἱ. Συνόδου.

γ) Μοναστικαὶ ἀδελφότητες δύνανται νὰ ἀποτελῶσι ἢ νὰ ἀποτελέσωσι τοῦ λοιποῦ Μετόχια Μονῶν ἐτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ κλίματος ἐν Μητροπολιτικαῖς περιφερείαις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μόνον τῇ συγκαταθέσει τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου, ἐφ' ἧς παρὰ παρεχομένη, καὶ ἐγκρίσει τῆς Δ.Ι.Σ. ἐφαρμοζομένης κατὰ τὰ λοιπὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἁρθρου 33 παρ. 3 τοῦ ν.δ. 126/69 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

δ) Διαλελυμένα ἢ διαλυόμενα ἱ. Μοναὶ καὶ συγχωνευόμενα εἰς ἐτέρας ἀποτελοῦσι Μετόχια τῶν πρὸς ἃς συνεχωνεύθησαν ἱ. Μονῶν.

Ἄρθρον 5

ἱ. Μοναὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Ἑσυχαστήρια).

α) Αἱ ἱ. Μοναὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἢ Ἑσυχαστήρια εἶναι πνευματικὰ Ἰδρύματα, συνιστώμενα κατὰ τὰς περὶ Ἰδρυμάτων διατάξεις τοῦ Α.Κ., ἀποτελοῦσι Νομικὰ Πρόσωπα Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ὁ σκοπὸς δὲ αὐτῶν συμπέτει πρὸς τὰ ἐν τῇ παρ. β τοῦ ἁρ. 1 τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ Κανονισμοῦ διαλαμβανόμενα.

β) Ἡ ἱδρυτικὴ πράξις τοῦ Ἑσυχαστηρίου περιλαμβάνει καὶ τὸ Καταστατικὸν (Κανονισμόν) αὐτοῦ, ὅπερ δεόν νὰ εἶναι σύμφωνον πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοὺς νόμους τοῦ Κράτους καὶ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Τοῦτο ὑποβάλλεται πρὸς τὸν οἰκεῖον Ἱεράρχην, ὅστις, βεβαιῶν τὴν συνδρομὴν τῶν ὡς εἴρηται στοιχείων, ὑποβάλλει τοῦτο δι' ἰδίου ἐγγράφου τῇ ἱ. Συνόδῳ διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς κίνησιν τῆς σχετικῆς διαδικασίας παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἑθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων πρὸς ἔκδοσιν τοῦ οἰκείου Β. Δ/τος.

γ) Ἑσυχαστήρια μὴ ἀναγνωρισμένα διὰ Β.Δ. ἀλλὰ λειτουργοῦντα ὅλως ἰδιωτικῶς καὶ ἀνήκοντα περιουσιακῶς εἰς τὴν ἀτομικὴν κυριότητα τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκουμένων ῥασοφόρων ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν αὐθαίρετως ἐκχωρηθέντα εἰς τινα ἐτέραν ἱ. Μονὴν ἡμετέρου ἢ ξένου Ἐκκλ. κλίματος, δεόν ὅπως ἐντὸς ἐξαμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος

αἰτήσωνται παρὰ τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου τὴν κίνησιν τῆς σχετικῆς διαδικασίας διὰ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῶν ὡς Νομικῶν Προσώπων Ἰδιωτικοῦ Δικαίου κατὰ τὰ ἐν τῇ β' παρ. σημειούμενα. Παρερχομένης ὑπαιτιότητι αὐτῶν ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ Ἱ. Σύνοδος προτάσει τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου γνωστοποιεῖ τὴν ἄνευ Ἐκκλ. ἀδείας λειτουργίαν τῶν ὡς ἄνω Ἑσυχαστηρίων τῇ ἀρμοδίᾳ Ἀρχῇ, ὑποχρεουμένη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένων κυρώσεων.

δ) Αἱ ἀνδρῶν Ἱ. Μοναὶ τοῦ κλίματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἢ καὶ ἐτέρων Ἐκκλησιῶν ἀπαγορεύεται, ὅπως ἐν τῷ χώρῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουσιν ὑφ' ἐαυτὰς γυναικεῖα Μετόχια ἢ Ἑσυχαστήρια.

ε) Ἐν ἡ περιπτώσει ἡ πλειονοψηφία τῶν ἀδελφῶν Ἑσυχαστηρίου τινὸς ἀποστῇ τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου ἢ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ μεταστῇ εἰς ἐτέραν Ἐκκλησίαν ἢ Ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν παρὰ τὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ στρηνιάσασα Ἀδελφότης ὑπόκειται εἰς τὰ ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν νόμων τοῦ Κράτους διακελυόμενα, ἥτοι οἱ μὲν μεταπηδήσαντες ἀλλοχοῦ κληρικοὶ ἢ οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἑσυχαστηρίου ὑποκείνται εἰς τὰς κανονικὰς καὶ νομικὰς κυρώσεις, ἡ δὲ διοίκησις καὶ διαχείρισις τοῦ Ἑσυχαστηρίου περιέρχεται τῷ ἐπιχωρίῳ Ἐπισκόπῳ, ὅστις ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἐναπομείναντος τυχὸν πιστοῦ τμήματος τῆς ἀδελφότητος καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἱ. Συνόδου λαμβάνει πᾶσαν μέριμναν διὰ τὴν συνέχισιν τῆς λειτουργίας τοῦ Ἑσυχαστηρίου συμφώνως τῷ ἐγκριθέντι Κανονισμῷ αὐτοῦ. Εἰς ἣν περιπτώσιν τὸ σύνολον τῶν ἀδελφῶν Ἑσυχαστηρίου τυχὸν μετεπήδησεν εἰς ἐτέραν Ἐκκλ. δικαιοδοσίαν πλὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ οἰκείος Ἐπίσκοπος αἰτεῖται δι' ἡτιολογημένης αὐτοῦ προτάσεως πρὸς τὴν Δ.Ι.Σ. τὴν διάλυσιν τοῦ Ἑσυχαστηρίου, αὕτη δέ, ἐὰν ἐγκρίνη τοῦτο, προέρχεται εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων παρὰ τῷ Ὑπ. Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ σχετικοῦ Β. Δ/τος.

στ) Τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν διοίκησιν, ὀργάνωσιν, διαχείρισιν, ἐποπτείαν τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου καὶ ἐκπροσώπησιν τῶν ἰδιωτικῶν ἱερῶν Μονῶν (Ἑσυχαστηρίων), ὡς καὶ πᾶν ἕτερον θέμα ἀφορὸν εἰς τὴν λειτουργίαν αὐτῶν ρυθμίζονται διὰ τοῦ ἰδρυτικοῦ αὐτῶν Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 6

Κανονικαὶ Δικαιοδοσίαι Ἐπισκόπου

1. Ἐκάστη Ἱ. Μονὴ διατελεῖ ὑπὸ τὴν Κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κατὰ τόπον Ἐπισκόπου, ὅστις α) μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱ. Ἀκολουθίαις, β)

ἀσκεῖ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν πατρικῶς καὶ προστατευτικῶς ἐπὶ τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ παρακολουθεῖ τὴν ὁμαλὴν κατὰ τοὺς θεῖους καὶ Ἱ. Κανόνας λειτουργίαν αὐτῆς, γ) χειροθετεῖ τὸν ἐκλεγέντα Ἡγούμενον, δ) ἐγκρίνει τὰς κουρὰς τῶν μοναχῶν, ε) ἀνακρίνει τὰ Κανονικὰ παραπτώματα τῶν ἐν αὐτῇ διαβιούντων καὶ φροντίζει διὰ τὴν ἄμεμπτον αὐτῶν βιοτῆν, στ) ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως.

2. Προκειμένου περὶ Συνοδικῶν - Σταυροπηγιακῶν Μονῶν ἢ ὡς ἄνω Κανονικὴ δικαιοδοσία ἀνήκει τῇ Ἱ. Συνόδῳ, προσαρμοζομένη πρὸς τὴν αὐτοτέλειαν τῶν Μονῶν τούτων.

Ἄρθρον 7

Διοίκησις Ἱ. Μονῆς

Τὴν διοίκησιν τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ἀσκεῖ ὁ Ἡγούμενος μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἡ πνευματικὴ ἐποπτεία ἀνήκει εἰς τὸν Ἡγούμενον τῆς Ἀδελφότητος. Πᾶν θέμα ἀναγόμενον εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἱ. Μονῆς προβλέπεται ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ αὐτῆς. Αἱ Συνοδικαὶ - Σταυροπηγιακαὶ Ἱ. Μοναὶ διοικοῦνται αὐτοτελῶς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰδίου ἐκάστης Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 8

Ἡγούμενος

Πᾶν θέμα ἀναφερόμενον εἰς τὰ τῆς ἐκλογῆς, καταστάσεως κ.λπ. τοῦ Ἡγουμένου καθορίζεται ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ἐκάστης Ἱ. Μονῆς, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Γενικοῦ Ἑσωτερικοῦ Μοναστικοῦ Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 9

Περὶ δοκίμων Μοναχῶν καὶ Κληρικῶν

α) Ὁ προσερχόμενος ὡς δόκιμος εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐπὶ σκοπῷ ἐγκαταβιώσεως ἐν αὐτῇ δέον, ὅπως ἄγῃ τοῦλάχιστον τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, καὶ εἶναι ἄγαμος ἢ διατελῇ ἐν χρεΐᾳ ἄνευ τέκνων ἢ μετὰ τέκνων, συμπληρωσάντων τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῶν. Ἐὰν εἶναι ἔγγαμος, δέον, ὅπως ἔχῃ ἔγγραφον συγκατάθεσιν τῆς συζύγου ἢ τοῦ συζύγου, προκειμένου περὶ γυναικός, συντασσομένην ἐνώπιον τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, ἡ περὶ τῆς ἡλικίας τῶν τέκνων δέσμευσις ἰσχύει. Ἐὰν ὁ προσερχόμενος εἶναι ἀνήλικος, ἀπαιτεῖται ἔγγραφος συγκατάθεσις τῶν γονέων αὐτοῦ. Ἡ πρόσληψις καὶ ἡ ἀποβολὴ τῶν δοκίμων ἀνάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

β) Ἡ πρὸ τῆς κουρὰς δοκιμασία διαρκεῖ ἐπὶ τριετίαν, πάντως δὲ μέχρι καὶ τῆς συμπληρώσεως

τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας τοῦ δοκίμου. Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, περὶ ὧν προβλέπει ὁ πέμπτος κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, ὁ χρόνος τῆς δοκιμασίας τῶν ὑποψηφίων μοναχῶν δύναται νὰ συντμηθῇ. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας ὁ δοκίμος ὀφείλει ἀπαραιτήτως νὰ ἐγκαταβιοῖ συνεχῶς ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ.

γ) Κουρὰ μοναχοῦ καὶ χειροτονία αὐτοῦ εἰς Διάκονον ἢ Πρεσβύτερον τελοῦνται τῇ προτάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου πρὸς τὸν οἰκείον Ἐπίσκοπον, τηρουμένων τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων.

Ἄρθρον 10

Πειθαρχικαὶ ποιναὶ καὶ ἄδεια τῶν Μοναχῶν

Αἱ ἄδεια τῶν μοναχῶν χορηγοῦνται συνφδὰ τῷ ἄρθρῳ 45 παρ. 2 τοῦ Ν.Δ. 126/69 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Μοναχὸς τις δύναται νὰ αἰτήσῃται Κανονικὸν ἀπολυτήριον ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς αὐτοῦ, ὅπερ χορηγεῖται αὐτῷ, ἐὰν ὑφίστανται ἀποχρῶντες λόγοι καὶ ἀφοῦ ἐξασφαλισθῇ ἡ συγκατάθεσις τοῦ Μητροπολίτου, εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ Ἱερὰ Μονή, εἰς ἣν ὁ ἀπολυόμενος μοναχὸς ἐπιθυμεῖ ἐφεξῆς νὰ μονάσῃ. Ἡ ἔξω τῆς Ἱ. Μονῆς ἢ καὶ ἡ εἰς ἐτέραν Ἱ. Μονὴν παραμονὴ μοναχοῦ τινος ἄνευ καὶ πέραν τῆς ἀρμοδίως χορηγηθείσης ἀδείας ἀπαγορεύεται ἀπολύτως, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει καὶ ἐφ' ὅσον ἀποτύχωσιν αἱ διὰ τῆς πειθοῦς προσπάθειαι τῆς προϊσταμένης αὐτοῦ Ἀρχῆς, τῇ συνδρομῇ τῆς ἀρμοδίας Ἀρχῆς ἐπαναφέρεται οὗτος εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς μετανοίας του.

Ἄρθρον 11

Οἰκονομικὰ - Διαχειρίσεις

α) Ἡ καθόλου περιουσία τῶν Ἱ. Μονῶν τυγχάνει ἀναπαλλοτρίωτος.

β) Αἱ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος Ἱ. Μοναί, Κοινότητες οὔσαι ἀκτημοσύνης καὶ λειτουργοῦσαι ὡς Κοινόθια, ἐξακολουθοῦσι παραμένουσιν ὡς τοιαῦται. Αἱ ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἰδρυόμεναι λειτουργοῦσι μόνον ὡς Κοινόθια.

γ) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὀφείλει, ὅπως τοῦλάχιστον ἓνα μῆνα πρὸ τῆς εἰς μοναχὸν Κουρᾶς τοῦ Δοκίμου γνωστοποιήσῃ αὐτῷ δι' ἐγγράφου, καταχωριζομένου ἐν τῷ Πρωτοκόλλῳ, ὅτι μετὰ τὴν Κουρὰν αὐτοῦ πᾶσα ἡ τυχὼν περιουσία αὐτοῦ θὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν καὶ ὅτι μόνον μέχρι τῆς Κουρᾶς δύναται νὰ διαθέσῃ ταύτην ἐλευθέρως.

δ) Πόροι τῶν Ἱ. Μονῶν εἶναι τὰ πάσης πηγῆς ἔσοδα αὐτῶν, εἰσφέρουσι δὲ ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ Ἐκκλ. σκοπῶν μετ' ὁμόφωνον ἀπόφασιν τοῦ Ἡγουμ/λίου

κατὰ τὰ ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων καὶ τοῦ Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐκάστης Ἱ. Μονῆς ὀριζόμενα, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἐπάρκεια διὰ τὴν συντήρησιν τῶν μοναχῶν καὶ τὴν κάλυψιν τῶν πάσης φύσεως ἀναγκῶν αὐτῶν.

ε) Τὰ ἔξοδα ἱατροφαρμακευτικῆς περιθάλψεως καὶ νοσηλείας πάντων τῶν μοναχῶν βαρύνουσι τὸν Ἀσφαλιστικὸν τῆς Ἐκκλησίας Ὄργανισμόν, ἐκάστης Ἱ. Μονῆς ὑποχρεουμένης εἰς καταβολὴν ἀσφαλίσεων ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ Προϋπολογισμοῦ αὐτῆς καὶ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἡσφαλισμένων.

στ) Τὸ διαχειριστικὸν ἔτος διὰ τὰς Ἱ. Μονὰς ἄρχεται τῇ 1ῃ Ἰανουαρίου καὶ λήγει τῇ 31ῃ Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Καθ' ἕκαστον ἔτος ὑποβάλλονται ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν Προϋπολογισμὸς καὶ Ἀπολογισμὸς τῇ οἰκείᾳ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ, δυναμένου τοῦ Ἐπισκόπου νὰ προβῇ μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ Ἡγουμ/λίου εἰς τυχὼν ἀυξομειώσεις τινὰ τῶν ἀναγραφόμενων κονδυλίων. Προκειμένου τὸ Ἡγουμ/λιον νὰ προβῇ εἰς ἀγορὰν ἢ σύναψιν δανείου ἢ εἰς ἄλλην τινὰ ἔκτακτον δαπάνην, μὴ περιλαμβανομένην εἰς τὸν Προϋπολογισμόν καὶ ὑπερβαίνουσαν τὰς 20.000 δρχ., αἰτεῖται ἔγκρισιν τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου. Προκειμένου περὶ συνάψεως δανείου ὑπερβαίνοντος τὰς 100.000 δρχ. αἰτεῖται ἔγκρισιν καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου.

Ἄρθρον 12

Ἀκροτελεύτιοι Διατάξεις

α) Ἐκαστος Ἐπίσκοπος λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα τῇ συνδρομῇ καὶ τῆς ἀρμοδίας Ἀρχῆς, προκειμένου νὰ διαφυλάξῃ τὴν ἱερότητα τῶν χώρων τῶν Ἱ. Μονῶν, ὡς καὶ παντὸς Μοναστικοῦ Καθιδρύματος καὶ Προσκυνηματος, ἀπὸ τυχὼν ἀνευλαβῶν ἐκδηλώσεων, ἃς δύναται νὰ ἀπαγορεύσῃ τόσον ἐντὸς τῶν Ἱ. αὐτῶν χώρων, ὅσον καὶ πλησίον αὐτῶν. Διασκεδάσεις, χοροί, ἄσματα, καὶ ἄλλαι τοιαῦται ἐκδηλώσεις, γινόμεναι πλησίον τῶν Ἱ. Μονῶν συνιστῶσιν ἀδίκημα προσβολῆς τῶν θείων καὶ ἐπισύρουσι τὰς δι' αὐτὸ προβλεπομένας κυρώσεις.

β) Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ διανυκτέρευσις ἀνδρῶν κληρικῶν ἢ λαϊκῶν ἐν Γυναικείᾳ Ἱ. Μονῇ καὶ τάναπαλιν, πλην τῆς εἰς εἰδικούς ξενώνας φιλοξενίας ἐκτὸς τοῦ περιθόλου τῆς Ἱ. Μονῆς κειμένους διὰ τοὺς διερχομένους προσκυνητάς.

γ) Καθήκοντα ἐφημερίου γυναικείας Ἱ. Μονῆς ἐκτελεῖ ἱερεὺς, κατὰ τὸ δυνατόν γέρων, διοριζόμενος μετὰ πρότασιν τοῦ Ἡγουμ/λίου ὑπὸ τοῦ οἰκείου

Ἐπισκόπου καὶ διαιτώμενος ἐκτὸς τοῦ περιθόλου τῆς Ἱ. Μονῆς.

δ) Πάν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Καταστατικοῦ Κανονισμοῦ ρυθμίζεται διὰ τοῦ Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ἐκάστης Ἱ. Μονῆς, συντασσομένου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱ. Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γενικοῦ Ἑσωτερικοῦ Μοναστικοῦ Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 13

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Ἰουνίου 1972

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος
 † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Γεώργιος
 † Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος
 † Ὁ Ἰωαννίνων Σεραφεῖμ
 † Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης Διονύσιος
 † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Δαμασκηνὸς
 † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Στυλιανὸς
 † Ὁ Ξάνθης Ἀντώνιος
 † Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος Κων/νος
 † Ὁ Κασσανδρείας Συνέσιος
 † Ὁ Νικαίας Γεώργιος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

† Ὁ Δέρβης Κοσμάς

ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 29 παράγρ. 2 καὶ 59 παράγρ. 2 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»,

2. Τὰς ὑποχρεώσεις Αὐτῆς τὰς ἀπορρεούσας ἐκ τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐπιταγῶν, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας πληρῶμα,

3. Τὰς ὑφισταμένας Κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας,

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 660/23.11.1999 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. Ἀλεξάνδρου,

5. Τὴν ἀπὸ 3.1.2000 Γνωμάτευσιν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

6. Τὴν ἀπὸ 20.1.2000 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

Ἀποφασίζει

Τὴν σύστασιν Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος μὲ τὴν ἐπωνυμίαν: «ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ» ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ.

Ἡ συγκρότησις, ὀργάνωσις, διοικήσις, διαχείρισις καὶ λειτουργία τοῦ Ἰδρύματος τούτου διέπεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ κατωτέρω Κανονισμοῦ.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

«ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ» ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ

Ἄρθρον 1

Τίτλος - Ἔδρα

1. Εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ἱδρύεται Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα, ὡς Ν.Π.Ι.Δ. μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτήρος, μὲ τὴν ἐπωνυμίαν «Πνευματικὸν Κέντρον Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως», τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, τὸ ὁποῖον θὰ διέπεται ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ τούτου.

2. Ἔδρα τοῦ Ἰδρύματος τούτου εἶναι ἡ αἴθουσα ἰδιοκτησίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως, ἡ ὁποία εὐρίσκεται κάτωθεν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κύπρου 10.

Ἄρθρον 2

Σκοποὶ καὶ μέσα πρὸς ἐπίτευξιν αὐτῶν

1. Σκοποὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου εἶναι:

α) Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος καὶ ἡ καλλιέργεια σχέσεων ἀγάπης καὶ συνεργασίας μεταξὺ τῶν πιστῶν τῆς ἐνορίας.

β) Ἡ προβολὴ τῆς Ὁρθοδόξου πνευματικότητος πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν.

γ) Ἡ προσέγγισις, ἰδίᾳ τῶν νέων, εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ ζωὴν καὶ ἡ καλλιέργεια στενωτέρας συνεργασίας αὐτῶν μετὰ τῶν ὑπευθύνων τῆς Ἐκκλησίας.

δ) Ἡ προβολὴ πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τῆς Ὁρθοδόξου τέχνης.

ε) Ἡ καλλιέργεια τῶν πιστῶν εἰς τὴν λατρευτικὴν καὶ μυστηριακὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας.

στ) Ἡ παροχὴ παντὸς εἶδους βοηθείας εἰς ἀπόρους.

ζ) Ἡ ἀντιμετώπισις τῶν αἰρέσεων ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ ἀρμοδίου Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ ἡ παροχὴ παντὸς εἶδους βοηθείας εἰς τὸ ἀντισταθμιστικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

η) Γενικῶς ἡ συμβολὴ εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ πολιτιστικὴν ἀνάπτυξιν τῆς περιοχῆς ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως.

2. Μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀνωτέρω σκοπῶν εἶναι:

α) Ἡ λειτουργία Κατηχητικῶν Σχολείων ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως.

β) Ἡ διοργάνωσις ὁμιλιῶν, διαλέξεων, συζητήσεων, προβολῶν, ἐκθέσεων κ.τ.λ.

γ) Ἡ διοργάνωσις ψυχαγωγικῶν ἐκδηλώσεων.

δ) Ἡ διοργάνωσις προσκυνηματικῶν καὶ ψυχαγωγικῶν ἐκδρομῶν.

ε) Ἡ διοργάνωσις ἐκδηλώσεων φιланθρωπικοῦ χαρακτήρος.

στ) Ἡ λειτουργία βιβλιοθήκης.

ζ) Ἡ λειτουργία βίντεο καὶ βιντεοθήκης.

η) Πᾶσα ἄλλη ἐνέργεια ἀποφασιζόμενη ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἰδρύματος.

Ἄρθρον 3

Διοίκησις

1. Τὸ Πνευματικὸν Κέντρον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως τελεῖ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐποπτεῖαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας καὶ διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου (Δ.Σ.) ἀποτελουμένου ἐκ:

α) Τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, ὡς Προέδρου αὐτοῦ.

β) Τοῦ ἐκάστοτε Προέδρου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως, ὡς Ἀντιπροέδρου αὐτοῦ.

γ) Ἐνὸς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἀνωτέρω Ναοῦ, μετὰ τοῦ ἀναπληρω- τοῦ αὐτοῦ.

δ) Δύο ἐκ τῶν πιστῶν τῆς ἐνορίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως, διακρινομένων διὰ τὴν πνευματικὴν κατάρτισιν καὶ ὠριμότητα αὐτῶν, ὡς καὶ διὰ τὸ ἐνδια- φέρον αὐτῶν διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν.

2. Τὰ ὡς ἄνω τρία τακτικὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν (τῶν παρ. 1γ καὶ 1δ τοῦ παρόν- τος ἄρθρου) διορίζονται διὰ μίαν τριετίαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ Κυνου- ρίας, κατόπιν ἐγγράφου προτάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστι- κοῦ Συμβουλίου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως καὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπαναδιορισμοῦ. Τὸ ἀξίωμά των εἶναι τιμητικὸν καὶ ἄμισθον.

3. Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν ἐκλέγεται μετὰξὺ τῶν τακτικῶν μελῶν, διὰ ψηφοφορίας, ὁ Γραμματεὺς, ὁ Ταμίας καὶ ὁ Κοσμήτορας.

4. Τὸ Δ.Σ. συγκροτεῖται εἰς Σῶμα διὰ τῆς ἐκλογῆς ταύτης.

5. Τὸ Δ.Σ. λογιζέται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τοῦ Προ- ἐδρου ἢ τοῦ Ἀντιπροέδρου, κωλυομένου τοῦ Προέ- δρου, καὶ δύο τουλάχιστον μελῶν καὶ αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται διὰ πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου.

Ἄρθρον 4 Ἀρμοδιότητες

Τὸ Δ.Σ. τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου τοῦ Μητροπολι- τικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως ἔχει τὰς ἐξῆς ἀρμοδιότητας:

α) Ἀποφασίζει διὰ πᾶν θέμα ἀφορρὸν τὴν ἐκπλήρω- σιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος. Διὰ τὰς ἀποφάσεις ἀπαιτοῦνται οἱ ψῆφοι τριῶν (3) τουλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ.

β) Συνεργάζεται μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος καὶ διορίζει τὸ ἀναγκαῖον πρὸς τοῦτο προσωπικόν.

γ) Μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν οἰκονομικῶν πόρων καὶ διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος.

δ) Συνέρχεται κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προέ- δρου ἢ κατόπιν ἐγγράφου αἰτήσεως τριῶν τουλάχι- στον μελῶν αὐτοῦ.

ε) Συντάσσει κατ' ἔτος Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπο- λογισμὸν, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει, πρὸς ἔγκρισιν, εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱεράς Μητροπό- λεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας.

στ) Ἀποφασίζει διὰ πᾶν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 5

Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ.

1. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ.Σ. ἔχει τὰ ἐξῆς δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις:

α) Ἐχει τὴν εὐθύνην ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Ἰδρύματος καὶ συντονίζει τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. πρὸς ὕλο- ποίησιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ.

β) Ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἰδρυμα ἐνώπιον πάσης ἀρχῆς καὶ εἰς ὅλας τοὺς σχέσεις μετ' ἄλλων ἰδρυμάτων, ὁργανισμῶν ἢ ἰδιωτῶν καὶ συναλλάσσεται μετ' αὐτῶν.

γ) Λαμβάνει γνῶσιν ὅλων τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων τοῦ Ἰδρύματος καὶ συνυπο- γράφει μετὰ τοῦ Ταμίου τὰ Γραμμάτια Εἰσπράξεων καὶ τὰ Ἐντάλματα Πληρωμῶν.

δ) Συγκαλεῖ τὸ Δ.Σ. εἰς συνεδριάσεις, προεδρεύει καὶ διευθύνει τὰς ἐν αὐτῷ συζητήσεις.

2. Ὁ Ἀντιπρόεδρος ἀναπληροῖ τὸν Πρόεδρον ὡς- αὖ- τις ἀπουσιάζει εἰς ὅλας τὰς ἀρμοδιότητας αὐτοῦ καὶ ἐνεργεῖ κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Προέδρου. Συγκαλεῖ τὸ Δ.Σ. καὶ προεδρεύει αὐτοῦ ἀπουσιάζοντος ἢ κωλυο- μένου τοῦ Προέδρου.

3. Ὁ Γραμματεὺς συντάσσει καὶ συνυπογράφει μετὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ.Σ. ἅπαντα τὰ ἐγγραφα, εἶναι ὑπεύθυνος τῆς ἀλληλογραφίας καὶ ἐνημερώνει τὸν Πρόεδρον περὶ αὐτῆς, φυλάσσει τὴν σφραγίδα τοῦ Ἰδρύματος καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν ὀρθὴν λειτουρ- γίαν τῆς Γραμματείας αὐτοῦ.

4. Ὁ Ταμίας τοῦ Ἰδρύματος ἔχει τὰς ἐξῆς ἀρμοδιό- τητας:

α) Εὐθύνεται διὰ τὴν τήρησιν τοῦ Βιβλίου Ταμείου, φακέλλου ἀποδείξεων καὶ ἐνταλμάτων, διὰ τὴν φύλα- ξιν τῶν χρημάτων τοῦ Ἰδρύματος.

β) Διενεργεῖ οἰκονομικὰ συναλλαγὰς (καταθέσεις, ἀναλήψεις χρημάτων, διακινή- σεις κεφαλαίων, εἰσπράξεις χρηματικῶν ποσῶν κ.λπ.) μόνον κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος.

5. Ὁ Κοσμήτωρ ἐπιμελεῖται τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Ἰδρύματος καὶ τῆς εὐπρεπείας τῶν αἰθουσῶν τούτου, δίδει εἰς τὴν δημοσιότητα πληροφορίας διὰ τὰς δρα- στηριότητας τοῦ Ἰδρύματος καὶ φροντίζει διὰ τὴν προβολὴν τούτου, ἐνημερώνει, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ., τὰ ἀναπληρωματικὰ μέλη διὰ πᾶν θέμα, ἀφορρὸν τὸ Πνευματικὸν Κέντρον.

Ἄρθρον 6

Πόροι καὶ διάθεσις αὐτῶν

1. Οἰκονομικοὶ πόροι τοῦ Ἰδρύματος εἶναι οἱ ἐξῆς:

α) Ἑσοδα ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Ἰδρύματος.

β) Οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως.

γ) Δωρεαί, προαιρετικαὶ εἰσφοραί, κληρονομίαι καὶ κληροδοσίαι παντὸς φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου.

δ) Κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις, Κοινοτικαὶ ἐπιχορηγή- σεις ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη νόμιμος ἐπιχορήγησις.

2. Οἱ οἰκονομικοὶ πόροι τοῦ Ἰδρύματος διατίθενται:

α) Πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ.

β) Πρὸς κάλυψιν τῶν τρεχόντων ἐξόδων λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος (συντήρησις αἰθούσης, θέρμανσις, φωτισμός, καθαριότης, μισθοδοσία προσωπικοῦ κ.λπ.).

γ) Διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ ἀπαιτουμένου ἐξοπλισμοῦ τοῦ Ἰδρύματος.

δ) Ἐπειδὴ κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν ὁ Ἱερὸς Ναὸς καὶ ἡ ἐν αὐτῷ λατρεία ἀποτελοῦν τὸ κέντρον πάσης πνευματικῆς καὶ πολιτιστικῆς δραστηριότητος πόροι τοῦ Ἰδρύματος δύνανται, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. ἐκ τῶν τυχόν περισσευμάτων καὶ μέχρι ποσοστοῦ πενήντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸ (50%) αὐτῶν, νὰ διατίθενται καὶ πρὸς συντήρησιν, ἀνακαίνισιν, καλλωπισμόν, κάλυψιν ἀναγκῶν κ.λπ. τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως καὶ τῶν Παρεκκλησίων αὐτοῦ, ἐν συνεργασίᾳ πάντοτε μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ναοῦ.

3. Τυχόν χρηματικὸν πλεόνασμα ἐκ τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ἰδρύματος, τὸ ὅποιον ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν περὶ τοῦ ὁποίου ἀποφασίζει τὸ Δ.Σ., κατατίθεται εἰς μίαν ἐκ τῶν λειτουργουσῶν ἐν Τριπόλει Τραπεζῶν.

Ἄρθρον 7

Τηρούμενα βιβλία

1. Τὸ Πνευματικὸν Κέντρον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως ἔχει ἰδίαν διαχείρισιν, τηρεῖ δὲ τὰ διαχειριστικὰ βιβλία αὐτοῦ, θεωρημένα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας, ἥτοι: Βιβλίον Πράξεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου, Βιβλίον Πρωτοκόλλου, Βιβλίον Ταμείου, Βιβλίον κινητῆς καὶ ἀκινήτου Περιουσίας.

2. Ἡ διαχείρισις διεξάγεται διὰ διπλοτύπων Γραμματίων Εἰσπράξεων καὶ Ἐνταλμάτων Πληρωμῶν, θεωρημένων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας καὶ εἶναι ἐκτελεστέα ἐφ' ὅσον φέρουν ἀπαραιτήτως τὴν ὑπογραφήν τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Ταμίου τοῦ Ἰδρύματος.

Ἄρθρον 8

Σφραγίς - Τελικαὶ διατάξεις

1. Τὸ Πνευματικὸν Κέντρον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως ἔχει ἰδίαν κυ-

κλικὴν σφραγίδα μετὰ τὸν τίτλον «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΥΝΟΥΡΙΑΣ - ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ», ἡ ὁποία ἔχει εἰς τὸ κέντρον τὸ μονόγραμμα τοῦ Κυρίου καὶ τὰ γράμματα Α καὶ Ω.

2. Τὸ Πνευματικὸν Κέντρον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως καταργεῖται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, κατόπιν ἡτιολογημένης ἀποφάσεως τεσσάρων ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ., συμπεριλαμβανομένου ἀπαραιτήτως τοῦ Προέδρου τοῦ Ἰδρύματος.

3. Μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ Ἰδρύματος πᾶν κινητὸν ἢ ἀκίνητον περιουσιακὸν αὐτοῦ στοιχεῖον, ἀκόμη καὶ χρηματικόν, περιέρχεται αὐτοδικαίως χωρὶς καμίαν ἄλλην διαδικασίαν εἰς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως.

Ἄρθρον 9

Ἰσχὺς καὶ τροποποιήσις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ

1. Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

2. Πᾶσα τροποποίησις αὐτοῦ γίνεται ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, κατόπιν ἡτιολογημένης ἀποφάσεως τεσσάρων ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ., συμπεριλαμβανομένου ἀπαραιτήτως τοῦ Προέδρου τοῦ Ἰδρύματος.

Ἄρθρον 10

Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ τούτου προκαλεῖται δαπάνη εἰς θάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου Τριπόλεως, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῇ Ἰανουαρίου 2000

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Δανιὴλ Πουρτσουκλῆς

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ 6η

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 4, 10 παρ. 1, 23, 27, 29 καὶ 54 τοῦ Ν. 4149/1961 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς ἐν Κρήτῃ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων».

2. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 παρ. 4 καὶ 59 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καθὼς καὶ τὰς ἰσχυοῦσας ἐν Αὐτῇ διατάξεις περὶ Ἱερῶν Προσκυνημάτων.

3. Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 5313/1999 Συμβόλαιον τῆς Συμβολαιογράφου Χανίων κ. Δήμητρας συζ. Ἰωάν. Λαμπαθάκη

Ἀποφασίζομεν

α. Ἰδρύομεν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου Ἱερὸν Προσκύνημα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου συνιστώμενον ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ραφαὴλ ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὴν κτηματικὴν περιφέρειαν Καλυθῶν τοῦ Δήμου Ἀρμένων τῆς Ἐπαρχίας Ἀποκορώνου Νομοῦ Χανίων καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου ὡς περιγράφεται οὗτος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 5313/1999 Συμβόλαιον τῆς Συμβολαιογράφου Χανίων Δήμητρας συζ. Ἰωάν. Λαμπαθάκη καὶ ὁ ὁποῖος Ἱερὸς Ναὸς διὰ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἡμῶν μετατρέπεται εἰς προσκυνηματικὸν τοιοῦτον.

β. Τὰ τῆς λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ ἱδρυθέντος διὰ τῆς παρούσης Προσκυνήματος θέλομεν ὀρίσει δι' ἰδιαίτερου Κανονισμοῦ.

γ. Ἡ παρούσα νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Χανίοις τῇ 18ῃ Φεβρουαρίου 2000

† Ὁ Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

**ΠΕΡΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ, ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ
ΤΟΥ «ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ» ΤΗΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ
ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ**

Η ΙΕΡΑ ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΡΗΤΗΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 2, 4, 10 παρ. 1, 23, 27, 29 καὶ 54 τοῦ Κ. Χ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης.

2. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1, παρ. 4 καὶ 59 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καθὼς καὶ τὰς ἰσχυοῦσας ἐν Αὐτῇ δια-

τάξεις περὶ Ἱερῶν Προσκυνημάτων.

3. Τὴν ὑπ' ἀριθ. 1/2000 Πράξιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου.

4. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 6/2000 πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἐπαρχιακὴν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης.

5. Τὴν ἀπὸ 29/3/00 ἀπόφασιν Αὐτῆς,

Ἀποφασίζει

τὴν ἐγκρίσιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ τοῦ «ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, ὡς ὑπεβλήθη ἀρμοδίως πρὸς ἐγκρίσιν, ἔχοντα οὕτω:

Ἄρθρον 1

Σύσταση - Ἐπωνυμία - Ἔδρα - Σφραγίς

Ὁ ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Καλυθῶν τοῦ Δήμου Καλυθῶν τῆς Ἐπαρχίας Ἀποκορώνου Νομοῦ Χανίων καὶ ἐντὸς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου Ἱερὸς Ναός, ὁ τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγίου Ραφαὴλ καὶ μετατραπείς εἰς Προσκυνηματικὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 6/2000 ἀποφάσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου Εἰρηναίου, ἐγκριθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1/2000 ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, ἀποτελεῖ ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης Νομικῶν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 1, παρ. 4 καὶ ἄρθρ. 59 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ». Τὸ Ἱερὸν τοῦτο Προσκύνημα ἔχει στρογγύλην σφραγίδα, ἡ ὁποία φέρει εἰς τὸ μέσον αὐτῆς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ραφαὴλ καὶ κύκλῳ εἰς δύο παραλλήλους σειρὰς τὰς λέξεις «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ» εἰς τὴν ἐξωτερικὴν σειρὰν καὶ «ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ» εἰς τὴν ἐσωτερικὴν σειρὰν. Τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα ὑπάγεται πνευματικῶς, κανονικῶς καὶ διοικητικῶς εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς

Σκοπὸς τοῦ «ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ» εἶναι: α) ἡ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, διδασκαλίας καὶ παραδόσεως τιμητικὴ προσκύνησις τοῦ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ προσκυνηματος ἀποτεθειμένου Ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Ραφαὴλ καὶ ἡ ἀπόδοσις εἰς τὸν αὐτὸν ἅγιον τῆς εἰς τοὺς ἁγίους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀφειλομένης τιμῆς. β) Ἡ συντήρησις, θελτίωσις καὶ ἐνδεχομένως ἐπέκτασις τοῦ ὑφισταμένου σήμερον Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ἡ κατασκευὴ ἄλλων κτισμάτων πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος καὶ γ) Ἡ προα-

γωγή και ενίσχυσις τοῦ πνευματικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, καὶ ἰδίως τοῦ Καθιδρύματος «ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ» τοῦ λειτουργούντος εἰς τὴν αὐτὴν περιοχὴν, ἐνθα κεῖται καὶ τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα.

Ἄρθρον 3 Μέσα

Μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ εἶναι:

α) Ἡ τέλεισις τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ λοιπῶν λατρευτικῶν πράξεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν Νόμων τοῦ Κράτους καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου. β) Ἡ διοργάνωσις διαλέξεων, σεμιναρίων, συνεδρίων καὶ λοιπῶν σχετικῶν ἐκδηλώσεων, θεολογικοῦ, λατρευτικοῦ, ποιμαντικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ, ἐπιμορφωτικοῦ κ.λπ. περιεχομένου. γ) Διάφοροι ἐκδηλώσεις προσκυνηματικοῦ, κοινωνικοῦ κ.λπ. χαρακτήρος συνάδουσαι πρὸς τὰ ἀνωτέρω.

Ἄρθρον 4 Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ

1. Ἡ Διοίκησις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἀσκεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, ὡς Πρόεδρον, ἀπὸ τὸν ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου τούτου κληρικὸν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ Προσκυνηματος, ὁ ὁποῖος ἀναπληρῶνει τὸν Μητροπολίτην κατὰ τὰς ὁδηγίας αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν παροῦσαν φάσιν ὀρίζεται ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Λεωνίδας Ἡλιάκης καὶ τρία μέλη προτεινόμενα καὶ διοριζόμενα ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

2. Ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ σχετικοῦ διοριστηρίου ἐγγράφου τῶν μελῶν αὐτῆς ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Μητροπολίτου - Προέδρου αὐτῆς, συνέρχεται εἰς Συνεδρίαν, συγκροτεῖται εἰς σῶμα καὶ ἐκλέγει τὸν Ταμίαν καὶ τὸν Γραμματέα αὐτῆς.

3. Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Μητροπολίτου - Προέδρου αὐτῆς εἰς τόπον καὶ χρόνον ὀριζόμενον ὑπ' αὐτοῦ εἰς τακτικὴν συνεδρίαν ἅπαξ μὲν τοῦ μηνός, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις παρίσταται ἀνάγκη.

4. Διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ἐφαρμόζονται ἀναλογικῶς καὶ συμπληρωματικῶς πρὸς τὸν παρόντα Κανονισμόν καὶ αἱ διέπουσαι τὰ Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια τῶν Ἐνοριακῶν Ἱερῶν Ναῶν διατάξεις.

5. Ἡ θητεία τῶν μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς εἶναι τριετής. Ἐὰν μέλος παραιτηθῇ ἢ ἐκλείψῃ, ἡ ἀπουσίαζῃ ἐπὶ τρεῖς τούλάχιστον συνεδρίας, ἀντικαθίσταται διὰ νέου μέλους, διοριζομένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου. Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς εἶναι τιμητικὸν καὶ ἄμισθον. Ἐπαναδιορισμὸς τῶν μελῶν ἐπιτρέπεται ἀπεριορίστως.

6. Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ, ἂν εἶναι παρόντα τὰ τρία πέμπτα τῶν μελῶν αὐτῆς. Αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων μελῶν, ἐν ἰσοψηφίᾳ νίκῃς τῆς ψήφου τοῦ Προέδρου.

Ἄρθρον 5 Ἀρμοδιότητες Διοικούσης Ἐπιτροπῆς

Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ ἀποφασίζει ἐπὶ παντὸς θέματος ἀφορῶντος εἰς τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα, ἐκτὸς ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα ἄλλου ὀργάνου. Μεταξὺ ἄλλων ἔχει καὶ τὰς ἀκολουθούσας ἀρμοδιότητας:

1. Ἀποφασίζει καὶ διενεργεῖ ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ τὴν διατήρησιν, βελτίωσιν καὶ τυχὸν ἐπέκτασιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τῶν λοιπῶν κτισμάτων, καθὼς καὶ τὴν δημιουργίαν νέων.

2. Μεριμᾷ διὰ τὴν χρηστὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν, καθὼς καὶ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν ἐσόδων καὶ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

3. Καταρτίζει τὸν Προϋπολογισμόν, τὸν Ἀπολογισμόν καὶ τὸν Ἰσολογισμόν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος καὶ ὑποβάλλει τούτους πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον.

4. Ἀποφασίζει διὰ τὴν διάθεσιν τῶν ἐσόδων τοῦ Προσκυνηματος, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων.

5. Τηρεῖ τὰ ἀπαιτούμενα διοικητικὰ καὶ διαχειριστικὰ βιβλία (Πρωτόκολλον, Βιβλίον Πράξεων τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, Βιβλίον Ταμείου, Βιβλίον Ἀφιερωμάτων καὶ Τιμαλφῶν, Βιβλίον Κτηματολογίου, Βιβλίον Πρακτικῶν καὶ καταμετρήσεων, Γραμμάτια εἰσπράξεων καὶ ἐνταλμάτων πληρωμῆς καὶ Βιβλίον τῶν τελουμένων ἐν τῷ Ναῷ Ἱερῶν Μυστηρίων), τὰ ὁποῖα προηγουμένως θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

6. Προσλαμβάνει καὶ ἀπολύει τὸ μὴ ἀνήκον εἰς τὸν Ἱερὸν κλῆρον προσωπικόν, τὸ ὁποῖον κρίνεται ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

7. Διαχειρίζεται τὸ φιλόπτωχον ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

Ἄρθρον 6 Πόροι

Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι: α) Τὰ ἔσοδα ἀπὸ τὴν διάθεσιν κηρίων, ἐλαίου, ἀφιερωμάτων, βίων τοῦ Ἁγίου κ.λπ., καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν περιφορὰν δίσκων, ἀπὸ τὸ προῖον τῶν κυτίων, τὴν τέλεισιν ἀκολουθιῶν, μυστηρίων καὶ λοιπῶν λατρευτικῶν πράξεων. β) Τὰ ἔσοδα, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τὴν κατὰ νόμον ἀξιοποίησιν τῆς κινητῆς ἢ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος. γ) Αἱ προσφοραί, κληρονομίαι, δωρεαί, οἰκονομικαὶ ἐνισχύσεις καὶ ἀφιερώσεις τῶν πιστῶν. Ἀποδοχὴ κληρονομίας γίνεται πάντοτε ἐπ' ὠφελείᾳ ἀπογραφῆς. δ) Αἱ ἐπιχορηγήσεις ἀπὸ τὸ Δημόσιον, Νομικὰ Πρόσωπα, Τράπεζες, Ὁργανισμοί.

σμούς κ.λπ. ε) Τὰ κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ παρόντος ὑπάρχοντα χρηματικά ὑπόλοιπα, τιμαλφῇ, κινητὰ καὶ ἀκίνητα, ὡς καὶ πᾶσα ἐκκρεμὴς εἴσπραξις ἀπὸ προηγούμενας χρήσεις. στ) Πᾶσα ἄλλη πρόσοδος ἀπὸ πηγὴν νόμιμον καὶ μὴ ἀντορθόδοξον, ἢ ἀντιεκκλησιαστικὴν.

Αἱ εἰσπράξεις τῶν πόρων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐνεργοῦνται διὰ διπλοτύπων ἀποδείξεων, θεωρημένων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου καὶ αἱ πληρωμαὶ δι' εἰδικῶν ἐνταλμάτων εἰς τὰ ὁποῖα ἐπισυνάπτονται τὰ δικαιολογητικά πληρωμῆς. Ἡ διαχείρισις, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, γίνεται κατὰ τὰς διατάξεις, αἱ ὁποῖαι ἰσχύουν διὰ τοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς.

Ἄρθρον 7
Ἔσοδα

Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος διατίθενται μετὰ ἀπὸ σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς καὶ συμφώνως πρὸς τὸν ἐκάστοτε ἐγκεκριμένον Προϋπολογισμόν διὰ τοὺς ἀκολουθούσους σκοποὺς: α) Τὴν ἀποπεράτωσιν, συντήρησιν, ἐξοπλισμὸν καὶ ἐξωραϊσμὸν τοῦ ὑπάρχοντος Ἱεροῦ Ναοῦ, τὴν ἀνέγερσιν μεγαλυτέρου, ἐὰν χρειασθῇ, τὴν ἀνέγερσιν παροικοδομημάτων κ.λπ. β) Τὴν συντήρησιν καὶ ἀξιοποιήσιν τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος. γ) Τὴν μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος διὰ φῶς ὑδροδότησιν, τηλέφωνον, θέρμανσιν κ.λπ. ε) Τὴν καταβολὴν νομίμων εἰσφορῶν. στ) Τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως εἰς ποσοστὸν 50 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων αὐτοῦ. ζ) Τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἤδη ὑπάρχοντος καὶ λειτουργοῦντος παρὰ τῷ Προσκυνηματι φιλανθρωπικοῦ Καθιδρύματος «ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ» εἰς ποσοστὸν 50 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τῶν πάσης φύσεως ἐσόδων τοῦ Προσκυνηματος, τὰ ὁποῖα προκύπτουν μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κατὰ νόμον ὑποχρεωτικῶν εἰσφορῶν. Εἰς τὰ ἔσοδα αὐτὰ δὲν συνυπολογίζονται δωρεαὶ καὶ κληρονομίαι εἰς τὰς ὁποίας τίθεται ρητῶς ὁρος νὰ περιέρχωνται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα, χωρὶς δικαίωμα περαιτέρω διαθέσεως αὐτῶν ἢ μέρους αὐτῶν εἰς ἄλλα νομικά ἢ φυσικά πρόσωπα.

Ἄρθρον 8
Δαπάναι

Αἱ δαπάναι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος προβλέπονται δι' ἀναγραφῆς κονδυλίων εἰς τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμόν. Ἀναθεώρησις τούτου δύναται νὰ γίνῃ μόνον δι' αἰτιολογημένης ἀποφάσεως τῶν δύο τρίτων τῶν μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς καὶ ἔγκρισιν ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ πάντοτε διὰ

τὴν καλλιτέραν πραγματοποιήσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Προσκυνηματος, ἢ τὴν ἀντιμετώπισιν ἐκτάκτων ἀναγκῶν.

Ἄρθρον 9
Ἐκπροσώπησις

Τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα ἐκπροσωπεῖται ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, Πολιτικῆς, Δικαστικῆς, Στρατιωτικῆς, Διοικητικῆς καὶ πάσης ἄλλης Ἀρχῆς καθὼς καὶ ἐνώπιον παντὸς φυσικοῦ ἢ Νομικοῦ Προσώπου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, ἢ ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένου ἐκάστοτε πρὸς τοῦτο μέλους.

Ἄρθρον 10
Κατὰ παραπομπὴ διατάξεις

Διὰ τὰς τυχόν ἐκποιήσεις κινητῶν, ἀκινήτων καὶ τιμαλφῶν, τὴν ἀποδοχὴν δωρεᾶς, κληρονομίας, ἢ κληροδοσίας, τὴν σύστασιν ἢ παραίτησιν ἀπὸ δικαιώματος ἢ ὑποχρεώσεως εἰς ἀκίνητον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος καὶ τὴν σχετικὴν ἄσκησιν ἐνδίκων μέσων ἐφαρμόζονται αἱ περὶ Ἱερῶν Προσκυνημάτων διατάξεις, αἱ ἰσχύουσαι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἄρθρον 11
Τροποποιήσις Κανονισμοῦ

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς δύναται νὰ τροποποιῆται πρὸς καλλιτέραν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκάστοτε ἀναγκῶν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος δι' ἀποφάσεως τῶν τεσσάρων πέμπτων τῶν μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς, τῆς τροποποιήσεως ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης.

Ἄρθρον 12

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρον 13

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς θάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἡ παρούσα νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Ἡρακλείῳ τῇ 29ῃ Μαρτίου 2000

Ὁ Πρόεδρος
† Ὁ Κρῆτης ΤΙΜΟΘΕΟΣ

**ΤΥΠΙΚΟΝ (ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ)
ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗΣ ΚΑΙ
ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ**

Α'

ΙΔΡΥΣΙΣ - ΣΚΟΠΟΣ

"Άρθρον 1

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ τῆς Ἁγίας καὶ ὁμοουσίου καὶ ζωοποιοῦ καὶ ἀδιαίρετου Τριάδος καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, εἰσηγήσει τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυροῦ Σεραφεῖμ καὶ ὁμοφώνῳ ἐγκρίσει τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (2658/1101/1993) ἰδρύθη συνωδὰ τοῖς ἱεροῖς κανόσι, τῇ ἀνέκαθεν ἐκκλησιαστικῇ παραδόσει καὶ τῷ Ν.Δ. 590/1977 "περὶ καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος" ἄρθρῳ 39 § 2, δυνάμει τοῦ Π.Δ. ἀρ. 56 Φ.Ε.Κ. 39/29-3-1994 Σταυροπηγιακῇ καὶ Συνοδικῇ Ἀνδρῶν Κοινοβιακῇ Ἱερᾷ Μονῇ λειτουργοῦσα κατὰ τὸν τύπον τῶν ἀρχαίων Σταυροπηγίων, ἔχουσα διοικητικὴν καὶ οἰκονομικὴν αὐτοτέλειαν συμφώνως τῷ κανονισμῷ 39/1972 ὡς ἐκπαλαὶ τὰ Σταυροπήγια, τελούσα ὑπὸ τὴν ἄμεσον πνευματικὴν ἐποπτεῖαν καὶ προστασίαν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐδρεύουσα ἐν Καλάμῳ Ἀττικῆς εἰς ἑκτασιν εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἀγορασθεῖσαν ὑπὸ τῶν Κτιτόρων.

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ οὕσα κατὰ νόμον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) θεωρεῖται ὕφισταμένη καὶ λειτουργοῦσα καὶ εἰς ἣν περιπτώσιν ἐγκαταβιοῖ ἐν αὐτῇ εἰς μόνον ἀδελφός. Ἐν περιπτώσει ταύτῃ συγκεντρῶνται ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἅπασαι αἱ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμεναι διοικητικαὶ καὶ πνευματικαὶ ἐξουσίαι τῆς Μονῆς.

"Άρθρον 2

ΤΟ ΠΑΡΟΝ τυπικὸν συντάσσεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν μοναχικῶν παραδόσεων, δυνάμει τοῦ Ν.Δ. 590/1977 ἄρθρου 39 § 4 καὶ δὴ τοῦ ἐν ἰσχύϊ κανονισμοῦ 39/1972 "Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν Ἑσυχαστηρίων", ὅστις πολλαχοῦ ὀρίζει ὅτι αἱ Συνοδικαὶ καὶ Σταυροπηγιακαὶ Ἱεραὶ Μοναὶ εἰσὶν αὐτοτελεῖς καὶ αὐτοδιοίκητοι, εἰς δὲ τὸ ἄρθρον 7 ἀναφέρει ρητῶς ὅτι "αἱ Συνοδικαὶ καὶ Σταυροπηγιακαὶ Ἱ. Μοναὶ διοικοῦνται αὐτοτελῶς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰδίου ἐκάστης Κανονισμοῦ".

"Ἐχει δὲ ὑπ' ὅψιν καὶ τὸν καταστατικὸν χάρτην τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὅπερ, ὡς γνωστόν, διασώζει ἀδιαλώθητον τὴν μακράϊωνα μοναστικὴν παράδοσιν. Ὅθεν ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μονὴ ἀκολουθεῖ ὡς ἐπὶ τὸν πλεῖστον τὴν τάξιν καὶ πρᾶξιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰς τὴν διάρθρωσιν τῆς διοικήσεως, τὴν πνευματικὴν δομὴν, τὴν ὁρολογίαν τῶν διακονητῶν καὶ διακονημάτων κ.λ.π.

"Άρθρον 3

ΣΚΟΠΟΣ τῆς Ἱ. Μονῆς ἐστὶν ὁ ἁγιασμός καὶ ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς δι' ἀκριβοῦς ἀσκητικῆς βιοτῆς, ὡς αὕτη διαγράφεται ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ καὶ ὡς παρεδόθη ὑπὸ τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων ἀσκητικῶν πατέρων καὶ διδασκάλων τοῦ κοινοβιακοῦ μοναχισμοῦ καὶ μάλιστα ἐν ταῖς κτητορικαῖς διαθήκαις ἐνίων ἐξ αὐτῶν (Παχωμίου τοῦ Μεγάλου, Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, Χριστοδούλου τοῦ ἐν Πάτμῳ, Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρίτου κ.λ.π.), ἐξόχως δὲ ὡς τυποῦται ἐν τῷ φωτολαμπεῖ βίῳ καὶ ταῖς θεοπνεύστοις διδασχαῖς τοῦ προστάτου ἡμῶν, κορυφαίου δὲ διδασκάλου τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καὶ σοφωτάτου ἀλείπτου τῶν μοναζόντων, ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου.

"Άρθρον 4

Ἡ ΟΥΤΩΣ ἰδρυθεῖσα καὶ καθιερωθεῖσα Ἱερὰ Μονὴ δύναται ὅπως διατηρῇ Μετόχια ἐν ἄλλαις ἐπαρχίαις ἀδεία τοῦ οἰκείου αὐτῶν Ἱεράρχου, ὡς καὶ ἐξαρτήματα ἐν τῇ ἑδρᾷ αὐτῆς. Γενικῶς ὅμως, δέον ὅπως ἡ διοίκησις τῆς Μονῆς μὴ ἐπιδιώκῃ τὴν ἀπόκτησιν Μετοχίων, διότι ταῦτα προξενοῦσι ποικίλους περισπασμούς καὶ μερίμνας.

Β'

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

"Άρθρον 5

Ἡ ΙΕΡΑ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς ἣν ὑπάγεται ἀμέσως ἡ Ἱερὰ Μονή, ἔχει ἐπ' αὐτῆς τὰς ἀκολουθῶς κανονικὰς δικαιοδοσίας:

1. Μνημονεύεται ἐν ἀπάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις ἐν τε τῇ Ἱερᾷ Μονῇ καὶ τοῖς Μετοχίοις αὐτῆς.

2. Παρακολουθεῖ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

3. Ἐνθρονίζει διὰ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου αὐτῆς ἢ δι' ὀριζομένου ὑπ' αὐτῆς ἄλλου Συνοδικοῦ Ἱεράρχου τὸν ἐκάστοτε Καθηγούμενον.

4. Χορηγεῖ τοῖς ἀδελφοῖς ἄδειαν ἀπουσίας ἐκτὸς Ἑλλάδος, ἐὰν παραστῇ ἀδήριτος ἀνάγκη πρὸς τοῦτο.

5. Γενικῶς ἀσκεῖ τὴν ἀνωτάτην πνευματικὴν ἐποπτεῖαν πατρικῶς καὶ προστατευτικῶς ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἥτις μετὰ τὸν πανάγαθον Θεόν, τὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ τὸν κραταῖον προστάτην αὐτῆς Ἅγιον Συμεῶν τὸν Νέον Θεολόγον, ἐρεισθήσεται ἐπὶ τῆς πατρικῆς προστασίας αὐτῆς.

Μέσῳ αὐτῆς διαφυλαχθήσεται ζῶν καὶ ἐνεργὴς ὁ σύνδεσμος τῆς ἀδελφότητος μετὰ τοῦ μυστικοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀμείωτος δὲ διατηρηθήσεται ὑπὸ τε τοῦ Καθηγούμενου καὶ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς ὁ ὀφειλόμενος υἱικός σεβασμός πρὸς Αὐτὴν καὶ πρὸς πάντας τοὺς Ἱεράρχας τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

6. Τούτου ἕνεκεν ὁ Καθηγούμενος πολλάκις τοῦ

ἐτους δύναται ὅπως προσκαλῇ κανονικοὺς Ὁρθοδόξους Ἱεράρχας, ἵνα ἱεουργήσωσι καὶ ἐπευλογήσωσι τὴν ἀδελφότητα εἰς πανηγύρεις, ἐορτάς, ἀγρυπνίας, χειροτονίας κ.λ.π.

Γ'
ΛΑΤΡΕΙΑ - ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ἄρθρον 6

ΜΟΝΟΝ ἔργον τοῦ ὀρθοδόξου μοναχοῦ ἡ θεία λατρεία ἐστίν, ἡ κατὰ μίμησιν τῆς ἀκοιμήτου δοξολογίας τῶν ἁγίων ἀγγέλων, πάρεργον δὲ πάντα τὰ λοιπά, τοῦ ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου προτρέπωντος:

“Ὁφείλομεν ὃν τρόπον οἱ Ἄγγελοι μετὰ πολλοῦ τρόμου παρεστώτες ἐκτελοῦσι τὴν ὕμνολογίαν τῷ κτίσαντι, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ ψαλμωδίᾳ παρίστασθαι” καὶ τοῦ προστάτου ἡμῶν ὁσίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου ἐντελλομένου:

“Στήθι ἐν τῷ ναῷ, ὡς μετὰ ἀγγέλων ἐν τῷ οὐρανῷ, σύντρομος. Ἰστάμενος δὲ πρόσχε σεαυτῷ τοῦ μὴ βλέπειν ὧδε κάκεισε καὶ περιεργάζεσθαι τοὺς ἀδελφούς, πῶς ἕκαστος ἵσταται ἢ πῶς ψάλλει, ἀλλὰ σεαυτῷ μόνῳ καὶ τῇ ψαλμωδίᾳ καὶ ταῖς ἀμαρτίαις σου πρόσχε”.

Ἐκαστος τοίνυν ἀδελφὸς ἐκτὸς τῆς εὐχῆς, ἣν ἀσκεῖ ἀδιαλείπτως, περὶ ἧς κατωτέρω, μετέχει ἐνεργῶς, πλην ἐν σιγῇ καὶ ἀκινήσιᾳ ἀπασῶν τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ εἰκοσιτετραῶρου ἀπ’ ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἐξαιρέσει εἰδικῆς εὐλογίας λόγῳ διακονίας ἢ ἀσθενείας.

Μεταλαμβάνει δὲ τοῦ •δεσποτικοῦ σώματος καὶ αἵματος δις τουλάχιστον τῆς ἐβδομάδος λαμβάνων ἀπαρατήτως τὴν πρὸς τοῦτο εὐλογίαν τοῦ Καθηγουμένου.

Ἄρθρον 7

ΕΝ ΤΗ Ἱ. Μονῇ ἡ θεία λατρεία (εἰκοσιτετράωρος ἀκολουθία, θεία λειτουργία, ἀγρυπνίαι, πανηγύρεις κ.λ.π.) κατὰ τε τὸ τυπικὸν καὶ τὴν τάξιν ὡς καὶ κατὰ τὸ ὕφος τῶν ψαλλομένων τελεῖται συνωδᾶ τῇ παλαιόθεν κληρονομηθείσῃ μοναστηριακῇ παραδόσει. Πάντα δὲ τὰ ἀδόμενα καὶ τὰ ἀναγινωσκόμενα ἀπαγγέλλονται ἐν αἰσθήσει ψυχῆς καὶ εὐκρινείᾳ λόγου, συμφώνως καὶ τῇ δοθείσῃ ἡμῖν ὑποθήκῃ τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Πορφυρίου τοῦ διορατικοῦ, τοῦ ἐκ τῶν θεμελιωτῶν τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἱ. Μονῆς.

Ἄρθρον 8

Αἱ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑΙ πανηγύρεις τῆς Ἱ. Μονῆς εἰσιν αἱ ἀκόλουθοι:

1. Ἡ κυρία πανήγυρις τοῦ προστάτου καὶ πολιούχου ἡμῶν, ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου τῇ 12ῃ Ὀκτωβρίου.

2. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν λειψάνων αὐτοῦ τῇ 3ῃ Ἰανουαρίου.

3. Ἡ μνήμη τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ, μετατεθεῖσα

μὲν τῇ 12ῃ Ὀκτωβρίου λόγῳ τῆς Τεσσαρακοστῆς, πλην ἐορταζομένη παρ’ ἡμῖν καὶ τῇ 12ῃ Μαρτίου, καθ’ ἣν πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Δ'
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ - ΕΞΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΛΟΓΙΣΜΩΝ

Ἄρθρον 9

Ο ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΣ ἐξομολογεῖται τακτικῶς τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ εἰς τὸν Γέροντα καὶ Καθηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς, ἵνα λάβῃ τὴν ἄφεσιν· πλην δὲ τῆς μυστηριακῆς ταύτης ἐξομολογήσεως ἐξαγορεύει αὐτῷ πάντα τὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ κρύφια ἐπακριβῶς, ὡς καὶ τοὺς λογισμοὺς τοῦ νοὸς αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀββᾶν Ἡσαΐαν λέγοντα:

“Πάντα λογισμὸν πολεμοῦντα ὑμᾶς καὶ πᾶσαν θλίψιν καὶ πᾶν θέλημα καὶ πᾶσαν ὑποψίαν, μηδὲν αἰσχυνθεῖτε εἰπεῖν τῷ ἀββᾷ ὑμῶν, ἀλλ’ ἐξαγγείλατε μετὰ πάσης ἐλευθερίας· χώραν γὰρ οὐκ ἔχουσι τὰ πνεύματα, εἰ μὴ εἰς ἄνθρωπον σιωπῶντα τοὺς λογισμοὺς αὐτοῦ” τὴν ἐξαγόρευσιν ταύτην ζητεῖ, εἰ δυνατόν καθ’ ὥραν ὁ ἐμπειρότατος κοινοβιάρχης ἅγιος Συμεῶν ὁ Νέος Θεολόγος: “Τοὺς λογισμοὺς τῆς καρδίας σου τῷ πνευματικῷ σου πατρὶ καθ’ ὥραν, εἰ δυνατόν, ἐξαγόρευε εἰ δὲ μὴ, ἐσπέραν μὴ παρέλθῃς, ἀλλὰ τὰ συμβαίνοντά σοι πάντα ἐξαγόρευε”.

“Ὅθεν αὕτη ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ ἐστὶ διὰ τὴν κατὰ Θεὸν προκοπὴν παντὸς μοναχοῦ. Ἐπιβεβαιοῦσι τοῦτο καὶ πλεῖστοι ἄλλοι τῶν θείων πατέρων, ὡς λ.χ. ὁ Μέγας Βαρσανούφιος: “Τὸν βραδύνοντα λογισμὸν καὶ πολεμοῦντά σε εἰπὲ τῷ ἀββᾷ σου καὶ διὰ τοῦ Θεοῦ θεραπεύει σε” καὶ ὁ τῆς Θεσσαλονίκης φωστὴρ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς:

“Σπεύσεις διὰ παντὸς τοῦ βίου πνευματικὸν πατέρα ἔχειν καὶ ἐξαγγέλλειν αὐτῷ πᾶν ἀμάρτημα καὶ πάντα λογισμὸν, καὶ λαμβάνειν παρ’ αὐτοῦ τὴν ἰατρείαν καὶ τὴν ἄφεσιν”.

Ἀκρῶς τοίνυν βλαπτικὸν ἐστὶ τὸ κρύπτειν ἀπὸ τοῦ προσεστώτος τοὺς ἰδίους λογισμοὺς, ὡς ὁ ἀββᾶς Μωυσῆς ὁ Αἰθίωψ κηρύττει: “οὐδὲν οὕτω βλάπτει τοὺς μοναχοὺς καὶ χαροποιεῖ τοὺς δαίμονας, ὡς τὸ κρύπτειν τοὺς ἰδίους λογισμοὺς ἀπὸ τῶν πνευματικῶν πατέρων”, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ τῆς Κλίμακος θεῖος Ἰωάννης: “Ὡσπερ τὰ ψᾶ ἐν κόλπῳ θαλπόμενα ζωογονοῦνται, οὕτω καὶ λογισμοὶ μὴ φανερούμενοι, εἰς ἔργα προφαίνουσι”.

Ε'
ΤΡΑΠΕΖΑ - ΝΗΣΤΕΙΑ

Ἄρθρον 10

“Εἰ ΚΑΘΕΣΘΗΣ ἐν τῇ τραπέζῃ μετὰ πάντων, ὅρα μὴ προπετῶς ἐκτείνῃς τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τοῖς παρακειμένοις βρώμασι πρὸ τοῦ δοθῆναι τὴν εὐλογίαν ἄνωθεν παρὰ τοῦ ἱερέως. Καὶ ἀρξάμενος συνεσθίειν τοῖς πατράσι καὶ ἀδελφοῖς σου, πρόσχε σεαυτῷ καὶ μόνῳ ἐν συστολῇ καὶ σιωπῇ καθεζόμενος, προσέχων τὴν ἀναγνώσει καὶ τρεφόμενος, ὥσπερ τὸ σῶμα, οὕτω

καὶ τὴν ψυχὴν ἐκ τῶν θεοπνεύστων λογίων τοῦ Πνεύματος.

»Μὴ οὖν περιεργάζου ποῖον τυχὸν μεῖζον ἢ βραχύτατόν ἐστιν, ἀλλ' οἷον δοθῇ σοι, μετ' εὐχαριστίας πάσης δεξιόμενος φάγε, καὶ τοῦτο μετ' ἐγκρατείας, φεύγων ἐν πᾶσι τὸν κόρον καὶ λέγων πρὸς ἑαυτὸν "Τίς εἰμι ἐγώ, ὁ ἀνάξιος, ὅτι μετὰ τῶν ἁγίων τούτων συγκάθεδρος καὶ συνέστιος γέγονα;". Ἀλλὰ γὰρ μέλλων ἄψασθαι τῆς τροφῆς λέγε πρὸς ἑαυτὸν "Ἀράγε οὐκ εἰς κρίμα μου καὶ κατάκριμα γένηται, εἰ ἄψομαι τῶν προκειμένων τινός; Τὸν γὰρ πεποιηκότα ταῦτα Θεὸν καὶ εἰς βρῶσιν παρασχόντα ἡμῖν, τοῦτον ἐγὼ νηπιόθεν παρήκουσα καὶ τὰς ἀγίας αὐτοῦ ἐντολὰς οὐκ ἐφύλαξα". Πρὸς τούτοις τύπωσον καὶ ψωμὸν τοσοῦτον ἐσθίειν, ὅσον τοῦ μὴ χορτάζεσθαι σε, ἀλλὰ κατὰ πολὺ τῆς χρείας ἔλαττον καὶ ὅσον δύνασαι βαστάσαι» (ἅγιος Συμεὼν ὁ Ν. Θεολόγος).

Στοιχοῦντες ταῖς ἀνωτέρω ὑποθήκαις τοῦ ὁσίου πατρὸς καὶ διδασκάλου ἡμῶν καὶ υἱοθετοῦντες αὐτάς, ὀρίζομεν εἰδικῶς, ἵνα ἐν τῇ τραπέζῃ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱ. Μονῆς ἐπικρατῇ ἡ καθιερωμένη κοινοβιακὴ τάξις καὶ εὐκοσμία:

Οἱ πατέρες εἰσέρχονται ἐν αὐτῇ μετὰ ράσου καὶ κουκουλίου, ἐσθιόντες δὲ "πᾶν τὸ παρατιθέμενον" (πάντοτε δὲ ἀπλὴ καὶ ἀπέρिटτος ἔσται ἡ τράπεζα), ἀκροῶνται ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ καὶ συννοίᾳ τῆς ἀναγνώσεως (τοῦ συναξαρίου τῆς ἡμέρας ἢ πατερικῆς τινος διδαχῆς), "ἵνα δειχθῇ ὁ νοῦς μὴ μετεωριζόμενος εἰς τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς, ἐνευφραινόμενος δὲ πλέον τοῖς τοῦ Κυρίου ρήμασι, κατὰ τὴν διάθεσιν τοῦ εἰπόντος "καὶ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον" (Μ. Βασίλειος): ἐν δὲ ταῖς ἐπισήμοις ἐορταῖς καὶ ἀγρυπνίαις ὡς καὶ πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τελεῖται ἡ ὑψωσις τῆς Θεοτόκου.

Ἄρθρον 11

ΠΛΗΝ ΤΗΣ λιτότητος τῆς τραπέζης, δέον ὅπως ὑπογραμμισθῇ ἔτι μᾶλλον τὸ πνευματικῶς ὠφέλιμον τῆς νηστείας, τῶν ἁγίων πατέρων διδασκόντων: "Νηστεία χαλινὸς μοναχοῦ ὁ ρίπτων αὐτήν, ἵππος θηλυμανῆς εὐρίσκειται νέος δὲ ἀχαλίνωτος ἀφειδῶς ἀμαρτάνει" (Ἀββᾶς Ὑπερέχιος).

"Ἡ νηστεία φάρμακόν ἐστι, παθῶν καθαρτήριον" (Μέγ. Φώτιος).

"Εἶωθεν ἡ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν νηστεία τοῦ μὲν τῆς σαρκὸς τὰς πυρώσεις καὶ τὰς κινήσεις συστέλλειν, τοῦ δὲ τὸ θυμῶδες καταπραῖνειν, τοῦ δὲ τὸν ὕπνον ἀποδιώκειν, τοῦ μὲν τὸ πρόθυμον διεγείρειν, τοῦ δὲ τὸν νοῦν ἀνακαθαίρειν καὶ τῶν πονηρῶν λογισμῶν ἐλεύθερον αὐτὸν ἀποκαθιστᾶν" (Ἀγ. Συμεὼν ὁ Ν. Θεολόγος).

"Θθεν δέον ὅπως ἐν τῇ ἱερᾷ ἡμῶν Μονῇ τηρῶνται μετ' ἀκριβείας αἱ καθιερωθεῖσαι νηστεῖαι τοῦ ἔτους. Εἰδικῶς καθ' ἐκάστην Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν παρατίθεται μία ἀνέλαιος τράπεζα μετὰ τὴν ἐνάτην ὥραν. Σχετικῶς παραγγέλλει καὶ ὁ ἀββᾶς Ἀπολλῶ: "Τὰς δὲ καθολικὰς νηστείας, μὴ ἐξὸν λύειν ἄνευ πάσης ἀνάγκης. Ἐν γὰρ τετράδι ὁ Σωτὴρ παρα-

δίδεται, ἐν δὲ τῇ παρασκευῇ σταυροῦται. Ὁ οὖν ταύτας λύων, συμπαραδίδωσι τὸν Σωτῆρα καὶ συσταυροῖ".

Τὴν δὲ ἁγίαν καὶ μεγάλην Τεσσαρακοστὴν τηρεῖται καθ' ἀπάσας τὰς ἡμέρας ἢ ἐνάτη πλὴν Σαββάτου καὶ Κυριακῆς, ὡς ὀρίζει πλὴν ἄλλων καὶ ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης: "Ἐν δὲ τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ τεσσαρακοστῇ μονοσιτοῦμεν πλὴν Σαββάτου καὶ Κυριακῆς".

Προσθετέον ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς οὐδέποτε κρεοφαγοῦσι.

ΣΤ'

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Ἄρθρον 12

ΟΡΓΑΝΑ διοικήσεως τῆς Μονῆς εἰσιν:

Ὁ Καθηγούμενος, ἡ Ἐπιτροπὴ (Ἡγουμενοσυμβούλιον), ἡ Σύναξις τῶν Προϊσταμένων (Γεροντία) καὶ ἡ Γενικὴ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

"Ἐκαστον ὄργανον διοικήσεως ἔχει τὰς ὑπὸ τοῦ παρόντος κανονισμοῦ καθοριζόμενας ἀρμοδιότητας.

α) ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ - ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΙ

Ἄρθρον 13

Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ "ἐπέχων τὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πρόσωπον ἐν τῇ ἀδελφότητι, ἱερουργῶν τῷ Θεῷ τὴν τῶν πειθομένων αὐτῷ σωτηρίαν" κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, ὁ πνευματικὸς πατήρ ἐστὶ τῆς ἀδελφότητος.

Ἄσκει ἐν ἐπιγνώσει τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ πᾶσαν τὴν ἐκ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ ἀπορρέουσιν πνευματικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν, συνεργαζόμενος ἀρμονικῶς μετὰ τῶν Ἐπιτρόπων, μηδενὶ μηδὲν ἐπιτρέπων τὸ κινεῖν ἢ ἀλλοιοῦν τοὺς ἱερούς τοῦ κοινοβίου θεσμούς, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς γενόμενος τοῖς ἀδελφοῖς ἐν πᾶσιν. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ ὀφείλουσι πλήρη, ἀβίαστον καὶ ἀδιάκριτον ὑπακοὴν πρὸς αὐτὸν κατὰ τὰ ἀνέκαθεν κρατοῦντα ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ μοναχισμῷ, ὅστις θεωρεῖ τὴν ὑπακοὴν ὡς τὴν θεμελιωδεστέραν τῶν μοναχικῶν ὑποσχέσεων (ὄρα περὶ αὐτῆς εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον). Ἐν γένει οὐδὲν λαμβάνει χώραν ἐν τῇ Μονῇ ἄνευ γνώσεως καὶ εὐλογίας αὐτοῦ.

Αἱ ὑποχρεώσεις καὶ δικαιοδοσίαι τοῦ καθηγουμένου εἰσὶν αἱ ἀκόλουθοι:

1. Μνημονεύεται ἐν ἀπάσαις ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις τῆς Μονῆς καὶ τῶν Μετοχιῶν αὐτῆς κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν.

2. Προτείνει τῇ Συνάξει τῶν Προϊσταμένων τὴν κουράν καὶ τὴν χειροτονίαν τῶν πρὸς τοῦτο καταλλήλων ἀδελφῶν τῆς Μονῆς.

3. Παρέχει τοῖς ἀδελφοῖς ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Μονῆς μέχρι καὶ ἐνὸς μηνός· τοῦτο δὲ μόνον, ἐὰν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ παραστῇ ἀδήριτος μοναστη-

ριακή ανάγκη. Έν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀποστέλλει, εἰ δυνατόν, δύο ἀδελφούς καὶ οὐχὶ ἓνα μόνον, συμφώνως τῇ κοινοβιακῇ τάξει τοῦ πρώτου κοινοβιάρχου ἁγίου Παχωμίου: “Μηδεὶς ἀποσταλῇ μόνος εἰς πρᾶγμα, ἀλλὰ δύο συνοδεύουσι”.

Διὰ πλείονα χρόνον ἡ ἄδεια χορηγεῖται παρὰ τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων.

4. Ἐκπροσωπεῖ τὴν Μονὴν ἐνώπιον πάσης ἀρχῆς καὶ παντὸς δικαστηρίου ἢ αὐτοπροσώπως ἢ διὰ νομίμως ἐξουσιοδοτημένου ἐτέρου ἀδελφοῦ ἢ ἄλλου καταλλήλου προσώπου.

5. Συγκαλεῖ τὴν Ἐπιτροπὴν καὶ τὴν Σύναξιν τῶν Προϊσταμένων διὰ τὰ διοικητικὰ θέματα, ὡς ἂν δεῇ, πρὸς διδασκαλίαν δὲ καὶ κατήχησιν τῶν ἀδελφῶν τὴν Γενικὴν Σύναξιν τῆς ἀδελφότητος, εἰ δυνατόν ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος, δοθέντος μάλιστα ὅτι ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἐντέλλεται τῷ καθηγουμένῳ: “Προφυλάξεις πάντως τοῦ ποιεῖσθαι τρισάκις τὴν κατήχησιν τῇ ἐβδομάδι, ἐπειδὴ πατροπαράδοτον τοῦτο καὶ σωτήριον”. Ὁ δὲ τῶν κοινοβιαρχῶν πρῶτος, Παχώμιος ὁ μέγας φησὶ: Ἄγγελος Κυρίου ἐπιστάς μοι ἔφη “Θέρμαινε τοὺς προσιόντάς σοι ἐν τῷ πυρί, ὃ ἀνήψε σοι ὁ Θεός”.

6. Ἀνατίθῃσι τὰ διακονήματα τοῖς ἀδελφοῖς τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

7. Ὅριζει τὸ διαιτολόγιον τῆς ἀδελφότητος.

8. Ἐπιβλέπει τὴν ὀρθὴν τήρησιν τοῦ τυπικοῦ τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ τοῦ προγράμματος τῆς Μονῆς.

9. Ἐπιμελεῖται τῆς ἀκριβοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

10. Ὅριζει ἐν ἀπουσίᾳ αὐτοῦ τὸν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ κατάλληλον τοποτηρητὴν. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τοποτηρητῆς ἀναλαμβάνει αὐτοδικαίως ὁ πρῶτος τῇ τάξει ἀδελφός. Ὁ τοποτηρητῆς οὗτος περιορίζεται ἐντὸς τῶν ὑπὸ τῆς ἐντολῆς τοῦ καθηγουμένου προσδιοριζομένων ἐκάστοτε πλαισίων. Ἰστέον ὅτι ὁ καθηγούμενος σπανιότατα ἐξέρχεται τῆς Μονῆς καὶ μόνον ὡς ἀναπότρεπτος ἀνάγκη αὐτῆς τὸ ἀπαιτεῖ, ὡς νομοθετεῖ καὶ ὁ προστάτης ἡμῶν ἁγ. Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος νοθετῶν τὸν πρῶτον αὐτοῦ διάδοχον εἰς τὴν ἡγουμενίαν, Ἀρσένιον:

“Τέκνον ἐμὸν ἐν Κυρίῳ, μὴ συνεχεῖς ἀγαπήσης τὰς προόδους ποιεῖσθαι· ἀρκετὸν γάρ σοι καὶ ἅπαξ τοῦ μηνὸς ἐξερχομένῳ τὰς ἀναγκαιοτέρας ἐκτελεῖν ὑποθέσεις τῆς κατὰ σὲ μονῆς, τὰς δ’ ἄλλας οἱ διακονοῦντες ποιήσουσιν τὸ ἀπερίσπαστόν σοι διατηροῦντες ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ δηλονότι προσκαρτεροῦντι τῶν ἀδελφῶν”.

Ἄδειαν ἀπουσίας μιᾶς ἐβδομάδος παρέχει τῷ Καθηγουμένῳ ἢ Ἐπιτροπῇ καὶ πέραν τῆς ἐβδομάδος ἢ Σύναξις τῶν Προϊσταμένων.

11. Δύναται ὅπως διαθέτῃ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ τὰς ὑπὸ τοῦ προϋπολογισμοῦ προβλεπομένας πιστώσεις τῆς Μονῆς ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Προϊσταμένων, καθὼς καὶ ὅπως ἀναθέτῃ ἢ ἐκτελῇ ἀπ’ εὐθείας ἔργα μέχρι ποσοῦ ὀριζομένου ἐκάστοτε ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἄρθρον 14

Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ δέον ὅπως ἡ κεκοσμημένος διὰ τῶν βασικῶν ἀρετῶν: τῆς ἀγάπης, “ποιμένα ἀληθινὸν ἀγάπῃ· δι’ ἀγάπην γὰρ ὁ Ποιμὴν ὁ Μέγας ἐσταύρωται” (Κλίμαξ)· τῆς ταπεινοφροσύνης, “τὸν προεστώτα μὴ ἐπαιρέτω τὸ ἀξίωμα, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς ἐκπέσῃ τοῦ μακαριστοῦ τῆς ταπεινοφροσύνης ἢ καὶ τυφωθείς εἰς κῆμα ἐμπέσῃ τοῦ διαβόλου, ἀλλ’ ἐκεῖνο πεπείσθω, ὅτι ἡ τῶν πλειόνων ἐπιμέλεια πλειόνων ἐστὶν ὑπηρεσία” (Μ. Βασίλειος)· καὶ τῆς διακρίσεως, “διάκρισις ἐστὶ σκοτίας λύχνος, πεπλανημένων ἐπάνοδος, μυωπαζόντων φωτισμός. Διακριτικός ἐστὶν ὑγείας εὐρετὴς καὶ νόσου καθαιρέτης” (Κλίμαξ).

Ἐπίσης δέον ὅπως ἡ βαθὺς γνώστης τῆς ἐπιστήμης τῆς μοναχικῆς πολιτείας, ἣν ἀπέκτησε διὰ τῆς πολυχρονίου βιοτῆς καὶ ἀσκήσεως αὐτοῦ ὡς ὑποτακτικοῦ καὶ διὰ τῆς ἐμβριθοῦς μελέτης τῶν θείων Γραφῶν καὶ τῶν θεοπνεύστων ἁγιοπατερικῶν κειμένων, διότι “πολλὴ τοῦ προεστώτος αἰσχύνῃ, προσευχομένου δωρηθῆναι τι τῷ ὑπηκόῳ, ὅπερ αὐτὸς οὐπω κέκτηται” (Κλίμαξ).

Ὡς ποιμὴν τῶν ψυχῶν ὁ ἡγούμενος ὀφείλει ὅπως ἐπαγρυπνῇ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἐνὸς ἐκάστου τῶν ὑποτακτικῶν, νοθετῶν καὶ ἐλέγχων “εὐκαίρως ἀκαίρως” (Β’ Τιμ. 4, 2) αὐτοὺς, ἔχων πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ προφήτου Ἱερεμίου λόγον: “ὁ ἐξάγων ἄξιον ἐξ ἀναξίου ὡς τὸ στόμα μου ἔσται” (Ἱερ. 15, 19) καὶ τὸν τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Συμεὼν τοῦ Ν. Θεολόγου: “οὕτω τὴν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν σου παραζηλοῦντα καὶ θέλοντα, ὡς πολλάκις μετὰ τῶν δακρύων θερμῶν ἐξ ὅλης ψυχῆς δέεσθαι τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἢ κἀκείνους σωθῆναι ἢ καὶ αὐτὸν σὺν ἐκείνοις κατακριθῆναι, ἀπὸ διαθέσεως θεομιμήτου καὶ μωσαϊκῆς ὅλως σωθῆναι μόνον ἑαυτὸν μὴ θέλοντα”.

ΔΙΑΔΟΧΗ - ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἄρθρον 15

1. Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ὑποδεικνύει πρὸ τῆς κοιμήσεως ἢ παραιτήσεως αὐτοῦ διὰ λόγους γήρατος, ὑγείας ἢ διὰ προσωπικοὺς πνευματικοὺς λόγους, τὸν κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἄξιον διάδοχον, ὡς ἡ ἀπ’ αἰώνων μοναχικὴ παράδοσις ἀπαιτεῖ.

2. Ἐὰν δὲν ἔχει συμβῇ τοῦτο, τότε μετὰ τὴν καθ’ οἰονδήποτε τρόπον χρεῖαν τῆς θέσεως τοῦ καθηγουμένου διενεργεῖται ἐκλογή τὸ βραδύτερον ἐντὸς ἐννέα ἡμερῶν.

3. Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν καθηγούμενος ὑποδεικνύεται, ἐκλέγεται ἢ ὀρίζεται εἰς ἱερομόναχος ἢ καὶ ἀπλοὺς μοναχός.

Ἄρθρον 16

ΩΣ ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΗΣ τοποθετεῖται ἀμέσως ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων ὁ Προηγούμενος ἢ ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἀδελφῶν. Ἄν ὅμως κατὰ πλειοψη-

φίαν αὕτη κρίνη ὅτι οὗτος δὲν διαθέτει τὰς πρὸς τοῦτο καταλλήλους προϋποθέσεις, ἀναλαμβάνει ὁ δεύτερος τῇ τάξει κ.ο.κ.

Ὁ τοποτηρητὴς συνεργάζεται ἐπὶ πάντων τῶν θεμάτων τῆς Μονῆς μετὰ τῶν ἐπιτρόπων καὶ τῶν Προϊσταμένων.

Ἄρθρον 17

ΜΕΤΑ ΤΗΝ τέλει τῶν ἐνάτων τοῦ μετασπάντος καθηγουμένου καὶ τὸ βραδύτερον μετὰ παρέλευσιν δύο ἐβδομάδων ἀπὸ τῆς καθ' οἰονδήποτε τρόπου χρηρείας τοῦ ἡγουμενικοῦ θρόνου, διενεργεῖται ἐκλογή νέου καθηγουμένου μερίμνη τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων, ἐκτελούσης χρέη ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς, εἰς ἣν ἐκλογὴν μετέχουσι διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας οἱ ἔχοντες ψῆφον ἀδελφοί, προηγηθείσης τριήμερου ἀνελαίου νηστείας καὶ εἰδικοῦ κομβοσχοινίου ὑπὸ πάντων καὶ τελεσθείσης πρὸς τοῦτο θείας λειτουργίας ἐν τῷ Καθολικῷ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς.

Πρὸ δέκα ἡμερῶν τοῦλάχιστον τοποθετεῖται ἀνακοίνωσις εἰς κεντρικὸν σημεῖον τῆς Μονῆς περὶ διενεργείας τῆς ἐκλογῆς καὶ ταυτόχρονος τηλεγραφικῆς εἰδοποιήσεως τῶν εἰς διακονίαν τῆς Μονῆς ἀπουσιάζόντων μακρὰν αὐτῆς ἀδελφῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου.

Δικαίωμα ψήφου εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ καθηγουμένου ἔχουσιν οἱ συμπληρώσαντες τριετὴ κουράν (μεγαλοσχήμου ἢ καὶ ἀπλοῦ ρασοφόρου) ἀδελφοί καὶ ἐγκαταβιοῦντες μονίμως ἐν αὐτῇ καὶ τοῖς Μετοχίοις αὐτῆς. Ἐὰν ὅμως οὗτοι ὥσιν ὀλιγότεροι τῶν πέντε, τότε ψηφίζουν καὶ νεώτεροι κατὰ σειράν, μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ τοῦ Ν.Δ. 590/1977 ἄρθρου 39, ἀριθμοῦ τῶν πέντε. Ἐκλόγιμοί εἰσι πάντες οἱ ἀδελφοί τῆς Μονῆς.

Ἐὰν ὁ πλειοψηφῆσας δὲν συμπληρώσῃ τὴν πλειοψηφίαν τῶν 4/5 τοῦλάχιστον, ἡ ἐκλογὴ ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως. Ἐὰν καὶ πάλιν δὲν ἐπιτευχθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ἀποτέλεσμα, ἐπαναλαμβάνεται διὰ τρίτην φοράν, ὅποτε καθηγούμενος ἐκλέγεται ὁ πλειοψηφῆσας, ἀνεξαρτήτως ποσοστοῦ ψήφων.

Ἐπὶ ἰσοψηφίας ἡγούμενος καθίσταται ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα μοναχικῆς κουράς.

Ἐνστάσεις περὶ τῆς ἐκλογῆς ἐπιλύονται ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων λειτουργούσης ὡς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ εἰς δεύτερον βαθμὸν ἀνεκκλητῆς ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

Μετὰ τὴν ὑπόδειξιν νέου καθηγουμένου ὑπὸ τοῦ Προηγουμένου καὶ ἐπικύρωσιν ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος (ἢ μετὰ τὴν ἐκλογὴν) ὁ προηγούμενος (ἢ ὁ τοποτηρητὴς) ἀνακοινεῖ τὸ ἀποτέλεσμα παρουσιάζων τῇ ἀδελφότητι τὸν νέον αὐτῆς Γέροντα, Καθηγούμενον καὶ πνευματικὸν πατέρα, χαρμοσύνως κρουομένων τῶν κωδῶνων τῆς Μονῆς. Ἐν συνεχείᾳ ὑπογράφεται ὑπὸ πάντων τὸ πρακτικὸν τῆς ἐκλογῆς καὶ τελεῖται πανηγυρικὴ δοξολογία ἐν τῷ Καθολικῷ. Πάντες δὲ οἱ ἀδελφοί ἀπὸ τοῦ πρώτου ἕως τοῦ ἐσχάτου ποιοῦσιν ἐδαφιαίαν μετάνοιαν τῷ νέῳ καθηγουμένῳ κατασπαζόμενοι τοῦτον, δηλοῦντες οὕτω τὴν πρὸς αὐτὸν μο-

ναχικὴν ὑποταγὴν καὶ υἱικὴν ἀφοσίωσιν. Οὗτος δὲ ἀναλαμβάνει εὐθὺς τὴν ὑποχρέωσιν καὶ ἐξουσίαν τοῦ τελεῖν πάντα τὰ πνευματικὰ καὶ διοικητικὰ καθήκοντα αὐτοῦ κατὰ τὸν ὅρισμόν τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου:

“Μετὰ τὴν τοῦ καθηγουμένου προβολὴν καὶ ἀποκατάστασιν θέλω καὶ βούλομαι ἔχειν αὐτὸν πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ κυριότητα καὶ εἰς τὰ πνευματικὰ καὶ εἰς τὰ σωματικά, παρὰ μηδενὸς τῶν ἀπάντων περικοπόμενον ἢ ἐμποδιζομένου”.

Ἀντίγραφον τοῦ ἐν λόγῳ πρακτικοῦ ὑποβάλλεται τῇ Διαρκεῖ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ἣτις παρακαλεῖται, ὅπως ἀγαθυνθῇ καὶ ἐνθρονίσῃ διὰ τοῦ Μακαριωτάτου αὐτῆς Προέδρου ἢ δι' ἐτέρου Συνοδικοῦ Ἱεράρχου ὑπ' αὐτῆς ὀριζομένου, τὸν νέον Καθηγούμενον ἐντὸς μηνὸς τὸ βραδύτερον, κατὰ τὴν κρατοῦσαν μοναστηριακὴν τάξιν.

Ἄρθρον 18

1. Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ἐστὶν ἰσόβιος. Ἐὰν ὅμως, ὁ μὴ γένοιτο, παραχαράττῃ τι ἐκ τῶν δογμάτων τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως ἢ ἀθετῇ ἐκ προθέσεως ἢ ῥαθυμίας τὴν ἀκρίβειαν τῶν κοινοβιακῶν θεσμῶν καὶ τὰ παραγγέλματα τοῦ παρόντος τυπικοῦ, οὐδόλως ἐξαναστήσονται οὐδὲ ἐλέγξουσιν αὐτὸν πάντες οἱ ἀδελφοί. Μόνον οἱ πρεσβύτεροι τούτων καὶ δὴ οἱ Προϊστάμενοι ὑποδείξουσιν εἰς αὐτὸν τὸ σφάλμα ἡπίως καὶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ, οὐχὶ ἁπαξ ἀλλὰ πολλάκις ὑποδοηθῶντες τοῦτον καὶ προσευχόμενοι ἐκτενῶς, ἵνα οὗτος διορθωθῇ. (Πρβλ. Ὑποτύπωσιν ὁσίου Χριστοδούλου τοῦ ἐν Πάτμῳ καὶ ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἁγ. Συμεὼν τοῦ Νέου θεολόγου). Καὶ μόνον ἐὰν ἐμμένῃ πεισμώνως καὶ ἀμετακλήτως εἰς τὰς πεπλανημένας αὐτοῦ ἀπόψεις καὶ ἐνεργείας, δέον ὅπως παύηται τῆς ἡγουμενίας ἀπαράχως καὶ ἀφιλονείκως δι' ὁμοφώνου εἰ δυνατόν ἀποφάσεως τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων, ὑποκειμένης πάντως εἰς ἐπικύρωσιν ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, ἐκλεγομένου ἐτέρου κατὰ τὰ ὡς ὡς ἄνω προβλεπόμενα.

2. Πᾶς Καθηγούμενος παραιτηθεὶς διὰ λόγους γήρατος, ὑγείας, ἢ διὰ προσωπικοὺς πνευματικοὺς λόγους καθίσταται Προηγούμενος ἔχων τὰ δευτερεῖα μετὰ τὸν Καθηγούμενον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῇ τραπέζῃ καὶ τῇ διοικήσει.

Ὁ ἐκπεσὼν μέντοιγε τῆς ἡγουμενίας κατὰ τὰ ἐν τῇ προηγηθῇσει παραγράφῳ διαλαμβανόμενα, οὐ δύναται μετέχειν τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

8) ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἄρθρον 19

1. Ἡ ἐπιτροπὴ (Ἡγουμενοσυμβούλιον) σύγκειται ἐκ δύο μελῶν - ἐπιτρόπων (ἡγουμενοσυμβούλων)· ἐκλέγεται δὲ ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων καὶ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς ἀνά πενταετίαν. Εὐκαίριον ὅπως τῷ ἐνὶ τούτων ἀνατιθῶνται τὰ καθήκοντα τοῦ Οἰκονόμου (ταμίου), τῷ δὲ ἐτέρῳ τὰ τοῦ Γραμματέως,

ἐὰν ὡσι πρὸς τοῦτο κατάλληλοι. Εἰ δὲ μή, τὰ καθήκοντα ταῦτα ἀνατίθενται εἰς ἑτέρους καταλλήλους ἀδελφούς εἴτε Προϊσταμένους εἴτε ὄχι.

2. Κατὰ τὴν ἐναρξιν ἰσχύος τοῦ παρόντος ἡ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν δύο ἱερομονάχων Χερουβεὶμ ὡς Οἰκονόμου καὶ Δωροθέου ὡς Γραμματέως, μετὰ τοῦ πρώτου Καθηγουμένου, ἀρχιμανδρίτου Χριστοδούλου τοῦ καὶ Κτίτορος τῆς Σταυροπηγιακῆς καὶ Συνοδικῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου.

3. Οἱ Ἐπίτροποι συνεργάζονται ἀρμονικῶς μετὰ τοῦ Καθηγουμένου καὶ ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτοῦ, κυρίως διὰ τὰ διοικητικὰ καὶ διαχειριστικὰ θέματα τῆς Μονῆς. (Δύναται ὁ Καθηγούμενος, ἐὰν κρίνῃ τοῦτο ἐπωφελές, ὅπως συμβουλευῇ τὴν τε Ἐπιτροπὴν καὶ τὴν Σύναξιν τῶν Προϊσταμένων καὶ ἐπὶ πνευματικῶν θεμάτων).

4. Πᾶσαν τυχὸν διαφωνίαν μεταξὺ ἡγουμένου καὶ ἐπιτρόπων ἐπιλύει ἡ Σύναξις τῶν Προϊσταμένων. Εἰς ἣν δὲ περιπτώσιν ἡ παρέμβασις αὕτη δὲν φέρει ἀποτέλεσμα, συγκαλεῖται ἡ Γενικὴ Σύναξις, ἥτις ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ ἐπιλύει ὁριστικῶς τὸ ἀνακύψαν πρόβλημα διὰ τοῦ παραδοσιακοῦ "ἡ ψήφος τῶν πλειόνων κρατεῖται".

5. Καθηγούμενος καὶ Ἐπίτροποι ἐκτελοῦσιν ἀπαρεγκλίτως πᾶσαν ἀπόφασιν τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων, ἥς εἰσὶν ἡ ἐκτελεστικὴ ἀρχή.

Ο ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ (ΤΑΜΙΑΣ)

Ἄρθρον 20

ΧΡΕΗ Οἰκονόμου (ταμίου) ἐκτελεῖ ὁ πρῶτος τῶν ἐπιτρόπων (ἡγουμενοσυμβούλων). Οὗτος τηρεῖ τὰ λογιστικὰ βιβλία καὶ τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων (τεθεωρημένα ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ.) καὶ ἐνεργεῖ τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν τῆς Μονῆς ἐκδίδων ἀποδείξεις εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Καθηγουμένου καὶ τῆς ἐπιτροπῆς (ἡγουμενοσυμβουλίου).

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἄρθρον 21

1. Δέον ὅπως ἢ κατὰ προτίμησιν ὁ δεύτερος τῶν ἐπιτρόπων (ἡγουμενοσυμβούλων) ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει μετέχει καὶ πάλιν εἰς τὰς Συνάξεις τῶν Προϊσταμένων, ἀλλ' ἄνευ ψήφου, τηρῶν τὰ πρακτικὰ ὑπογραφόμενα ὑπὸ τε τοῦ Καθηγουμένου καὶ πάντων τῶν παρόντων Προϊσταμένων.

2. Συντάσσει καὶ διεκπεραιοῖ πάντα τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα ὑπογραφόμενα ὑπὸ μόνον τοῦ Καθηγουμένου μετὰ τῆς φράσεως: καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

3. Τηρεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τῆς ἐπιτροπῆς τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 23 μνημονευόμενα βιβλία τῆς Μονῆς.

ΣΦΡΑΓΙΣ

Ἄρθρον 22

Ἡ ΙΕΡΑ Μονὴ κέκτηται στρογγύλην σφραγίδα ἐν μέσῳ ἔχουσαν δικέφαλον ἀετὸν καὶ ἐν αὐτῇ τὴν εἰκόνα τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Ν. Θεολόγου. Πέριξ αὐτῶν εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κύκλον ἀναγράφεται ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ, εἰς δὲ τὸν ἐσωτερικὸν ΑΓΙΟΥ ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

ΒΙΒΛΙΑ

Ἄρθρον 23

ΠΑΡΑ τῇ Ἱ. Μονῇ τηροῦνται μερίμνη τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Γραμματέως τὰ ἀκόλουθα Βιβλία:

α. Μοναχολόγιον, β. Δοκιμολόγιον, γ. Βιβλίον πράξεων, δ. Πρωτόκολλον ἀλληλογραφίας, ε. Κτηματολόγιον κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας, στ. Κατάλογος Ἀγίων Λειψάνων, ζ. Κατάλογος παλαιῶν εἰκόνων, κειμηλίων, ι. σκευῶν, παλαιῶν βιβλίων καὶ τιμαλφῶν, η. Βιβλίον Ταμείου καὶ θ. Καθολικὸν ἐσόδων καὶ ἐξόδων.

γ) ΣΥΝΑΞΙΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΩΝ (ΓΕΡΟΝΤΙΑ)

Ἄρθρον 24

1. Ἡ Σύναξις τῶν Προϊσταμένων ἐστὶ πενταμελής, ἀπαρτιζομένη ἐκ τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτέρων ἀδελφῶν καὶ τοῦ Καθηγουμένου ὡς προέδρου, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδελφῶν ἢ κάτω τῶν δεκαπέντε (15). Ὅταν ὑπερβαῖν τὸν ἀριθμὸν αὐτόν, ἀπαρτίζεται ἐκ τοῦ 1/4 τοῦ συνόλου τῶν ἀδελφῶν καὶ ἐπὶ πλέον τοῦ Καθηγουμένου ὡς προέδρου.

2. Ἡ Σύναξις τῶν Προϊσταμένων συγκαλεῖται ἀπαιτητικῶς ἅπαξ τοῦ μηνὸς ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου καὶ ἐκτάκτως ὁσάκις ἂν δεῖσῃ.

3. Ἐπιλέγει διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας τοὺς δύο Ἐπιτρόπους (ἡγουμενοσυμβούλους) ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, ὀρίζουσα τὸν πρῶτον τῇ τάξει τούτων ὡς Οἰκονόμον καὶ τὸν δεύτερον ὡς Γραμματέα, ἐὰν ὡσι πρὸς τοῦτο κατάλληλοι. Εἰ δὲ μή, ἀνατίθῃσι τὰ διακονήματα ταῦτα εἰς καταλλήλους ἑτέρους ἀδελφούς, εἴτε ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς εἴτε ὄχι.

4. Λαμβάνει ἀποφάσεις ἐπὶ παντὸς σοβαροῦ θέματος ἀνατιθεῖσα τῇ Ἐπιτροπῇ τὴν ὑλοποίησιν αὐτῶν, δύναται δὲ ὅπως ἀκυρώσῃ ἀποφάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐὰν κρίνῃ ταύτας ὡς μὴ ἐπωφελεῖς διὰ τὴν Μονήν.

5. Ὅρίζει τὸν τοποτηρητὴν μετὰ τὴν χρεῖαν τοῦ ἡγουμενικοῦ θρόνου κατὰ τὰ ἐν τῷ σχετικῷ ἄρθρῳ προβλεπόμενα.

6. Προσδιορίζει ἡμερομηνίαν ἐκλογῆς καθηγουμένου καὶ κατ' αὐτὴν ἐκτελεῖ χρεῖα ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς.

7. Κατὰ τὰς συνάξεις πάντες οἱ προϊστάμενοι διατυποῦσιν ἐλευθέρως τὰς ἀπόψεις αὐτῶν πλὴν ἐν προσευχῇ, ταπεινώσει καὶ μοναχικῇ ἡθῇ.

8. Ἡ διακονία τοῦ Προϊσταμένου ἐστὶν ἰσόβιος, ἐπιφυλασσομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἁρθροῦ 18 περὶ

ἀκαταλληλότητος καὶ παύσεως καθηγουμένου, αἵτινες κατ' ἀναλογίαν ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τῶν Προϊσταμένων.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἥτοι παύσεώς τινος ἢ καὶ παραιτήσεως ἐγγράφου καὶ ἡτιολογημένης καὶ ἐφ' ὅσον ἢ παραίτησις γίνῃ ἀποδεκτή, τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τῇ συνάξει καταλαμβάνει ὁ ἐπόμενος κατὰ τὴν σειρὰν ἀδελφός.

δ) ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΑΞΙΣ

Ἄρθρον 25

1. Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συγκροτεῖται ὑπὸ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ ἐγγεγραμμένων καὶ ἐγκαταβιούντων μοναχῶν (μεγαλοσχημῶν καὶ ρασοφόρων).

2. Ἡ Γενικὴ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητός ἐστίν ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ ἐν τῷ κοινοβίῳ.

3. Ἐκλέγει τὸν καθηγούμενον συμφώνως πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

4. Ἐπιλύει πᾶσαν ἀνακύψασαν ἐπὶ διοικητικῶν θεμάτων διαφωνίαν μεταξὺ καθηγουμένου, ἐπιτρόπου καὶ Προϊσταμένων.

5. Κατόπιν ἡτιολογημένης εἰσηγήσεως τῆς Συνάξεως τῶν Προϊσταμένων τροποποιεῖ διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 αὐτῆς τὸ παρὸν τυπικὸν πλὴν τοῦ ἁρθροῦ 1 περὶ τῆς ιδιότητος τῆς Μονῆς ὡς Σταυροπηγιακῆς, Συνοδικῆς καὶ Κοινοβιακῆς, ὅπερ οὐδέποτε μεταβάλλεται.

6. Οἱ Μοναχοὶ διακρίνονται εἰς Ρασοφόρους καὶ Μεγαλοσχήμους, ἀποκλειομένου τοῦ λεγομένου μικροῦ σχήματος, δοθέντος ὅτι τὸ μοναχικὸν σχῆμά ἐστίν ἐν, ὡς καὶ τὸ ἅγιον βάπτισμα (βλ. ἅγ. Θεόδωρον Στουδίτην καὶ ἅγ. Νικόδημον Ἀγιορείτην).

7. Ἐν τῷ μοναχολογίῳ τῆς Μονῆς ἀπαγορεύεται παντελῶς ἡ τυπικὴ ἐγγραφή μοναχῶν ἢ ἱερομονάχων μὴ ἐγκαταβιούντων ἐν αὐτῇ ἐκτὸς τυχόν ὁμοφώνου ἀνακηρύξεως τινος (ἐπισκόπου, ἢ ἱερομονάχου ἢ μοναχοῦ) ὡς εὐεργέτου αὐτῆς.

8. Πᾶσαν κουρὰν ἀδελφοῦ ἀποφασίζει προτάσει τοῦ καθηγουμένου ἢ Σύναξις τῶν Προϊσταμένων, οὐ μέντοιγε δίχα τῆς δεούσης δοκιμασίας, λέγει γάρ ὁ τῶν καθηγουμένων σοφώτατος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης: "Ἀμυήτως καὶ ἀμαθῶς ἀποκείρεσθαι ἐπικίνδυνον καὶ ὀλεθριώτατον καὶ τῷ κειρομένῳ καὶ τῷ κείροντι". Αὕτη ἀποφασίζει ἐπίσης προτάσει τοῦ Καθηγουμένου τὴν εἰς διάκονον ἢ εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν ἀδελφοῦ τῆς Μονῆς καὶ προσκαλεῖ ἓνα τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὃν ἂν βούληται, πρὸς τέλεσιν αὐτῆς. Μετὰ δὲ τὴν κουρὰν ἢ χειροτονίαν ἀναφέρει σχετικῶς δι' ἐγγράφου τῇ Διαρκεῖ Ἱερᾷ Συνόδῳ. Αἱ κουραὶ καὶ αἱ χειροτονίαι τῶν ἀδελφῶν τελοῦνται μόνον ἐντὸς τῆς Μονῆς καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς.

Σημειωτέον ὅτι πάντες οἱ ἀδελφοὶ στοιχοῦντες παγὰ πατερικῇ παραδίδει οὐδαμῶς ἐπιθυμοῦσι χειροτονίαν ἢ καὶ οἰονδήποτε ἕτερον ἀξίωμα ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἢ τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ τούναντίον πάσῃ δυνάμει

καὶ ἐν θαθείᾳ ταπεινώσει ἀποφεύγουσι ταῦτα, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου τὴν λέγουσαν: "ὅς ἐάν οὖν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω πάντων ἑσχατος καὶ πάντων διάκονος".

Ζ'

ΜΟΝΑΧΙΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

Ἄρθρον 26

Οἱ ΜΟΝΑΧΟΙ ἀγωνίζονται πάσῃ δυνάμει, ἵνα τῶν παθῶν καθαρῶσι καὶ τὰς ἀγίας εὐαγγελικὰς ἀρετὰς κατορθώσωσι διὰ τῶν παραδεδομένων ὑπὸ τῶν θεοφόρων πατέρων μοναχικῶν ἀσκήσεων, νηστείας, ἀγρυπνίας, προσευχῆς, ὑπακοῆς, ἐργασίας κ.τ.θ.

Ἄρθρον 27

ΚΑΙ ΠΕΡΙ μὲν νηστείας γράφομεν ἀνωτέρω ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Περὶ προσευχῆς δὲ ἐγγράφησάν τινα ἐπίσης ἀλλαχοῦ. Δέον ὅμως ὅπως ἐνταῦθα ἐλάχιστα προσθέσωμεν περὶ τῆς κατ' ἰδίαν προσευχῆς ἐκάστου τῶν μοναχῶν, ἡτις ἐστὶν ἐξαιρέτως ὁ ὑπὸ τοῦ προεστώτος ὀριζόμενος μοναχικὸς κανὼν ἐκ μετανοιῶν, κομβοσχοινίων, παρακλήσεων, χαιρετισμῶν, ἀναγνώσεων κ.λ.π. Ταῦτα οὐδέποτε καταλιμπάνονται πλὴν εἰδικῆς εὐλογίας. Εἰρήσθω δὲ καὶ πάλιν ὅτι ἀδιάλειπτος ἔσται ἡ εὐχὴ "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με" (καὶ ὅρα κατωτέρω διεξοδικώτερον περὶ ταύτης) ἐν τοῖς χεῖλεσι καὶ τῇ καρδίᾳ παντὸς ἀδελφοῦ ἐργαζομένου, ἐσθίουτος, ἐργηγορότος, ὑπνώττοντος. Ὑπνώττει δὲ ὀλίγον, ἀγρυπνῶν πολλάκις προσευχόμενος κατὰ τὸ τοῦ Χρυσορρήμονος: "Γλυκύς ὁ ὕπνος ἀλλ' οὐδὲν γλυκύτερον προσευχῆς".

Ἄρθρον 28

ΠΕΡΙ ΤΗΣ "μακαρίας καὶ ἀειμνήστου ὑπακοῆς" ἐλάχιστα ἐγράφησαν ἀνωτέρω ἐν τῷ περὶ Καθηγουμένου ἐδαφίῳ. Ἐνταῦθα ἐν ταῖς μοναχικαῖς ὑποχρεώσεσι λεκτέον ἐν πρώτοις ὅτι, ὥσπερ διὰ τῆς παρακοῆς ἐξήλθομεν τοῦ παραδείσου, οὕτω διὰ τῆς ὑπακοῆς εἰσελευσόμεθα πάλιν ἐν αὐτῷ.

Ἐν συνεχείᾳ ἐλαχίστας ἀπόψεις ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῆς πατερικῆς διδασχῆς παρατίθεμεν περὶ τῆς θεμελιώδους ταύτης μοναχικῆς ἀρετῆς, ἥτοι τῆς χριστομῆτου ὑπακοῆς. Καὶ πρῶτον τί ἐστὶν ὑπακοή:

1. "Εὰν καθέξης, ἀδελφέ, ἐν ὑποταγῇ Πατέρων, ἐν τούτῳ σου φαίνεται τὸ ἐδραῖον τῆς πίστεως οὐκ ἐν τῷ ἀκούειν σοι λόγους ἡμέρους καὶ πράους, ἀλλ' ὅταν ἐξουθενούμενος καὶ τυπτόμενος ὑπομένης καὶ θηρίον γὰρ κολακευόμενον ἡμεροῦται καὶ πράϋνεται" (Εφραίμ Σύρος).

2. "Ὑπακοή ἐστὶν ἐκούσιος θάνατος, ἀμελέτητος Θεοῦ ἀπολογία, ἀφοβία θανάτου, ἀκίνδυνος πλοῦς, ὑπνοῦσα ὁδοιπορία, μνήμη θελήσεως καὶ ἐγερσις ταπεινώσεως" (Ἰωάννης Κλίμακος).

3. "Ἰατρὸς ἄριστος καὶ πρῶτος τοῖς πρὸς τὰς ἐντολὰς ἀσθενοῦσι οὐκ ἐστίν, ὡς ἡ ἀδιάκριτος καὶ

μετὰ πίστεως ἐν πᾶσιν ὑπακοή. Φάρμακόν γὰρ ἐστὶ ζωτικόν, πολυσύνθετον ἀρετῶν τοῖς πίνουσι" (Γρηγ. Σιναΐτης).

4. "Ἡ ἀληθὴς καὶ ἄμωμος ὑποταγὴ τῶν ὑποτακτικῶν πρὸς τὸν καθηγούμενον ἐν τούτῳ δείκνυται, τῷ μὴ μόνον τῶν ἀτόπων, κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ προεστώτος, ἀπέχεσθαι, ἀλλὰ μὴδ' αὐτὰ τὰ ἐπαινετὰ χωρὶς τῆς ἐκείνου γνώμης ποιεῖν καταδέχεσθαι" (Ἀθαν. Ἀθωνίτης).

Εὐδελος ὅθεν ἐστὶν ἡ πρωτουργὸς τῆς πανοσίας ὑπακοῆς χάρις:

"Εἰ τοίνυν εὖρεῖς Θεοῦ χάριτι ἀγαθῶν ἔργων διδάσκαλον, τήρησον παρ' ἐαυτῷ, μὴδὲν παρὰ γνώμην αὐτοῦ διαπράττεσθαι" (Μεγ. Βασίλειος).

"Χρυσόχοος μὲν χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ βαλὼν, καθαρώτερον ἀπεργάζεται. Καὶ μοναχός, ὑποταγῆς ἄθλοις ἐαυτὸν ἐκδούς, μετὰ κόπου δὲ καὶ ὑπομονῆς πολλῆς τὴν ὑπακοὴν ἐκμανθάνων, τὴν ταπεινῶσιν ἐκμανθάνει καὶ φαιδρὸς ἀποκαθίσταται καὶ ἄξιος γίνεταί τῶν οὐρανίων θησαυρῶν" (Θεοδ. Ἐδέσσης).

"Υπήκοος μοναχός εὐπαρρησιάστως τῷ σταυρωθέντι παραστήσεται· ὁ γὰρ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ Κύριος ὑπήκοος γέγονεν μέχρι θανάτου" (ἁβ. Ὑπερέχιος).

Τούναντίον δὲ ὀλεθρον ἀποτίκει ἡ ἀνοσία παρακοή:

"Τρανῶς μεμαθήκαμεν, ὅτι τοὺς ἐν ὑποταγῇ πατέρας πάνυ ζηλοῦσιν οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν δαίμονες, τρίζοντες κατ' αὐτῶν τοὺς ὀδόντας αὐτῶν καὶ παντοίας ἐπινοοῦμενοι μηχανάς, ὥστε χωρῖσαι αὐτοὺς τῶν πατρικῶν ἀγκάλων. Παροξυσμοὺς μεθοδεύουσι, μίσος πρὸς τὸν πατέρα ἐγείρουσι, τὰς αὐτοῦ νουθεσίας καὶ τοὺς ἐλέγχους ὡς θέλη ἡ κωνημένα πηγνύουσι. Καί τί, φησιν, ἐλεῦθερος ὢν, δοῦλος γέγονας καὶ δοῦλος ἀνηλεοῦς δεσπότης; καὶ πᾶν εἶδος πονηρῶν ζιζανίων ἐνσπεύρουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ στρατιώτου τῆς εὐσεβείας, ἵνα μόνον τῆς πνευματικῆς αὐτῶν μάνδρας ἐκβάλωσι καὶ πρὸς τὴν μαινομένην ψυχοφθόρῳ κλύδωνι θάλασσαν ἀπορρίψωσιν. Ἐπειτα, ὡς αἰχμάλωτον εἰς τὴν ἰδίαν ἐξουσίαν λαβόντες, κατὰ τὰ πονηρὰ αὐτῶν θελήματα χρήσονται." (Θεοδ. Ἐδέσσης).

"Ὁ ἐν τῇ ὑποταγῇ μίσγων λάθρα τὸ ἐαυτοῦ θέλημα, μοιχός ἐστὶ καὶ ὑποφέρει ὀδύνας καὶ ἀτιμίας" (Μάρκος ἀσκητής).

"Ὁ ἐμπίπτων τῇ ἀντιλογίᾳ καὶ ἀπιστίᾳ τῇ πρὸς τὸν πνευματικὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ διδάσκαλον, εἰς πέταυρον καὶ θυθὸν ἄδου ἔτι ζῶν ἐλεεινῶς καταφέρεται καὶ οἶκος τοῦ Σατανᾶ καὶ πάσης αὐτοῦ τῆς ἀκαθάρτου δυνάμεως γίνεται, ὡς ἀπειθείας καὶ ἀπωλείας υἱός. Τούτῳ συγκαίρουσι δαίμονες, τῷ δὲ μέχρι θανάτου ταπεινουμένῳ θαυμάζουσιν ἄγγελοι· ἔργον γὰρ τοῦ Θεοῦ ὁ τοιοῦτος ἐργάζεται, ἐξομοιούμενος τῷ Υἱῷ, τῷ τὴν ὑπακοὴν πεπληρωκότῳ τῷ ἰδίῳ πατρί μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ" (ἁγ. Συμεὼν ὁ Ν. Θεολόγος).

Ἄρθρον 29

ΠΕΡΙ ἐργασίας τῆς κατὰ δύναμιν, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν προσευχὴν ἢ ἐτέρα τῶν πτερύγων τῆς εἰς οὐρανούς ἀναβάσεως τοῦ μοναχοῦ, πλείστα ὅσα οἱ θεοφό-

ροι πατέρες διακελεύουσι. Ἡμεῖς δὲ σημειοῦμεν ἐνταῦθα μόνον ὅτι ἀναγκαιοτάτη ἐστὶν ἡ ἐργασία ἐν τῷ κοινῷ, διότι "πᾶσα πρόφασις ἀργίας, πρόφασις ἐστὶν ἁμαρτίας" (Μ. Βασίλειος).

Κυρία ἐργασία ἐστὶ τὸ διακόνημα ἐκάστου ἀδελφοῦ ἀνατιθέμενον αὐτῷ ὑπὸ τοῦ καθηγουμένου καὶ ἐπιτελούμενον ἐν ζήλῳ καὶ φόβῳ Θεοῦ. Πλὴν δὲ τοῦ διακονήματος ὁ καθηγούμενος μεριμνᾷ, ὅπως οἱ νεώτεροι τῶν ἀδελφῶν, οὐ μόνον διὰ διακριτικῆς ἐξετάσεως τῆς ἐκάστου σωματικῆς δυνάμεως, ὑποβάλλονται καὶ εἰς ἐτέρους σωματικούς κόπους, χειρωνακτικὰς ἐργασίας καὶ λοιπὰς κακοπαθείας πρὸς χαλιναγώγησιν τῶν παθῶν κατὰ τὸ "ἀγάπησον πᾶσαν κακοπάθειαν καὶ ταπεινοῦταί σου τὰ πάθη" τοῦ ἁββᾶ Ἡσαΐου καὶ τὸ ἔτερον ἀναγωγικὸν τοῦ αὐτοῦ: "εἰ μὴ Γεδεὼν ἔθλασε τὰς ὑδρίας, οὐκ ἂν εἶχε τὸ φῶς τῶν λαμπάδων οὕτως, εἰ μὴ ὁ ἄνθρωπος καταφρονήσει τοῦ σώματος, οὐκ ἂν ἴδοι τὸ φῶς τῆς θεότητος".

Ἄρθρον 30

ΣΗΜΕΙΟΥΜΕΝ ἀκολούθως καὶ τινὰς εἰσέτι μοναχικὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἀδελφῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μονῆς.

1. Αἱ μετ' ἀλλήλων σχέσεις, σχέσεις εἰσὶν ἀγάπης Χριστοῦ, ὡς ζητεῖ ὁ Μέγας Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος:

"Ὅφειλουσιν οὖν οἱ ἀδελφοί, εἴ τι ποιοῦσιν, ἐν ἀγάπῃ καὶ χαρᾷ εἶναι μετ' ἀλλήλων καὶ ὁ ἐργαζόμενος περὶ τοῦ εὐχομένου οὕτω λεγέτω, ὅτι ὢν ὁ ἀδελφός μου κτᾶται θησαυρόν, ἐπεὶ κοινός ἐστι, κἀγὼ ἔχω καὶ ὁ εὐχόμενος περὶ τοῦ ἀναγινώσκοντος, οὕτω λεγέτω, ὅτι, ὃ ἐκείνος ὠφελεῖται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, εἰς ἐμὸν προσχωρεῖ κέρδος. Καὶ ὁ ἐργαζόμενος αὐθις τοῦτο λεγέτω, ὅτι τὴν διακονίαν, ἣν ποιῶ, κοινὴ ἐστὶν ὠφέλεια".

"Ἐτι δὲ οἱ νεώτεροι τιμῶσι καὶ σέβονται τοὺς παλαιότερους οἱ δὲ παλαιότεροι ὑποβοηθοῦσι τοῖς νεώτεροις εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς μοναχικῆς αὐτῶν τελειώσεως, κυρίως διὰ τοῦ παραδείγματος αὐτῶν, σπανίως δὲ καὶ δι' ἀδελφικῶν ἐν ταπεινώσει ὑποδείξεων, μὴ ὑποκαθιστώντες πάντως τὸν Γέροντα ἐπεμβαίνοντες εἰς προσωπικὰ θέματα τῶν ἀδελφῶν ἀναγόμενα εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν αὐτοῦ πατρικὴν εὐθύνην.

2. Ἀδελφοί ἀποστελλόμενοι εἰς διακονίαν ἐκτὸς τῆς Μονῆς οὔτε κάθηνται οὔτε λέγουσι τι ἄνευ εὐλογίας τοῦ πρώτου μεταξὺ αὐτῶν.

3. Πᾶς ἀδελφὸς ἀπερχόμενος εἰς ἐξωτερικὴν διακονίαν ποιεῖ μετάνοιαν τῇ εἰκόνι τοῦ ὁσίου Συμεὼν καὶ τῷ Γέροντι ἢ τῷ τοποτηρητῇ αὐτοῦ.

4. Σημειώτεον ὅτι πᾶς ἀδελφὸς ὑποχρεούμενος ὅπως ἐξέλεθ τοῦ ἱεροῦ περιβόλου τῆς Μονῆς, θλίβεται, ὡς ἐὰν ἐξήρχετο τοῦ παραδείσου, ποιεῖ δὲ τοῦτο μόνον διὰ τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν διακονίαν τῆς ἀδελφότητος.

5. Ὁ ἀδελφὸς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μονῆς δεὸν ὅπως φέρῃ πάντοτε ταπεινὰ καὶ εὐτελῆ ἐνδύματα καὶ ὑποδήματα καὶ μάλλινον σκουφον. Οὐδέποτε δὲ ἐκκοσμι-

κευμένα ἢ πολυτελῆ ἐνδύματα καὶ δὴ ἐκ σηρικοῦ ὑφάσματος, πλὴν ἐνδεχομένως τοῦ κουκουλίου. Τὸ μέτρον ἐπὶ τοῦ προκειμένου δίδει ὁ ἀββάς Παμβῶ ἐν τῷ Γεροντικῷ λέγων: “Τοιοῦτον ὀφείλει ὁ μοναχὸς φορεῖν ἱμάτιον, ὥστε θάλλειν αὐτὸ ἔξω τοῦ κελλίου ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ μηδεὶς λάβῃ αὐτό”.

Ἐξόχως δὲ ἀξιοσημείωτος τυγχάνει ἡ ἐπισήμανσις τοῦ ἀββᾶ Ἡσαΐου: “εὐκόσμησις σώματος ψυχῆς ἐστὶ καταστροφή”.

Ὁ δὲ Μ. Βασίλειος ἐντέλλεται: “Ἐνδυμάτων ἢ ὑποδημάτων μὴ τὰ ἐκλεκτὰ ἐπιζητεῖν, ἀλλ’ αἰρεῖσθαι τὰ εὐτελέστερα, ἵνα καὶ κατὰ τοῦτο τὴν ταπεινοφροσύνην ἐπιδειξώμεθα καὶ μὴ καλλωπιστῶν καὶ φιλαύτων καὶ ἀφιλαδέλφων δόξαν ἀπενεγκώμεθα. Ὁ γὰρ τῶν πρωτείων ἐφιέμενος, ἀγάπης καὶ ταπεινοφροσύνης κεχώρισται”.

6. Ἐξίσου ἀπλοῦν καὶ ἀπέριττον ἐστὶ τὸ κελλίον ὡς καὶ πᾶν προσωπικὸν ἀντικείμενον τοῦ μοναχοῦ, λαμβανόμενον πάντοτε μετ’ εὐλογίας δι’ ἀπλὴν χρῆσιν καὶ οὐχὶ ὡς κτῆμα αὐτοῦ, ἐφ’ ὅσον διαβιοῖ ὡς μηδὲν ἔχων ἐν πλήρει ἀκτημοσύνῃ, ἥτις ἐστὶ μία τῶν θεμελιωδῶν μοναχικῶν ὑποσχέσεων πολλῶν μᾶλλον καθ’ ὅσον ἐν τοῖς ἐνδόξοις ἀποστολικοῖς χρόνοις οὐδεὶς τῶν ἀπλῶν χριστιανῶν “ἐλεγέ τι τῶν ὑπαρχόντων ἴδιον εἶναι, ἀλλ’ ἦν αὐτοῖς τὰ πάντα κοινά”.

7. Σημειωτέρον ὅτι πᾶσα κινητὴ ἢ ἀκίνητος περιουσία τοῦ ἀδελφοῦ μετὰ τὴν κουράν αὐτοῦ περιέρχεται εἰς τὸ Νομικὸν πρόσωπον τῆς Μονῆς, ἐφ’ ὅσον “Μοναχὸς ἀκτῆμων ἀετὸς ὑψιπέτης” (ἅγιος Ἰωάννης Κλίμακος).

Η’

ΔΟΚΙΜΟΙ

Ἀρθρον 31

1. Ἡ εἰσδοχὴ παντὸς νέου δοκίμου καὶ ἡ ἐγγραφὴ αὐτοῦ εἰς τὸ δοκιμολόγιον γίνεται δι’ ἐγγράφου αἰτήσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Καθηγούμενον.

Ὡς δόκιμοι γίνονται δεκτοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ πάσης ἡλικίας καὶ μορφώσεως κατὰ τό: “τὸν ἐρχόμενον πρὸς με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω” καὶ κατὰ τὸν σοφὸν λόγον τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου: “μὴ ἐξουθενεῖ γέροντας, ἐὰν βουλευθῶσιν ἐλθεῖν εἰς τὸν κόπον τοῦ μοναδικοῦ βίου· καὶ γὰρ ὁ Κύριος τοὺς περὶ τὴν ἐνδεκάτην οὐκ ἀπεβάλετο· οὐ γὰρ οἶδας μήποτε σκευὸς ἐκλογῆς ἐστὶν οὗτος”.

2. Γίνονται ὡσαύτως δεκτοὶ καὶ ξενόκουροι μοναχοὶ ἔχοντες κανονικὸν ἀπολυτήριον ἐκ τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας των ἐγγραφόμενοι ἐν τῷ μοναχολογίῳ μετὰ ἐνιαύσιον τουλάχιστον δοκιμασίαν καὶ ἐφ’ ὅσον ἐνστερνισθῶσι πλήρως πάντα τὰ ἐν τῷ παρόντι τυπικῷ διαλαμβανόμενα. Καταλαμβάνουσι δὲ ἐν μὲν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ τραπέζῃ θέσιν κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς κουρᾶς αὐτῶν, ἐν δὲ τῇ διοικήσει κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν προσελεύσεως ἐν τῇ Ἱερᾷ ἡμῶν Μονῇ.

Θ’

ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

Ἀρθρον 32

ΕΝ ΤΗ Ί. Μονῇ καλλιεργοῦνται ἐργόχειρα καὶ τέχναι αἵτινες “τὸ εἰρηνικὸν καὶ ἀθόρυβον τῆς ζωῆς ἡμῶν συντηροῦσι, μήτε πολλῆς πραγματείας εἰς τὸν πορισμὸν τῆς οἰκειᾶς ὕλης δεόμεναι, μήτε πολλοῦ τοῦ ἀγῶνος πρὸς τὴν τῶν ἀπεργασθέντων διάπρασιν, μήτε ὅσα συντυχίας ἡμῖν ἀνδρῶν ἢ γυναικῶς ἀπρεπεῖς ἢ βλαβερὰς προξενούσι” (Μ. Βασίλειος). Τοιαῦται δὲ εἰσὶν ἡ θυζαντινὴ ἀγιογραφία, ἡ ψαλμωδία, ἡ ξυλογλυπτική, ἡ ἱεροραπτική, ἡ λιθανοποιία, ἡ κηροπλαστική ὡς καὶ ἄλλα παραδοσιακὰ μοναχικὰ ἐργόχειρα.

Ἐξόχως δὲ αἱ πατερικαὶ ἐκδόσεις, ἥτοι ἡ παρουσίασις τῶν πατερικῶν διδασκῶν καὶ τῶν θείων τῶν ἁγίων εἰς σύγχρονον, εὐληπτον ἀπόδοσιν καὶ κατὰ τὸ δυνατόν εἰς καλλιτεχνικὴν μορφήν ἐνθυμιζούσας πῶς τὸ παραδοσιακὸν ἐργόχειρον τῆς καλλιγραφίας, ὅπερ σὺν ἄλλοις ἡσκησεν λίαν ἐπιτυχῶς κατὰ τὸν βιογράφον αὐτοῦ, καὶ ὁ θεῖος πατὴρ ἡμῶν καὶ προστάτης ὁσῖος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος.

Ι’

ΗΣΥΧΙΑ - ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Ἀρθρον 33

ΔΕΟΝ ὅπως ἀνύστακτος ἢ ἡ μέριμνα τοῦ τε καθηγούμενου καὶ τῆς συνάξεως τῶν Προϊσταμένων διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς “εὐχῆς”, ἐνάρθρου τε καὶ νοερᾶς, κατὰ τὸ “ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε” τοῦ Ἀπ. Παύλου, τὸ “μνημονευτέον τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον” τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ὡς καὶ τὸ “Ἰησοῦ ὀνόματι μᾶστιζε πολεμίους” τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, καὶ βεβαίως τῆς σιωπῆς, ἐφ’ ὅσον “σιωπὴ ἐν γνώσει μῆτηρ προσευχῆς” (Κλίμαξ).

Διότι μεγάλως βοηθεῖ τῷ ἀγωνιζομένῳ πρὸς κάθαρσιν ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ παθῶν ἡ ἀδιάλειπτος τοῦ δεσποτικοῦ ὀνόματος ἐπὶ κλήσις, ἡγουν τὸ “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με”. Βεβαίῳ τοῦτο ὁ ὁσῖος Νεῖλος ὁ ἀσκητὴς λέγων:

“Κἂν ἐπιθυμία φλεγμαίνωσι καὶ ἡδοναὶ ρυπαραί, κἂν ἡ σὰρξ ἐπεγειρομένη σκιρτᾷ, κἂν πᾶσα ἐπίνοια καὶ κακοτεχνία διαβολικὴ πειράξῃ ἡμᾶς, πάντα ὑπερνικῶμεν διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν”.

Συνάδει δὲ καὶ ὁ θεῖος τῆς Φωτικῆς Διάδοχος προτρέπων:

“Ὁ τοίνυν θέλων τὴν ἑαυτοῦ καθαρῶσαι καρδίαν, τῇ μνήμῃ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ διαπαντὸς διαπυροῦτω αὐτήν, τοῦτο μόνο μελέτην καὶ ἔργον ἄπαστον ἔχων. Ἐγχρονίζον γὰρ τὸ ἐνδοξον ἐκεῖνο καὶ πολυπόθητον ὄνομα τῇ θερμῇ τῆς καρδίας, ἔξιν ἡμῖν πάντως ἐμποιεῖ τοῦ ἀγαπᾶν τὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα”.

Δέον δηλονότι, ὅπως ὥσι σύντονοι αἱ προσπάθειαι ἀπάντων τῶν ἀδελφῶν πρὸς δημιουργίαν ἐν τῇ Μονῇ κλίματος καὶ βίου ἡσυχαστικοῦ. Ἰνα ἔτι μᾶλλον ἀπο-

λαμβάνωσι τοῦ μέλιτος τῆς ἡσυχίας οἱ ἀδελφοί, δύνανται ὅπως ἐγκαταβῶσι κατόπιν εὐλογίας τοῦ προσεστώτος ἐν ἐξαρτήμασι καὶ ἡσυχαστικοῖς κελλίοις τῆς Μονῆς εὐρισκομένοις ἐν τῇ ἔδρᾳ αὐτῆς, διότι, “ἐὰν μὴ εἴπῃ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἄνθρωπος ὅτι ἐγὼ μόνος καὶ ὁ Θεὸς ἐσμεν ἐν τῷ κόσμῳ, οὐχ ἔξει ἀνάπαυσιν” (ἀββᾶς Ἀλώνιος).

Ἄρθρον 34

ΕΠΙ ΤΩ τέλει τούτῳ ὀρίζεται, ὅπως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκεπτῶν ἢ περιωρισμένους, μὴ ὑπερβαίνων ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει τοὺς δέκα ὡς δεκαπέντε κατ’ ἀνώτατον ὅριον ἡμερησίως. Ἐπομένως οὐδεὶς γίνεται δεκτὸς πρὸς ἐπίσκεψιν ἄνευ προειδοποιήσεως. Αυτόνοήτον, ὅτι ἀποκλείονται ἀπολύτως τὰ ἐκδρομικὰ λεωφορεῖα (πούλμαν). Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις θεμελιούνται ἀσφαλῶς ἐπὶ τῆς ἀγιοπατερικῆς διδασκαλίας καὶ παραδόσεως. Ὁ ἅγιος Νεῖλος ὁ ἀσκητὴς λ.χ. προειδοποιεῖ: “Ὁ ἐν μέσῳ θορύβων τρεφόμενος, καὶ γινῶναι τὰ οὐράνια βουλόμενος λέληθεν, ὅτι τὸ ἐν ἀκάνθαις σπειρόμενον ὑπὲρ ἐκείνων συμπνίγεται καὶ ὁ μὴ σχολάσας, Θεὸν γινῶναι οὐ δύναται”. Τὰ περὶ μικροῦ ἀριθμοῦ ἐπισκεπτῶν κρίνονται ἐπιωφελεῖ καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀδελφοῖς ἐπισκέπταις, διότι προερχόμενοι ἐκ τοῦ πολυμερίμνου καὶ πολυταράχου κόσμου δυνήθησονται ἀπολαῦσαι λόγῳ τοῦ περιωρισμένου ἀριθμοῦ αὐτῶν, τόσον τῆς μακαρίας ἡσυχίας, ὅσον καὶ τῆς προσωπικῆς πνευματικῆς κοινωνίας μετὰ τοῦ καθηγουμένου ἢ τινὸς τῶν πρεσβυτέρων ἀδελφῶν.

Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ τῆς ἡσυχίας στοιχοῦντες τῇ πράξει τῶν πάλαι πατέρων, οἵτινες φιλοῦντες τὴν ἡσυχίαν ἀνέθετον εἰς ἀποκρισιاریους λαϊκοὺς ἀδελφοὺς τὰς ἐν τῷ κόσμῳ πραγματείας, παραγγέλλομεν πᾶσι τοῖς μεθ’ ἡμᾶς μέλλουσι μονάσαι ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ, ὅπως τὴν ὑλοποίησιν ἀποφάσεων ἀπαιτουσῶν οἰκονομικὰς καὶ ἄλλας μερίμνας (οἷα εἰσιν λ.χ. αἱ περὶ νέων οἰκοδομῶν, ἀγορᾶς ἀκινήτων κ.ἄ.) ἀνατιθῶσιν, ὡς ἄχρι τοῦδε ποιούμεν, τοῖς λαϊκοῖς ἀδελφοῖς ἡμῶν τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ συλλόγου “Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νεὸς Θεολόγος”, οὐπερ ἀποκλειστικὸς σκοπὸς ἐστὶν ἡ συμπάρστασις πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἱ. Μονήν.

Ἄρθρον 35

ΕΠΙ ΤΟΥ προκειμένου ὀρίζεται, ὅπως οἱ ἀδελφοὶ ἀποφεύγωσι τὴν μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν ἐπικοινωνίαν, διὰ δὲ τὰς ἀπαραιτήτους περιπτώσεις ὁ καθηγούμενος ἀνατίθῃ κατ’ ἔτος τὸ διακόνημα τοῦ “Ἀρχοντάρη” εἰς κατάλληλον ἀδελφὸν ἐκ τῶν ὠριμότερων, ἵνα μὴ ἡ διακονία προξενῇ αὐτῷ πνευματικὴν ζημίαν.

Ἄρθρον 36

ΓΕΝΙΚΩΣ ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀδελφοὺς ἡμῶν ἔσται πλουσία, ἐκφραζομένη διὰ τῆς ἀδιαλείπτου ὑπὲρ αὐτῶν προσευχῆς, τόσον ἐν ταῖς νυχθημέροις ἱεραῖς ἀκολουθίαις, ὅσον καὶ κατ’ ἰδίαν ὡσαύτως διὰ τῆς ὡς προεγράφη φιλοξενίας πρὸς

πνευματικὴν κυρίως αὐτῶν ἀνάτασιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν πατερικῶν καὶ ἄλλων ψυχωφελῶν ἐκδόσεων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 37

ΔΙΑ ΤΟΥ παρόντος ἐπίσης καθιεροῦται ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τὸ ἄβατον ταῖς γυναιξί, πλὴν τοῦ ἀρχονταρικοῦ καὶ τοῦ νοτίου παρεκκλησίου τοῦ καθολικοῦ.

Ἄρθρον 38

“Μήτηρ ἀγνείας ἡσυχία σὺν ὑπακοῇ” κατὰ τὸν θεοδίδακτον διδάσκαλον τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ὅσιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος. “Ὅθεν ἀφ’ ἐνὸς διὰ τῆς ὡς εἴρηται ὑπακοῆς, ἀφ’ ἐτέρου διὰ τῆς ἡσυχίας καὶ ἀποταγῆς τοῦ κόσμου καὶ πάντων τῶν ἐκ τοῦ κόσμου ἐρχομένων ἐπισκεπτῶν καὶ δὴ τῶν γυναικῶν, ὑποβοηθοῦνται οἱ ἀδελφοὶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ἐτέρας τῶν θεμελιωδῶν μοναχικῶν ὑποσχέσεων, ἥτοι τῆς ἀγγελιομιμήτου παρθενίας, τῆς ἀγνείας δηλονότι καὶ σωφροσύνης ψυχῆς τε καὶ σώματος, διότι ὄντως: “Μεγάλη τίς ἐστὶν ὑπερφυῶς καὶ θαυμαστή καὶ ἐνδοξος ἡ παρθενία” (Μεθόδιος Ὁλύμπου): ταύτην ἐνθους ἀνυμνεῖ καὶ ὁ θεῖος Γρηγορίου τοῦ θεολόγου νοῦς:

“Ὡ παρθενία, χαῖρε· χαῖρε σφόδρα σὺ τῆς ἀπαθείας μήτηρ ἢ θεόδοτος, τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων δότερα· λαχνός, μερίς καὶ κληρὸς τοῦ Παντάνακτος Χριστοῦ, καὶ τῶν ἀζύγων καὶ γὰρ ἄζυγοί εἰσιν ὁ Θεὸς πρῶτον· ἔπειτα δὲ οἱ χοροὶ Θεοῦ τοῦ ἀθανάτου οἱ ἀγγελικοί”. Ὅθεν προτρέπει ὁ αὐτὸς ἀλλαχοῦ:

“Παρθενευέτω καὶ ἡ διάνοια· μὴ ρεμβέσθω, μὴ πλανάσθω, μὴ τύπους ἐν αὐτῇ φερέτω πονηρῶν πραγμάτων, καὶ ὁ τύπος μέρος πορνείας ἐστί”, ὁμοίως καὶ ὁ ὁσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος:

“Ἀγάπα, Μοναχέ, τὴν ἀγνείαν ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ· οὕτω γὰρ ἀρμόζει τῇ σῇ πολιτείᾳ, ὃν τρόπον σκέπαρον τέκτονι”· καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς:

“Παρθενίαν ἀσκησον, ἵνα δυνήθῃς ὅλος γενέσθαι τοῦ Θεοῦ, καὶ δι’ ἀγάπης τελείας αὐτῷ προσκολληθῇ, αὐτῷ προσεδρεύων διὰ βίου, καὶ μεριμνῶν ἀπερισπᾶστος ἀεὶ τὰ τοῦ Κυρίου καὶ προκαταλαμβάνων τὴν μέλλουσαν ζωὴν, καὶ ὡς ἄγγελος Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς πολιτευόμενος”.

Ἰσθι δὲ βέβαιος, ἀδελφέ, ὅτι: “Ἐμμήσω τῇ ἀγνείᾳ καὶ τῇ καθαρότητι τὸν θαυμαστὸν Ἥλιαν, ὅστις πρῶτος ἡμῖν τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν ἰσαγγελον ἀγαμίαν ὑπέδειξε, δι’ ἣν περ καὶ πυρίνῳ ἄρματι ἀνερπάγη” (Νεῖλος ὁ ἀσκητής).

“Κάλλος ἀμήχανον ἐν ψυχῇ μοναχοῦ, παρθενία ἄσπιλος· κάκιστον δὲ πρόσωπον μοναχοῦ, παρθενία ἐσπιλωμένη” (ἀββᾶς Ὑπερέχιος).

ΙΑ’

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

Ἄρθρον 39

1. Ἡ Ἱ. Μονὴ λόγῳ τοῦ ἡσυχαστικοῦ αὐτῆς χαρα-

κτῆρος καὶ τοῦ λίαν περιορισμένου ἀριθμοῦ προσκυνητῶν, οὐδεμίαν σταθερὰν πρόσδοον ἔχει πλὴν τῶν μικρῶν ἐργοχειρῶν, τῆς καλλιεργείας τῆς γῆς καὶ ἐκτάκτων τυχόν δωρεῶν.

2. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐνσυνείδητος διηνεκῆς ἐπιδίωξις ἔσται ἡ ὀλιγάρκεια καὶ ἡ χριστομίμητος πτωχεία. Ὅθεν καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρω καὶ λόγῳ τοῦ χαρακτήρος αὐτῆς ὡς σταυροπηγιακῆς καὶ συνοδικῆς εἰς οὐδεμίαν ὑπόκειται ἐκκλησιαστικὴν ἢ ἄλλην φορολογίαν, οὕσα οἰκονομικῶς αὐτοτελὴς κατὰ τὰς κειμένας ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις (βλ. Κανονισμὸς 39/1972 § 7).

IB'

ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἄρθρον 40

1. Πᾶν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος τυπικοῦ ρυθμίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ καθηγουμένου ἢ τῆς συνάξεως τῶν Προϊσταμένων ἢ τῆς γενικῆς συνάξεως τῆς ἀδελφότητος ἀναλόγως τῆς σοβαρότητος αὐτοῦ.

2. Κατακλείοντες τὸ παρὸν τυπικὸν ἐν κατανύξει διὰ τῶν θεολαμπῶν στίχων τοῦ παμφώτου ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου:

Μοναχός, ὅστις ἀμιγῆς ἐστὶ κόσμῳ,
καὶ ἀεννάως ὁμιλεῖ Θεῷ μόνῳ,
βλέπων βλέπεται· φιλῶν φιλεῖται,
καὶ γίνεται φῶς λαμπόμενος ἀρρήτως.

ἵκετεύομεν οἱ ἐλάχιστοι γονυκλινῶς τὸν ἀγιώτατον ἡμῶν πατέρα καὶ προστάτην ἵνα διὰ τῶν θεοπειθῶν εὐχῶν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἀγιωτάτων Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, πάντες οἱ ἐπιγενόμενοι ἀδελφοὶ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς ἐπακολουθήσωσιν ἀκλινῶς τοῖς ἴχνεσι καὶ τῇ θεοσόφῳ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ, ὡς καὶ ταῖς ταπειναῖς ὑποτυπώσεσι ἡμῶν τῶν ἐλαχίστων ταῖς ἐν τῷ παρόντι κτιτορικῷ τυπικῷ διαληφθεῖσας "ἐπιτελοῦντες ἀγιοσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ" (Β' Κορ. 7, 1) ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ ἐν Ἱερομονάχοις ἐλάχιστος
Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ
Ἀρχιμ. Χριστόδουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

“ΠΕΡΙ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΓΚΡΙΣΕΩΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΡΙΟΥ - ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ”

Στὸ Ρίο καὶ στὸν Ἱ. Ναὸ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου σήμε-
ρα τὴν 21η τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1996 ἡμέρα Τε-
τάρτη καὶ ὥρα 5 μ.μ. τὸ Ἐκκλ. Συμβούλιο τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ ἀποτελούμενο ἀπὸ τοὺς 1) Ἐφημέριο π. Ἀναστάσιο Μάλλιανη ὡς Πρόεδρο, 2) Τεγκελίδη Ἀδαμάντιο ἀντιπρόεδρο, 3) Ἀναγνωστόπουλο Χρήστο γραμματέα, 4) Βλαχόπουλο Ἐλευθέριο ταμία καὶ 5) Γιαννόπουλο Παναγιώτη μέλος, διορισμένοι μετὰ τὴν ὑπ'

ἀριθμ. 947/27-12-95 ἀπόφαση τοῦ Μητροπ. Συμβουλίου, συνήλθε σὲ τακτικὴ συνεδρίαση, σύμφωνα μετὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1923 Ν.Δ/τος περὶ Ναῶν κ.λπ., κατόπιν τῆς ἀπὸ 14-2-96 ἐγγράφου προσκλήσεως τοῦ Προέδρου αὐτοῦ καὶ ἀφοῦ διαπιστώθηκε νόμιμη ἀπαρτία, παρόντων ὅλων τῶν μελῶν, ἀσχολήθηκε μετὰ τὸ παραπάνω θέμα.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου ἀφοῦ κήρυξε τὴν ἐναρξὴ τῆς συνεδριάσεως, εἰσηγήθηκε τὸ ἀκόλουθο θέμα τῆς ἡμερησίας διατάξεως, ἥτοι περὶ συστάσεως καὶ ἐγκρίσεως ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ διοικήσεως καὶ λειτουργίας τοῦ “ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΡΙΟΥ - ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ” καὶ ἐκάλεσε τὸ Ἐκκλ. Συμβούλιο νὰ ἀποφασίσαι τὴν σύσταση καὶ τὴν ἐγκρίση τοῦ ὑποβληθέντος σχεδίου Κανονισμοῦ.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο

Ἀφοῦ ἄκουσε μετὰ προσοχὴ τὴν εἰσήγησιν τοῦ Προέδρου καὶ μετὰ ἀπὸ διαλογικὴ συζήτηση, ὁμοφώνως

Ἀποφασίζει

Ἐγκρίνει α) Τὴν σύσταση καὶ λειτουργία Πνευματικοῦ Κέντρου εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου Ρίου καὶ

β) τὸν Κανονισμό διοικήσεως καὶ λειτουργίας αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἀκολουθῶς:

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΙΟΥ “ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ” ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΑΤΡΩΝ

Ἄρθρον 1

Ἔδρα - Τίτλος - Σφραγίς

Εἰς τὴν Ἑνορίαν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου Ρίου ἱδρύεται Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα φέρον τὴν ἐπωνυμίαν: “ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΙΟΥ - ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ”.

Ἔδρα τοῦ εἶναι τὸ εἰς τὸν περιβόλον τοῦ Ἑνοριακοῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀνεγειρόμενον διώροφον κτίριον μετὰ ὑπογείου μετὰ ἐμβαδὸν ἐκάστου ὁρόφου μέτρα τετραγωνικὰ 270.

Τὸ Πνευματικὸν Κέντρον ἔχει ἰδικὴν τοῦ σφραγίδα στρογγύλην εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς ὁποίας ἀναγράφεται:

“ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΤΡΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ - ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΙΟΥ - ΚΟΣΜΑΣ ΦΛΑΜΙΑΤΟΣ”, εἰς τὸ κέντρον δὲ αὐτῆς φέρει τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου εἶναι ἡ ἐκτὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀνάπτυξις δραστηριοτήτων διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν τῶν ἐνοριτῶν καὶ ἰδιαίτερως:

1. Ἡ προσέγγισις τῶν νέων εἰς τὰ ἰδανικά τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς Παρα-

δόσεως καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ προαγωγή αὐτῶν.

2. Ἡ κατανόησις ὑπὸ τῶν χριστιανῶν καὶ δὴ τῶν νέων τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ἡ γνώσις καὶ ἡ βίωσις τῆς ὀρθοδόξου Παραδόσεως.

3. Ἡ ψυχαγωγία τῶν νέων καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν κατοίκων. Ἡ προσφορὰ ἀγάπης καὶ στοργῆς διὰ μέσου ἐκκλησιαστικῶν, πολιτιστικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐκδηλώσεων.

4. Ἡ ὑποβοήθησις τῆς οἰκογενείας διὰ παντὸς προσφόρου μέσου εἰς τὴν ἀγωγήν τῶν παιδιῶν. Ἡ καλλιέργεια τῆς ἀγάπης πρὸς τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας, τὴν μουσικὴν καὶ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐνασχολήσεις.

5. Ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ὀρθοδόξου πολιτιστικῆς συνειδήσεως τῶν ἐνοριτῶν καὶ κυρίως τῶν νέων, ἡ ἀναζωπύρησις τοῦ λόγου καὶ τοῦ πνεύματος, ἡ διαφύλαξις τῆς παραδόσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Γένους.

Ἄρθρον 3

Μέσα διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν

Οἱ ἀνωτέρω σκοποὶ ἐπιτυγχάνονται:

1. Διὰ τῆς ἀξιοποιήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου δυναμικοῦ τῆς Ἑνορίας καὶ τῆς αἰτήσεως συνδρομῆς ὑπὸ ἱκανῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

2. Διὰ τῆς διοργανώσεως ὁμιλιῶν, διαλέξεων καὶ προβολῶν θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν, πολιτιστικῶν καὶ ἠθικῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν.

3. Διὰ τῆς λειτουργίας τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ κύκλων μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς δι' ἀπάσας τὰς ἡλικίας.

4. Διὰ τῆς λειτουργίας Δανειστικῆς Βιβλιοθήκης.

5. Διὰ τῆς λειτουργίας Ἀναψυκτηρίου - Κυλικείου.

6. Διὰ τῆς δημιουργίας ὁμίλου Ἑθνικῶν παραδοσιακῶν χορῶν, Δημοτικῆς - Βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ θεατρικῶν παραστάσεων.

7. Διὰ τῆς συγκεντρώσεως λαογραφικοῦ ὕλικου πρὸς συνέχισιν τῆς λαϊκῆς τοπικῆς παραδόσεως καὶ τῆς εὐρύτερης περιοχῆς.

8. Διὰ τῆς ὁργανώσεως φιланθρωπικῶν, ψυχαγωγικῶν, πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἐκθέσεων.

9. Διὰ τῆς δημιουργίας τμημάτων - μαθημάτων ἐνισχυτικῶν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης.

10. Διὰ τῆς δημιουργίας Κέντρου Προλήψεως Нарκωτικῶν καὶ Ἀγωγῆς Ὑγείας.

11. Διὰ τῆς προσφορᾶς ὕλικῆς βοηθείας εἰς ἀπόρους οἰκογενείας καὶ εἰς ἄτομα ἔχοντα ἀνάγκην.

12. Διὰ τῆς δημιουργίας "Κέντρου Νεότητος" διὰ πνευματικὴν κατάρτισιν καὶ δημιουργικὴν ἀπασχόλησιν τῶν νέων τῆς Ἑνορίας.

13. Διὰ τῆς ὑλοποιήσεως Εὐρωπαϊκῶν Προγραμμάτων.

14. Διὰ τῆς ἐκμαθήσεως τῆς χρήσεως Κομπιούτερς.

15. Διὰ παντὸς ἐτέρου προσφόρου μέτρου, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει ἐκάστοτε τὸ Δ.Σ. τοῦ Ἰδρύματος.

Ἄρθρον 4

Κεντρικὴ ὁργάνωσις - Διοίκησις

Τὸ Πνευματικὸ Κέντρο τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν καὶ διοικεῖται ὑπὸ Ἑπταμελοῦς (7) Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀπαρτιζομένου ὡς κάτωθι:

1. Πρόεδρος: Ὁ ἐκάστοτε Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Ρίου.

2. Τρία (3) μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου.

3. Τρία (3) λαϊκὰ μέλη, ἄνδρες ἢ γυναῖκες, διακρινόμενα διὰ τὴν πνευματικὴν αὐτῶν κατάρτισιν καὶ ὠριμότητα.

Ἄπαντα τὰ μέλη προτείνονται ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ διορίζονται ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν διὰ μίαν τριετίαν.

Τὸ Δ.Σ. τοῦ Πνευμ. Κέντρου συγκροτεῖται εἰς σῶμα κατὰ τὴν πρώτην Συνεδρίαν καὶ ἐκλέγει τὸν Ἀντιπρόεδρον, τὸν Ταμίαν καὶ τὸν Γραμματέα. Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι τιμητικὸν καὶ ἄμισθον.

Ἄρθρον 5

Ἀρμοδιότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

1. Ἀποφασίζει διὰ πᾶν θέμα τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τὴν λειτουργίαν, ὁργάνωσιν καὶ διαχείρισιν τοῦ Πνευμ. Κέντρου.

2. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν καὶ εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ προέδρου.

3. Καταρτίζει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμόν καὶ Ἀπολογισμόν αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐγκρίνει ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν.

4. Συνεργάζεται μετὰ τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως καὶ τοὺς τοπικοὺς φορεῖς διὰ τὴν προαγωγήν καὶ ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν του.

5. Μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν οἰκονομικῶν πόρων, ἀπαραίτητων διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ Πνευμ. Κέντρου.

6. Τὸ Διοικ. Συμβούλιο συνέρχεται τακτικῶς μὲν ἀνὰ τρίμηνον, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις παρίσταται ἀνάγκη, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προέδρου ἢ κατόπιν αἰτήσεως τεσσάρων τοὐλάχιστον μελῶν τοῦ Δ.Σ.

7. Δύναται νὰ παραχωρεῖ μέρος τοῦ Πνευμ. Κέντρου δωρεὰν πρὸς χρῆσιν εἰς τοπικοὺς φορεῖς διὰ τὴν πραγματοποιήσιν Ἐκδηλώσεων, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι δὲν παραβιάζονται ἡ ἱερότης τοῦ χώρου, ἡ καθαριότης, οἱ σκοποὶ τοῦ Π.Κ. καὶ τὸ πρόγραμμα λειτουργίας αὐτοῦ.

8. Δὲν δύναται νὰ παραχωρήσῃ μόνιμον στέγασιν εἰς ἄλλους φορεῖς, εἴτε δωρεὰν εἴτε ἐπ' ἐνοικίῳ.

9. Ἀποφασίζει διὰ τὴν συγκρότησιν ὑποεπιτροπῶν διὰ τὴν ἀποτελεσματικωτέραν λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος.

10. Ἀποφασίζει ἐπὶ παντὸς θέματος ἐτέρου διὰ τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται λόγος εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν.

Ἄρθρον 6

Τὸ Πνευματικὸν Κέντρο διατηρεῖ τὰ ἑξῆς βιβλία:

- α) Βιβλίον Πράξεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.
- β) Βιβλίον Πρωτοκόλλου.
- γ) Βιβλίον Ταμείου καὶ Διπλότυπα εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν, θεωρημένων ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν.
- δ) Βιβλίον Βιβλιοθήκης καὶ Περιουσιακῶν στοιχείων (κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας).

Ἄρθρον 7

Πόροι τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου

Πόροι τοῦ Πνευμ. Κέντρου εἶναι:

1. Χρηματικὰ ποσὰ προερχόμενα ἐκ τακτικῆς ἢ ἐκτάκτου ἐνισχύσεως τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἀγίου Γεωργίου καὶ Ἀγίου Χριστοφόρου.
2. Δωρεαί, κληρονομίαι καὶ κληροδοσίαι, ὡς καὶ ἐπιχορηγήσεις ἀπὸ τὸ Δῆμο Ρίου ὑπὲρ τοῦ Ἰδρύματος.
3. Ἐπιχορηγήσεις τοῦ Δημοσίου ἢ παντὸς ἄλλου ὀργανισμοῦ.
4. Ἐπιχορηγήσεις ἐκ Προγραμμάτων Δημοσίων Ἐπενδύσεων ἢ Ἀναπτυξιακῶν κονδυλίων τῆς ΕΟΚ.
5. Ἔσοδα καὶ εἰσπράξεις ἐκ τῆς πωλήσεως ἐντύπων καὶ ἡμερολογίων, ἢ ἐκ τῆς διενεργείας λαχειοφόρων ἀγορῶν ἢ καὶ ἐκ τῆς πραγματοποιήσεως προσφῶρων ἐκδηλώσεων.
6. Τὰ ἔσοδα ἐκ δεξιώσεων, μνημοσύνων καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πνευμ. Κέντρου.
7. Πᾶν ἕτερον ἔσοδον προερχόμενον ἐκ πάσης νομίμου πηγῆς καὶ μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος ἁρθρου.

Ἄρθρον 8

Διάθεσις τῶν πόρων

- Οἱ ἄνωτέρω πόροι μὲ ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. διατίθενται:
1. Διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ Ἰδρύματος.
 2. Διὰ τὴν προμήθειαν βιβλίων καὶ ἄλλων ὑλικῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Π.Κ.
 3. Διὰ τὴν ὀργάνωσιν ἐορτῶν, ὁμιλιῶν, συνεδρίων, ἐκδηλώσεων ἐν γένει, ἀπαραιτήτων εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος.
 4. Διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν πάσης φύσεως δαπανῶν λειτουργίας τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου καὶ τοῦ Κυλικείου.
 5. Διὰ τὴν ἀμοιβὴν τοῦ ἀπασχολουμένου περιπτωσιακὰ ἐργατικοῦ καὶ τεχνικοῦ προσωπικοῦ.
 6. Διὰ τὴν φιλοξενίαν ὁμιλητῶν καὶ χορωδιῶν.
 7. Διὰ τὴν κάλυψιν πάσης ἄλλης δαπάνης, ἀναγκαίας διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν σκοπῶν τοῦ Πνευμ. Κέντρου, ἀκόμη καὶ ἀπροβλέπτων ἐπισκευαστικῶν ἐργασιῶν τοῦ κτιρίου.
 8. Τὸ τυχὸν χρηματικὸν πλεόνασμα τῆς διαχειρίσεως κατατίθεται εἰς τηρούμενον λογαριασμὸν ἀναγνωρισμένης Ἑλληνικῆς Τραπεζῆς.

Ἄρθρον 9

Δωρηταὶ - Εὐεργέται

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου δύναται νὰ ἀνακηρύξη Δωρητὰς καὶ Εὐεργέτας, εἴτε ἐν ζωῇ, εἴτε μετὰ θάνατον, ἄτομα τὰ ὅποια ἐβοήθησαν ὑλικῶς ἢ ἠθικῶς τὸ Πνευμ. Κέντρο, ἀναγράφον τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς σχετικὴν θέσιν ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ ἰσογείου.

Ἄρθρον 10

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς θὰ τροποποιεῖται ὑπὸ τῆς Διαικούς Ἱερᾶς Συνόδου (Δ.Ι.Σ.) κατόπιν ἀποφάσεως μὲν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρίσει δὲ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν.

Ἄρθρον 11

Τὸ Πνευματικὸν Κέντρον καταργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν ὅταν δὲν ἐκπληρῶνῃ τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ καὶ παρεκκλίνει τούτων ἢ κατέστη ἀνέφικτος ἢ λειτουργία του.

Πᾶν κινητὸν καὶ ἀκίνητον περιουσιακὸν στοιχεῖον, ἀκόμη καὶ οἰκονομικόν, περιέρχεται εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου Ρίου.

Ἄρθρον 12

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως του εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον "ΕΚΚΛΗΣΙΑ" καὶ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 13

Ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Προϋπ/σμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Ρίου, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθεῖ.

Συντάχθηκε τὸ παρὸν πρακτικὸν καὶ ἀφοῦ διαβάστηκε ὑπογράφεται ὡς ἀκολουθῶς.

Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ
Ὁ Γραμματέας Χ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
Τὰ Μέλη ΑΔ. ΤΕΓΚΕΛΙΔΗΣ
ΕΛ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ
Π. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον

ΡΙΟΝ, 5-2-2000

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου
π. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΑΛΛΙΑΡΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΚΑΛΑΜΙΟΥ ΝΑΥΠΛΙΑΣ**

ΠΡΑΞΙΣ 1η

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Καλαμίου σήμερον τὴν 7ην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, τοῦ ἔτους 1997, ἡμέραν Παρασκευῆν, ἅπασαι αἱ ἔχουσαι τὴν μοναχικὴν κουράν ἀδελφαὶ τῆς Μονῆς:

Μοναχὴ Μελάνη Φράγκου Καθηγουμένη, Μοναχὴ Συγκλητικὴ Τσουκαλᾶ, Μοναχὴ Χριστονύμφη Νταγκούλη, Μοναχὴ Διονυσία Χαραλαμπίδου, Μοναχὴ Φιλοθέη Καραμπίνη, Μοναχὴ Εὐστοχία Πανταζή, Μοναχὴ Καικιλία Ἀλεξανδροπούλου, Μοναχὴ Ταβιθᾶ Μουδάτσου, Μοναχὴ Θεοκτίστη Θεοδωροπούλου, Μοναχὴ Φεβρωνία Χαβιαρᾶ, Μοναχὴ Θέκλα Βασιλοπούλου, Μοναχὴ Μαριὰμ Γεωργαρά, Μοναχὴ Ἀκυλίνα Παπαγεωργίου, συνήλθον εἰς συνεδρίασιν με θέμα:

«Ψήφισις ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου, Καλαμίου, καθορίζοντος τὰ τῆς ὁργανώσεως καὶ προαγωγῆς τοῦ πνευματικοῦ βίου καὶ τὰ τῆς διοικήσεως αὐτῆς».

Μετὰ τὴν ἐναρκτήριον προσευχὴν ἡ Καθηγουμένη ἐξέθεσε τοὺς λόγους οἱ ὅποιοι ὑποχρεοῦν τὴν ἡμετέραν μοναστικὴν ἀδελφότητα ὅπως προβῇ εἰς τὴν σύνταξιν ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, ἥτοι:

α) ἀνεγνώσθη ἡ παράγραφος 4 τοῦ ἄρθρου 39 Ν. 590/1977 τοῦ διαλαμβάνοντος τὸν καταστατικὸν χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς ὁποίας ὀρίζονται τὰ ἀκόλουθα: «Τὰ τῆς ὁργανώσεως καὶ προαγωγῆς τοῦ πνευματικοῦ βίου καὶ τὰ τῆς διοικήσεως τῆς μονῆς καθορίζονται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου συμφώνως πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας, τὰς μοναχικὰς παραδόσεις καὶ τοὺς νόμους τοῦ κράτους, δι' ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, δημοσιευομένου διὰ τοῦ δελτίου "ΕΚΚΛΗΣΙΑ"».

β) Ἐπεσημάνθησαν τὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γίνεσθω» καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἁγίων πατέρων λεχθέντα: «οἱ πλεῖστοι τῶν ἀσκητῶν κατὰ συστήματα πολιτεύονται» (Μ. Βασιλείου), «ὡς ὥραία ὄντως καὶ καλὴ ἡ τῶν μοναχῶν πολιτεία, εἴπερ κατὰ τοὺς ὅρους καὶ νόμους οὓς οἱ ἀρχηγοὶ ταύτης καὶ ἡγεμόνες ἐκ τοῦ ἁγίου διδαχθέντες Πνεύματος, ἔθεντο, γίνεται» (Θεοδ. Ἐπισκόπου Ἐδέσσης).

Διὰ τὴν σύνταξιν ἐχρησιμοποιήθησαν στοιχεῖα βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων τῶν ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς μοναχικῆς ζωῆς θεσμοθετηθέντων, τῶν μοναχικῶν παραδόσεων, τῶν σχετικῶν νόμων τοῦ κράτους, ἔτι δὲ καὶ ἐκ τῆς ἀποκτηθείσης ἐμπειρίας τῆς μέχρι τοῦδε πορείας τῆς ἀδελφότητος.

Ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθη ὁ συνταχθεὶς ἐσωτερικὸς κανονισμὸς εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ἀδελφῶν καὶ διευκρινίσθησαν ἢ ἐπεξηγήθησάν τινα σημεῖα τοῦ περιεχομένου πρὸς πληρεστέραν κατανόησίν του. Μετὰ τὸ πέραν τῆς ἀναγνώσεως ἐρωτηθείσης προσωπικῶς μιᾶς ἐκάστης τῶν ἀδελφῶν ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ

οὐδεμίας διαφωνίας διατυπωθείσης, ἡ σύναξις τῆς ἀδελφότητος ἀπεφάνθη ὁμοφώνως:

α) Ἀποδεχόμεθα καὶ ψηφίζομεν τὸν ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν μονῆς συνταχθέντα ἐσωτερικὸν κανονισμόν, διαλαμβάνοντα τὰ τῆς ὁργανώσεως καὶ προαγωγῆς τοῦ πνευματικοῦ βίου καὶ τὰ τῆς διοικήσεως τῆς μονῆς συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 39 παρ. 4 τοῦ Ν. 590/1977 «περὶ τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

β) Ὑποσχόμεθα πίστιν καὶ ὑπακοὴν εἰς τὰς ἐντολὰς καὶ παραινέσεις τοῦ σήμερον ψηφισθέντος ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν μονῆς καὶ

γ) Ἀποφασίζομεν τὴν ὑποβολὴν τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, ὁμοῦ μετὰ τοῦ παρόντος πρακτικοῦ ἐν ἀντιγράφῳ εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην ἡμῶν κ.κ. Ἰάκωβον ἐξαιτούμεναι θυγατρικῶς τὴν σεπτὴν ἔγκρισιν καὶ τὰς πατρικὰς αὐτοῦ εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐφαρμογῇ του καὶ διὰ τὴν περαιτέρω διαδικασίαν πρὸς δημοσίευσιν τούτου εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Μὴ ὑπάρχοντος ἐτέρου θέματος λύεται ἡ συνεδρίασις διὰ προσευχῆς καὶ υπογράφεται τὸ παρὸν ὡς ἀκολουθῶς:

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον:

Μελάνη Μοναχὴ - Καθηγουμένη, Συγκλητικὴ Μοναχὴ, Καικιλία Μοναχὴ.

Αἱ ἀδελφαί:

Χριστονύμφη Μοναχὴ, Διονυσία Μοναχὴ, Φιλοθέη Μοναχὴ, Εὐστοχία Μοναχὴ, Ταβιθᾶ Μοναχὴ, Θεοκτίστη Μοναχὴ, Φεβρωνία Μοναχὴ, Θέκλα Μοναχὴ, Μαριὰμ Μοναχὴ, Ἀκυλίνα Μοναχὴ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ

**Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας
Κοινοβιακῆς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Καλαμίου**

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ζωοποιοῦ καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 39 παρ. 4 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, τὶς ἱερὰς Παραδόσεις καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους, προβαίνομεν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Καλαμίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος διέποντος τὰ τῆς προαγωγῆς τοῦ πνευματικοῦ βίου τῶν ἐν αὐτῇ ἐνασκουμένων Μοναχῶν καὶ τὰ τῆς διοικήσεως αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἄρθρον 1

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου Καλαμίου Ναυπλίας, ἀνεσυστάθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 568/1974 Π.Δ. δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 229/24-8-1974 Φ.Ε.Κ., τεύχος Α', ὡς Γυναικεία. Ὁ τίτλος δὲ «Καλάμι»

ἀναγράφεται εἰς τὴν κτιτορικὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Καθολικοῦ τῆς Παλαιᾶς Ἀνδρώας Ἱερᾶς Μονῆς Καλαμίου, τοῦ ὁποῦ ἡ ἱστορία ἐπερατώθη τὸ 1616 ἐπὶ ἡγουμενείας Δαβὶδ μοναχοῦ, διελύθη δὲ ὡς τοιαύτη συμφώνως πρὸς τὸ Β.Δ. τῆς Ἀντιβασιλείας τὴν 25ην Σεπτεμβρίου ἢ 7ην Ὀκτωβρίου τοῦ 1833.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι ὁ ἁγιασμὸς καὶ ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς μέσῳ τῆς ἀκριβοῦς μοναχικῆς πολιτείας, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς διδασκαλίας τῶν ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὁσίας βιοτῆς αὐτῶν.

Ἄρθρον 3

Ὁ Ἐπίσκοπος

Ὁ Ἐπίσκοπος, τὸ ὁρατὸν σημεῖον τῆς ὁργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἀδελφότης ὀφείλει νὰ ἀποδίδει τὴν πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἀρμόζουσαν τιμὴν καὶ τὸν προσήκοντα σεβασμόν, ἔχει συμφώνως τοῖς ἱεροῖς Κανόσι καὶ τῷ Καταστατικῷ Χάρτῃ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὰς κάτωθι δικαιοδοσίας:

α) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς ἀκολουθίαις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως τῇ κανονικῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τάξει.

β) Ἐγκαθιδρύει τὴν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐκλεγείσαν Ἡγουμένην.

γ) Ἐπικυροῖ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

δ) Ἐγκρίνει καὶ τελεῖ τὰς κουράς τῶν ἀδελφῶν ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ε) Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

στ) Διορίζει προτάσει τῆς ἀδελφότητος τὸν Πνευματικὸν τῆς Μονῆς καὶ τὸν Ἐφημέριον.

ζ) Χορηγεῖ ἄδειαν πέραν τῶν πέντε ἡμερῶν εἰς τὴν Ἡγουμένην δι' ἀπουσίαν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

η) Χορηγεῖ ἄδειαν διὰ τὴν ἐκτὸς ὁρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀπουσίαν τῶν Μοναχῶν ἄνω τῶν 20 ἡμερῶν.

θ) Τῇ προτάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἀσκει πειθαρχικὸν ἔλεγχον εἰς τὰς τυχόν παρεκτρεπομένας ἀδελφάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἄρθρον 4

Ὅργανα διοικήσεως τῆς Μονῆς εἶναι:

- 1) Ἡ Ἡγουμένη,
- 2) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον,
- 3) Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 5

Ἡ Ἡγουμένη

Ἡ Ἡγουμένη εἶναι ἡ Πνευματικὴ Μήτηρ τῆς Ἀδελ-

φότητος, ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τοῦ Κοινοβίου.

Ἡ Ἡγουμένη κατ' ἐξοχὴν ἐκφράζει τὸ ὀρθόδοξον ἥθος καὶ δόγμα καὶ τηρεῖ ἀπαρεγκλίτως τὰ Μοναχικὰ θέσμια καὶ Παραδόσεις, θυσιάζουσα δι' αὐτὰς καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζωὴν τῆς.

Ἡ Ἡγουμένη ἐν τῇ ἀσκήσει τῶν λεπτῶν καθηκόντων τῆς, θὰ ἐφαρμόζη τὴν προτροπὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου "Ἐλεγχον, ἐπιτίμισον, παρακάλεσον".

Ὁφείλει νὰ εἶναι τὸ ἀρχέτυπον τῶν Ἀδελφῶν, δέον νὰ συγκεντρῶν τὰς θεμελιώδεις ἀρετὰς τῆς ἀγάπης, τῆς μακροθυμίας, τῆς πραότητος, τῆς διακρίσεως καὶ τῆς χριστομιμῆτου ταπεινώσεως, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ δυνηθῇ νὰ ἀναπαύσῃ τὰς καρδίας τῶν ὑποτακτικῶν τῆς καὶ ὡς δυνατόν νὰ βαστάζῃ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων.

Τὸ ἔργον τῆς Ἡγουμένης, εἶναι λίαν ἐπίπονον καὶ εὐθυνοφόρον. "Μὴ νομιζέτωσαν ἀνέσεως καὶ ἀπολαύσεως εἶναι πρόφασιν τὸ πρᾶγμα, πάντων γὰρ ἐπιπυνώτερον τὸ ἄρχειν ψυχῶν..." (Ἀγ. Νείλου Λ. Ἀσκητικός).

I. Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσίαι Ἡγουμένης

α) Προΐσταται τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος.

β) Προΐσταται τῶν Ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Τραπεζῆς.

γ) Κατανέμει τὰ διακονήματα τῶν ἀδελφῶν.

δ) Προτείνει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν δοκίμων καὶ τὴν ρασσοφορίαν, ἢ κουράν εἰς Μεγαλοσχήμους τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο, ὡσαύτως καὶ τὴν ἀποπομπὴν δοκίμου τινὸς οὔσης ἀκαταλλήλου διὰ τὴν Μοναχικὴν ζωὴν.

ε) Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον παντὸς ἐν γένει φυσικοῦ καὶ νομικοῦ προσώπου.

στ) Παρέχει εἰς τὰς ἀδελφὰς ὀλιγοήμερον ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, πέραν τούτων ἡ ἄδεια παρέχεται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

ζ) Ὑπογράφει πᾶν ἔγγραφον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς Μονῆς ὡς καὶ τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν. Τὰς συμβάσεις ὑπογράφει μετ' ἐξουσιοδότησιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

η) Ὁρίζει κατὰ τὴν κρίσιν τῆς μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν, διὰ νὰ τὴν ἀντικαθιστᾷ ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας ἢ ἀπουσίας τῆς ἐκ τῆς Μονῆς.

II. Ἐκλογὴ τῆς Ἡγουμένης

α) Μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης, ὡς Τοποτηρήτρια ἀναλαμβάνει ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως ἡ ἀρχαιοτέρα ἐκ τῶν Μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

β) Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται τὸ ἀργότερον δεκαπέντε (15) ἡμέρας μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως ὁπότε προαναγγέλεται ἕξ ἡμέρας ἐνωρίτερον.

γ) Τὰ τῆς προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν, ἐκτελεῖ ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῆς τοποτηρητρίας καὶ δύο ἀδελφῶν, τῆς

ἀρχαιοτέρας καὶ νεωτέρας τῇ τάξει, ἡ ὁποία ἐκτελεῖ καὶ χρέη γραμματέως τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

δ) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπασαι αἱ μεγαλόσχημοι ἀδελφαὶ καὶ αἱ ρασοφόροι μετὰ τουλάχιστον δετὴ παραμονὴν εἰς τὴν Μονήν.

ε) Ἡ Ὀλομέλεια τῆς Ἀδελφότητος συνερχομένη πρὸς ἀνάδειξιν Ἑγουμένης εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 4/5 τῶν μελῶν τῆς. Μὴ ἐπιτευχθεῖσης ταύτης, ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται μετὰ τριήμερον, παρόντων τοῦ ἡμίσεος, σὺν μιᾷς τῶν ἀδελφῶν.

στ) Ἡ ἐκλογὴ διενεργεῖται μετὰ τὸ πέρασ εἰδικῆς πρὸς τοῦτο τελεσθείσης Θείας Λειτουργίας, προηγεῖται δὲ ἀγρυπνία καὶ τριήμερος νηστεία. Ἐν τῷ Ναῷ παραμένουν μόνον αἱ ἔχουσαι τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἀδελφαί, κλείονται αἱ θύραι τοῦ Ναοῦ καὶ ἐλέγχεται ἡ ἀπαρτία, βάσει τοῦ Μοναχολογίου.

ζ) Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται ἀθอรύτως, σεμνῶς καὶ ἱεροπρεπῶς. Ἐκάστη ψηφοφόρος Μονάζουσα λαμβάνει ἐν ψηφοδέλτιον δακτυλογραφημένον καὶ ἐσφραγισμένον διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Μονῆς εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν ἔχουσῶν δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἀδελφῶν. Ἐκάστη ψηφοφόρος, δύναται νὰ ἐπιλέξῃ διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ μίαν μόνον ὑποψηφίαν. Τὰ ψηφοδέλτια τοποθετοῦνται ἐντὸς ὁμοιομόρφων ἐσφραγισμένων φακέλλων καὶ ρίπτονται ἐντὸς ψηφοδόχου. Αἱ ἀδελφαὶ ὑπογράφουν ἐν ταυτῷ καὶ εἰδικὸν πρωτόκολλον ψηφοφορίας.

η) Ἐὰν Μοναχὴ εἶναι ἀσθενής, ἢ καθ' οἷονδῆποτε λόγον ἀνίκανος νὰ μετακινηθῇ διὰ νὰ ψηφίσῃ, ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸ τῆς καταμετρήσεως τῶν ψηφοδελτίων μεταβαίνει εἰς τὸ κελλίον τῆς καὶ ἐκεῖ ἀσκεῖ τὸ ἐκλογικόν τῆς δικταίωμα ἢ ἡ ἰδίᾳ ἢ διὰ τῆς Προέδρου τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

θ) Ἀδελφὴ ἥτις δι' οἷονδῆποτε λόγον, δὲν δύναται νὰ παραστῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν εὐρισκομένη μακρὰν τῆς Μονῆς ἐντὸς ἢ ἐκτὸς Ἑλλάδος, δύναται νὰ ψηφίσῃ δι' ἐπιστολῆς ἐπὶ συστάσει εἰς προαποσταλὲν εἰς αὐτὴν ψηφοδέλτιον ἐσφραγισμένον, τὸ ὁποῖον ἀποσφραγίζεται ἐνώπιον τῆς ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος καὶ θὰ καταμετρηθῇ εἰς τὰ ψηφοδέλτια.

ι) Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκλογῆς ἀνοίγεται ἡ ψηφοδόχος καὶ καταμετροῦνται τὰ ψηφοδέλτια ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος.

ια) Ἑγουμένη ἐκλέγεται, ἡ λαβοῦσα τὸ ἥμισυ σὺν ἓνα τῶν ἐγκύρων ψηφοδελτίων. Ἐφόσον οὐδεμία τῶν ὑποψηφίων συνεκέντρωσε τὸ ἀπαιτούμενον ποσοστὸν ἡ ἐκλογὴ ἐπαναλαμβάνεται ἄνευ διακοπῆς. Εἰς τὴν ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν συμμετέχουν αἱ δύο λαβοῦσαι τὰς περισσοτέρας ψήφους κατὰ τὴν πρώτην ψηφοφορίαν, ἐκλέγεται δὲ ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ πλειοψηφίσει τῆς ἐτέρας ἔστω καὶ κατὰ μίαν ψήφον. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας ἡ Ἑγουμένη ἐκλέγεται διὰ κλήρου.

ιβ) Ἡ οὕτως ἐκλεγείσα Ἑγουμένη, ἀσκεῖ τὰ καθήκοντα αὐτῆς ἰσοθίως, τηρουμένων τῶν περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων Διατάξεων.

ιγ) Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκλογῆς, ὑπογράφεται τὸ πρακτικὸν παρὰ πασῶν τῶν παρισταμένων ἀδελφῶν καὶ ἡ Ἑγουμένη ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἄσκησιν

τῶν καθηκόντων αὐτῆς.

ιδ) Ἐπὶ παντὸς ἀπροβλέπτου κατὰ τὴν ὅλην διαδικασίαν τῆς ψηφοφορίας ἀποφασίζει τελεσιδίκως κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

ιε) Ἐντὸς πενθημέρου ὑποβάλλεται εἰς τὸν Μητροπολίτην τὸ Πρακτικὸν πρὸς ἐπικύρωσιν. Ὁ Ἐπίσκοπος προβαίνει περαιτέρω δι' εἰδικῆς τελετῆς ἐν ἡμέρᾳ ὀριζομένη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς νέας Ἑγουμένης.

III. Χηρεία θέσεως Ἑγουμένης

Ἡ θέσις τῆς Ἑγουμένης χηρεύει:

α) Ἐνεκα θανάτου.

β) Ἐνεκα παραιτήσεως ἡ ὁποία γίνεται δεκτὴ διὰ πλειοψηφίας τῶν 2/3 τῆς Ἀδελφότητος.

γ) Ἐνεκα παύσεως ὡς ἀκολουθῶς:

Ἐὰν συμβῇ ποτὲ ἡ Ἑγουμένη νὰ παραχαράττῃ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ μοναχικοῦ βίου ἢ νὰ ἀθετῇ τινα ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, δὲν θὰ ἐξανίστανται πᾶσαι αἱ ἀδελφαί, ἀλλὰ αἱ πρεσβύτεραι τῇ τάξει θὰ ὑπενθυμίζουν εἰς αὐτὴν ἡπίως καὶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ τὸ σφάλμα τῆς καὶ θὰ ὑποβοηθοῦν αὐτὴν εἰς διόρθωσιν, οὐχὶ ἅπαξ ἀλλὰ πολλάκις. Καὶ μόνον ἐὰν τελικῶς ἐμμένῃ εἰς τὸ σφάλμα τῆς, τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος καὶ συγκαλεῖ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος.

Ἡ Σύναξις συγκαλεῖται καὶ ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκείας τῆς Ἑγουμένης εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων τῆς, ἔνεκα βαρείας ἀσθενείας προκαλούσης ἀνικανότητα ἢ οἷονδῆποτε ἄλλου σοβαροῦ λόγου, ἡθικοῦ ἢ κανονικοῦ παραπτώματος.

Ἡ ἀπόφασις τῆς Συνάξεως, περὶ τυχὸν παύσεως τῆς Ἑγουμένης, λαμβάνεται διὰ πλειοψηφίας τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 6

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον

Τὰ μέλη τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, δέον νὰ διακρίνωνται διὰ τὸν ἐνθερμον περὶ τὴν Μοναχικὴν πολιτείαν ζῆλον, τὴν Ὁρθόδοξον μοναχικὴν σκέψιν, τὴν ἀκρίβειαν, τὴν συνέπειαν περὶ τὴν μοναχικὴν βιοτὴν καὶ διὰ τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας.

I. Συγκρότησις καὶ Ἐκλογὴ Ἑγουμενοσυμβουλίου

α) Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον εἶναι 3μελὲς μετὰ τῆς Ἑγουμένης ὅταν ἡ Ἀδελφότης ἀριθμοὶ μέχρι 19 ἀδελφάς, 5μελὲς δὲ ὅταν ὑπερβαίνει τὰς 20 Μεγαλόσχημους ἀδελφάς.

β) Τὰ μέλη ἐκλέγονται ἀνὰ πενταετίαν καὶ εἶναι ἐπανεκλέξιμα.

γ) Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ὅταν παρίστανται ἐπὶ 3μελοῦς τὰ δύο μέλη καὶ ἐπὶ 5μελοῦς τὰ τρία μέλη του.

δ) Συνεδριάζει ἅπαξ τοῦ μηνὸς καὶ ἐκτάκτως ὁσάκις ἂν δεῖσῃ.

ε) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν,

ἐπὶ ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τῆς Ἑγουμένης.

στ) Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνεδριάσεων ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ὀφείλουν ὅπως ἐκφράζουν ἐλευθέρως τὰς ἀπόψεις των, συμπεριφέρονται δὲ ἔναντι ἀλλήλων μὲ ἀπόλυτον σεβασμὸν καὶ σεμνοπρέπειαν. Εἰς περίπτωσιν διαφωνίας αἱ ἀπόψεις τῶν διαφωνουσῶν καταχωροῦνται εἰς τὸ βιβλίον Πρακτικῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

ζ) Ἀποφασίζει τῇ προτάσει τῆς Ἑγουμένης περὶ προσλήψεως ἢ ἀπομακρύνσεως ἀδελφῆς ἢ κουρᾶς ἀδελφῶν.

η) Συντάσσει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὑποβάλλει τοῦτον εἰς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον πρὸς ἔγκρισιν τῆς νομιμότητος αὐτοῦ.

θ) Συνάπτει δάνεια, ἐκμισθώνει ἀκίνητα ἢ ἀνταλλάσσει αὐτά, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεὰς ἢ κληρονομίας, ἀποφασίζει διὰ τὴν ἀνέγερσιν νέων κτισμάτων ἢ διὰ οὐσιώδεις ἐπισκευὰς κτιρίων, προβαίνει εἰς ἀγοραπωλησίας, ἀναλαμβάνει χρήματα ἐκ τῶν Τραπεζῶν καὶ γενικῶς ἀποφασίζει περὶ πάσης ὑποθέσεως ἀφορώσης τὴν Μονὴν πλὴν τῶν περιπτώσεων ἐκείνων αἵτινες ρητῶς διὰ τοῦ παρόντος ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς Ἑγουμένης ἢ τῆς Γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

ι) Ἀποφαίνεται περὶ τῆς μεταβολῆς τῶν μὴ θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ια) Κωλυομένης τῆς Ἑγουμένης δι' οἷονδήποτε λόγον, ἐξουσιοδοτεῖ Μέλος τοῦ διὰ τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐνώπιον πάσης ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς ἀρχῆς καὶ παντὸς ἐν γένει φυσικοῦ καὶ νομικοῦ προσώπου.

ιβ) Ἡ ἐκλογή τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται καθ' ὃν τρόπον καὶ ἡ τῆς Ἑγουμένης μὲ τὰς ἐξῆς διαφοράς.

1) Ἡ σύγκλησις τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου πρὸς προσδιορισμὸν ἡμέρας ἐκλογῆς γίνεται ὑπὸ τῆς Ἑγουμένης.

2) Αἱ Ἑγουμενοσύμβουλοι ἐκλέγονται μεταξὺ τῶν ἔχουσῶν κουράν ἀδελφῶν βάσει τῶν Ἐγκυκλίων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 405/1945 καὶ 2362/1983. Ἐπὶ ἰσοψηφίας, ἐπαναλαμβάνεται πάραυτα ἡ ἐκλογή μόνον μεταξὺ τῶν ἰσοψηφίων. Ἐὰν ἐκ δευτέρου ἰσοψηφίσουν τίθεται κλῆρος.

Αἱ ἐπιλαχοῦσαι ὀρίζονται ὡς ἀναπληρωματικὰ μέλη τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου μὲ τὴν αὐτὴν διάρκειαν θητείας.

II. Κένωσις θέσεως Ἑγουμενοσυμβούλου

α) Ἐνεκα θανάτου, παραιτήσεως ἢ παύσεως.

β) Μέλος τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου παύεται ἐπὶ διαπράξει κανονικῶν παραπτωμάτων, ὅταν ἀπουσιάσῃ ἀδικαιολογητῶς ἐπὶ τρεῖς Συνάξεις τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, ἢ παρακωλύει καθ' οἷονδήποτε τρόπον τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ.

γ) Ἡ παῦσις μέλους ἢ ἡ ἀποδοχὴ παραιτήσεως

ἀποφασίζεται ὑπὸ τῶν Μεγαλοσχημῶν τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ οἰκεῖου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 7

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τηροῦνται μερίμνη τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου τὰ κάτωθι βιβλία:

α) Βιβλίον Πρακτικῶν Ἑγουμενοσυμβουλίου.

β) Πρωτόκολλον.

γ) Μοναχολόγιον.

δ) Κτηματολόγιον.

ε) Βιβλίον Ταμείου.

στ) Κατάλογος Ἀγίων Λειψάνων, Κειμηλίων καὶ Πολυτίμων ἀντικειμένων.

ζ) Βιβλίον Πρακτικῶν Γενικῶν Συνάξεων Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 8

Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

Συγκαλεῖται τῇ προτάσει τῆς Ἑγουμένης ἢ τῆς Τοποτηρητρίας, ὑπὸ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου. Ἀπαρτίζεται δὲ ἐξ ἁπασῶν τῶν Μεγαλοσχημῶν καὶ Ρασοφόρων ἀδελφῶν ἐνίοτε δὲ καὶ τῶν δοκίμων ἄνευ ψήφου.

Θωρεῖται δὲ ἐν ἀπαρτίᾳ ἐφ' ὅσον εἶναι παρόντα τὰ 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

Συγκαλεῖται δέ:

α) Διὰ θέματα διὰ τὰ ὅποια θάσει τοῦ Κανονισμοῦ εἶναι ἀρμοδία.

β) Πρὸς ἐρμηνείαν ἀσαφῶν ἐνδεχομένως διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν, τὸ ἥμισυ σὺν ἑνα τῶν ψήφων τῶν παρόντων καὶ ψηφιζόντων ἀδελφῶν.

γ) Πρὸς ἐκλογὴν Ἑγουμένης.

δ) Πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὰ ἀνατιθέμενα εἰς ἐκάστην διακονήματα.

ε) Πρὸς ἐνημέρωσιν αὐτῆς δι' ἑκτακτα ἐκκλησιαστικά ἢ ἐθνικά θέματα.

στ) Εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτου καὶ λίαν σοβαροῦ προβλήματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς προκειμένου νὰ ζητηθῇ συμβουλευτικῶς ἡ γνώμη τῆς Ἀδελφότητος.

ζ) Πρὸς συζήτησιν πνευματικῶν θεμάτων ἢ γενικῶς θεμάτων ἀφορώντων τὴν περαιτέρω πορείαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τὸν πνευματικὸν καὶ μοναχικὸν καταρτισμὸν τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς.

η) Τῶν Γενικῶν Συνάξεων τηροῦνται Πρακτικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τὸ σῶμα τῆς Ἀδελφότητος

Ἄρθρον 9

Εἰσαγωγὴ καὶ δοκιμασία ἀδελφῶν.

1) Ἡ συγκαταρτίθμησις τῶν προσερχομένων μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς, γίνεται κατόπιν προσεκτικῆς δοκιμασίας. Ἐὰν ἡ ὑποψηφία ὡς δόκιμος δὲν εἶναι γνωστὴ εἰς τὴν Ἀδελφότητα, δὲν γίνεται

εύκόλως καὶ ἀμέσως δεκτὴ. Εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴν Μονὴν καὶ νὰ παραμένῃ εἰς αὐτήν, νὰ εὐρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ ἰδιαίτερος μετὰ τῆς Γερωντίσεως ἐνημερώνουσα αὐτὴν σχετικῶς περὶ τῆς ζωῆς της, ὅποτε καθίσταται πλέον δυνατὴ ἡ τήρησις τῆς πατερικῆς ἐντολῆς, “τὸν παρελθόντα βίον τῶν προσιόντων καταμανθάνειν” (Μ. Βασιλείου Ε.Π.Ε. 8, 242).

2) Ὡς κατώτατον ὄριον εἰσόδου ὀρίζει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας ἢ καὶ μικρότερας τοιαύτης, ἐφόσον ὑπάρχει συγκατάθεσις γονέων ἢ κηδεμόνων.

3) Ὁ χρόνος δοκιμασίας διαρκεῖ 3 ἔτη δυνάμενος νὰ συντμηθῇ ἢ νὰ ἀυξηθῇ ἀναλόγως τῆς πνευματικῆς ὠριμότητος τῆς δοκίμου ἢ ἐξ ἄλλων σοβαρῶν καὶ ἐκτάκτων περιστάσεων. Ἡ ὑποψηφία λαμβάνει γνῶσιν τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ καὶ ἐὰν μετὰ ταῦτα μένῃ σταθερὰ εἰς τὴν ἀπόφασίν της, εἰσέρχεται εἰς τὴν Μονὴν διὰ νὰ δοκιμασθῇ εἰς πᾶν ἔργον διακονίας ἐπιπόνου καὶ ταπεινωτικῆς ὡς καὶ εἰς τὰς ἱεράς ἀκολουθίας, τὰς νηστείας καὶ τὰς στερήσεις, ἐπὶ 3 συναπτὰ ἔτη, ὡς ὀρίζουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ διατάξεις, προκειμένου νὰ φανερώσῃ τὰς ἀρετὰς τῆς καρτερικότητος, τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ταπεινώσεως καὶ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μὴν ἀντικρύζωμεν “τὰς ἀκρίτους καὶ ἀδοκιμάστους ἀποταγὰς ἐπὶ πολὺ τὴν μοναχικὴν εὐταξίαν λυμαινομένης (Ε' Κανὼν τῆς ΑΒ Συνόδου).

4) Ἡ δόκιμος, ἅμα τῇ εἰσόδῳ της εἰς τὴν Μονήν, παραδίδει ἅπασαν τὴν κινητὴν περιουσίαν της εἰς τὴν Ἀδελφότητα πρὸς φύλαξιν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παραλάβῃ αὐτὴν ἄνευ οὐδεμίας ἄλλης ἀπαιτήσεως, ἐὰν πρὸ τῆς κουρᾶς της ἤθελέν ἀπέλθῃ ἢ ἀποβληθῇ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τὴν δὲ ἀκίνητον, μέχρι τῆς κουρᾶς της, διαχειρίζεται ἐν συνεργασίᾳ καὶ ὑποταγῇ μετὰ τῆς Ἡγουμένης.

5) Ἐὰν δόκιμος ἀσθενοῦσα θανασίμως ζητήσῃ νὰ καρῇ μοναχὴ εἶναι δυνατόν τῇ ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου νὰ λάβῃ τὸ Μικρὸν Σχῆμα ἐὰν διακρίνεται διὰ τὴν πνευματικὴν της πρόοδον, εἰδ' ἄλλως γίνεται ρασοφόρος.

6) Ἀτομα διανοητικῶς ἢ ψυχικῶς ἀσθενῇ δὲν γίνονται δεκτὰ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ὡς δόκιμοι.

Ἄρθρον 10

Λατρεία - Τράπεζα

Κέντρον τῆς ζωῆς τῶν Μοναχῶν εἶναι ὁ Ἱερὸς Ναὸς τὸ «Καθολικὸν» τῆς Μονῆς καὶ αἱ Μοναχαὶ δι' οὐδὲν ἄλλον συνήχθησαν ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἢ διὰ νὰ λατρεύουν διὰ παντὸς τὸν Κύριον. “Πᾶσα γὰρ ἐπιμέλεια τῆς ἐναρέτου ζωῆς πρὸς τὸν ἐφεξῆς αἰῶνα βλέπει” (Γρ. Νύσσης).

Τὸ Μοναχικὸν ἥθος εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένον μὲ τὴν λατρευτικὴν ζωὴν. Ἐν τῇ λατρείᾳ, ἡ ἀγωνιζομένη μοναχὴ, ἐνοῦται μυστικῶς μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, δεχομένη συνεχῶς τὴν ἄκτιστον χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

1) Αἱ ἀκολουθίαι δέον ὅπως ἀναγινώσκονται καὶ ψάλλονται εὐκρινῶς, αἱ δὲ ἀδελφαὶ φροντίζουν ἵνα

βιώνουν τὰ νοήματα αὐτῶν μετὰ τοῦ νοὸς καὶ τῆς καρδίας των ὥστε νὰ εἶναι ἡ λατρεία αὐτῶν “ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ”.

2) Τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας ὀφείλουν νὰ παρακολουθοῦν ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ ἐν εὐσήμεν περιβολῇ, ἥτοι φέρουσαι ράσον καὶ κάλυμμα (αἱ μεγαλόσχημοι καὶ ρασοφόροι ἀδελφαὶ) ἐκτὸς τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων τῶν καθιερωμένων ὑπὸ τῆς Μοναχικῆς Παραδόσεως κατὰ τὰς ὁποίας αἱ μεγαλόσχημοι φέρουν τὸ Κουκούλιον καὶ τὸ Μέγα Σχῆμα.

3) Ἡ ἀναζήτησις καὶ λατρεία τῆς Παναγίας Τριάδος ἀρχομένη καθ' ἡμέραν διὰ τοῦ ἀτομικοῦ κανόνος καὶ τῆς κοινῆς λατρείας ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, συνεχίζεται καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ διὰ τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς Παρακλήσεως καὶ τῆς ἐπικλήσεως τῆς μονολογίστου προσευχῆς ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ.

4) Κλίμα ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐν γένει λατρευτικὴν ζωὴν καὶ καλλιέργειαν τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς ἀποτελεῖ ἡ ἁγιοπρεπὴς σιωπὴ καὶ ἡ ἐν τῇ Μονῇ ἐπικράτησις πλήρους ἡσυχίας τὴν ὁποίαν ὡς ἐν τῶν σοβαρωτέρων ἀγωνισμάτων δέον νὰ ἀσκή ἐκάστη ἀδελφὴ.

5) Τὸ ὥρariον τῶν ἀκολουθιῶν ἐντὸς τοῦ 24ώρου παραλλάσσει κατὰ τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους καὶ τὰς ἐκκλησιαστικὰς περιόδους, ἡ δὲ ρύθμισίς του εἶναι ἔργον καὶ μόνον τῆς Ἡγουμένης.

6) Ἐκτὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἡ Τράπεζα θεωρεῖται κατ' ἐξοχὴν ἱερὸς χώρος. Παρακάθηνται πᾶσαι αἱ ἀδελφαὶ τρώγουσαι ἐν σιωπῇ πάντα τὰ παρατιθέμενα μετ' εὐχαριστίας, παρακολουθοῦσαι τὴν ἀνάγνωσιν ἥτις καθορίζεται ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης καὶ γίνεται ἐναλλάξ ὑφ' ὅλων τῶν ἀδελφῶν. Εἰς τὴν Τράπεζαν τηροῦνται πιστῶς ἅπασαι αἱ παραδεδομένα καὶ μοναχικὰ νηστεία.

Ἄρθρον 11

Ἑσωτερικὴ ζωὴ τῆς Ἀδελφότητος

Ἡ Ἀδελφότης ἀπαρτιζομένη ἐξ ὅλων τῶν Μοναχῶν Μεγαλοσχημῶν, Ρασοφόρων καὶ Δοκίμων ἀποτελεῖ πνευματικὴν οἰκογένειαν, μὲ κεφαλὴν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπέρτατον δὲ νόμον πρὸς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ συμμορφοῦνται ἅπαντα τὰ μέλη αὐτῆς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς αὐθεντικὰς καὶ ἱεράς μοναχικὰς παραδόσεις.

Ἐκάστη ἀδελφὴ δέον νὰ θεωρῇ τόσον τὴν Μονὴν ὅσον καὶ τὸ σῶμα τῆς Ἀδελφότητος, ὡς στοιχεῖα συνδεδεμένα μετ' αὐτῆς διὰ δεσμῶν ἰσοβίων, ἀθραύστων καὶ ἀδιαρρήκτων.

1) Ἡ κοινοβίασις τῶν Ἀδελφῶν, ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐν Χριστῷ τελείωσιν ἐκάστου μέλους αὐτῆς διὰ τῆς βιώσεως τῆς αὐστηρᾶς Μοναχικῆς ζωῆς ὡς τὴν ἐθέσπισαν οἱ Θεοὶ καὶ ἅγιοι ἡμῶν Πατέρες καὶ ἐπιδιώκει λειτουργοῦσα μὲ τοιαύτην ἀκρίβειαν τὴν εἰς ἐν συναρμογὴν της ὥστε νὰ θεωρῇται μία ψυχὴ εἰς πολλὰ σώματα καὶ τὰ πολλὰ σώματα νὰ φαίνωνται ὅργανα μιᾶς γνώμης. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ὡς ἄνω, ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, τυγχάνει ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μακαρίας ὑπακοῆς, ὑπακοῆς ἐσωτερικῆς, θαθείας καὶ ἀναντιρ-

ρήτου, μετὰ πηγαίου σεβασμοῦ, ὅλης ἀνεξαίρετως τῆς ἀδελφότητος εἰς τὴν Ἡγουμένην.

2) Πᾶσα ἐντολὴ τῆς Ἡγουμένης, νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς δοθεῖσα παρὰ τοῦ Θεοῦ, διὸ καὶ αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουν νὰ μὴν ἀντιτίθενται πρὸς τὴν γνώμην της ὅταν ὀρίζῃ τι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα συμβάλλουν εἰς τὴν κοσμιότητα καὶ ἀκρίθειαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουν νὰ ἀπονέμουν τὸν προσήκοντα πρὸς τὸ ἀξίωμα τῆς Ἡγουμένης σεβασμὸν καὶ διὰ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς αὐτῶν νὰ ἀποβαίνουν “χαρὰ καὶ στέφανός της”. Εἰς τὸ Κοινόβιον πάντα τὰ θελήματα τῶν Μοναχῶν “ἐλευθέρως καὶ αὐτοβούλως” προσαρμόζονται πρὸς τὴν εὐλογίαν τῆς Ἡγουμένης.

3) Αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουν νὰ ἐξαγορεύονται τοὺς λογισμοὺς των εἰς τὴν Ἡγουμένην.

4) Αἱ ἀδελφαὶ δὲν περιεργάζονται οὐδὲ σχολιάζουν μετὰ περιεργείας τὰς ἀποφάσεις καὶ τὴν ζωὴν τῆς Ἡγουμένης, κατακριτέα ἐπίσης εἶναι ἡ συνήθεια νὰ ἀπαιτοῦν νὰ ἔχῃ ἡ Ἡγουμένη μεγάλας καὶ σπανίας ἀρετὰς, οἷον προορατικὸν χάρισμα, ἀπάθειαν ἢ διορατικὸν χάρισμα. “Μὴ ζητῶμεν προγνώστας μηδὲ προβλέπτας, ἀλλὰ πρὸ πάντων ταπεινόφρονας πάντως καὶ ταῖς ἐν ἡμῖν νόσοις ἀρμοδίους ἐκ τρόπου καὶ καθίσματος” (Κλίμαξ ΛΔ).

5) Αἱ ἀδελφαὶ πρέπει νὰ ἔχουν τελείαν ἀποταγὴν καὶ νὰ ἐκρίζουν ἐκ τῆς καρδίας των πᾶν ἴχνος προσκολλησεως εἰς οἰονδήποτε πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ἐκ τοῦ κόσμου. Χρῶνται δὲ ἅπαντα τὰ ἐν τῇ Μονῇ ἀντικείμενα ἢ ἐργαλεῖα, ἐν συνέσει, ἀκριθείᾳ καὶ οἰκονομίᾳ ὡς λόγον ἀποδώσοντες καὶ διὰ τὴν παραμικρὰν ζημίαν ἢ ἀταξίαν.

6) Αἱ ἀδελφαὶ εἰς τὰς μετὰ τῶν συγγενῶν των σχέσεις δέον νὰ ἔχωσιν ὑπ’ ὄψει τὸ “Πόθος Θεοῦ ἀπέσβεσε πόθον γονέων, ὁ δὲ λέγων ἀμφοτέρω ἔχειν πεπλάνηκεν ἑαυτὸν” (Κλίμαξ ΛΓ), καθὼς καὶ τὸ τοῦ Ἀγίου Συμεῶν τοῦ Ν. Θεολόγου, “ἔσθαι δὲ τῷ λογισμῷ τοιαύτην πληροφορίαν μετὰ τὴν εἰς τὸ Κοινόβιον εἰσοδὸν, τεθνάναι πάντας, γονεῖς τε καὶ φίλοι καὶ μόνον ἡγεῖσθαι Πατέρα τε καὶ Μητέρα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Προεστῶτα”.

7) Οὐδὲν ὑπάρχει ἴδιον ἐν τῇ Μονῇ καθότι εἶναι ἅπαντα κοινά.

8) Εἰς τὰς μεταξύ των σχέσεις αἱ ἀδελφαὶ τηροῦν μετὰ σχολαστικότητα τὴν ἱεραρχίαν. Αἱ μικρότεροι ὑπακούουν καὶ σέβονται τὰς μεγαλυτέρας, αἱ δὲ μεγαλύτεραι ἀγαποῦν καὶ συμπαρίστανται θετικῶς εἰς τὴν πρόοδον καὶ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν μικροτέρων. Ποτὲ ἁμαρτία, σφάλμα ἢ ἀπροσεξία μιᾶς ἀδελφῆς, δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἀφορμὴ εἰς τὸ νὰ ψυχρανθοῦν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐκτίμησις τῶν ἄλλων ἀδελφῶν εἴτε μεγαλυτέρων εἴτε μικροτέρων.

9) Ἡ ἐνσυνειδήτος ἄσκησις τῆς πρὸς ἀλλήλας ἀγάπης ἐξοθελεῖ παντελῶς τὰς κακίας τοῦ φθόνου, τῆς κρίσεως καὶ τοῦ σχολιασμοῦ, τῆς παρρησίας, τῶν μερικῶν ἐταιρειῶν, τῆς ἀντιλογίας, τῆς ἰδιορρυθμίας καὶ ὅσων ἄλλων διαβιβρώσκουν καὶ ὑποσκάπτουν τὰ θεμέλια τοῦ Κοινοβίου.

10) Ἡ μοναχὴ διὰ τῆς κουρᾶς ἐλευθεροῦται παντελῶς ἀπὸ οἰανδήποτε προσωπικὴν κτῆσιν ὑλικῶν

πραγμάτων κινητῶν καὶ ἀκινήτων. “Μοναχὸς ἄυλος, ὥσπερ εὐστολὸς ὁδοιπόρος”.

11) Γενικῶς αἱ ἀδελφαί, πρέπει νὰ ἀγαποῦν τὴν συχνὴν χρῆσιν τῶν ἐκφράσεων “συγχώρησον, εὐλόγησον, εὐλογεῖτε, νὰ εἶναι εὐλογημένον”. Οἱ ἀσκητικοὶ Πατέρες γράφουν ὅτι τὸ εὐλόγησον, εἶναι ἡ εὐγένεια τῶν Μοναχῶν. Ἐπίσης νὰ ζητοῦν εὐλογίαν καὶ διὰ τὰ πλέον μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα. Μέγα τὸ ἐκ τούτου κέρδος, διότι αὐτὸ δεικνύει ταπεινώσιν, ἢ δὲ ταπεινώσεις ἐφελκύνει πλούσιον τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου.

12) Ἡ ἐνδυμασία τῶν ἀδελφῶν καθὼς καὶ ἡ ὑπόδησις αὐτῶν, εἶναι ὁμοιόμορφος καὶ ἀπλή, ἀποκλειομένης τῆς χρήσεως πολυτελῶν εἰδῶν. Ἡ μοναχὴ πρέπει νὰ εἶναι ἀπέριττος καὶ ταπεινὴ εἰς τὴν ὅλην ἐμφάνισιν, διότι “εὐκόσμησις σώματος, ψυχῆς ἐστὶ καταστροφή”.

13) Τὰ Κελλία τῶν Μοναχῶν, δέον νὰ εἶναι ἀπέριττα, διδόντα τὴν εἰκόνα Ἱεροῦ Ναοῦ· πάντοτε καθαρὰ καὶ τακτικὰ διότι ἀποτελοῦν τὸν ἰδιαίτερον χῶρον προσευχῆς, ἀσκήσεως, περισυλλογῆς καὶ πνευματικῆς μελέτης.

14) Ὁ χῶρος ὅπου εὐρίσκονται τὰ κελλία τῶν Μοναχῶν, θεωρεῖται ἱερὸς καὶ ὡς ἐκ τούτου παραμένει ἄβατος, ἀπαγορευομένης αὐστηρῶς τῆς προσεγγίσεως κοσμικῶν.

15) Εἰς τὰς ἀδελφὰς ἀπαγορεύεται νὰ εἰσέρχωνται ἢ μία εἰς τὸ κελλίον τῆς ἄλλης, καθὼς καὶ εἰς τὸ τῆς Ἡγουμένης κελλίον, παρεκτὸς ἀσθενείας, πρὸς περιποίησιν τῆς ἀδελφῆς καὶ κατόπιν εὐλογίας τῆς Ἡγουμένης.

16) Ἐπειδὴ ὡς λέγει ὁ Ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης “οὗτος ὁ βίος ἄριστος, οὕτως τὸν Χριστὸν μέσον ὑμῶν σχοίητε πῇ μὲν ἐργαζόμενοι, πῇ δὲ προσευχόμενοι, “ἐκάστη ἀδελφὴ ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ διακονία της, ἀποτελεῖ “ἀρετῆς σπούδασμα” καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐκτελῇ καὶ τὰ εὐτελέστερα τῶν ἔργων, ὅχι ὡς ἀγγραφείας, μετὰ δυσφορίας, ἀλλὰ μετὰ σπουδῆς, προθυμίας καὶ ζήλου ἄνευ γογγυσμοῦ. “Ὅ, τι πράττει διὰ τὸν Θεὸν καὶ διὰ τὴν Ὑπεργίαν Μητέρα Του, εἰς τὸν Οἶκον τῆς ὁποίας ζῇ, διαιτᾶται, ἀσκεῖται καὶ πραγματοποιεῖ τὰς πνευματικὰς ἀναβάσεις της.

17) Οὐδὲν διακόνημα εἶναι ἰσόβιον ἢ ἀναπόστοτον.

18) Ἄρνησις ἀδελφῆς εἰς ἐκτέλεσιν διακονήματος σημαίνει ἀνυπακοήν. Ἡ ἐπιμονὴ δὲ εἰς τὴν ἄρνησιν συνεπάγεται ἐπιτίμιον.

19) Ἐκαστον διακόνημα καθίσταται ὄντως “σαγήνη τῶν ἀρετῶν” καὶ “βασιλείας οὐρανῶν πρόξενος”, ἐφ’ ὅσον ἐπιτελεῖται ἐν ταπεινῷ φρονήματι, ἐπάρσεως χωρὶς, ὀργῆς τε καὶ γογγυσμοῦ”.

20) Ἡ σωματικὴ ἀσθένεια τῶν ἀδελφῶν, ἀπασχολεῖ σοβαρῶς τὴν Ἀδελφότητα καὶ λαμβάνονται τὰ πλέον ἐνδεικνυόμενα μέτρα διὰ τὴν περίθαλψιν καὶ ἀνάρρωσίν της.

21) Τίμιον ὄραμα τῆς Ἀδελφότητος ἀποτελεῖ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων της, νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διακονίαν τῆς ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, διὰ τῆς φι-

λοξενίας ἀδελφῶν ἐκ τῶν ἱεραποστολικῶν χωρῶν πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ἱερῶν τεχνῶν, τῆς ἀγιογραφίας, ἱεροραπτικῆς, χρυσοκεντητικῆς, κηροπλαστικῆς κ.ἄ. ἢ δι' ἀποστολῆς ἀδελφῶν πρὸς βοήθειαν τῶν ἱεραποστολικῶν κλιμακίων. Πᾶσαι αἱ τοιοῦτου εἵδους δραστηριότητες ἀποφασίζονται ὑπὸ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, μὲ τὴν ἔγκρισιν τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

22) Ὅλοι αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεωτικῶς ἔχουν κοινὸν Πνευματικόν, τὸν Πνευματικὸν τῆς Μονῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἄρθρον 12

Ὁ Πνευματικὸς τῆς Μονῆς

α) Ὁ Πνευματικὸς τῆς Μονῆς διορίζεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, κατόπιν προτάσεως τῆς ἀδελφότητος.

β) Δέον νὰ εἶναι πρόσωπον σοβαρὸν, πνευματικόν, νὰ διακρίνεται ἐπὶ συνέσει καὶ βίῳ ἀνεπιλήπτῳ, ἔχη δὲ τὴν πνευματικὴν πατρότητα ὀρθῶς περὶ τὴν πίστιν καὶ εἶναι ἔμπειρος περὶ τὴν θεωρίαν καὶ πράξιν τῆς μοναχικῆς ζωῆς.

γ) Λαμβάνει γνῶσιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ προσαρμόζει τὸ ἔργον του πρὸς αὐτόν, οὐδόλως δικάσιμος νὰ διδάσκη ἢ νὰ παροτρύνῃ τὰς ἀδελφὰς εἰς οἰανδήποτε ἀπ' αὐτοῦ παρέκκλινιν ἢ ἀπόκλινιν.

δ) Δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὰ διοικητικὰ ἢ διαχειριστικὰ θέματα τῆς Μονῆς καὶ εἶναι ἔτοιμος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, νὰ παύσῃ διακονῶν τὴν Ἀδελφότητα, μηδόλως ἀπαιτῶν "δικαίωμα" διαποιμάνσεως αὐτῆς παρὰ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀποδοχὴν τῆς.

ε) Ὁ Πνευματικὸς συνεργάζεται καὶ συνεννοεῖται μετὰ τῆς Ἑγουμένης, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως καὶ τῆς ἐπιβολῆς ἐπιτιμίων τῶν ἀδελφῶν, διὰ νὰ ἀποφεύγηται ἡ τυχὸν ἀλλοίωσις καὶ ἀθέτησις τῶν κοινῶν ἀρχῶν τῆς Μονῆς καὶ ἡ σύγκρουσις πρὸς τὰς ἐντολὰς καὶ κατευθύνσεις τῆς Ἑγουμένης.

Ἄρθρον 13

Πειθαρχικὸς Ἐλεγχος

α) Ὁ πειθαρχικὸς ἔλεγχος ἀσκεῖται κατὰ πρῶτον λόγον καὶ ἐν παντὶ ὑπὸ τῆς Ἑγουμένης, ἣτις καὶ ἐπιβάλλει τὰ ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενα ἐπιτίμια μετὰ διακρίσεως καὶ ἀγάπης, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς σφαλλούσης ἀδελφῆς.

β) Εἰς περίπτωσιν ὑποτροπῆς ἢ βαρυτέρου τυχόν παραπτώματος, τὸν πειθαρχικὸν ἔλεγχον ἀσκεῖ τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον.

γ) Ἐὰν δέ, ὃ μὴ γένοιτο, συμβῇ παράπτωμα ἐπισύρον κανονικὰς κυρώσεις ἢ ἀπειλοῦν τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Μονῆς, τότε ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος ἐπικυρουμένης τῆς ἀποφάσεώς της ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

δ) Πρὸ τῆς ἐπιβολῆς οἰουδήποτε ἐκ τῶν ἐπιτιμίων

ἢ ποινῶν δέον νὰ ἀκουσθῇ ἡ ἐπιτιμωμένη ἀδελφή, ἣτις εἰς τὴν θ' - γ' περίπτωσιν δύναται νὰ ὑποβάλλῃ γραπτὴν ἀπολογίαν, ἐφόσον ἐγκληθῇ παρὰ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἢ τῆς Ἀδελφότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Διάφοροι Διατάξεις

Ἄρθρον 14

Φιλοξενία

α) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἀκολουθοῦσα τὴν μοναστικὴν παράδοσιν, παρέχει φιλοξενίαν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων της.

β) Τοὺς ἐπισκέπτας ὑποδέχεται κατάλληλος ἀδελφή, ἡ ἔχουσα τὴν διακονίαν τοῦ ἀρχονταρικίου, μετὰ προσηνείας, συνέσεως καὶ σοβαρότητος.

γ) Μετὰ τῶν ἐπισκεπτῶν ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν καὶ συνομιλίαν καὶ ἡ Ἑγουμένη ὅπως ἐπίσης καὶ αἱ ἔχουσαι εἰδικὴν εὐλογίαν ἀδελφαί.

δ) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ παραμένει κλειστὴ κατὰ καθορισμένης ὑπὸ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ὥρας καὶ ἡμέρας.

ε) Ἡ διάρκεια παραμονῆς εἶναι 24 ὥραι. Διὰ μεγαλύτερον χρονικὸν διάστημα ἀποφασίζει ἡ Ἑγουμένη.

Ἄρθρον 15

Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς - Διάθεσις αὐτῶν

α) Οἱ Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

1) Οἱ ἐκ τῆς πωλήσεως κηροῦ προερχόμενοι.

2) Οἱ ἐκ τοῦ ἐργοχείρου τῶν ἀδελφῶν.

3) Αἱ πάσης φύσεως δωρεαί.

4) Πᾶν ἄλλον ἔσοδον ἐκ χρηστῆς ἢ νομίμου πηγῆς.

β) Αἱ ἐκ τῶν ἄνω πηγῶν πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διατίθενται:

1) Διὰ πάσης φύσεως ἀνάγκην τῶν ἀδελφῶν (διατροφὴν, ἐνδυμασίαν, ἱατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν κ.τ.λ.).

2) Διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἀνοικοδόμησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

3) Διὰ τὴν φιλοξενίαν τῶν προσκυνητῶν.

4) Διὰ τὴν προμήθειαν καὶ συντήρησιν πάντων τῶν συντελούντων εἰς τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Μονῆς.

5) Διὰ ἐλεημοσύνην καὶ ἄλλας ἐκδηλώσεις ἀγάπης.

Ἄρθρον 16

Περὶ Μετοχίων

1) Ναοὶ ἢ οἰκήματα ὅπουδήποτε κείμενα, περιερχόμενα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν διὰ Διαθήκης ἢ Δωρεᾶς ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, καθίστανται αὐτοδικαίως Μετόχια αὐτῆς.

2) Πᾶν ὅ,τι ἰσχύει συμφώνως τῷ παρόντι Κανονισμῷ διὰ τὴν κυρίως Μονήν, ἰσχύει ἀπαραλλάκτως καὶ

διὰ τὰ Μετόχια αὐτῆς.

3) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ δύναται προτάσει τοῦ Ἡγουμενο-συμβουλίου καὶ ἀποφάσει τῆς Ἀδελφότητος νὰ ἰδρύσῃ Μετόχιον καὶ ἐν ἐτέρᾳ ἐκκλησιαστικῇ περιφερείᾳ πάντοτε τῇ ἐγκρίσει καὶ εὐλογίᾳ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καὶ τοῦ κατὰ τόπον ἀρμοδίου Μητροπολίτου τῆς περιοχῆς εἰς ἣν τὸ Μετόχιον ἰδρυθῇσεται.

4) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ καὶ τὰ Μετόχια, ἀπαρτίζουν ἐν ἀδιαίρετον ὅλον καὶ ἔχουσιν ἀπολύτως ἐνιαίαν νομικὴν ὑπόστασιν. Τόσον ἀπὸ νομικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς, τὰ Μετόχια λογίζονται ὡς ἕδαφος τῆς κυρίας Μονῆς.

Ἄρθρον 17

Σφραγίς

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἔχει ἰδίαν σφραγίδα κυκλικήν, ἔχουσαν ἐν μέσῳ τὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὑπερθεὶς τῆς ὁποίας ἀναγράφεται -Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος- γύρωθεν δὲ τὴν ἐπωνυμίαν "Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου - Καλαμίου Ναυπλίας".

Ἄρθρον 18

Πάν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 19

Ὁ παρὼν Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς τροποποιεῖται δι' ἀποφάσεως τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 20

Ἡ πιστὴ καὶ ἀκριβὴς διαφύλαξις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀνατίθεται εἰς τὰ μέλη τῆς Μοναχικῆς Ἀδελφότητος καὶ τὴν Διοίκησιν αὐτῆς, εὐλογία καὶ κανονικῇ συγκαταθέσει τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ. κ. Ἰακώβου.

Ἄρθρον 21

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον "ΕΚΚΛΗΣΙΑ".

Ὁ παρὼν Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς ἐγένετο ὁμοφώνως ἀποδεκτὸς ὑπὸ τῶν Μεγαλοσχημῶν Μοναχῶν τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐψηφίσθη κανονικῶς ὑπ' αὐτῶν κατὰ τὴν Σύναξιν τῆς 7ης τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1997.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἡ Ἡγουμένη	Μελάνη Φράγκου, Μοναχὴ
Τὰ Μέλη	Συγκλητικὴ Τσουκαλᾶ, Μοναχὴ
	Καικιλία Ἀλεξανδροπούλου, Μοναχὴ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἄρθρων 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν. Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 ἄρθρ. 1 παρ. α' καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ ἰ. ναῷ

Παντανάσσης Κατερίνης
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κατερίνῃ τῇ 3ῃ Μαρτίου 2000

† Ὁ Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἄρθρων 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν. Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ ἰ. ναῷ

Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καλυβίων -

Ἀττικῆς

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σπάτᾳ τῇ 11ῃ Μαρτίου 2000

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας Ἱερά Μητρόπολις Ντάρ Ἐς Σαλαάμ (Ανατολικῆς Τανζανίας)

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει ἡμῶν τὰς πνευματικὰς καὶ ποιμαντικὰς ἀνάγκας τῆς, ἐν Ἀνατολικῇ Τανζανίᾳ, νεοοσστάτου Ἱεραποστολικῆς Μητροπόλεως, καλοῦμε τοὺς ἐνδιαφερομένους Κληρικούς - Δημοδιδασκάλους, ὅπως ἐντὸς διμήνου, ὑποβάλλουν τὰ δικαιολογητικὰ τῶν, ὥστε ἀποσπώμενοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκπαίδευσιν, καλύψουν μίαν θέσιν Ἐφημερίου - Δημοδιδασκάλου, προκειμένου νὰ συμβάλλῃ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν ἑλληνικῶν μαθημάτων.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κοινότης θὰ παράσχῃ μηνιαῖον ἐπίδομα 1.000\$ καὶ κατοικίαν.

Διεύθυνση ἐπικοινωνίας: P.O. Box 3746, DAR ES SALAAM - TANZANIA, Fax: 0025551/152961.

Ἐν Ντάρ Ἐς Σαλαάμ τῇ 16ῃ Μαρτίου 2000

† Ὁ Ντάρ Ἐς Σαλαάμ ΦΙΛΗΜΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Ἐλασσῶνος

Κενῆς οὔσης τῆς θέσεως Ἱεροκήρυκος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν αὐτῆς συμφώνως τῷ Νόμῳ 817/1978, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς εἰκοσαήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἐλασσῶνι τῇ 20ῇ Μαρτίου 2000

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ἐλασσῶνος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 -37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν

τοῦ Τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς νεοϊδρυθείσης ἐνορίας, διὰ τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος ποῦ ἐκδόθηκε στίς 7/2/2000 (ΦΕΚ τ. Α' 22/15-2-2000), τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀρσενίου σὸ συνοικισμό «Εργατικὲς κατοικίες Δρόμου Τσαριτσάνης» τοῦ Δήμου Ἐλασσώνος

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Ἐλασσώνι τῇ 20ῇ Μαρτίου 2000

† Ὁ Ἐλασσώνος ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὁργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

- 1) Κοίμησις τῆς Θεοτόκου Ἀγίου Ἡλίας
- 2) Ἅγιος Σπυρίδων Μπούκας καὶ
- 3) Ἅγιος Νικόλαος Σκουτεσιᾶδος

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 21ῇ Μαρτίου 2000

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὁργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Τιμίου Προδρόμου Σιγουνίου Καλαβρύτων καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν

τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Αἰγίῳ τῇ 23ῇ Μαρτίου 2000

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Γυθείου καὶ Οἰτύλου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὁργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀγίου Χαραλάμπους Κότρωνα καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Γυθείῳ τῇ 24ῇ Μαρτίου 2000

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὁργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Μητροπολιτικοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου καὶ 2) Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης πόλεως Ρεθύμνου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Ρεθύμνῳ τῇ 27ῇ Μαρτίου 2000

† Ὁ Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου ΑΝΘΙΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορίνθου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 -

34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Ἀγ. Ἰωάννου Στομίου 2) Ἀγ. Παντελεήμονος Ἀλαμάνου 3) Ἀγ. Τριάδος Κουταλά 4) Κοιμήσεως Θεοτόκου Δροσποπηγῆς καὶ 5) Ἀγίου Δημητρίου Μικροῦ Βάλτου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 10ῇ Ἀπριλίου 2000

† Ὁ Κορίνθου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

- 1) Ἀγίου Δημητρίου Χαϊκαλίου καὶ
- 2) Παντανάσσης Ἀγιοθλασιτίκων,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Πάτραις τῇ 11ῇ Ἀπριλίου 2000

† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 37 παρ. 2 καὶ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀγίας Τριάδος Βύρωνος

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 13ῇ Ἀπριλίου 2000

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ ΔΑΝΙΗΛ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κασσανδρείας

Πρὸς

τὸν Διάκονον Σιλουανὸν (κατὰ κόσμον Ἐφραίμ Καρράσκο), Ἀδελφὸν τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κασσανδρείας (νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Σὲ καλοῦμε νὰ ἐμφανισθῇς ἐνώπιόν μου ἐνεργοῦντος ὡς Ἀνακριτοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 153/17.03.2000 ἐντολὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κασσανδρείας κυρίου Συνεσίου, στὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κασσανδρείας ἐν Πολυγύρῳ τὴν 14ην Ἰουνίου 2000 ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 11 π.μ. διὰ νὰ ἀπολογηθῇς διὰ τὰ ἀποδιδόμενα εἰς σὲ κανονικά παραπτώματα, ἥτοι: α) ἐπὶ αὐθαριέτῳ ἐγκαταλείψει τῆς Ἱ. Μονῆς τῆς μετανοίας σου, β) ἐπὶ αὐτοκαθαιρέσει ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματος τοῦ Διακόνου καὶ κατὰ συνέπειαν βαρύντατον σκανδαλισμὸν τῶν πιστῶν. Σὲ περίπτωσιν μὴ ἐμφανίσεώς σου, σοῦ γνωστοποιούμε ὅτι ἡ κατὰ σοῦ διενεργουμένη ἀνάκρισις θὰ κριθῇ περαιωθεῖσα, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 109 τοῦ Νόμου 5383/1932.

Ἐν Πολυγύρῳ τῇ 14ῇ Ἀπριλίου 2000

Ὁ Γραμματεὺς Ὁ Ἀνακριτὴς
Πρωτ. Παντ. Χρηστίδης Πρωτ. Ἀθαν. Τσαούσης

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Προφήτου Ἡλιοῦ Πόρτο Ράφτη Ἀττικῆς
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ

τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Σπάτα τῇ 20ῇ Ἀπριλίου 2000

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὁργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἑφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀγίου Σεραφεῖμ Ἀρτέμιδος Ἀττικῆς

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Σπάτα τῇ 20ῇ Ἀπριλίου 2000

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀρτης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἄρθρων 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν. Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀρ. 204/23.11.1963 ἡμετέραν Ἀπόφασιν «περὶ συστάσεως δέκα (10) ὁργανικῶν θέσεων Διακόνων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἀρτης», δ) τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀρ. 2104/1976 Ἐγκυκλίου τῆς Ἱ. Συνόδου «περὶ ἀναδιαρθρώσεως τῶν ὁργανικῶν θέσεων Διακόνων», καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ ἱ. ναῷ

Ἀγίου Νικολάου πόλεως Ἀρτης

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 34 παρ. 1α τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα,

ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀρτῇ τῇ 21ῇ Ἀπριλίου 2000

† Ὁ Ἀρτης ἹΓΝΑΤΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις: α) τῶν ἄρθρων 38, παράγρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν. Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977 καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ ἱ. ναῷ

Ἀγίου Νικολάου Λεπτοκαρυᾶς Πιερίας

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κατερίνῃ τῇ 21ῇ Ἀπριλίου 2000

† Ὁ Κίτρους, Κατερίνης καὶ Πλαταμῶνος ΑΓΑΘΟΝΙΚΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὁργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἑφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀγίου Νικολάου Ἀνω Μελπείας

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Καλαμάτῃ τῇ 21ῇ Ἀπριλίου 2000

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ